

TIRSDAG DEN 24. NOVEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

3. Forberedelse af FN's klimakonference i København (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser om EU's strategi for klimakonferencen i København.

Andreas Carlgren, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Sidste gang jeg var her i Parlamentet for at drøfte klimaspørgsmål, var lige før mit møde med mine kolleger i Rådet for miljø i oktober. På det møde nåede vi til enighed om EU's stærke og kollektive mandat som forberedelse til FN's klimakonference i København. Vi vedtog bl.a., at EU's emissioner inden 2050 skal reduceres med 80-95 % sammenlignet med niveauet i 1990. Vi vedtog også, at EU under alle omstændigheder skal reducere emissionerne med 20 % inden 2020, men at vi vil reducere dem med 30 %, hvis der opnås en tilstrækkelig ambitiøs aftale i København.

Sammenlignet med andre landes emissionsreduktioner lægger vi særlig vægt på målsætningen om at begrænse temperaturstigningen til to grader – det må være målestokken for sammenligningen af vores emissionsreduktioner med andre landes. Emissioner fra den internationale transport skal reduceres. Vi har fastlagt et reduktionsmål for luftfart på 10 % og for søtransport på 20 % inden 2020 sammenlignet med niveauerne i 2005. Jeg vil også gerne præcisere, at EU også kræver, at afgifter på søtransport og luftfart bruges til at betale for foranstaltninger i udviklingslandene, navnlig i de fattigste lande og de hårdest ramte lande. Det skal være ét af resultaterne i København.

Ødelæggelsen af regnskoven skal halveres inden 2020 og skal ophøre inden 2030. EU vil kræve, at der på topmødet i København træffes en beslutning om at stoppe rydningen af regnskove, støtte genplantning af skove og etablering af bæredygtigt skovbrug. Det er vores eneste mulighed for at reducere emissionerne tilstrækkelig hurtigt og opnå et vellykket resultat i København. EU har præciseret og fremført sine holdninger i hver eneste fase og har derfor kunnet stille krav og lægge pres på andre parter under hele forløbet. Der er opnået meget i samarbejde med Parlamentet, idet klima- og energipakken udgør grundlaget for EU's ambitiøse holdninger.

Nu er der kun to uger tilbage inden klimatopmødet i København. Vi er omgivet af masser af pessimister, som har præget opløbet i de sidste par måneder. Det, der tæller i virkeligheden, er dog den politiske vilje til lederskab – og det er noget, som EU har. For at opnå det resultat, vi har arbejdet for så længe, skal vi nu mobilisere alle kræfter i EU. I den henseende vil navnlig Parlamentet fortsat spille en vigtig rolle.

Lad mig derfor slå fast, at EU's mål om en aftale ikke er ændret. Vi skal nå frem til en ambitiøs og omfattende aftale i København. Jordens klima har ventet længe nok. Nu er tiden inde til en aftale.

I går afholdt vi et ekstraordinært møde i Rådet for miljø med det formål at samle vores kræfter for at gøre København til den milepæl i vores arbejde mod klimaændring, som vi ønsker, at topmødet skal være. I EU's beslutning inden konferencen i København vedtog stats- og regeringscheferne, at EU's mål for Københavnsprocessen skal føre til en juridisk bindende aftale for perioden fra og med den 1. januar 2013, som skal baseres på Kyotoprotokollen og indeholde alle de afgørende elementer. Det kræver en aftale i København, som først og fremmest sikrer tilstrækkelig store emissionsreduktioner til, at målet om at holde jordens temperaturstigning under to grader er inden for rækkevidde. En aftale med alle lande, der sikrer, at hvert enkelt industriland forpligter sig til at reducere dets samlede emissioner, med andre ord et "economy-wide target". Vi kræver, at alle industrilande kæder deres forpligtelser sammen med aftalen i København, herunder USA. En aftale, der sikrer, at industrilandene forpligter sig til at iværksætte foranstaltninger med henblik på

at reducere emissionerne til et lavere niveau, end de ville have været, hvis der ikke blev iværksat foranstaltninger – det gælder navnlig i de lande, der tilhører de største økonomier – og at industrilandene yder omgående finansiel støtte til de nødvendige foranstaltninger i udviklingslandene, navnlig de fattigste lande, i 2010, 2011 og 2012. En aftale, der udmøntes i etableringen af et system for langsigtet støtte til reducerede emissioner, tilpasning, teknisk samarbejde og teknologioverførsel.

Endelig skal aftalen omfatte en revisionsordning, så den kan tilpasses til det, der i henhold til forskerne er nødvendigt for at forvalte klimaet.

Der tales nu om en tottrinsløsning. For EU er aftalen i København dog et afgørende skridt. Det er i København, beslutningen skal træffes, og den beslutning skal omfatte alt, hvad der er vigtigt for klimaet. Den bindende aftale skal efter en klar tidsplan overføres til en ratificerbar tekst, som snarere er et teknisk spørgsmål, da indholdet skal foreligge i en ambitiøs aftale.

En aftale i København vil dermed åbne vejen for omgående iværksættelse af foranstaltninger i stedet for at vente indtil 2013. Vi kan faktisk også iværksætte foranstaltninger endnu hurtigere gennem denne form aftalen, end det ellers ville have været muligt. Den vil også være afgørende for, at vi kan nå 2-graders målet.

EU har navnlig været en drivkraft bag den hurtige tilvejebringelse af midler til tilpasningsforanstaltninger og foranstaltninger til forebyggelse af rydning af regnskove. Der kræves en hurtig indsats, hvis vi tilstrækkelig hurtigt skal kun ændre jordens emissionskurve til nedadgående.

Det, der i øjeblikket er på bordet, er generelt ikke nok til at nå 2-graders målet. De mest ambitiøse bud på forhandlingsbordet er dem, som vi i EU har fremsat, ligesom vi har været den drivende kraft for at få andre parter til at forhøje deres bud. Det er også sket. Vi har set, at vi ved at bruge vores mål om 30 % som løftestang har lagt pres på andre parter. Det er glædeligt, at industrilande, som f.eks. Norge og Japan, har forhøjet deres bud, og det samme har Rusland gjort for nylig, og at også udviklingslande, som f.eks. Sydkorea, Brasilien og Indonesien, for nylig har fremlagt ambitiøse planer. Vi vil fortsætte med at skubbe på. Vores 30 % skal fortsat bruges som løftestang. Vi venter nu især på USA og Kina.

Vi bemærker, at præsident Obama har udtalt, at en aftale ikke kun skal indeholde bestemte elementer og ikke kun skal være en politisk erklæring. Han er også enig i, at den skal indeholde alle de centrale elementer og de foranstaltninger, der straks kan iværksættes. En aftale i København skal omfatte alle emissioner i verden. Uden et bud fra USA og Kina vil kun halvdelen være omfattet. Lad mig sige det meget tydeligt: En aftale vil muligvis stå og falde med, at USA og Kina fremlægger tilstrækkelig ambitiøse bud.

EU vil fortsat presse på for at få tilstrækkelige foranstaltninger på forhandlingsbordet. To uger inden de endelige forhandlinger vil vi bevare vores lederskab. Jeg ser frem til det fortsatte samarbejde med Parlamentet, navnlig gennem COP15-gruppen, der vil være til stede i København. Jeg ser frem til dialogen. Med vores fælles kræfter vil vi samarbejde for at opnå en meget vellykket, ambitiøs og reel aftale i København.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Vi nærmer os med hastige skridt det afgørende topmøde i København, og tiden er knap. Jeg er helt enig med minister Carlgren i, at vi skal intensivere vores indsats og samarbejde tæt for at sikre, at vi ikke spilder den historiske mulighed, der ligger foran os, nemlig at opnå en global, overordnet, ambitiøs og videnskabeligt baseret klimaaftale i København. Som hr. Carlgren sagde, skal vi nå til enighed i København om hele indholdet, hele aftalens substans og om de juridiske spørgsmål, der skal behandles umiddelbart derefter i de næste par måneder, i de første seks måneder af 2010, så vi får en fuld og juridisk bindende aftale, som EU har kæmpet for lige fra begyndelsen.

Jeg vil takke Parlamentet for dets beslutning om EU's strategi for klimakonferencen i København. Det er en ambitiøs beslutning, som bekræfter den betydning, Parlamentet tillægger spørgsmålet om klimaændring. Jeg regner også med helhjertet støtte fra medlemmerne af Parlamentet i København. Jeg vil naturligvis også understrege betydningen af vores kontakter med parlamenter i tredjelande, med civilsamfundet og med virksomheder i bestræbelserne på at tilkendegive EU's holdninger og på den måde overbevise andre lande om at vedtage bindende erklæringer om reduktion af drivhusgasserne.

Jeg tilslutter mig navnlig Parlamentets opfordring til en aftale, der afspejler 2-graders målet. For at nå dette mål kræves der handling fra både industrilandene og udviklingslandene. Det er godt, at Parlamentet i sin beslutning har stemt for løsninger, der er baseret på markedsmekanismer, og støtter en revision af mekanismen for bæredygtig udvikling i en kommende aftale. På dette område mener Kommissionen, som De ved, at de eksisterende værktøjer i form af CO₂-emissionsordningen skal udvides gennem indførsel af en sektorbaseret kreditordning.

Hvad angår reduktion af emissioner fra skovrydning og skovforringelse i udviklingslandene under FN's REDD-program, vil Kommissionen på enhver mulig måde søge at fremme stærke sociale og miljømæssige standarder, der tager udgangspunkt i indvirkningen på biodiversitet og økosystemer.

Vi står dog over for alvorlige udfordringer. I København skal vi sigte højt, så vi opnår en aftale baseret på videnskabelige resultater. Vi skal med andre ord gå videre end 2 °C. Vi skal også sikre, at hvert enkelt land påtager sig de nødvendige forpligtelser i overensstemmelse med princippet om et fælles, men differentieret ansvar. Vi forventer, at USA – otte år efter de udvandrede fra Kyoto – påtager sig sin del af ansvaret.

Endelig skal vi tage fat på en række detaljerede spørgsmål. Vi skal f.eks. sikre, at vækstøkonomierne rent faktisk yder et bidrag i overensstemmelse med deres evne og princippet om differentiering, som jeg omtalte tidligere, og at den krævende finansiering er forudsigelig og stabil. I København skal vi endvidere sikre finansiering til en hurtig opstart, så det, der skal gøres straks, kan gøres uden at vente på perioden 2010-2013. Det vil tillade omgående handling og de nødvendige tilpasninger, navnlig i jordens meget følsomme områder, f.eks. de fattige lande.

Nu opfordres EU til at foregå med et godt eksempel og opretholde sin førende rolle. Under de indledende samtaler i København i sidste uge havde vi en afgørende udveksling af synspunkter med mange af vores internationale partnere. Som hr. Carlgren sagde, har visse lande, f.eks. Brasilien og Sydkorea, tilkendegivet, at de vil iværksætte foranstaltninger. Lignende tilkendegivelser forventes, når topmødet starter, fra andre lande, f.eks. Kina og Indien. I morges var der rapporter i nyhederne om, at USA vil fremlægge et forslag om reduktioner og – håber jeg – finansiering heraf.

Vi havde også en interessant udveksling af synspunkter vedrørende spørgsmålet om gennemsigtighed og mere specifikt systemerne til overvågning, rapportering og verifikation. Det er stadig overordentlig vigtigt, at vi sikrer flere tilsagn om konkrete foranstaltninger og handlinger hen imod en økonomi baseret på mindre intensive CO₂-emissioner. Udviklingslandene skal som en gruppe og afhængigt af deres evne gennemføre reduktioner i størrelsesordenen 15-30 % sammenlignet med "business as usual"-scenariet.

Hvad angår industrilandene, er fremskridtet desværre ikke tilfredsstillende. Spanien, Australien og Norge har forbedret deres forpligtelser. De øvrige lande er tilsyneladende ikke parate til at følge trop. Det er desværre nu også blevet tydeligt, at USA ikke kan vedtage national lovgivning inden udgangen af året. Det betyder naturligvis ikke, at amerikanerne ikke kan fastsætte specifikke kvantitative mål i København. Som jeg sagde tidligere, er det netop, hvad der vil ske, så vidt vi er underrettet, men det vil – frygter jeg – ske under forudsætning af vedtagelsen af national lovgivning, som ikke forventes inden årets udgang, og derfor vil det være betinget. Et positivt træk fra USA's side vil påvirke de andre landes holdninger og vil i udvidet forstand bidrage til resultatet af topmødet i København.

Det er nu klart, at foranstaltninger fra industrilandenenes side alene ikke er nok. Uanset hvad der sker, er udviklingslandene nødt til at yde et bidrag ved at lægge vægt på udviklingen af en økonomi med lave CO₂-emissioner. Som jeg sagde tidligere, skal udviklingslandene reducere deres emissioner med 15-30 % sammenlignet med "business as usual"-scenariet.

Vores grundlæggende målsætning i København er stadig at opnå en juridisk bindende aftale. Selv om forhandlingerne indtil videre ikke er skredet så hurtigt frem, som vi havde ønsket, og tiden er knap, må vi ikke fravige denne målsætning. Vi ønsker også, at aftalen bliver en global aftale, der omhandler alle elementer af Bali-handlingsplanen, omfatter fremskridt, der er opnået indtil videre, og indeholder kvantitative faktorer for emissionsreduktion og finansiering.

Hvad angår aftalens struktur, skal den omfatte alle elementer vedrørende tilpasninger, emissionsreduktioner og hurtig opstartsstøtte. Vi skal i København også nå til enighed om procedurerne og tidsplanen for gennemførelsen af forhandlinger med henblik på at nå frem til en juridisk bindende aftale så hurtigt som muligt i løbet af de første måneder af 2010. Kansler Merkel nævnte første halvdel af 2010.

En væsentlig og global aftale vil tilføre forhandlingsproceduren et betydeligt politisk momentum og muliggøre gennemførelsen af den juridiske procedure inden for en rimelig tidsperiode efter København. I den forbindelse er finansiering en afgørende faktor. København vil være en fiasko, medmindre det lykkes for os at mobilisere de nødvendige investeringer og finansielle ressourcer.

Endelig vil jeg igen fremhæve Parlamentets afgørende rolle i arbejdet for at fremme EU's ambitiøse klimapolitik. Det har gået forrest i EU og internationalt og har hjulpet med at motivere vores strategiske internationale

partnere. Dette tætte samarbejde vil fortsætte i opløbet til København, og jeg glæder mig over, at Parlamentet er repræsenteret ved en stærk delegation.

Formanden. – Tak, hr. kommissær, for en meget interessant tale, hvor De talte om de vigtige problemer, vi skal løse inden København. De talte lidt længere end forventet, så jeg forventer kortere bemærkninger fra Dem ved afslutningen af forhandlingen. Deres tale var så interessant, at den ikke kunne afbrydes!

Corien Wortmann-Kool, for PPE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Uret tikker. Vi står over for den vigtige udfordring med at sikre, at der opnås en ambitiøs klimaaftale i København, og vi oplever tilbagegang, nu hvor december nærmer sig. Præsident Obama har endnu ikke kunnet holde sit valgløfte. Der er dog også opmuntrende tegn, f.eks. den nye japanske regerings ambitioner.

Jeg vil gerne rose indsatsen fra det svenske formandskab og Kommissionen, navnlig kommissær Dimas. Vi er Deres allierede. Jeg vil også rose Deres indsats for at få de europæiske ledere til at synge i kor, da det er vigtigere end nogensinde før i disse vigtige forhandlinger, at Europa taler med én stemme.

På vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) kan jeg sige, at vi deler Deres håb om, at vi kan opnå en ambitiøs aftale, der fører til bindende reduktionsmål, ikke kun for EU, USA og Japan, men også for lande, som f.eks. Kina, Brasilien og Indien. Det er vigtigt, at vi deler de samme ambitioner, hvis vi skal håndtere klimaændringerne effektivt og samtidig skabe ensartede vilkår globalt.

Det er vigtigt, at der opnås enighed i København om en finansiel pakke, som kan hjælpe med at finansiere klimaprojekter i udviklingslandene. Europa skal påtage sig sin rimelige andel af dette ansvar. Alligevel er jeg enig med Dem i, at det er afgørende, at vi hurtigt kommer i gang med denne finansiering, da projekterne ligger parate og venter og kan påbegyndes omgående. Dette ville være et håndgribeligt, synligt resultat af topmødet i København, et opmuntrende tegn. Samtidig er det vigtigt at indgå aftaler med henblik på at sikre, at disse midler udgør et aktivt, effektivt bidrag til at reducere klimaændringerne, og også aftaler om teknologioverførsel og beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Kun sammen kan vi mobilisere den viden og de kompetencer, der er nødvendige for at forebygge klimaændringer og uoprettelig skade på økosystemerne. Klimaaftalen vil for alvor kunne sætte skub i dette, også for os i Europa, med henblik på at sikre, at vores sociale markedsøkonomi i stigende grad bliver en bæredygtig social markedsøkonomi.

Jo Leinen, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! I de senere år har Parlamentet været en drivkraft i debatten om klimabeskyttelse, og vi har også fået gennemført en stor del af EU's klimapakke. Den beslutning, som vi fremlægger i dag, indeholder alle elementerne til en ambitiøs aftale i København. Alligevel er det, vi foreslår, også realistisk. Det er både ambitiøst og realistisk, og vi håber, at Rådet og Kommissionen vil gøre en fælles sag med os for at danne én lobby ved konferencen med det formål at få andre partnere med om bord.

EU har påtaget sig den ledende rolle i disse spørgsmål, og vi ønsker, at det også bliver tilfældet i København. Vi skal derfor stå ved vores bud på en reduktion i CO₂-emissionerne på 30 % inden 2020. Forskerne fortæller os, at vi skal ligge i den øvre ende mellem 25 % og 40 %. 30 % er derfor stadig ikke nok. Det ved vi, og derfor skal vi faktisk skal tilbyde dette mål, da det vil få andre lande til at hæve deres ambitioner.

Vi ved, at global klimabeskyttelse ikke er mulig uden finansiering. I modsætning til Rådet er Parlamentet kommet med konkrete tal i denne henseende. Den globale ramme er på omkring 100 mia. EUR, og Europa skal påtage sig omkring en tredjedel af dette beløb. Hvorfor siger vi så ikke, at vi vil yde 30 mia. EUR i 2020? Parlamentet har forpligtet sig til dette, og jeg håber, at Rådet og Kommissionen vil være lige så konkrete om to uger.

Fru Wortmann-Kool har allerede nævnt den hurtige opstart. Vi har brug for 5-7 mia. EUR med det samme. Når jeg tænker på, hvor mange penge vi stillede til rådighed i forbindelse med bankkrisen, taler vi virkelig om småpenge for at overvinde klimakrisen – og her får vi ikke en anden chance. Når klimaet er ødelagt, er det ødelagt for evigt, og vi kan aldrig genoprette det. Dette fortjener derfor virkelig en stor indsats fra os alle.

Jeg bemærker også, at nogle lande flytter sig, mens andre står fast. Vi må ikke tillade, at de to største forurenere, Kina og USA, kun spiller pingpong, hvor de hver især skyder skylden på den anden, men samtidig selv trækker tiden i langdrag. Det er uansvarligt, og jeg håber, at navnlig USA vil vise lederskab i København og komme med konkret information om reduktion af landets drivhusgasser og også en andel af finansieringen.

Uden disse to lande og uden Indien vil vi ikke opnå en aftale. Vi understreger igen skovbrugspolitikken – skovrydning er en betydelig faktor – samt luftfart og søtransport. Når jernbanerne er omfattet af emissionshandelsordningen og skal betale, kan jeg ikke se, hvorfor luftfart og søtransport skal have sådanne særrettigheder.

Endelig repræsenteres Parlamentet for første gang i EU's pavillon. Det er en ny start, og jeg håber, vi kan deltage i briefinggen mellem Rådet og Kommissionen, da vi i henhold til Lissabontraktaten har fælles lovgivningsbeføjelser i forbindelse med Københavnsaftalen.

Corinne Lepage, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Den 26. september 2009 blev der gennemført 44 borgerundersøgelser i 38 lande, som repræsenterer de forskellige udviklingsfaser.

91 % af borgerne i verden mente, at der er et påtrængende behov for at nå frem til en aftale i København, herunder 93 % af europæerne. 89 % mente, at vi skulle gå videre end 25 %-målet for reduktion af drivhusgasemissionerne i industrilandene, 92 % af europæerne var enige i dette.

Vi, medlemmerne af Parlamentet, som repræsenterer Europas befolkninger, har pligt til at bruge vores indflydelse til at imødekomme borgernes ønske, men frem for alt til at påtage os det ansvar, som vi har, så vi kan opfylde IPCC's mål om en reduktion på 25-40 % inden 2020.

For at opnå dette skal vi, som hr. Leinen lige sagde, fastholde målet på 30 %, og det gælder naturligvis også for de nødvendige finansielle ressourcer, som anslås et beløbe sig til 100 mia. EUR indtil 2020. Til det formål skal der sandsynligvis indføres en afgift på finansielle transaktioner sammen med teknologioverførsel til den sydlige halvkugle.

Europas ledende rolle i dette spørgsmål, som er så afgørende for fremtiden, skal resultere i indgåelsen af en aftale, men ikke en aftale for enhver pris, med andre ord ikke en aftale, der ikke opfylder målsætningerne og ikke støttes af finansielle ressourcer, kontrolmuligheder eller begrænsninger. Det er bedre ikke at have noget overhovedet end en vag forpligtelse, der sætter problemet på vægeblus og får folk til at tro, at det er blevet løst.

Vores ansvar omfatter ikke kun det fælles ansvar for klimagælden. Vi er også ansvarlige for at gøre, hvad der er muligt for at overbevise folk om den eneste fornuftige mulige løsning, og for at være en utrættelig forkæmper for en fair og effektiv kollektiv indsats.

I den henseende betyder fastholdelsen af 30 %-målet, at vi skal give alle de lande, der allerede har foreslået nedre og øvre grænser for deres emissioner, midlerne til at sigte efter de øvre grænser og ikke forblive ved de nedre.

Alle vil komme til at stå til ansvar over for den internationale offentlighed og de kommende generationer for den holdning, de vedtager i København. Vi europæere skal vedtage en klar, utvetydig og meget robust holdning.

Satu Hassi, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Hr. formand, hr. minister, mine damer og herrer! Konferencen i København bliver den vigtigste konference i menneskehedens historie. Den vedrører hele menneskehedens fremtid. Nu hvor konferencen nærmer sig, illustreres dens vigtighed af, at mediekampagner alene har været nok til at tilsværte klimaforskeres omdømme.

Der er dog ingen tid at miste: De globale emissioner skal reduceres i løbet af de kommende 10 år. De ministre og premierministre, der mødes i København, skal tage deres ansvar alvorligt og træffe beslutninger, som kan sikre, at jordens temperatur ikke stiger med mere end to grader. Beslutningen skal omfatte alle hovedspørgsmålene, den skal være bindende, og den skal omfatte en bindende tidsplan for udformningen af en endelig international aftale.

Det glæder mig, at minister Carlgren også nævnte en bindende beslutning og en bindende international aftale. Aftalen skal indeholde langsigtede emissionsmål, selv om det er endnu vigtigere at blive enige om emissionsgrænser for 2020. Emissionsreduktionerne i industrilandene skal være nærmere de 40 % end de 25 %.

EU's lederskab er nu afgørende ligesom tidligere. Vi kan bedst demonstrere dette lederskab ved nu at forpligte os til en emissionsreduktion på 30 % inden 2020 og ved at give et klart tilbud om finansiering til udviklingslandene. Som Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed sagde, skal EU's andel af

finansieringen være omkring 30 mia. EUR om året indtil 2020. Som minister Carlgren sagde, har recessionen desuden gjort det billigere at reducere emissionerne. Vi skal udnytte denne mulighed og se længere frem.

Jeg vil minde alle, der er skeptiske over for selve begrebet klimabeskyttelse, om, at jorden ikke venter. De kan ikke sige til jorden: "Kan vi få endnu et år eller to – vi har en recession lige nu" eller "Klimaskeptikerne har fået os til at tvivle". Klimaændringerne følger fysikkens og kemiens love, og vi bærer ansvaret for vores beslutninger og også for ikke at gøre noget overhovedet.

(Bifald)

Miroslav Ouzký, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, hr. minister og formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg er enig med de fleste af de tidligere talere i, at topmødet i København sandsynligvis er årets vigtigste topmøde for EU og for hele verden. Jeg vil takke kommissæren for at være blandt de politikere, der understreger Parlamentets betydning i forbindelse med det kommende topmøde, klimapolitikken og selve klimaændringerne. Jeg vil også takke ham for den vægt, han lægger på finansiering. I Tjekkiet siger vi jo ofte – og på tjekkisk lyder det ganske ironisk – at penge altid kommer først, og i dette tilfælde er det endnu mere sandt. Jeg vil også understrege, at det vil svække vores position i verden alvorligt, hvis EU ikke fremstår som én enhed med et stærkt og klart mandat og ikke kan opnå en klar aftale om finansiering.

Flere af de tidligere talere har understreget, at vi i EU spiller en ledende rolle på området, og at vi skal fastholde denne ledende rolle. Jeg vil igen sige, at det ville glæde mig meget at se nogen, der var endnu mere ambitiøs på topmødet, nogen, der var længere fremme end os, som havde bedre lovgivning, og som ville være villig til at bidrage med flere midler til problemet. Det ville ikke genere mig det mindste, hvis vi mistede vores position som nummer ét, fordi det er efter min mening på tide, at den fælles byrde reelt deles på globalt plan. Jeg er enig i, at alle vores anstrengelser vil være forgæves, hvis vi ikke når frem til en global aftale. Det tjener intet formål at gentage vigtigheden af lande som USA, Kina og Indien. Jeg er bange for, at præsident Obama ikke kan opfylde sine valgløfter, og det er beklageligt.

Jeg vil kort nævne et problem, jeg ofte taler om, nemlig skovrydning og vandforvaltning i verden, som vi altid har tendens til at undervurdere. I alle vores erklæringer opfordrer vi til aftaler med lande, som f.eks. Brasilien, Indien og andre, om at standse rydningen af regnskovene. Det er dog ikke nok at indgå aftaler og fremsætte erklæringer. Vi har tidligere konstateret, at de relevante regeringer ofte ikke har eller ikke udøver kontrol over disse aktiviteter, og derfor siger jeg her, at det ikke er nok at indgå aftaler. Vi skal udforme kontrolsystemer. Vi skal have et overblik over de reelle politikker, og jeg er enig i, at vi ikke skal indgå en aftale for enhver pris.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Jeg er helt enig i, at vi skal skubbe på for at opnå en juridisk bindende aftale i København. Aftalen skal være stærk nok til at bekæmpe udfordringen fra klimaændringer, og samtidig skal den være afbalanceret og retfærdig over for udviklingslandene.

Industrilandene skal forpligte sig til en reduktion af drivhusgasemissionerne på mindst 40 % inden 2020 og en reduktion på mellem 80 % og 95 % inden 2050 sammenlignet med niveauet i 1990.

Inden 2020 skal EU bidrage med 30 mia. EUR om året til en klimafond til udviklingslandene i tillæg til udviklingsbistanden.

Der er desværre nogle europæere, som er særdeles ivrige for at udnytte andre landes modvilje til at træffe de nødvendige foranstaltninger som en undskyldning for, at EU ikke skal opfylde sine forpligtelser. En tilgang af denne type er overordentlig kortsynet.

Uanset resultaterne af forhandlingerne i København skal EU fortsætte arbejdet med at fastlægge og gennemføre effektive mål for emissionsreduktion, udvikle nye rene teknologier og forpligte sig til klimaretfærdighed, så udviklingslandene ikke pålægges at høste, hvad industrilandene har sået.

Anna Rosbach, for EFD-Gruppen. – (DA) Hr. formand, kære Råd og Kommission! I dag er der en måned til juleaften. Jeg har et stort juleønske, nemlig at vi, når klimakonferencen er forbi, og alle deltagerne er holdt op med at agere administratorer og teknikere, som udelukkende taler om detaljer og kvoter, endelig kan få en politisk debat om, hvad der realistisk og praktisk kan gøres for at forbedre forholdene for vores jord og dens befolkning. For lukker vi øjnene op, ser vi jo tydeligt, at hverken USA, Rusland, Kina og mange andre lande kloden rundt realistisk set ikke har klimaet på dagsordenen, men kun frembringer smukke hensigtserklæringer og tomme løfter.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den stadig igangværende økonomiske og strukturelle krise har vist, hvordan det internationale samfund hurtigt kan stille store summer til rådighed for at tage brodden af en akut situation, selv om den måde, det sker på, til tider er tvivlsom. Krisen har også vist, at selv de forskellige lande kan samarbejde, når det drejer sig om større, overordnede målsætninger.

Ligesom den strukturelle krise er de dramatiske virkninger af klimaændringerne generelt menneskeskabte. Det skal dog være målet – og jeg taler om et mål for menneskeheden – at forvalte jorden og dens ressourcer på en bæredygtig og fornuftig måde. Vi skal opretholde biosfærens diversitet for de kommende generationer. Hvis det lykkes os at skabe en ramme på europæisk plan, der fremmer forskning, innovation og moderne og miljøvenlige teknologier – grønne teknologier – samt vedvarende energikilder, kan vi europæere opfylde to målsætninger. For det første vil vi alle yde et positivt bidrag til mindskelsen af de klimaskadende CO₂-emissioner, så vi kan sætte en stopper for vores betydelige afhængighed af fossile brændstoffer. For det andet vil det på lang sigt betyde, at Europa bliver centrum for innovation, hvis vi øger vores støtte til forskning og miljøvenlige teknologier. Det er den eneste måde, vi på lang sigt kan skabe nye arbejdspladser på i Europa.

Andreas Carlgren, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg sætter stor pris på den brede støtte, som EU's tilgang har modtaget fra næsten alle i Parlamentet. Det betyder, har betydet og vil betyde meget for EU's styrke i København og også for det meget vigtige klimaarbejde, vi skal udføre bagefter.

Jeg vil også sige til hr. Dimas, at jeg sætter stor pris på det, han har sagt i dag. Kommissionen har spillet en afgørende rolle som rygraden i EU's klimapolitik, og navnlig hr. Dimas har haft stor indflydelse på den holdning, som Kommissionen har vedtaget. Der har været tidspunkter, hvor ikke alle medlemsstater har støttet denne holdning så stærkt, som de gør i dag, og i de afgørende situationer har kommissæren altid stået meget fast. Det sætter jeg stor pris på, og det vil jeg gerne sige her i Parlamentet.

Til hr. Leinen, leder af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet og formand for udvalget, vil jeg sige, at jeg også ser frem til samarbejdet med Parlamentet i København. Jeg er sikker på, at Parlamentet også kan yde en afgørende indsats der for at nå ud til repræsentanter fra andre lande.

Jeg vil sige til alle, der under forhandlingen har nævnt spørgsmålet om finansiering – hr. Leinen, fru Hassi, fru de Brún og andre – at de konkrete tal naturligvis også er vigtige. Derfor har EU været den gruppe af industrilande, der indtil videre har fremlagt både de mest ambitiøse og de mest detaljerede tal. Hvad angår hurtige foranstaltninger – foranstaltninger, der skal standse rydningen af regnskove og foranstaltninger, der skal hente penge fra luftfart og søtransport, som skader klimaet, til gennemførelse af vigtige foranstaltninger i navnlig de fattigste EU-lande – vil jeg understrege, at de skal sikre resultater lige nu og her.

Et medlem spurgte om den praktiske del. EU har vist vejen her. Vi er faktisk nået halvvejs mod vores mål på 20 % inden 2020. Vi har opnået en tredjedel af det, vi skal, for at opnå målet på 30 %. Derfor presser vi i opløbet andre parter til at øge deres bud, samtidig med at vi siger: "Se på os, vi har vist, hvordan man faktisk kan reducere emissionerne".

Nogle siger, at vi skal gå 10 % videre. Det ville jeg meget gerne gøre, men det kræver en global aftale. Ellers ville de ekstra 10 % fra EU blive ædt op på kun to år af emissionsstigninger i Kina, og vi vil stadig ikke have reddet klimaet. Derfor er den globale aftale så vigtig, og derfor er Parlamentets rolle så afgørende, da dette er et vigtigt politisk fundament, vi skal bygge videre på.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Efter hvad De sagde, forventede jeg ikke, at De ville give mig ordet, men jeg vil benytte lejligheden til at sige et par ord om hovedargumentet for målet på 30 %.

Jeg er naturligvis enig med hr. Ouzký i, at vi har brug for en global aftale, så alle lande i verden deltager i en omfattende aftale, og så alle sektorer af økonomien deltager i reduktionerne. Dette skal naturligvis være videnskabeligt baseret.

For at opnå en sådan global aftale og for at overbevise andre lande om at gå med fremad skal vi presse på med vores eksempel, et eksempel, der har moralsk betydning. Europa moralske lederskab er vigtigt, men det tjener også som et eksempel ved at vise, at grønne virksomheder er vigtige for vores konkurrenceevne. I gårstdagens Financial Times var der beretninger om, hvordan europæiske virksomheder – herunder meget vigtige virksomheder i EU – vinder ved at blive miljøvenlige, og det forudsiges faktisk, at de grønne virksomheder inden 2020 vil overhale alle andre virksomheder. Så vi har disse to muligheder for at presse andre lande til at gå med fremad med ambitiøse forpligtelser og acceptere en juridisk bindende aftale.

Med hensyn til reduktionen på 30 % må jeg tilføje følgende. Den er for det første i overensstemmelse med det, som forskerne siger, vi skal gøre, så det er rigtigt, at vi følger det, som forskerne siger. For det andet er det billigere i dag – meget billigere, end da vi drøftede klima- og energipakken: Det er omkring 30-40 % billigere i dag at nå dette mål.

For det tredje vil den give os ikke kun, hvad Andreas Carlgren sagde tidligere, en løftestang til at overbevise de andre, den vil vigtigst af alt udøve pres gennem eksempel. Den offentlige mening i verden vil forstå, hvad EU gør. Den vil også, som jeg hørte en taler sige i dag, være meget vigtig for vores teknologier. Den vil naturligvis sikre en bedre pris for kulstof, som er meget lav i dag, og på den måde vil den være et vigtigt incitament for miljøinnovation samt udvikling og indførelse af nye teknologier.

Et andet meget vigtigt aspekt er, at EU indtager en privilegeret position, fordi vi allerede har den lovgivning, Parlamentet vedtog, og som giver EU og medlemsstaterne de nødvendige midler og foranstaltninger til at nå de højeste mål ved blot at hæve nogle af lofterne i vores lovgivning.

Karl-Heinz Florenz (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne indlede med at knytte en kommentar til det, hr. Dimas sagde. Naturligvis er der behov for en bindende aftale, både af hensyn til hele spørgsmålet om beskyttelse af klimaet, men også af hensyn til den europæiske industri. Det er selvfølgelig ikke kun grøn industri, vi har. Vi har også industri i andre sektorer, og vi må også tænke på industriens konkurrencedygtighed uden for Europas grænser.

Industrien kræver sikker planlægning, og i den forbindelse er Europa nået langt. Det var den rette tilgang, som jeg støttede fuldt ud på daværende tidspunkt. I København skal vi imidlertid sikre, at sidste års positive resultat også kommer op på Københavnsniveau. Vi skal stå stejlt på den globale kulstofbalance. Det er allerede blevet sagt, men nu skal vi virkelig sørge for at få budskabet igennem til andre lande og andre kontinenter. Når det er gjort – og det bliver ikke let – skal emissionshandelsordningen videreudvikles. Hvis der kun gøres noget ved problemet i Europa, vil tiden begynde at rinde ud. Jeg kan derfor kun bønfalde kommissæren og formanden for Rådet om at presse på for at få dette budskab igennem på en engageret måde.

Vi er blevet opmærksomme på et andet problem – og det er allerede blevet nævnt i dag – nemlig problemet med afskovning. På Borneo afbrændes der hvert år et område svarende til det dobbelte af Saarland, hr. Leinen. Det er en katastrofe. 8 % af hele verdens CO₂-emissioner stammer fra sådanne afbrændinger, og vi kan være nok så meget efter industrien, men så store mængder kan vi ikke give den skylden for. Det ønsker jeg heller ikke at gøre. Derfor skal vi fokusere helt anderledes.

Jeg er virkelig forbavset over finansieringen – det er et sandt talkapløb. For mig er det vigtigt, at den brønd, som vi hiver pengene op af, ikke betragtes som bundløs, og jeg er ikke sikker på, at det er tilfældet. Kan kommissæren bekræfte dette? Udviklingslandene skal inkluderes med tilpassede tal og mål. Det er min appel. Europa var alvorlig, og den alvor, der blev udvist – også fra Kommissionens og Rådets side – er vores styrke, og denne styrke skal vi arbejde videre på.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Hr. formand! For et par måneder siden var jeg i Grønland. Her besøgte jeg en lille by, der hedder Illulissat, og lidt nord for Illulissat ligger en gletsjer. Denne gletsjer smelter nu, og den flytter sig to meter i timen – to meter i timen! Man kan se det med det blotte øje. Man kan høre det, for når de kæmpestore isstykker falder af, så lyder det som tordenskrald. Der kommer smeltevand fra denne gletsjer i mængder pr. døgn, der svarer til, hvad en hel by som New York bruger på et år! I døgn! Det siger altså lidt om, at vi har travlt! Og dette er inden klimaforandringerne for alvor rammer os.

Derfor må jeg sige til kollega Rosbach og andre, som her i dag har sagt, at "nu må vi lige mane til besindighed", "nu må vi se, hvad der er politisk muligt", "nu må vi se, hvilke kompromiser, vi kan nå". Der er altså nogle ting, som vi ikke kan gå på kompromis med! Der er nogle mål, vi ikke kan gå på kompromis med, og et af dem er den to-graders-målsætning, som EU bakker op om. Derfor, hr. Carlgren og hr. Dimas, at jeg er meget meget glad for de signaler, som De sender i dag. Vi kan ikke gå på kompromis med de 2 grader. Det betyder, at vi skal have reduktioner på mellem 25 og 40 % for alle udviklede lande i verden. Det betyder også, at der skal lægges massivt pres på USA for at få dem til at bakke op om dette mål. Jeg kunne godt tænke mig, hvis De i Deres kommentarer kunne give et bud på, hvor stor en reduktion USA dermed rent faktisk skal levere. Det synes jeg, vi mangler i den offentlige debat.

Det, som vi fokuserer på fra EU's side, er – ud over, at vi skal have nogle reduktionsmål, som er ambitiøse nok – en finansieringsplan. Verdens rige lande skal være med til at betale for, at vi kan omlægge væksten i verdens fattigste lande, sådan at vi ikke forlanger, at de bliver holdt i fattigdom, men at de tværtimod fortsætter deres vækst. Men denne vækst skal være grøn, den skal bygge på en teknologiforandring, og den skal være

bæredygtig. Indtil videre må man desværre sige, at vi – på trods af at EU har vist førerskab og lederskab på en række områder – med hensyn til finansieringen endnu ikke været i stand til at lægge de beløb på bordet, som er nødvendige. Det ved jeg, at der ikke er de to herrers skyld. Det har desværre ikke været muligt at få opbakning i den brede kreds af statsledere i Europa. Men jeg håber meget, at vi får denne opbakning inden klimatopmødet, og vi har travlt.

Endelig vil jeg sige, at det er helt ekstremt vigtigt, at vi som Europa argumenterer for og går i spidsen for den linje, der hedder, at dette ikke fører til, at vi skal gå ned i levestandard, hverken i den rige verden eller den fattige verden. Dette fører ikke til, at vores industrier ikke kan konkurrere. Det fører tværtimod til, at vi sætter nogle krav, som vil gøre dem mere innovative, som vil gøre dem mere konkurrencedygtige i verden. Når man læser aviser eller ser tv eller i det hele taget følger mediebilledet globalt, så er der masser af pessimister. Der er mange, der allerede har sagt, at klimatopmødet bliver en fiasko. Derfor er der mere end nogensinde brug for, at vi i Europa går forrest, at EU sætter sig i førersædet. Derfor ønsker jeg jer alt mulig held og lykke med forhandlingerne i København.

Chris Davies (ALDE). – Hr. formand! Hvis De kigger ud af vinduet i dag, vil De opdage, at vejret er temmelig trist, hvilket ikke er spor usædvanligt. Selv de oversvømmelser, som har ødelagt store dele af mit område i Cockermouth og Workington, hvor vi har oplevet den største regnmængde nogensinde, er ikke usædvanlige. De kan ikke specifikt tilskrives klimaforandringerne, selv om videnskaben peger i den retning.

Det er svært at træffe de nødvendige politiske beslutninger, når der er tvivl om, hvorvidt der overhovedet sker klimaforandringer. Vi må træde et skridt tilbage og erkende, at verdens befolkning i løbet af en menneskealder er firdoblet, og at vores brug af fossile brændstoffer, vores energiforbrug, er steget voldsomt. Da atmosfærens tykkelse jo ikke har ændret sig, kan man måske undre sig over, om ikke klimaforandringerne burde være sket hurtigere, end det er tilfældet.

Jeg mener, det er vigtigt at indse, at klimaforandringer ikke er en religion. Det er ikke en tro. Vi bliver nødt til at forholde os til skeptikernes argumenter og stille spørgsmålstejn ved dem. Vi må sikre, at videnskaben kommer i fokus. Jeg ville blot ønske, at nogle af skeptikerne ikke fandt så stor glæde i at fremsætte forslag for at forsinke processen – forslag, der kan ende med at koste flere millioner mennesker livet.

Ambitionerne for klimatopmødet er blevet nedtonet, men hvis man havde hørt hr. Carlgrens udtalelser i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer i går, ville man vide, at der på ingen måde var tale om en nedtoning. Ambitionerne kunne ikke være blevet understreget stærkere. 65 regeringschefer deltog i mødet. Lederne fra USA og Kina skal også deltage, men vi har her mulighed for at træffe nogle store politiske beslutninger.

Jeg glæder mig over, at EU har udvist et sådant lederskab. Det er vi henrykte for. Spørgsmålet er bare, om det er nok. Situationen er flydende. Vi har fire uger, og forhandlingerne har deres helt eget liv. Giver vi Dem tilstrækkeligt manøvrerum? Kommissæren har foreslået, at vi hæver de 20 % til 30 %. Er det et skift i vores forhandlingsposition? Er det en styrkelse? Siger vi, at vi er parate til at udvise denne gestus, selv før vi når en endelig aftale? Vil Rådet og Kommissionen uddybe, hvor stort råderum der er til at hæve indsatsen, før denne forhandling afsluttes?

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Der er to uger, til klimatopmødet i København begynder, og dette er en enestående mulighed for at nå en ambitiøs klimaaftale.

EU har med rette erklæret, at det er afgørende at nå en aftale i København. Vores klima tåler ingen forsinkelser. Videnskaben er klar. For at kunne nå den to-graders-målsætning, som EU i årevis har haft, skal de rige lande reducere deres emissioner med 40 %. Derfor skal EU stramme op på sine egne målsætninger, hvis vi ønsker at nå dette mål. Det er af afgørende betydning for vores klima.

Det er imidlertid også EU, der skal få USA med om bord. Indtil EU kommer med en tydelig erklæring om, hvor mange penge man vil stille til rådighed for udviklingslandene, vil USA have noget at gemme sig bag. Lad os derfor fremlægge et klart tilbud på 30 mia. EUR til udviklingslandene. Det vil tvinge USA til at komme med deres reduktionsmål. Vi kan opnå resultater i København, vi skal opnå resultater i København, og det er stadig EU, der er nøglen til succes.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Hr. formand, mine damer og herrer! Klimatopmødet er mislykkedes, endnu før det er begyndt. Der bliver måske slået en handel af, men der bliver ikke tale om en juridisk bindende aftale.

Det vil ikke lykkes præsident Obama at få en emissionshandelsordning igennem Senatet. Han prioriterer sundhedsydelser højere end en lofts- og handelsordning. Det betyder, at Europa står over for et valg. Skal vi fortsætte alene eller ej? Skal vi eller skal vi ikke fortsætte med selv at operere med en tvungen emissionshandelsordning? Dette skal overvejes nøje. Prisen for at fortsætte alene vil være meget høj. Det vil koste europæisk industri flere hundrede milliarder euro indtil 2020, hvilket vil medføre tab af hundredtusindvis af arbejdspladser i Europa.

Lad mig komme med et eksempel. Næst efter Houston har Antwerpen den højeste koncentration af kemikaliefabrikker i verden. Disse fabrikker beskæftiger 64 000 mennesker direkte og 100 000 mennesker indirekte. Antwerpens kemikalieindustri ville ikke overleve, hvis Europa skulle klare det alene, og måske skal der en hollænder til at forsvare denne bys interesser. Byens kemikalieindustri ville være væk inden 2020 som følge af alt for høje produktionsomkostninger.

Der er også mange ulemper forbundet med emissionshandel. Markedet for emissioner er meget ustabil; prisen er faldet kraftigt fra 30 EUR til 8 EUR. Men hvad skal vi så gøre? Vi skal sikre sund udvikling af miljøteknologier, gøre miljøinvesteringer fradragsberettigede, fremme forskning og udvikle miljøvenlige produktionsteknologier. Parlamentet skal bringes tilbage til virkeligheden. Nogle gange har jeg indtryk af, at jeg er medlem af et religiøst samfund i stedet for et parlament. Det er teknologisk innovation, der skal redde os, ikke handel med varm luft.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Jeg vil gerne fremlægge en løselig liste over CO₂-udledende handlinger, som er udført af en borger, jeg mødte på gaden i går.

Hun lever (husk lige den!).

Hun tog et bad. Hun tog bilen til arbejde. Hun købte en buket blomster dyrket i drivhus og pakket ind i plast. Hun havde sin bærbare computer tændt hele dagen. Hun lavede en stor, lækker bøf til aftensmad og skruede en smule op for varmen.

Efter sådan en dejlig dag i luksus, hvordan kan vi så forlange, at en indfødt kvinde, der er fordrevet fra sit land som følge af afskovning, for at vi kan leve i luksus, skal reducere sine CO₂-emissioner, når det eneste på hendes liste var, at hun levede?

De industrialiserede lande er ansvarlige for de store CO₂-emissioner, så de skal også betale for dem og støtte udviklingslandene. Det er ikke tilstrækkeligt med patetiske almisser. Vi har en tendens til kun at handle, hvis andre også gør det, og det skal vi have gjort op med. USA og Kina skal i den grad drages til ansvar i dette spørgsmål. Ambitioner er en ting, men at tage ansvar er det, der virkelig betyder noget.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad os kaste et barmhjertighedens slør over det ufatteligt store beløb på 30 mia. EUR om året indtil 2020, som EU har til hensigt at betale til udviklingslandene – som udgangspunkt uden nogen form for sikkerhed. For os italienere minder det om den berømte italienske "Cassa del Mezzogiorno".

Vores ændringsforslag vedrører tre aspekter. For det første opfordrer vi til juridisk bindende og lige så ambitiøse forpligtelser, ikke blot for de andre industrialiserede lande, men også for de nye økonomier, herunder især Kina, Indien og Brasilien.

For det andet ønsker vi, at alle europæiske bevillinger til disse lande gøres betinget af brugen af teknologi, der er "fremstillet i EU", således at vores virksomheder i det mindste kan blive delvist kompenseret for de yderligere byrdefulde forpligtelser til at nedbringe emissionerne, som EU pålægger dem, og som de bærer de fulde omkostninger for.

For det tredje kræver vi, at det sikres, at nye innovative finansielle mekanismer – såsom ETS-baserede derivater eller de såkaldte gæld-for-natur-aftaler (debt-for-nature swaps) – ikke bruges som dække for en ny form for finansspekulation i lighed med den meget alvorlige krise, som vi endnu ikke er kommet ud af.

Derfor vil vores delegation – delegationen fra Den Norditalienske Liga – stemme imod denne beslutning, hvis vores ændringsforslag afvises.

Nick Griffin (NI). – Hr. formand! Alle er enige om, at klimaændringerne er den største udfordring, som menneskeheden står over for. Det er i hvert fald det, den politiske elite bliver ved med at påstå, men det er løgn. Ikke alle er enige. Tusindvis af videnskabsfolk diskuterer selve eksistensen af menneskeskabt global

opvarmning og henviser til naturlige cykliske ændringer, der omfatter perioder med vingårde i det romanske Nordengland og en svensk militærmarch hen over den tilfrosne Østersø til København i 1658.

Mens en hær af fanatikere inden for global opvarmning marcherer til København, er sandheden, at deres orwelliske enighed ikke er baseret på videnskabelige fakta, men på mobning, censur og usande statistikker. Den førende klimatolog professor Lindzen har udtalt: "De næste generationer vil undre sig i forbavselse over, at det 21. århundredes industrilande gik i hysterisk panik over en gennemsnitlig global temperaturstigning på et par tiendedele af en grad og på grundlag af kraftige overdrivelser som følge af højst usikre computerprognoser [...] overvejede at spole den industrielle tidsalder tilbage".

Faktisk vil der ikke være tale om forbavselse, for årsagen til dette hysteri er klar. Det er designet som en undskyldning for globalisternes politiske projekt, hvor nationalt demokrati erstattes af global forvaltning i en ny verdensorden. Det har intet at gøre med videnskab og alt at gøre med globalisternes fælles målsætning om at beskatte og kontrollere os, samtidig med at der tjenes milliarder til virksomhederne i det grønne industrikompleks. Venstrefløjens antivistlige intellektuelle idéer led et kollektivt nedbrud med kommunismens sammenbrud. Klimaændringerne er deres nye teologi, et sekulært religiøst hysteri med både pave – Al Gore – afladsbreve i form af kulstofkredit og forfølgelse af kættere. Men kætterne vil komme til orde på klimatopmødet, og sandheden vil komme frem. Klimaændringerne bruges til at påtvinge os en umenneskelig utopi, der er lige så dødbringende som Stalins eller Maos idéer.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Hr. formand! Albert Einstein sagde engang: "Gør tingene så enkle som muligt, men ikke enklere". Vi skal passe på ikke at gå i den fælde. Vi narrer os selv, når vi påstår, at visse vejrfænomener – f.eks. oversvømmelserne i Irland – er direkte forbundet med klimaændringerne. Vi påstår også, at den globale temperaturstigning, der ubestrideligt har fundet sted på de forskellige kontinenter, er direkte forbundet med den antropologisk genererede svage stigning i CO₂-indholdet i Jordens atmosfære.

Der findes videnskabsfolk, som stiller spørgsmålstegn ved disse årsagssammenhænge, og det skal vi have in mente, når vi nu drager til København. Vi skal have en optimistisk, men også realistisk tilgang til klimatopmødet. Husk på, at Europa kun er ansvarlig for 10 % af CO₂-emissionerne. Der er ikke plads til tvivl her. Samtidig ved vi, at USA, Kina og APEC-landene, der tilsammen er ansvarlige for to tredjedele af verdens CO₂-emissioner, ser meget kritisk på dette spørgsmål.

Det handler nu mindre om at afholde et talkapløb – om reduktionen skal være på 20 % eller 30 % – og mere om at forsøge at opnå en aftale, der ikke kun involverer Europa. Vi skal forsøge at opnå bindende mål for alle, som kan overvåges og frem for alt overholdes. Lige så vigtigt er det at involvere vores borgere og virksomheder. Det er ikke til gavn for nogen, hvis Europa trues af CO₂-lækage, og virksomhederne flytter andre steder hen, når virksomhedernes produktion her i Europa er dobbelt så energieffektiv som i andre dele af verden. Det er heller ikke til gavn for nogen, at forskellige lande rundt om i verden rydder regnskove – 12 500 km² regnskov blev ryddet i Brasilien sidste år. Hr. Florenz nævnte også Borneo.

Det er derfor meget vigtigere at bremse denne afskovning end at deltage i et kapløb om tal. Jeg vil derfor bede forhandlerne om at drage til København med realisme, men også med en stor del optimisme i bagagen.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand! Jeg glæder mig over den svenske ministers engagement. Han står dog stadig meget alene. Verdens ledere, Det Europæiske Råd og sågar statsministeren, der står i spidsen for det svenske formandskab, synes at prioritere kortsigtede politiske mål på nationalt plan højere end langsigtede miljømæssige fordele på globalt plan. Det er uacceptabelt.

Der er bl.a. behov for klare udmeldinger om finansieringen af klimaarbejdet i udviklingslandene. At love at betale en rimelig andel, som De har gjort indtil nu, er ikke acceptabelt. Det er bare snak, der er ingen forpligtelser, og derfor vil jeg blive ved med at stille spørgsmål. Kan hr. Carlgren love at give os sådanne klare udmeldinger før klimatopmødet i København?

For det andet – nu vi er ved finansieringen – er det hensigten, at en stor del af midlerne skal komme fra handel med emissionstilladelser. Samtidig risikerer vi at underminere systemet ved at bane vejen for, at en stor andel af emissionsreduktionerne skal foretages i udviklingslandene via projekter inden for mekanismen for bæredygtig udvikling. Derudover drøftes det, om de rige lande skal have lov til at overføre uudnyttede emissionstilladelser fra tidligere år. Hvad har hr. Carlgren og formandskabet tænkt sig at gøre for at sikre, at emissionshandelsordningen kommer til at fungere korrekt? Kan vi forvente at få sat en stopper for denne legen katten efter musen, der for øjeblikket foregår mellem de lande, der er involveret i klimatopmødet i København?

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Carlgren og hr. Dimas for både indholdet af og især tonen i deres taler. Det er en positiv tone, der giver indtryk af, at der vitterlig kan nås en international aftale, dvs. en aftale, der indeholder internationalt bindende standarder.

Mindst 60 stats- eller regeringschefer vil rejse til København. Lad ikke deres rejse være forgæves. Lad dem være bevidste om det store ansvar, der ligger på deres skuldre. Lad dem overgå sig selv og se ud over kortsigtede økonomiske interesser. Lad dem tage et stort skridt i retning af morgendagens økonomi – en økonomi, der indebærer mindst mulig brug af råmaterialer.

Som vi ved, vil klimatopmødet ikke lykkes, medmindre Europa spiller en stærk ledende rolle. Jeg vil gerne sige til hr. Carlgren og hr. Dimas, at de store aktører skal holde op med at holde hinanden som gidsler. Der er ikke længere tid til at lege "hvem kan sidde stille længst?". Lad os vække dem til dåd og trække dem til forhandlingsbordet, så vi kan få den bindende aftale, vi så brændende ønsker.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Som vi ved – fra en række videnskabelige undersøgelser og fra Yvo de Boer – gør vækstlandene i dag en mindst lige så stor indsats som Europa med henblik på 2020.

Vi ved også, at der under forhandlingerne allerede nu er indført en indsigelsesret vedrørende vækstlandene, og at denne ret i stigende grad udøves gennem opgørelsen over emissioner og gennem rapporten om iværksatte foranstaltninger. World Resources Institute (WRI) har offentliggjort en statistik, der viser, at Kina ligger på ca. 70 t pr. indbygger, et akkumuleret tal siden 1950, hvorimod USA ligger på 810 t, og EU's 27 medlemslande ligger på 413 t.

Derfor beder vi Dem om at være fornuftig og først og fremmest bruge Parlamentets beslutning som forhandlingsmandat. Dette vil være det bedste for både klimaet og krisen i Europa.

Derefter vil jeg bede Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) om at være fornuftig og troværdig nok til at trække sit ændringsforslag om, at vækstlande skal yde samme indsats og forpligte sig i samme grad som de rige lande, tilbage. Det er ikke acceptabelt og kan ikke tages seriøst.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Hr. formand! I forbindelse med Kyoto gav vi udviklingslandene indrømmelser og undtagelser, hvilket kom til at koste os en betydelig del af vores konkurrencedygtighed. Imidlertid overskred udviklingslandene i 2005 Europas niveau for CO₂-emissioner. I dag ønsker Parlamentet ikke alene at belaste økonomien med en endnu mere drastisk klimaloggivning. Beslutningsforslaget vil belaste vores nationale budgetter med 30 mia. EUR om året over de næste 10 år, og disse penge skal bruges til at hjælpe udviklingslandene. I Polens tilfælde kan den foreslåede beregningsmetode betyde omkostninger på helt op til 40 mia. EUR over 10 år frem til 2020. De tvivlsomme virkninger af Kyotoprotokollen, udviklingslandenes privilegerede position og de stigende omkostninger ved denne politik gør, at vi er imod dette forslag. Vi er ikke kun ansvarlige for klimaet, men også for borgernes velstand.

Sabine Wils (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Konsekvenserne af klimaforandringerne er tydelige i mange dele af verdenen. De seneste beregninger viser en global temperaturstigning på op til 4 °C i 2060 og op til 10 °C i Arktis. Det er primært Europas sodemissioner, der er årsag til den betydelig hurtigere smeltning af isen i Arktis – de bæres dertil med vinden. De rige industrilande i EU er nu forpligtet til at støtte de fattigere lande økonomisk, så der kan træffes øjeblikkelige foranstaltninger for at imødegå konsekvenserne af klimaforandringerne. Der er behov for 100 mia. USD om året fra 2010 til 2050. Af det beløb vil det være rimeligt, hvis EU stod for de 30 mia. USD.

Teknologioverførsel må heller ikke blive begrænset af patenter, for så strømmer nogle af pengene ganske enkelt direkte tilbage til virksomhederne i industrilandene. EU er forpligtet til at gå forrest på klimakonferencen i København.

Paul Nuttall (EFD). – Hr. formand! Jeg har lige hørt en kollega fra Den Socialdemokratiske Gruppe tale om Grønland og om, at isen smelter i Grønland.

Der er noget, jeg gerne vil spørge om i den forbindelse. Hvorfor kaldes Grønland for Grønland? Er det måske, fordi Grønland engang var grønt, da verden var varmere?

Det britiske folk er tilsyneladende af den overbevisning, for en nylig meningsmåling i avisen "The Times" viser tydeligt, at det britiske folk ikke længere tror på såkaldt menneskeskabt global opvarmning.

Briterne er kloge, og de er klar over, at politikerne har overtaget miljøforkæmpernes dagsorden. Den bruger de kynisk til at hæve skatterne og udøve kontrol, og nu bliver den så også brugt af EU til at retfærdiggøre Unionens eksistens.

I denne uge har vi også oplevet en skandale med et af de førende klimaforskningscentre i Det Forenede Kongerige, der rådgiver regeringen, og som er blevet taget i at ændre data og kvæle debatten. Det er ganske enkelt en skændsel.

Jeg ser frem til klimatopmødet, når den politiske klasse sidder omkring bordet og forlegent undgår at nævne det unævnelige, nemlig at kloden faktisk ikke er blevet varmere inden for de seneste 10 år.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne anerkende indsatsen og også den begejstring, der er blevet udvist af Kommissionen og Rådet og selvfølgelig også af Parlamentet i den lange periode, der er blevet arbejdet med programmet til bekæmpelse af klimaforandringer.

Efter min mening er der en række ting, som bliver afgørende for den vej, vi vælger. For det første skal alle lande deltage, især de store forurenere. For det andet ser det på baggrund af alle de oplysninger, vi har, ud til, at det bliver svært at nå til enighed om en juridisk bindende aftale i København, på samme måde som aftalerne om procentdelen af emissioner selvfølgelig er det.

Dette bør dog ikke få os til at opgive, for pessimisme er blot et udtryk for ikke at se virkeligheden i øjnene. Modsat er optimisme et udtryk for at se virkeligheden i øjnene.

Hvad skal vi grundlæggende gøre i København? Vi skal selvfølgelig ikke glemme muligheden for at nå til enighed om en generel aftale. Eftersom vi er opmærksomme på situationen og de muligheder, der er, mener jeg imidlertid, at vi skal koncentrere os om gyldige sektoraftaler med bæredygtige mål. Jeg tænker her på en aftale om afskovning, en aftale om hjælp til vækstlande og udviklingslande, men endnu vigtigere en aftale om teknologioverførsel. Jeg synes også, det vil være en yderst god idé at få aftaler om at fremme programmer, således at industrierne, som bruger mest energi på verdensplan, kan indgå aftaler om emissioner, uanset hvilket land de befinder sig i. Det kunne også gøre vores økonomier mere konkurrencedygtige.

Endelig vil jeg gerne understrege, at optimisme er baseret på realisme, og effektivitet er baseret på fastsættelse af bæredygtige mål. Det skal altid være vores rettesnor.

Linda McAvan (S&D). – Hr. formand! Parlamentet er igen blevet præsenteret for to taler af BNP og UKIP, og igen står de to sammen om deres tro på konspirationsteorier, hvilket viser, at der er meget lille forskel på dem.

Men her til formiddag vil jeg først og fremmest lykønske ministeren med hans uændrede ambitioner for topmødet i København og med at holde fast i idéen om en juridisk bindende aftale.

BBC rapporterer her til morgen, at det fra Det Hvide Hus forlyder, at man vil komme til København med en målsætning om at reducere USA's emissioner. De af os, der har truffet medlemmer af den amerikanske Kongres, ved, at der er en stor bevægelse under opsejling og derfor seriøs udsigt til lovgivning i USA. På den baggrund er der efter min mening stadig et reelt håb om en aftale i København.

Men topmødet i København vil kun være begyndelsen, for når vi kommer tilbage, skal vi i Europa fortsætte arbejdet med at reducere vores emissioner. Vi skal fortsætte med at investere i energieffektivitet, i vedvarende energi og i teknologier med lavt CO₂-udslip. Jeg er glad for, at vi i sidste uge i EU blev enige om, at der skal investeres i teknologier inden for CO₂-opsamling og -lagring, og at et af disse anlæg vil blive placeret i min valgkreds i Yorkshire ved Hatfield.

Jeg vil gerne takke hr. Dimas. Jeg ved ikke, om dette er sidste chance for her i Parlamentet at takke Dem for Deres arbejde som kommissær i de senere år, men Kommissionen har virkelig gjort et godt stykke arbejde med at placere Europa i førerposition, og Deres arbejde skal roses her i Parlamentet.

Vi ses i København. Vi ses måske også her til januar, men jeg ville bare gerne have det ført til protokols.

Endelig håber jeg, at medlemmerne af Parlamentet stemmer for en god beslutning om klimaforandringer, og jeg håber, vi vil forkaste de ændringer, der er blevet foreslået af den modsatte side af Parlamentet, som lader til at have et ønske om at udvande vores forpligtelser. De ønsker at reducere vores målsætninger, og de ønsker at kompensere for flere af vores emissioner. Hvis vi mener det alvorligt med klimaforandringerne, hvis vi ønsker en god aftale, er vi nødt til at forkaste de ændringsforslag.

Fiona Hall (ALDE). – Hr. formand! Jeg glæder mig over det svenske formandskabs positive og beslutsomme holdning og navnlig over ministerens beslutning om, at aftalen i København skal kunne opgraderes, så den også kommer til at omfatte overvågningsmekanismer, så den kan justeres i overensstemmelse med ny videnskabelig forskning.

EU's klimapakke, der blev vedtaget i december 2008, var vigtig, fordi den viste vores engagement i klimaforandringer, og det, der er blevet aftalt i de seneste måneder under det svenske formandskab, har også været vigtigt – især det omarbejdede direktiv om bygningers energimæssige ydeevne, der vil mindske CO₂-fodafttrykket for både nye og renoverede bygninger.

Der er dog en åbenlys svaghed i Europas planer, og det er investeringerne. Det forbløffende faktum er, at USA, der ikke har vedtaget lovgivningen, har afsat mere end 100 mia. USD til ren energi, og Kina har afsat 200 mia. USD i sin økonomiske genopretningsplan, mens EU kun har afsat lidt over 50 mia. USD. Det skal vi huske på og ikke klappe os selv alt for meget på skulderen forud for topmødet i København.

FORSÆDE: Dagmar ROTH-BEHRENDT

Næstformand

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg har et konkret spørgsmål til kommissær Dimas. Hvis mine oplysninger er korrekte, er det følgende. Hvis vi i EU gennemfører de mål, vi har fastlagt for os selv – 20 % vedvarende energikilder inden 2020 og en stigning i energieffektiviteten på 20 % inden 2020 – viser EU's energimodeller, at dette alene vil sikre en CO₂-reduktion på 18-21 % baseret på den fortsatte brug af kul- og gasfyrede kraftværker.

På det grundlag forstår jeg ikke, hvorfor vi bruger så meget tid på at drøfte opfyldelsen af et mål på 30 %, da vi nemt kan nå op på 30 eller 35 % ved at indføre energieffektivitetsforanstaltninger og vedvarende energikilder samt ved hjælp af emissionshandelsordningen og mindre CO₂-udligning.

Jeg vil være taknemmelig, hvis hr. Dimas, som ægte konservativ, endelig vil rydde op i det rod, der er skabt af hr. Seeber, hr. Florenz og andre ved igen at bukke for de gamle industrier.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg vil appellere til en erkendelse af proportionerne. Trods det, vi har hørt her, er dette ikke de vigtigste forhandlinger i menneskehedens historie, og faktisk afhænger menneskehedens fremtid ikke af disse forhandlinger, som nogle af vores kolleger har sagt. Beslutningerne om specifikke grænser i klimapakken blev ikke truffet på en præcis og detaljeret måde.

Det kan kun beklages, at det faktisk allerede er slået fast, at virkningerne af pakken, de finansielle virkninger, primært berører de fattige lande, de nye lande i EU. Beslutningen om at gøre finansieringen i denne henseende betinget ikke af indkomst pr. indbygger, men af forureningsgrænsen er en beslutning, der rammer økonomierne i de nye EU-lande, herunder mit land Polen.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru formand, mine damer og herrer! En ensartet tilgang til problemet med klimaændringer, som går videre end blot at fastlægge mål for emissionsreduktion, kræver en realistisk forklaring af de metoder, de skal opnås med.

Det er efter vores mening væsentligt og kendetegnende, at flertallet af medlemmerne af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed har afvist at medtage ændringsforslag i beslutningsforslaget om København, der går ind for en spredning af de instrumenter, der bruges til at opnå emissionsreduktionsmålene, så afhængighed af markedsbaserede instrumenter undgås, og behovet for at gennemføre en evaluering af effektiviteten af disse markedsbaserede instrumenter samt deres sociale og miljømæssige virkninger.

Den betydning, som EU tillægger markedsløsninger, er grundlæggende et politisk og ideologisk valg. Formålet med dette er at konstruere en ordning, som kan skabe milliarder, finansielle fantasiaktiver til fordel for et system, der tilsyneladende ikke har lært noget af den krise, som det aktuelt er viklet ind i.

Erfaringerne fra gennemførelsen af EU's emissionshandelsordning har fuldstændig miskrediteret værdien af markedsregulering og har med tydelighed demonstreret instrumenternes ineffektivitet og forkvaklethed.

Timo Soini (EFD). – (FI) Fru formand! Vi skal beskytte arbejdstagere, små virksomheder og industrien. En miljøindsats er kun mulig i en sund økonomi. Kun hvis økonomien er sund, kan vi investere i miljøet.

Tingene vil ikke gå godt med de nuværende målprocenter. Den nuværende handel med procentdele, selv om jeg siger sådan som katolik, svarer til at sælge aflad, og det er ikke godt. Vi skal indføre et system med specifikke emissioner, som med biler, der sætter os til stand til at måle, hvad der er sket, og drage de relevante konklusioner.

Hvorfor kæmper venstrefløjen ikke for arbejdstagerne, ikke kun i Finland, men i hele Europa? Støtten til venstrefløjen smelter hurtigere end isbjergene. Der er andre muligheder: Der kan lægges afgifter på produkter, som overskrider bestemte emissionsgrænser. Hvis vi etablerer et system, hvor miljødumpning med oprindelse i udviklingslandene og de mindre industrialiserede lande ikke er mulig, kan vi beskytte arbejdspladser og overlegne produkter, og vi kan også gøre det i fremtiden.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Fru formand! Jeg er optimist, og jeg er enig med den svenske minister Carlgren, der sagde, at det skal lykkes for os. For at det skal lykkes, skal vi dog også handle seriøst og forfølge vores mål på en klar og gennemsigtig måde.

Jeg vil først understrege, at reduktion af drivhusgasemissionerne er både et europæisk og et globalt mål. Lad os ikke gøre os til dommere over teknologier og give støtte til nogle, mens vi fordømmer andre. Når det kommer til teknologier, skal vi være upartiske. Vi skal lade dørene stå helt åbne over for brugen af lavemissionsteknologier og over for udviklingen af nye.

Vi må ikke tillade, at vores indsats for at bekæmpe klimaændringerne skaber rivalitet mellem de forskellige lavemissionsteknologier. Hvis dette skal lykkes for os, skal vi alvorligt overveje at bruge alle de tilgængelige teknologier.

Dernæst skal vi, EU's repræsentanter, sende et klart budskab på COP15: at der skal ydes flere penge til tredjelande, så de kan opfylde deres forpligtelser, og at bæredygtig udvikling kræver pakked løsninger. Men hvordan skal vi forklare vores skatteydere, at vi har forpligtet os til at finansiere bæredygtig udvikling i tredjelande uden at kræve nogen form for forpligtelse fra dem, som ville sikre, at de bruger midlerne til de tiltænkte formål? Vi har brug for forpligtelser, og vi har brug for kontrol.

For det tredje gjorde jeg under en af vores forhandlinger i november Parlamentet opmærksom på, at vi skal sende et budskab til præsident Obama om, at vi ønsker, at han skal deltage i COP15. I morges hørte jeg, at hr. Obama har bekræftet sin deltagelse i København, og at han vil arbejde for vedtagelsen af bindende mål for emissionen af drivhusgasser. Det beviser efter min mening, at vores beslutning om at fastholde det politiske pres var den rigtige.

Endelig vil jeg komme med et klart budskab. Vi skal handle, og vi skal handle omgående. Vi ønsker en juridisk bindende aftale, og vi ønsker, at andre lande handler ansvarligt.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Fru formand! Jeg vil gerne tale om transportaspektet. Jeg mener, at transport og energi faktisk er de vanskeligste udfordringer i forbindelse med klimaændringer.

Det er et vanskeligt område, fordi det kræver, at vi genovervejer den logistiske tilrettelæggelse af vores handelssystem og den måde, vi bevæger os og rejser på. Vi skal naturligvis gennemføre en kombination af foranstaltninger, hvis vi skal opnå målene. De omfatter fortsat investering i forskning og udvikling, indførelse af strengere tekniske standarder, fastlæggelse og udbredelse af bedste standarder, gennemførelse af indregning af eksterne omkostninger med henblik på at skabe effektivitet i systemet og sikre lige vilkår mellem forskellige transportformer og naturligvis fastlæggelse af ambitiøse mål, der kan håndhæves på globalt plan. Dette er særlig vigtigt i forbindelse med luftfart og søtransport, hvor der stadig skal gøres betydeligt fremskridt, hvad angår bæredygtighed.

I den henseende må jeg sige, at de mål, som Rådet har udformet – en reduktion på 10 % inden 2020 for luftfart og en reduktion på 20 % for søtransport – faktisk ikke er ambitiøse nok. Jeg tror, vi kan gå endnu længere i denne henseende.

På den anden side bemærker jeg, at beslutningen henviser til spørgsmålet om at sælge halvdelen af emissionskvoterne ved bortauktionering. Det er i strid med det, som vi selv foreslog for to år siden, da vi havde 15 %, og jeg vil derfor fokusere på en ambitiøs aftale. Lad os sigte efter det.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Fru formand! Vi forstår fuldt ud situationen, tonen er slået an, og minister Carlgren har endda kritiseret den udbredte pessimisme. Nedtællingen er virkelig begyndt for at redde topmødet i København og sikre, at de mest forurenende lande på jorden underskriver en ambitiøs aftale og forpligter sig over for de kommende generationer.

En aftale er en god ting. At opnå succes er naturligvis endnu bedre. Vi ved, at denne succes ubetinget afhænger af støtte fra industrilandene – primært Kina og USA – til den kommende Københavnsprotokol og den lige så nødvendige støtte fra udviklingslandene. I den henseende har Parlamentets Udvalg om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed ydet sin del ved at foreslå et beløb på 30 mia. EUR i årlig direkte støtte indtil 2020 med det formål at hjælpe disse lande i deres overgang til en økonomi med lavere CO₂-emissioner.

Det bringer mig videre til noget, der efter min mening er en mangel i vores beslutning, nemlig den manglende overvejelse af indvirkningen af klimaændringer på menneskers sundhed. De har en afgørende indvirkning i henhold til opråbene og advarslerne fra WHO.

Jeg opfordrer derfor alle til at godkende de to ændringsforslag om dette spørgsmål, som jeg har fremsat til beslutningen.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Der er kommet en ny film om klimaændringer med titlen "The Age of Stupid". Den foregår i 2055 og fokuserer på den eneste overlevende af en klimakatastrofe. Jeg kan ikke lade være med at tænke på nogle ord fra filmen, hvor skuespilleren ser tilbage på 2009 – til nutiden – og siger: "Hvorfor gjorde de ikke noget, da der stadig var tid, når de vidste, hvad de vidste dengang?"

Med andre ord: Hvorfor har vi ikke mønstret tilstrækkelig politisk vilje? Årsagen er delvis, at vi ikke taler nok om fordelene ved at skifte til en verden uden CO₂-emissioner – millioner af arbejdspladser inden for grøn energi, de bedre isolerede boliger og den forbedrede offentlige transport. Det er det budskab, EU skal kæmpe for.

Selv det mest ambitiøse mål, som EU aktuelt foreslår – en reduktion på 30 % inden 2020 – vil kun give os en 50 % chance for at undgå de værste klimaændringer. Hvis De fik at vide, at der var en 50 % chance for, at det fly, De netop var ved at gå om bord i, ville styrte ned, ville De næppe gå om bord. Og alligevel taler vi om en langt højere risiko i København. Så mit budskab til Dem er: Vi skal være mere ambitiøse. Lad ikke eftermælet efter København være, at dette var "The Age of Stupid".

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Fru formand! Endnu en gang hører vi konstant det magiske ord "succes" i forbindelse med et spørgsmål, som er meget vigtigt for EU. Formandskabet ønsker at opnå succes og ønsker det mere end noget andet. I mellemtiden er medierne i Europa fulde af oplysninger om, at topmødet i København ikke bliver en succes. Lad os tænke over, hvorfor det ikke bliver en succes. Det skyldes, at regeringerne har en fornemmelse af, at, hvis alt blev sagt klart, og hvis borgerne i EU's medlemsstater kendte konsekvenserne, hvis de kendte årsagerne til, at vi ønsker at træffe så vigtige beslutninger, usikkerheden omkring disse årsager og usikkerheden omkring konsekvenserne af vores handlinger, så ville de være imod det hele.

Jeg vil blot sige én ting, og det er det vigtigste – EU bærer ansvaret, EU's medlemsstater bærer ansvaret for det, der sker i verden, men de bærer først og fremmest ansvaret for deres egne nationer, lande og borgere, de mennesker, der sætter deres lid til det, vi gør, de mennesker, der også håber, at tingene vil udvikle sig godt i fremtiden. Det skal vi tænke over. Når vi ønsker at påtage os ansvaret for forholdene på globalt plan, og jeg vil ikke gå i detaljer her, så skal dette gælde alle i samme grad, nogle med hensyn til reduktion, andre med hensyn til miljøbeskyttelse og endnu andre med hensyn til noget andet – det er, hvad vi behøver i dag.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Fru formand! I min engelske valgkreds blev det i denne uge opdaget, at forskere fra University of East Anglia angivelig har manipuleret med data i et forsøg på at bevise menneskeskabt global opvarmning.

Sikken en afsløring! Det er nu klart, at den videnskabelige enighed om den menneskeskabte globale opvarmning hurtigt svinder ind: 30 000 skeptiske forskere i Manhattanerklæringen, 600 forskere i en rapport til det amerikanske Senat og endda tyske forskere i en skrivelse til kansler Angela Merkel.

Forfatteren til FN's centrale rapport om dette, Sir Nicholas Stern, opfordrer os i mellemtiden til at blive vegetarer for at stoppe køers prutten. Måske det ikke kun er køerne, der er blevet gale.

Jeg er medlem af Udvalget om International Handel. Jeg er dybt bekymret over WTO-forhandlingerne, som indledes i denne uge. Jeg er bekymret over skredet hen imod grønne afgifter, der begrundes med sådanne urigtige påstande. Disse nye afgifter er ene og alene handelshindringer. De straffer de fattige og har overhovedet ingen berettigelse. Dette er blot miljøimperialisme.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! I forbindelse med klimaforhandlingerne har vi hørt mange forskellige synspunkter i Parlamentet, hvad angår årsagerne til og indvirkningen af

klimaændringer. Jeg vil ikke komme nærmere ind på dette, men en række af mine kolleger, som har henvist til dette, har ret: Der er flere og flere nye holdninger blandt forskerne, og jeg mener, at vi skal drøfte disse nye holdninger på en fair måde.

Mit andet punkt er, at Parlamentet har vedtaget en klar holdning til topmødet i København. Det, der skal opnås, er også klart defineret. Det er også klart defineret, at alle her i Parlamentet skal varetage EU-borgernes interesser i enhver henseende. I disse forhandlinger skal vi sikre, at vi ikke ser ét projekt som det eneste politiske projekt, der er vigtigt for os. Jeg ville derfor ønske, at vi med henblik på København forsøgte at undgå at hengive os til trylleforestillinger eller kapløb om tal – som et andet medlem sagde – men i stedet så på, hvad vi håndgribeligt og effektivt kan opnå. Hvad kan vi opnå med kløgt? Hvad er konsekvenserne, også for den europæiske industri? Det skal vi også tænke over. Det er ikke det eneste kriterium, men det skal være et kriterium, og derfor håber jeg, at vi vil forsøge at opnå aftaler, der er så håndgribelige som muligt. Det kræver også retfærdighed og deltagelse fra de andre industrilande, så dette ikke kun bliver et europæisk projekt.

Et andet medlem påpegede også, at vores bidrag er 10 %. Resten af verden, vækstøkonomierne og udviklingslandene, skal betale deres del. Hvis vi ikke opnår præcise tilkendegivelser i denne henseende i København, ville det være bedre, hvis vi opnår politisk konsensus og tildeler mandater med henblik på at opnå specifikke aftaler i de efterfølgende måneder. Vi skal ikke redde ansigt ved at acceptere det formelle kompromis, der tilfældigvis kan sættes sammen i København, og bilde os selv ind, at det er et resultat, som automatisk fører til reduktioner på 30 %. Realisme og forhandlinger om konkrete forhold er, hvad der er behov for – så vil vi sandsynligvis kunne opnå fremskridt.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Fru formand! Bekæmpelse af klimaændringer kræver også en radikal ændring i energiproduktion og -forbrug. Vi har brug for en ny model, der afbalancerer de tre behov: forsyningssikkerhed, bæredygtighed og konkurrencedygtighed. Med den målsætning i baghovedet arbejder vi på en fælles tilgang.

2007 var et afgørende år, fordi vi fastlagde vores præcise målsætninger. Der blev vedtaget en beslutning om at forhindre temperaturen i at stige uafvendeligt, men den blev vedtaget i erkendelse af, at manglende handling ville skabe andre omkostninger for den globale økonomi, og at det ville være rentabelt at investere i energieffektivitet og vedvarende energi.

For at overbevise borgerne og markedet om vores stærke ønske om at opfylde disse målsætninger havde vi brug for en sund, stabil lovgivningsramme med henblik på at skabe retlig sikkerhed for investeringerne, hvilket er baggrunden for de seks lovgivningsinitiativer i forbindelse med den grønne pakke.

Udvalget om Industri, Forskning og Energi har ydet et betydeligt bidrag. Jeg vil fremhæve direktivet om vedvarende energi og de nylige aftaler om to meget vigtige direktiver: direktivet om bygningers energimæssige ydeevne og energimærkningsdirektivet. Disse er foranstaltninger, som involverer ændringer, men de ansporer også til økonomisk vækst gennem jobskabelse. De repræsenterer besparelser på 50 mia. EUR i forbindelse med import af olie og gas, millioner nye arbejdspladser inden for vedvarende energi og det samme antal inden for energieffektivitet inden 2020.

Miljøindustrien tegner sig nu for mere end 3 mio. arbejdspladser, og miljøteknologierne er en voksende del af sektoren med en omsætning på mere end 200 mia. EUR om året.

Vi har gjort meget i Europa. Det er ikke nok. Vi har brug for global handling. Socialdemokraterne i Udvalget om Industri, Forskning og Energi ønsker derfor, at de internationale forhandlinger kommer tilbage på forståelsens spor, så der kan nås en ægte global aftale i København.

(Formanden afbrød taleren)

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Fru formand! Den europæiske klimapolitik bør forlade drømmerierne og åbne øjnene for de internationale realiteter.

For det første var Kyoto et fiasko. Det var meget symbolsk, men sikrede ingen reduktion af emissionerne. For det andet er det umiddelbart inden København tydeligt, at de vigtigste lande i verden ikke er parate til at acceptere bindende mål for reduktioner. For det tredje skal politikken tage højde for en ny debat mellem forskerne. De samme forskere, der tilsluttede sig IPCC-panelets konklusioner for to år siden, taler i dag om de naturlige påvirkninger af klimaet – noget, som IPCC kategorisk afviste for to år siden.

Vi bør vide, hvor sikre vi kan være på, hvad der påvirker klimaændringer, inden vi træffer politiske beslutninger. Jeg opfordrer derfor til en ændring af strategien. Vi skal for det første tilpasse os de uundgåelige klimaændringer, mens vi samtidig sætter os ud over alle de ideologiske diskussioner om CO₂ og søger efter internationale allierede med henblik på at intensivere forskningen i nye energikilder og rene teknologier.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Fru formand! Vi befinder os ved et afgørende vendepunkt for jorden. Forskerne opfordrer via IPCC EU og medlemsstaterne til at forpligte sig til en reduktion af drivhusgasemissionerne på 40 % inden 2020 sammenlignet med niveauet i 1990. EU's aktuelle forpligtelser er kun 50 % af det, som IPCC's rapporter betegner som den absolutte minimumsforpligtelse.

IPCC er for klimaændringer, hvad Den Internationale Valutafond er for økonomien. Mit spørgsmål er: Vil Kommissionen nogensinde kunne afvige 50 % fra de målsætninger, som Den Internationale Valutafond anbefaler som absolutte minimumsværdier? EU ønsker endvidere at forøge målet for emissionsreduktion til 30 % i 2020, hvis andre industrilande forpligter sig til sammenlignelige emissionsreduktioner. I betragtning af den aktuelle situation, hvilke, hvilken type og hvilken størrelse af forpligtelser fra præcis hvilke lande er der behov for, hvis ovennævnte tilbud skal aktiveres? Præcis hvilke klimapolitikker revideres i det tilfælde, og hvilke forberedelser er det præcis gjort i den henseende?

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Der har været uafbrudte forhandlinger, drøftelser og diskussioner om en international klimaafteale i flere måneder. I larmen af information, hvor nogle lande byder og konkurrerer med hinanden om at annoncere stadig mere ambitiøse mål, giver andre udtryk for store forventninger, mens endnu andre indtager en fuldstændig passiv holdning, og det er nemt at miste overblikket over det egentlige formål, som ganske enkelt er en historisk aftale.

For vi taler om bekæmpelse af klimaændringer – ændringer, der kan føre til en sand miljøkatastrofe. Vi taler om jordens fælles fremtid – fremtiden for os alle. Derfor er oplysningsindsatsen så vigtig. Jeg har indtrykket af, at de europæiske borgeres holdninger i stigende grad adskiller sig fra den politiske elites. Der er her en risiko for, at de forslag, der fremlægges i København, blot opfattes som en form for guddommeligt indgreb eller et produkt fra den politiske elite.

Vi skal arbejde for at oplyse borgerne, og Kommissionen bærer ansvaret for det. Bekæmpelse af klimaændringer må ikke opfattes som en af de rige landes griller, der ønsker at påtvinge andre deres synspunkter. På dette område skal Kommissionen og repræsentationerne efter min mening gennemføre en permanent politik for oplysning og uddannelse.

Der er også brug for en stærk politik, som støtter indsatsen for at finde effektive teknologier, der kan opfange den kuldioxid, som produceres, når kul bruges som energikilde. Denne teknologi bør tildeles samme politiske status som andre vedvarende energikilder. Dette bør være et prioriteret arbejdsområde for Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi, som vi for nylig har etableret i Budapest.

Endelig bør omkostningerne til etablering af en særlig fond, der skal støtte bekæmpelsen af klimaændringer, fordeles ligeligt mellem medlemsstaterne på grundlag af deres velstand.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru formand! Kun få dage inden København forekommer det vanskeligere end nogensinde før at nå frem til en juridisk bindende aftale. Vi vil få, hvad nogen allerede har kaldt en tovejsaftale, men det betyder ikke, at vi kan tillade os at være selvtilfredse. EU skal fortsat lede forhandlingerne og lægge pres på de andre parter.

København skal resultere i andet end blot en hensigtserklæring. København skal som et absolut minimum resultere i bindende politiske tilsagn og en plan, der sikrer, at en aftale efter Kyoto kan vedtages i juni 2010 i Bonn. USA, Japan, BRIK-landene og mange andre skal påtage sig forpligtelser, der er sammenlignelige med EU's, da EU's indsats alene ikke kommer i nærheden af at opfylde målsætningen om at begrænse temperaturstigningen til 2 °C.

Finansiering til udviklingslandenes tilpasning må ikke bringe millenniumudviklingsmålene i fare, navnlig ikke i de afrikanske lande, som er værst ramt af klimaændringerne.

København skal også hjælpe med at forandre det globale energiparadigme ved at støtte vedvarende energi og energibesparelse. Det er vejen til fremtiden – ikke kun for at bekæmpe klimaændringer, men også for at skabe job.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE). – (BG) Fru formand! For to år siden tog Europa initiativ til at lede kampen mod klimaændringer. Der er fastlagt en lovgivningsramme på europæisk plan, og initiativerne til

udvikling af den relevante teknologiske platform skal fremmes med henblik på at understøtte transformationen til en lavemissionsøkonomi. De europæiske ledere har høje ambitioner for forhandlingerne i København. Selv om betingelserne for en endelig aftale endnu ikke er på plads, er det vigtigt, at der skabes et fundament for global konsensus om en vellykket aftale. Efter min deltagelse i Parlamentets delegation til Washington som et led i forhandlingerne i København har jeg konstateret, at den økonomiske effektivitet af de planlagte foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringerne skal drøftes. Så snart alle deltagerne i forhandlingerne er blevet overbevist om, at foranstaltningerne til bekæmpelse af klimaændringer vil have en gavnlig økonomisk effekt, og at deres økonomier ikke vil være sårbare, vil vi nå frem til en global strategi.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Fru formand! Alle håber på og beder i dag for en ambitiøs aftale i København, men det skal siges, at ambitionerne for topmødet i København faktisk er blevet udvandet i de seneste uger som følge af forbeholdene fra USA og Kina.

For at forhindre jordens temperatur i at stige med mere end 2 °C ved udgangen af århundredet skal alle lande være villige til at acceptere de samme forpligtelser, de samme bindende forpligtelser. Vi oplever dog noget af et kapløb om tal, et kapløb om finansiering, i vores forhandlinger. Jeg anmoder om, at Europa ikke optræder som en naiv forhandler, men en realistisk og fast forhandler over for de partnere, der ikke har ydet en væsentlig indsats for at reducere deres emissioner.

Det ville være uacceptabelt, hvis de mest ambitiøse landes indsats blev kompromitteret af kulstoflækager alene på grund af manglende eller utilstrækkelig indsats fra andre landes side.

Europa må ikke være naiv, hvad angår Kina og Indien. Det er rigtigt, at Brasilien og Korea allerede har besluttet at forpligte sig. Europa ønsker at foregå med et godt eksempel, men vi må ikke gøre det for enhver pris og slet ikke på bekostning af vores afindustrialisering.

Forhandlingerne skal udnyttes til at sætte skub i udviklingen af nye teknologier, til at sikre, at betydelige midler kan investeres i forskning og udvikling. Der er faktisk en risiko for, at europæisk viden for evigt går tabt til lande, der nyder godt af teknologioverførsel. I København er det derfor nødvendigt, at vi fastlægger betingelserne for varig udveksling mellem lande på grundlag af gensidige interesser, samtidig med at vi beskytter de europæiske virksomheders investeringer i forskning og udvikling.

Succes vil blive opnået i form af øget udbredelse af teknologier i udviklingslandene til gengæld for anerkendelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og åbningen af deres markeder for disse teknologier.

Når alt kommer til alt, har vi i Europa en utrolig mulighed for – ud over at bekæmpe af klimaændringerne – at lancere et ægte teknologisk program, som kan stimulere innovation og dermed skabe nye arbejdspladser.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Tillad mig at tale om et par vigtige punkter vedrørende vores beslutning og de forhandlinger, vi om få uger gennemfører i København.

For det første med hensyn til det første punkt: bekæmpelse af temperaturstigningen. Tidligere hørte jeg flere af mine kolleger undervurdere omfanget af den globale opvarmning. Det skal dog erindres, at mange hundrede millioner mennesker i verden som følge af denne stigning vil blive, hvad der kan kaldes ofre for klimaændringerne. København skal standse denne temperaturstigning.

For det andet skal vi give os selv en bindende aftale, som anfører, at emissionerne af drivhusgasser skal reduceres med 30 % inden 2020 og med 80 % inden 2050.

Vi skal også sikre, at vi garanterer en form for klarhed, hvad angår finansiering. I vores beslutning foreslås det at yde 300 mia. EUR til de fattigste lande i de næste 20 år. Vi skal gå endnu videre end det. 500 mia. EUR er også blevet nævnt, og også i denne henseende skal vi, EU, foregå med et godt eksempel.

Vi skal også indføre en global CO₂-afgift med mulighed for afgift på finansielle transaktioner. Til sidst vil jeg sige, at jeg er meget overrasket over dobbeltspillet fra mine kolleger fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), hvad angår det, der er blevet sagt i mit land, Frankrig, af republikkens præsident og igen her til morgen af minister Borloo.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Uanset alle de noble målsætninger for konferencen i København, hvad angår klimabeskyttelse, må vi naturligvis ikke glemme, at vores Europa med dets virksomheder og forretninger hver eneste dag konkurrerer med de største økonomiske og handelsmæssige

modparter i Nordamerika og Sydøstasien. Det gælder både industriel produktion, energifremstilling og i særlig grad transport.

Mange transportvirksomheder er globale aktører. Hvis de skal være konkurrencedygtige, skal alle inden for området have samme muligheder. Det betyder, at klimabeskyttelse ikke må koste penge. Vi er i Europa i sandhed pionerer, når det drejer sig om at reducere drivhusgasserne i transportsektoren. Jeg vil blot her minde Dem om, at vi i Parlamentet har vedtaget, at vi vil arbejde for at få navnlig luftfart, men også søtransport inkluderet i emissionshandelsordningen.

Jernbanetransport er blevet nævnt. Jernbanetransport er via miljøafgiften på energifremstilling bestemt blevet inkluderet i foranstaltninger til CO₂-reduktion, mens vejtransport er inkluderet via forskellige mulige former for vejafgifter. Vi skal også opfylde EU's tekniske krav, hvad angår katalysatorer gennem de skærpede europæiske standarder, Euro 4 og Euro 5. Hvis vi ønsker fremskridt inden for søtransport og luftfart, skal vi dog igen intensivere vores forhandlinger med de 20 bilag I-lande. Det, der hidtil har fundet sted inden for luftfart med ICAO, har ikke givet nogen resultater. Vi skal skubbe på med vores aktiviteter i denne henseende. Det er meget vigtigt, at dette drøftes på konferencen i København, og det samme gælder søtransport, der naturligvis også er meget miljøvenlig, når man ser på det konkrete energiforbrug pr. ton og km. I den forbindelse er det dog vigtigt, at vi også når til enighed med IMO om de fælles begreber.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Fru formand! Jeg vil lykønske medlemmerne af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer og dets formand, hr. Leinen, med det arbejde, de har udført, så vi i dag har en beslutning som denne, som vi skal vedtage med beslutsomhed. Vi må ikke stille os tilfredse med at sige, at det er nok med sektoraftaler, fordi det er det samme som at indrømme en delvis fiasko, hvis vi taler om noget, der kan betegnes som en restaftale.

Vi skal vedtage denne beslutning, som rummer tre noble forhåbninger. Den første er tydelig: at forhindre klimaændringer med håndgribelige forslag til reduktion af emissioner og en forpligtelse til finansiering, som aspirerer mod en bindende aftale, ikke en restaftale. Så er der også de to underliggende forhåbninger: Den første er at påbegynde arbejdet hen imod en fælles energipolitik – hellere før end siden – ligesom vi tidligere gav os selv den fælles landbrugspolitik, fordi vi havde brug for den. Endelig er der naturligvis forhåbningen om at genvinde borgernes tillid til politik og politikere, som mangler en del i Europa.

Succes på topmødet er derfor det samme som opfyldelse af de tre forhåbninger. Jeg opfordrer derfor formanden for Rådet til at bevare optimismen, lægge pres på og forhandle så meget som muligt for at trække de andre hen imod denne succes.

Jeg ved ikke, om lederne af denne flerpoledede verden ønsker at gå over i historien for ikke at have været i stand til at opnå en bindende aftale, men jeg mener ikke, at jeg som medlem af Parlamentet sammen med alle repræsentanter for befolkningerne skal gå over i historien for ikke at have været i stand til i København at fremhæve vores bindende forpligtelse over for menneskeheden til at forhindre klimaændringer.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Fru formand! Jeg vil først rose det svenske formandskabs indsats for at opnå en ambitiøs aftale i København trods den meget kraftige vind af pessimisme, der blæser over de kommende forhandlinger.

Personligt mener jeg ikke, at det i denne fase er realistisk at indrømme, at topmødet i København er dømt til at mislykkes, eller at det ikke vil resultere i en endelig aftale, der kan ratificeres af alle parter.

Lad os ikke give efter for pessimismen alt for hurtigt. Jeg opfordrer os indtrængende i denne fase til ikke at sænke vores ambitioner for hverken mål eller tidsfrister. Vi skal fortsætte med at tro på en omfattende, ambitiøs og bindende global politisk aftale, der baner vejen for indgåelsen af en retlig traktat så hurtigt som muligt. Det er virkelig for tidligt at nævne COP16 i december 2010 som tidsfrist.

Vi skal nu omsættes vores retorik til ægte politisk vilje. Vi skal afklare vores forpligtelse finansielt og med hensyn til støtte til udviklingslandene, navnlig i form af teknologioverførsel. I denne fase er en fuld og kollektiv forpligtelse fra EU afgørende.

Jeg bemærker endvidere på det nylige, men eksemplariske skub, som Brasilien, Sydkorea, Indonesien og navnlig Norge på papiret har tilført forhandlingerne gennem en kvantificering af deres ambitioner om at reducere deres forurenende emissioner.

Jeg kan forstå den fleksibilitet, der kræves af USA, som først nu er begyndt at tage klimaspørgsmålet alvorligt, men vi skal alligevel opnå bindende og ambitiøse kvantificerede forpligtelser på kort, mellemlang og lang

sigt fra de største forurenere som f.eks. USA og Kina. Uden disse forpligtelser går vi imod en klimatisk, politisk og moralsk katastrofe.

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Fru formand, hr. Carlgren, hr. Dimas, mine damer og herrer! Jeg vil her til morgen tale om en 84 år gammel missionær, fader Ettore Turrini, der har boet 59 år i den nordvestlige del af Amazonregnskoven. Han har altid kæmpet for at beskytte de oprindelige befolkninger og deres skov mod alle, som forsøgte at ødelægge dem af hensyn til kortsigtede interesser.

I sine rejser i skoven har fader Ettore været udsat for syv flyulykker, men han har arbejdet videre og har indhentet tusindvis af underskrifter gennem sine aktiviteter, som han nu vil give til præsident Lula, til en række ministre og til den italienske præsident Napolitano. Han har været utrættelig.

Vi mødtes sidste søndag, og jeg fortalte ham, at jeg var helt enig med ham, men at verden måske er ved at komme til fornuft og er begyndt at indse, at disse skove grundlæggende set er jordens lunger og er afgørende for det lokale miljø og for CO₂-opsamling og -oplagring.

Jeg fortalte ham, at vi i København vil forsøge at finde ressourcer til kompensation til de lande, der bevarer regnskoven. Jeg fortalte ham, at vi indfører overvågningsinstrumenter – GPS og INSPIRE – der kan måle, hvordan regeringerne handler, og at vi inden 2030 vil sætte en stopper for skovrydningen.

I København kan vi gøre alt dette, og jeg deltager også i topmødet på vegne af fader Turrini.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Fru formand! Vi er alle klar over – og det har vi alle sagt – hvor vigtige forhandlingerne i København er, men selv om vi alle håber på en aftale, kan vi ikke acceptere en sådan for enhver pris.

Hvis betingelserne for en ambitiøs aftale ikke er til stede, håber jeg inderligt, at EU er i stand til at sige nej og afvise at skrive under på en discountaftale. De europæiske befolkninger, som vi repræsenterer i Parlamentet, forventer en aftale, som vil kunne bruges til effektivt at bekæmpe alle de klimaforstyrrelser, som vi hver dag kan iagttage omkring os. Europæerne vil ikke være tilfredse med reklamestunts med ukvalificerede hensigtserklæringer og uforpligtende mål, som kan tilsidesættes, så snart medierne retter lyset et andet sted hen.

De enkelte stater kommer til at forpligte sig i København!

EU kan som det eneste kontinent, der har haft en faldende udledning af CO₂ siden 1990, og det eneste kontinent, der har indgået præcise, bindende og ambitiøse forpligtelser for fremtiden, ikke påtage sig denne store opgave alene. Hvis andre industrialiserede lande og vækstlande ikke ønsker at påtage sig deres del af ansvaret, bliver de nødt til at tage den fulde konsekvens heraf i form af indførelsen af en afgift ved EU's grænser for at beskytte vores erhvervsliv mod konkurrencen fra dem, der beslutter at holde sig uden for den globale aftale.

Vi europæere beder hver dag vores fremstillingsindustri om at yde lidt mere. Som bevis herpå vil jeg gerne nævne klimaforandringspakken, som blev underskrevet under det franske formandskab. Jeg vil også gerne nævne de nationale initiativer med incitamenter til indførelse af en miljøafgift i lighed med den kuldioxidafgift, som Gilles Pargneaux til min glæde netop bifoldt.

En af de største udledere af CO₂ er transportsektoren – om end nogle transportformer såsom fly udsender færre drivhusgasser – og denne sektor bidrager i stigende grad til kampen mod klimaforandringerne. Det er imidlertid en sektor, som har lidt voldsomt under eftervirkningerne af krisen. Hvis sø- og lufttransport, sådan som jeg håber, indgår i forhandlingerne i København, mener jeg, at vi skal sikre, at de krav, vi stiller til det europæiske erhvervsliv, også stilles til erhvervslivet rundt om i de andre industrialiserede lande.

Den internationale offentlighed vil have blikket stift rettet mod sin herskende klasse, når den mødes i København. I dag siger vi til den: "Skuf os ikke".

Åsa Westlund (S&D). – (SV) Fru formand! Andreas Carlgren advarede os om, at vi er omgivet af pessimister. Det er sandt nok, og jeg er glad for, at Andreas Carlgren ikke er en af dem. Den svenske statsminister, som er formand for Rådet, og den danske statsminister, der er vært for topmødet i København, er imidlertid at finde blandt disse pessimister. Begge disse konservative ledere har af kortsigtede partipolitiske årsager nedtonet forventningerne forud for klimatopmødet og dermed gjort det vanskeligere at nå frem til en god aftale. Det er flovt og ufatteligt irriterende, for der bliver aldrig en bedre lejlighed, som Andreas Carlgren også sagde.

Der er især tre ting, som i København skal præciseres og gøres til juridisk bindende forpligtelser:

1. Den mængde, som hvert iland agter at begrænse sine udledninger med inden 2020. I henhold til videnskabelige vurderinger bør reduktionen være tæt på 40 %, hvilket ikke blot er opnåeligt, men også vil få os til at skærpe vores konkurrenceevne og skabe flere grønne job.
2. Hvad ulandene skal gøre for at begrænse deres udledninger, og dette gælder især Kina og Indien.
3. Hvor meget kortsigtet finansiering der skal skaffes til ulandene af de rige lande, og i hvilken form. Denne finansiering skal være et supplement til de ressourcer, som de rige nationer allerede har givet løfte om til bekæmpelse af fattigdom. I den forbindelse er det vigtigt, at det svenske formandskab også er rede til at ændre holdning og gøre en indsats for at forhindre, at de, der er hårdest ramt af klimaforandringerne, ikke også rammes af sult.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Fru formand. I sidste uge blev der lækket nogle oplysninger. Kommissionen havde i al stilhed og i samarbejde med et antal medlemsstater taget initiativ til at gå efter en nedskæring på 30 % af udledningerne straks. Argumentet er, at prisen på kuldioxid kunne holdes på et rimeligt niveau – altså et niveau, der er fremmende for emissionsreducerende foranstaltninger – hvis nedskæringen var på 30 %. De store elproducenter, som har drevet lobbyvirksomhed for fuld kraft, er ovenud tilfredse med planen, som vil øge indtjeningen hos børsnoterede energiselskaber og samtidig gøre europæisk erhvervsliv sårbart over for CO₂-lækage.

Jeg vil dog minde Kommissionen om, at EU's mål i henhold til emissionshandelsdirektivet om en nedskæring på 20 % kun vil blive hævet til 30 %, såfremt andre ilande gør en "sammenlignelig indsats", og hvis de mere udviklede ulande får nogle forpligtelser. At nå en politisk aftale i København vil stadig ikke være nok. Ikke desto mindre vil en juridisk bindende aftale heller ikke være nok, før alle lande har ratificeret den. Først efter ratificeringen vil EU kunne sige, om den betingelse, den stillede om en "sammenlignelig indsats", er opfyldt.

At gøre politisk enighed til en bindende aftale er ikke nogen lille bedrift, teknisk set. En juridisk aftale om den globale klimapolitik vil være formuleret præcist og omhandle hundredvis af spørgsmål med overskrifter som kvantitative mål for nedskæring af udledninger i ilande fra 2020 og frem, specifikke udledningsmål for ulandene fra 2020 og frem, finansiel støtte til ulande fra ilande, teknologiudvikling og -overførsel samt kulstofdræn og regnskaber herfor. Der er dusinvis af enkeltstående spørgsmål i forbindelse med alle disse områder, som landene skal nå til enighed om.

Den vigtigste overvejelse er imidlertid, at det kun er gennem en synkroniseret nedskæring af udledningerne, at vi kan garantere en samlet reduktion, og ikke ved at flytte dem rundt fra sted til sted og øge den samlede udledning. Derfor er den miljømæssigt ansvarlige politik at gøre EU's nedskæringer betinget af andres indsats. Ellers kan Günther Verheugens dystre forudsigelser om, at vi blot eksporterer forurening og importerer arbejdsløshed, vise sig at holde stik.

(Bifald)

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Fru formand, hr. Carlgren, hr. kommissær! Det er afgørende, at klimatopmødet munder ud i en bindende politisk aftale. Denne aftale skal indeholde operative elementer, som kan iværksættes straks, og en tidsplan, som gør det muligt at udarbejde en juridisk bindende aftale i løbet af 2010.

Aftalen skal gælde alle lande, der undertegnede konventionen, og det er væsentligt, at alle forpligtelser med hensyn til nedskæringer af udledninger eller finansiering, er tydeligt fastlagt.

Mens ilandene på den ene side bør gå foran i bestræbelserne på at skære ned på drivhusgasudledningerne, har de økonomisk mere udviklede ulande også en rolle at spille med deres bidrag alt efter ansvar og evne. Man bør kræve en sammenlignelig indsats fra ilande og vækstlande med mere avanceret økonomi. Først da bliver det muligt at mindske forvriddningerne af den internationale konkurrence.

Den nye aftale bør lette tilblivelsen af lavemissionsplaner på nationalt plan, understøttet af lovgivning. Forpligtelser, der indgår i sådanne nationale planer, bør bekendtgøres over for det internationale samfund og dermed være en garanti for større åbenhed i alle processer. Disse planer bør være obligatoriske for alle involverede lande med undtagelse af de mindst udviklede. Men hvis strategien skal føre til en reel tredje industriel revolution, som er baseret på lavemission, må vi indtage en helhedsholdning, som kan dække alle CO₂-udledende sektorer.

Det er også væsentligt, at vi definerer finansieringsstrukturen, så den kan blive bæredygtig på både mellem- og langt sigt. Finansieringen skal komme fra den private sektor, kvotemarkedet og den offentlige sektor i ilandene, men også fra økonomisk mere udviklede ulande.

Med hensyn til fordelingen af finansieringen må det være uddannelse og tilpasning, der skal prioriteres, med særligt fokus på de mindst udviklede lande.

For at opsummere vil jeg gerne takke kommissær Dimas for det glimrende arbejde, han har lagt i denne sag.

Iva Zanicchi (PPE). – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg får den ære at deltage i den officielle delegation, som Parlamentet sender til København til FN's konference om klimaforandringer.

Efter de grundlæggende stadier i Rio de Janeiro i 1992 og Kyoto i 1997 vil arbejdet gå i gang den 7. december på en ny global klimakonference, som kunne vise sig at få historisk omfang. Jeg sagde med vilje "kunne", for i løbet af de sidste dage af APEC-topmødet synes USA og Kina at have besluttet sig for at ændre rækkevidden af mødet i København.

Der er imidlertid stadig tid inden topmødet, og det er i alles interesse at møde frem med specifikke målsætninger og programmer, så de store forventninger om yderligere fremskridt i kampen mod klimaforandringerne ikke skuffes.

Forureneren betaler-princippet må gælde for alle. Europa har altid haft en førende rolle, og klima- og energipakken fra sidste valgperiode er et tydeligt eksempel herpå. Vi har allerede sagt det mange gange: USA, Kina, Indien, Rusland og Brasilien må også påtage sig deres ansvar som de storudledende lande, de er. Hvis det ikke sker, vil vi have pålagt vores europæiske virksomheder nytteløse omkostninger, og frem for alt risikerer klimatopmødet i København uden bidrag fra disse lande at blive en forsømt chance.

Kampen mod klimaforandringerne er også en nødvendig forudsætning for at opnå – eller måske skulle jeg sige for bare at komme i nærheden af – millenniumudviklingsmålene.

Vi må bekæmpe ørkendannelse, klimaomvæltninger og voldsomme naturfænomener, hvis vi ønsker at halvere den yderste fattigdom, bekæmpe epidemier og sikre, at alle har adgang til vand, som er et væsentligt krav.

Elie Hoarau (GUE/NGL). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Topmødet i København er en historisk lejlighed til at ændre klodens skæbne.

Vi må træffe beslutninger, der er endnu mere bindende end dem, der blev taget i Kyoto. Derfor skal vi opfordre vores ledere til at skabe en international organisation som WTO, der skal være ansvarlig for regulering af klimaforandrings- og miljøspørgsmål, oprette en klimaforandringstilpasningsfond – naturligvis som supplement til den officielle udviklingsbistand – og indføre en CO₂-afgift på sø- og lufttransport, som også skal lægges på finansielle transaktioner.

Vi kan tydeligt se det påtrængende behov for international miljøregulering og regulering af finansmarkederne og internettet. Vi har nu en lejlighed til at tage dette historiske skridt på miljøområdet. Lad os gøre det med størst mulig menneskelig inspiration, for ellers vil vi stå som en flok beslutningstagere, der ikke har begrebet, hvad det handler om.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Med knap to uger til topmødet i København er der stigende bekymring for, om klimaforhandlingerne giver resultat. Nogle siger endda allerede, at topmødet bliver en fiasko.

En række stormagter er stadig tilbageholdende med at vise, at de nærer de ambitioner, der er nødvendige for at klare klimaforandringerne. Ved i morgen at vedtage beslutningsforslaget om EU's strategi for topmødet i København skal vi som parlamentsmedlemmer vise, at vi først og fremmest er fast besluttet på, at topmødet skal munde ud i en aftale – en, der naturligvis er præcis, men også en, der frem for alt er bindende.

Desuden må det ikke være muligt at underminere eller betvivle den bindende karakter af den aftale, vi når frem til. Man kan ikke blive ved med at udskyde beslutninger, for så kan det være for sent, og derfor er der brug for at oprette en international miljøorganisation. Det forekommer i dag ikke blot at være nødvendigt, men også at haste, fordi denne organisations rolle som FN-organ vil blive at føre tilsyn med håndhævelsen af de forpligtelser, der er indgået i København.

Vi må kunne forvente mere åbenhed og mere ansvarlighed fra denne verdens stormagter, og det må gerne begynde allerede i København.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! EU's medlemsstater i Centraleuropa støtter helhjertet EU's klimapolitiske målsætninger af den simple grund, at EU uden deres bidrag ikke vil kunne nå sine klimapolitiske mål. Faktisk indskrænkede disse medlemsstater i perioden 1990-2005 deres industriproduktion i et usædvanligt omfang. Derfor føler de nye medlemsstater, at det er meget vigtigt, at de spiller en rimelig rolle i denne henseende også fremover. Som følge heraf har de påtaget sig et yderst tungt økonomisk og socialt ansvar. I den globale emissionsnedsættelsesaftale skal der tages hensyn til de nye medlemsstaters økonomiske slagkraft. Det er også meget vigtigt, at disse medlemsstater ikke mister redskaberne til at gennemføre grønne investeringer og udvikle vedvarende energikilder.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru formand! Kommissionen og medlemsstaterne finansierede en undersøgelse, der blev offentliggjort for nylig, og hvori EU's klimapolitikker kritiseres for at begrænse sig til at reducere industriens drivhusgasudledninger uden at tillægge naturens evne til at opsamle CO₂ betydning. På den anden side tyder denne undersøgelse på, at den intensive landbrugsmetode, som er udviklet i EU, bærer en stor del af ansvaret for klimaforandringerne.

Faktisk er denne undersøgelse en anklage mod europæisk landbrug. Hvis vi ønsker at tale om landbrug i denne sammenhæng, bør vi efter min mening nævne nogle andre ting også. F.eks. har europæisk landbrug en enestående rekord, hvad angår bidraget til nedbringelse af drivhusgasudledninger, med en reduktion på 20 % i perioden 1990-2006. Med tanke på, at det samlede gennemsnit for denne periode var sølle 6 %, mener jeg, at det er forkert at sætte landbruget på anklagebænken to uger før klimakonferencen i København.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru formand! Jeg har hørt meget om industrien under denne forhandling, og jeg vil nødig opleve, at man i København glemmer landbruget.

Jeg vil gerne følge op på min kollega hr. Niculescus bemærkninger og naturligvis bekræfte dem ved at sige, at landbruget ikke bør opfattes som en byrde, men som et potentielt redskab i fremtidens kamp mod den globale opvarmning.

Dette erhverv kan ikke køres ud på et sidespor, det kan end ikke ignoreres, da det – må jeg lige minde om – optager det meste af Europas landområde og har et enormt potentiale, hvad angår kampen mod den globale opvarmning. Landbruget skal derfor stå centralt i debatten i København, og jeg håber, at medlemmerne af Rådet og Kommissionen ikke glemmer det, men vil gøre sig til talsmand for os i København til december.

Catherine Greze (Verts/ALE). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Beskyttelsen af oprindelige folkeslag spiller en væsentlig rolle i kampen mod klimaforandringerne. Når det gælder miljø, fattigdom og sundhed, er det de første, der lider under klimaforandringerne.

Ud over følgerne af skovrydning og mineindustrien lider de under de falske løsninger, som ilandene foreslår. Biobrændsler er ikke et rent alternativ. De er til skade for de oprindelige folkeslags jord med det resultat, at de må flytte.

Og når vi fremmer rene teknologier, anvender de multinationale selskaber ældgamle teknologier for at sælge dem til en høj pris til de samme folkeslag, som opfandt dem. Jeg beklager, at der ikke er henvist til FN's erklæring om de oprindelige folkeslags rettigheder i det beslutningsforslag, der er fremlagt i dag.

Vi burde også have henvist til biopirateri og de oprindelige folkeslags ejendomsret i forbindelse med selvstyre som grundlæggende redskaber i kampen mod klimaforandringerne. Jeg vil tage fat på disse spørgsmål igen, når vi drøfter kommende beslutninger. Skovspørgsmålet handler ikke kun om CO₂, men om menneskeliv.

Til sidst vil jeg gerne takke Rachida Dati for hendes beslutsomhed, og hvis jeg har forstået hende korrekt ...

(Formanden afbrød taleren)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Fru formand! EU har tungtvejende moralske grunde til at handle beslutsomt for at opnå en reduktion i emissionerne fra USA og Kina. Dette er baseret på det forhold, at EU og de 27 medlemsstater har opfyldt deres forpligtelser i henhold til Kyoto-protokollen. De tidligere socialistiske lande bidrog også massivt, med store omkostninger til følge. Sammenbruddet i deres sværindustri medførte et betydeligt fald i CO₂-udledninger, men vi har betalt en social pris for det. Det er derfor rimeligt, når vi påtager os internationale forpligtelser og skaffer finansiering, at der tages hensyn til dette forhold, nemlig

økonomisk udvikling. På den anden side skal det være muligt – hvilket ville være rimeligt – at kvoter, som ikke er opbrugt, kan overføres til efterfølgende perioder, hvis de kunne bruges til miljøbeskyttelsesformål.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru formand! Beslutningen om EU's strategi for konferencen i København om klimaforandringerne er et meget vigtigt og ambitiøst dokument, men uden en global aftale vil topmødet ende i fiasko. Vi ved, at USA forsøger at fastlægge detaljer og de endelige niveauer for udledningsgrænser sammen med de internationale forhandlere, men der er meget, der tyder på, at de ikke vil kunne nå frem til en endelig beslutning før topmødet. Det siges også, at selv om der måtte blive forhandlet om grænser, så er det ikke sikkert, at den amerikanske kongres vil godkende dem.

EU's førende rolle er meget vigtig, men jeg har indtryk af, at det kun er EU, der har ambitioner. Spørgsmålet er derfor, hvad der ville ske, hvis USA ikke støttede den tærskel på 30 %, der måtte blive fastlagt. Hvilke mekanismer skal vi tage i brug for at sikre, at alle parter opfylder de forpligtelser, de indgår? Vil vi ikke i sidste ende stå som den ensomme kriger, der gør en enorm indsats med store omkostninger til følge, men uden nogen virkning på klimaforandringerne eller på nedbringelsen af CO₂-udledningen?

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi forbereder os på konferencen i København med en beslutning, der beviser vores bevidsthed om, at det er nødvendigt for alle geografiske områder af verden at være med, hvis vi skal fastlægge en politik til bekæmpelse af klimaforandringer. Desuden er det ilandenes ansvar sammen med ulandene ikke alene at fastsætte mål, der skal nås, men også at finde de ressourcer, der skal bruges for at nå dem.

I så henseende er der gjort et godt stykke arbejde i Parlamentet. Denne beslutning indeholder de specifikke virkemidler, og det er vigtigt, at vi har kvantificeret indsatsen. Tallet 30 mia. EUR, som vi har foreslået til støtte for initiativer i ulandene fra nu og til 2020, kan opfattes som et stort tal, selv om det er et minimum. I går bad FN's forhandler hr. De Boer om 10 mia. USD fra nu og til 2012.

Efter USA's og Kinas beslutninger påhviler det Europa at påtage sig et nyt ansvar og føre an i kampen mod klimaforandringerne.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Fru formand! Vi havde en vældig god debat under forhandlingerne i morges, og man kunne lære meget af alle talerne.

Der er bare tre ting, jeg gerne vil nævne. Hvis der ikke opnås en bindende aftale i København, bør Parlamentet og EU for det første bruge deres indflydelse til at udpege de lande, der er ansvarlige, med henblik på at iværksætte sanktioner over for dem, så de retter ind.

For det andet er der brug for et uddannelsesprogram for borgere, da mange af dem har viljen til at mindske deres CO₂-fodaftryk, men måske ikke viden eller økonomiske midler til at gøre det.

For det tredje er finansieringen blevet nævnt gang på gang her til morgen. Spørgsmålet om finansiering er enkelt. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi har råd til det, men om vi har råd til at lade være. Tiden går, og vi får ikke en ekstra chance. Det er nu, det skal gøres.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Mens der i øjeblikket skrues ned for vores forventninger til topmødet i København, må vi indse, at det samme ikke kan blive tilfældet med vores ambitioner. Hvis vi, som andre kolleger har sagt, kunne fremhæve de positive ting, både for økonomien og borgerne, i klimadebatten, kunne der måske skabes mere drivkraft – for der er jo positive sider af denne debat. Om end der muligvis ikke kommer en bindende aftale ud af topmødet i København, mener jeg ikke, der er tvivl om, at der er en bevægelse i retning af forandring, og vi skal sikre os, at dette momentum ikke tabes.

Med hensyn til arealanvendelse – landbrug og ændret arealudnyttelse – er det et område, der vækker megen bekymring. Naturligvis er landbruget ikke kun en del af problemet, men også en stor del af løsningen. Vi må kæde denne debat sammen med vores bekymringer for den globale fødevarer sikkerhed. Svaret er nemlig at udvikle bæredygtige produktionssystemer, som kan klare klimaet og også skaffer os fødevarer sikkerhed. Det er en central del af vores bekymring.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Klimabeskyttelse og bæredygtig udvikling er emner, som – må man tro – berører os alle. Og dog kan der ikke ske tilfredsstillende fremskridt uden et tæt samarbejde, navnlig mellem de globale aktører. Mens USA og Kina afviser at fastlægge fælles, bindende mål for nedbringelse af drivhusgasudledninger, er det eneste, vi kan vedtage i København – som FN's ledende klimaforhandler rammende bemærkede – moralsk bindende resolutioner, med andre ord tandløse beslutninger.

Lad mig sige noget om atomkraft. Atomkraft er bestemt ikke løsningen på problemet. Fordelene er minimale, omkostningerne enorme, og risiciene meget høje. Jeg støtter derfor en resolution, som repræsentanten for min hjemregion Oberösterreich, der er atomkraftmodstander, har udarbejdet, og hvori EU opfordres til at indføre en afgift på atomkraft. Denne idé giver mening, fordi det ville betyde, at handelen med kvoter ikke falder ud til fordel for atomkraften.

Jolanta Emilia Hibner (PPE). – (PL) Fru formand! Om nogle få dage vil verdens ledere, herunder repræsentanter for Parlamentet, mødes i København for at drøfte klimaforandringer. Nedbringelsen af drivhusgasudledningen er bestemt et meget vigtigt spørgsmål, men lige så vigtigt er det at beskytte europæisk erhvervsliv. Vi må ikke tillade en situation, hvor europæiske selskaber går ned, og produktionen forsvinder til tredjelande, som ikke begrænser deres CO₂-udledning.

Vi bør også huske at beskytte vores teknologi og intellektuelle ejendomsret, og derfor må EU på topmødet i København spille en ledende rolle uden dog at sætte urealistiske mål for sig selv eller andre. Målet om at reducere CO₂-udledningen med 30 % inden 2020 i forhold til 1990 uden støtte fra de største forurenere som USA, Indien og Kina synes vanskeligt at nå. Det er også tilfældet med bestemmelserne i beslutningsforslaget, som sigter mod at nå en reduktion på 80 % af drivhusgasserne inden 2050. En reduktion på 20 % af drivhusgasudledningen inden 2020 vil (...)

(Formanden afbrød taleren)

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Fru formand! Forhandlingen her har været meget interessant, og det forekommer, at Parlamentet er meget opsat på at støtte klimakonferencen i København.

Landbrugets betydning er også blevet understreget som en løsning på problemet. Jeg vil også selv gerne understrege, hvor vigtig skovpolitik og skove er, idet skovene er kulstofdræn, der optager kuldioxid. Det ser ud til, at USA tager gode nyheder med til København, og det er en betydningsfuld udvikling.

Nu må vi også begynde at tale alvorligt om, hvordan regningen for forebyggelse af klimaforandringer skal betales. Her er spørgsmålet om indkomstfordeling yderst vigtigt, fordi vi heller ikke kan få fattige borgere i Europa til at betale regningen.

Axel Voss (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne opfordre den ansvarlige for forhandlingerne i København til at kæmpe for et succesrigt udfald. De ambitiøse mål er gode, og i sidste ende vil den indsats, vi yder i dag, også være et bidrag til morgendagen i henseende til at imødegå konsekvenserne og de fremtidige skader i form af migration og ødelæggelse af kystområder, eller ved at stabile regioner bliver ustabile som følge af klimaforandringer.

Vi bør også være et eksempel til efterfølgelse. Men hvis andre lande og navnlig stormagterne ikke trækker på samme hammel, bør vores indsats afstemmes derefter. Med det in mente vil jeg gerne pointere, at vores virksomheder allerede generelt bærer en temmelig stor byrde.

Der er et punkt mere, jeg gerne vil berøre, og det er, at vi også kæmper for EU's samlede troværdighed, så vi kan give den nye generation et argument for, hvorfor der er brug for EU.

Andreas Carlgren, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne bringe min ærlige tak til Parlamentet for en lang og intensiv forhandling og også for den stærke og brede opbakning, der er blevet synlig under debatten. Det er blevet sagt, at den optimisme, vi nærer, skal være rodfastet i realisme. Men jeg vil gerne gå skridtet videre og sige, at optimismen faktisk er rodfastet i reelle erfaringer. Det er lykkedes EU at reducere udledningen. Vi har nedbragt den med halvdelen af, hvad vi – alt andet lige – behøver at nå inden 2020, og med en tredjedel, hvis vi sigter mod det, vi alle håber, bliver resultatet af aftalen i København, nemlig en nedsættelse på 30 % af EU's samlede udledning. Det skyldes navnlig, at vi har fastlagt fælles regler i en internationalt bindende aftale, nemlig Kyotoprotokollen. Derfor har vi været så stærkt opsatte på at sikre, at Københavnsprocessen fører til en juridisk bindende aftale. Det kommer ikke til at ske allerede i København. Vi skal blive enige om hele indholdet af aftalen. Så kommer den tekniske del, som omfatter omskrivningen af aftalen til en juridisk bindende tekst. I EU ønsker vi, at det skal ske inden for nogle måneder efter konferencen i København.

Jeg vil også gerne sige, at den globale finanskrisen absolut ikke havde noget at gøre med, at vi brugte for mange penge på at redde klimaet. Tværtimod er store grønne investeringer også led i de økonomiske forandringer, med andre ord bevægelsen mod en grønnere økonomi, som også vil føre både rige og fattige lande ud af den økonomiske krise. CO₂-markederne skaber faktisk plads til investering. De sikrer, at forurenere betaler, at

vi lægger et loft over udledningerne, og at pengene, som forureneren betaler for emissionerne, også kan overføres til ulandene til grønne investeringer der. Det bliver der sommetider sat spørgsmålstejn ved. Man undrer sig over, at vi skal investere i mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM), men det er ikke desto mindre præcis, hvad det handler om, nemlig at forureneren skal betale for grønne investeringer i ulandene. Jeg synes, det er godt og vigtigt, men vi må også revidere disse regler, så miljøvirkningerne bliver endnu større og tydeligere, og vi kan få endnu større vished for, at virkningen også når ud til de fattigste.

En aftale vil også være nødvendig for at hindre CO₂-lækage. Den bekymring, der har været, må derfor omskabes til en endnu større forpligtelse til at føre aftalen ud i livet.

Endelig synes jeg, det skal siges højt og tydeligt, at det vil være en fiasko, hvis en aftale i København ikke er nok til at tillade EU at komme op på 30 %, eller med andre ord, hvis vi får så udvandet et resultat, at EU anstændigvis ikke kan gå op på 30 %. Derfor skal det også siges højt og tydeligt, at en ringe aftale er værre end ingen aftale. Derfor har EU sat overliggeren så højt. Derfor arbejder vi så hårdt lige nu på indholdet. Det er også, fordi vi er bevidste om, at det er det højeste niveau, vi er nødt til at nå op på, hvad angår to-graders-målet. Vi ved, at vi faktisk allerede oplever uacceptable resultater i dag. Spørg bare f.eks. Maldivernes regering, som for nylig holdt et regeringsmøde under vand for at illustrere de konsekvenser, der stort set vil være uundgåelige i visse dele af verden. Så vil det være kynisk ikke at træffe meget alvorlige forholdsregler. Verden har ventet længe nok. Det er på tide, at vi når frem til den nødvendige aftale i København for jordens skyld. Derfor er Parlamentets og hele EU's engagement også så vigtigt.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Fru formand! Det har været en meget interessant forhandling med nogle usædvanlige og konstruktive indlæg. Utallige synspunkter på forskellige spørgsmål er blevet fremført. Der er selvfølgelig nogen, der er uenige. Men f.eks. forstår jeg ikke, hvorfor nogen kan være imod ren, grøn, ikkeforurenende industri baseret på nye teknologier, som giver gode resultater. Og dog har jeg endda hørt det sagt i dag. Jeg kan ikke forstå, hvorfor nogen skulle foretrække forurenende, traditionel industri, som – hvis den da overhovedet tjener penge – har overskud, fordi den ikke betaler for forureningen. Dette overskud vil imidlertid være kortsigtet, fordi sådanne industrier ikke kan bevare konkurrenceevnen. Men i et demokrati og i et demokratisk parlament kan alle synspunkter blive hørt.

Jeg vil også gerne kommentere World Environmental Organisation. Denne organisation, som især Frankrig, ved jeg, har sat stort ind på at oprette, var faktisk en af vores ambitioner, og jeg håber, den bliver en realitet i løbet af nogle år. Der er uden tvivl brug for sådan en organisation, så der på internationalt plan findes en miljøorganisation, der kan forvalte miljøspørgsmål på samme måde som økonomiske og sociale spørgsmål, og som også vil sikre en bedre koordinering af internationale miljøaftaler. Det kan ske forholdsvis nemt ved at opgradere det eksisterende FN-miljøprogram, og der foregår da også bestræbelser i denne retning.

Jeg vil også gerne nævne Kyotoprotokollen, som mange henviste til. Jeg er tilfreds med EU's indsats, fordi de 15 lande, som har det fælles mål at reducere CO₂-udledningen med 8 % i perioden 2008-2012, når dette mål, mens EU-27 med de 10 nye lande, som har et mål, og Cypern og Malta, som ikke har, også vil nå målet. EU har dermed det moralske argument, at vi holder ord, og det er uden tvivl lykkedes os takket være de foranstaltninger, som vi har truffet enten på nationalt plan eller EU-plan, og som omfatter ordningen for handel med kvoter for CO₂-emissioner.

Jeg må understrege, sådan som Andreas Carlgren sagde, at EU vil opnå en endnu større reduktion, end vi oprindeligt lovede at opnå på baggrund af vores prognoser, samtidig med at vi opnår økonomisk vækst. Jeg vil citere en enkelt statistik: Mellem 1990 og 2007, som vi har statistikker over, var den økonomiske vækst på 44 %, og nedsættelsen af CO₂-udledningen på 5 % for de 15 lande og 9 % for de 27 lande. Naturligvis siger prognosen, at vi inden 2012 skal være nået et stykke over målet, hvilket vil gøre det lettere at nå målet om en nedsættelse på 30 % inden 2020.

Det skal bemærkes, at vi i 2008 også nåede en betydelig reduktion på 1,6 % af udledningen af drivhusgasser i EU samtidig med en fortsat økonomisk vækst, og det var kun i sidste del af 2008, at vi blev ramt af den økonomiske krise, der også havde en indvirkning på drivhusgasserne.

Der er kun nogle få dage tilbage, og jeg bønfaller alle om at fortsætte indsatsen og udvide de bilaterale kontakter. Efter høringer foretaget af ECOFIN, Rådet for miljøministrene og Det Europæiske Råd har vi nu klare instrukser om at fremme specifikke forslag om finansieringskilder, operative strukturer og de kriterier, der skal anvendes for at bestemme seriøse bidrag fra alle parter. Lad os forsøge i den tid, der er tilbage, at udnytte disse midler på den mest effektive måde.

Der er bred enighed om, at der er behov for en indsats på globalt plan for at nå to-graders-målet. Der er en generel overbevisning om, at fundamentet for en klimaaftale for perioden efter 2012 vil og skal lægges i København. Dette fundament består primært af ilandenes ambitiøse forpligtelser til at reducere udledningerne, også USA, tilstrækkelige foranstaltninger truffet af ilande til at mindske stigningerne i udledningerne og finansiel bistand til ulande, så de kan moderere deres udledninger og tilpasse sig klimaforandringerne.

Vi nærmer os målstregen i fuld fart. Lad os udnytte Københavntopmødet bedst muligt og udmønte alle landes primære forpligtelser i en historisk aftale. Det, vi skal nå i København, er en vægtig aftale om alle elementer i Bali-handlingsplanen. Alle disse elementer skal der skabes enighed om i København på et bindende grundlag, og umiddelbart bagefter, i løbet af højst 3-6 måneder, skal lovgivningsprocessen gennemføres, så vi har den bindende aftale, som EU har søgt, og som vil sikre målet om at begrænse drivhuseffekten til 2 °C.

Efter min mening giver det sig selv, at medlemmerne af Parlamentet vil hjælpe til i de bestræbelser, der udfoldes i disse dage, særlig ved afgørende møder i København, og jeg vil gerne takke Dem for det og for den indsats, De allerede har ydet.

Formanden. – Jeg vil gerne endnu engang minde medlemmerne om, at Blå kort-systemet, som Arbejdsgruppen om Reform af Parlamentet har opfundet, ikke gælder Kommissionen og Rådet, men kun for indlæg under forhandlingen fra medlemmer af Parlamentet.

Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed har fremsat beslutningsforslag om at afslutte denne forhandling⁽¹⁾.

Forhandlingen er nu afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Ingen kan ignorere, at det haster meget med en international aftale efter Kyoto om en væsentlig nedbringelse af CO₂-udledningerne.

Vi må sikre os, at jorden ikke bliver varmet op med mere end to grader. Hvis vi skal overholde det, skal den globale udledning reduceres med mindst 30 % over de næste 10 år. Menneskehedens fremtid afhænger af det, og tiden er ved at rinde ud. Dette er vores eneste chance for at afbøde virkningerne af klimaforandringerne, som allerede sætter sig mærkbare spor, og som kan blive det 21. århundredes alvorligste problem.

Da vi, der bor på øer, er dem, der bidrager mindst til disse forandringer, er vi alvorligt bekymrede.

EU skal fortsat spille en førende rolle og tale med én stemme på miljøområdet. EU skal bruge al sin politiske slagkraft til at sikre, at de globale stormagter når en fast aftale på det kommende klimatopmøde i København. At tage beslutomme skridt og ændre den globale model for energiforbrug – som Portugal og Azorerne allerede har gjort – er helt afgørende sammen med investering i vedvarende energi og energieffektivitet.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) I de sidste dage har Irland været ramt af alvorlige oversvømmelser med ødelæggende virkning for almindelige familier, små virksomheder og landmænd på hele øen. Oversvømmelser som følge af, at Irlands andenstørste flod Barrow er gået over sine bredder, har betydet, at store dele af Carlow har stået under vand i fire dage! Syndfloden i nabobyen Kilkenny er den værste i 60 år! Selv om oversvømmelserne altid har været et kendt fænomen i Irland, er den stigende hyppighed og intensitet endnu en reel påmindelse om virkningerne af klimaforandringerne som følge af uansvarlig udnyttelse af vores miljø. Uanset hvad der sker på FN's klimakonference om mindre end to uger i København, vil de ekstreme vejrforhold, som f.eks. oversvømmelser i Irland, blive hyppigere. Vi må opbygge vores modstandsdygtighed over for følgerne af klimaforandringerne. Jeg opfordrer den irske regering til straks at ansøge om naturkatastrofebistand i henhold til Den Europæiske Solidaritetsfond. Det irske folk har først for nylig vist deres vilje til at være med i EU ved at stemme klart ja til Lissabontraktaten. EU skal på sin side vise vilje til at hjælpe det irske folk, herunder indbyggerne i Carlow og Kilkenny, ved at sikre hurtig behandling af katastrofebistanden.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) En politisk aftale i København er afgørende, men den skal være global. At sætte europæisk erhvervsliv i en situation, som er helt ude af proportioner med den situation, som andre ilande står i, ville være en fejl for økonomien og af ringe nytte i miljømæssig henseende. Den europæiske indsats bør sigte mod en aftale, som pålægger alle parter en forpligtelse.

⁽¹⁾ Se protokollen.

Europa må også finde effektive og rimelige løsninger på spørgsmålet om finansiering. Det udelukker tanken om en afgift på internationale finansielle transaktioner (Tobin-afgiften) til finansiering af ulandenes tilpasning til klimaforandringerne.

Den type støtte, hvor nødvendig den end er, må ikke gives på bekostning af økonomi, handel og velstand.

Vi kan ikke se bort fra den omkostning, som sådan en afgift ville have for samfundet som helhed (øget skattebyrde med følger for alle skatteydere og borgere), og dens virkning på finansmarkederne (indskrænkning af den nødvendige likviditet og kreditstrømmen til virksomheder og privatpersoner).

Dertil kommer, at gennemførelsen af en global afgift ville medføre tekniske problemer og en kompleks administration. I en krisetid kan udvejen ikke være flere, nye afgifter, som det vil være vanskeligt at opkræve. Vi må glemme tanken om en ny afgift.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU bør fortsat foregå ved et godt eksempel i kampen mod klimaforandringerne. Det er værd at notere, at EU har nået målet fra Kyoto og mere til.

Jeg mener, at aftalen i København om at reducere de globale CO₂-udledninger bør være bindende. Med henblik herpå har jeg forelagt et ændringsforslag til Parlamentets beslutning om denne sag med anmodning om fastlæggelse af et internationalt sæt af sanktioner i den endelige tekst.

Jeg tror på, at aftalen skal være global, ambitiøs og med en klar tidslinje. Hvis vi ikke er ambitiøse, vil vi ende med et nytteløst instrument, som vil være endnu mindre effektivt end Kyotoprotokollen, som allerede indeholder bestemmelser om internationale sanktioner. Vi håber, at der vil ske en effektiv regulering, og at aftalen kommer til at indeholde en klausul om fornyet gennemgang, så den let kan ajourføres.

Vi må også sende et klart signal til vækstindustrierne i Asien. Og Kina og Indien kan ikke blive undtaget fra alt ansvar, når de producerer en stor andel af de globale emissioner, mens vores egne industrier strækker sig langt for at reducere deres udledning.

USA har et stort ansvar for at sikre topmødets succes. Jeg håber, at USA's præsident Barack Obama vil vise, at han fortjente Nobels Fredspris, for kampen mod klimaforandringerne vil bidrage til at skabe fred og glæde for alle nationer!

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) Klimaet forandrer sig. Det er sket mange gange i tidens løb. Der er over 6 mia. mennesker på jorden, og hvad der engang var et ekstremt fænomen og gik upåagtet hen, er i dag indlysende. Hvad mere er: Omhyggeligt opbyggede infrastrukturer til f.eks. elproduktion og elforsyning svigter ofte, og følgerne er bl.a. strømdufald og nedbrud af it-net. Der er også problemet med ørkendannelse af store områder på jorden. Det forårsager en humanitær og økonomisk katastrofe. De første tegn er uroen i Somalia og forudsigelser om kommende konflikter om vand. Migrationsbølgen tager til. Vil disse problemer blive løst ved at begrænse CO₂-udledningerne strengt? Nej.

For det første har ingen bevist, at det er CO₂-udledningerne, der er årsag til klimaforandringerne. For det andet kan virkningerne af disse begrænsninger af CO₂-udledningerne først forventes at slå igennem ved århundredets slutning. For det tredje vil begrænsningerne på CO₂-udledningen blot svække menneskeheden økonomisk, og dermed vil katastrofen vokse. Med hensyn til handel med kvoter er det et asocialt forslag, og dets omkostninger vil skulle bæres af almindelige mennesker. Fortjenesten vil imidlertid blive strøget af finansverdenen, herunder spekulanterne. Af humanitære og sociale grunde er det derfor ikke det vigtigste at bekæmpe de højest usandsynlige årsager til klimaforandringerne, men at bekæmpe resultaterne af klimaforandringerne. Det er ikke et spørgsmål om at tilpasse sig klimaforandringerne, men om proaktiv handling. F.eks. er vandforsyningssikkerheden i mit land allerede en vigtig sag.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Den globale opvarmning giver allerede menneskeheden to store problemer: på den ene side behovet for at skære drastisk ned på udledningen af drivhusgasser og på den anden side behovet for at tilpasse sig virkningerne af klimaforandringerne. Da vi har at gøre med et globalt fænomen, og EU kun er ansvarlig for 10 % af verdens udledning af drivhusgasser, er det vigtigt, at vi når frem til en obligatorisk global juridisk aftale i København om to uger. Jeg bifalder, at præsident Barack Obama kommer til København med et mandat, herunder klare mål for emissionsreduktion, som USA vil forpligte sig til. For at tilpasse os virkningerne af klimaforandringerne har vi brug for en finansieringsmekanisme, der sætter nøjagtige tal på, hvor meget der skal investeres i grønne jobskabende teknologier – den jobskabelse, der er så nødvendig i krisetider.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Sigtet med den internationale klimakonference, som begynder i København den 7. december, er at udarbejde en aftale efter Kyoto, som vil få alle lande i verden til at reducere de forurenende udledninger. EU har ensidigt forpligtet sig til at nedskære emissionsniveauerne med 20 % i forhold til niveauet i 2005 og samtidig sikre, at 20 % af energien kommer fra vedvarende energikilder. Imidlertid skal disse bestræbelser koordineres med indsatsen fra alle ilande såvel som ulande. Energiforbrug og forurenende udledninger kan skæres hurtigt og billigt ned ved at sætte fart i energieffektiviteten på globalt plan. Derfor skal EU og medlemsstaterne øge energieffektiviteten, navnlig i bygninger og i transportsektoren. Hvis EU skal kunne reducere udledningen af forurenende stoffer fra energiintensive industrier i overensstemmelse med de indgåede forpligtelser, skal der skaffes de nødvendige finansielle midler til at modernisere Europas virksomheder. Det er den eneste måde, vi vil kunne fastholde produktionen på og dermed også jobbene i EU. Under EU's budgetgennemgang må vi sikre, at der stilles tilstrækkeligt med finansielle midler til rådighed for de foranstaltninger, der skal træffes til beskyttelse mod klimaforandringer og tilpasning til følgerne heraf. Udviklingen af en miljøeffektiv global økonomi vil generere nye investeringer, skabe nye job og højne levestandarden.

(Mødet udsat kl. 11.50 indtil afstemningstidspunktet og genoptaget kl. 12.00)

FORSÆDE: Stavros LAMBRIDINIS

Næstformand

4. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

4.1. Elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (A7-0070/2009, Catherine Trautmann) (afstemning)

4.2. Statistik over pesticider (A7-0063/2009, Bart Staes) (afstemning)

– Før afstemningen:

Bart Staes, ordfører. – (NL) Hr. formand! Blot som forklaring så er dette den tredje af tre betænkninger om anvendelsen af pesticider.

Tidligere i år, i den forrige valgperiode, vedtog vi en forordning om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler. Dengang vedtog vi også et direktiv om bæredygtig anvendelse af pesticider, og den nuværende forordning om statistikker over pesticider er den tredje bestanddel.

Forslaget skulle behandles af Forligsudvalget, da der var noget, der gik galt i den forrige parlamentsperiode. Der manglede en mængde medlemmer, og ved andenbehandlingen var der for få til stede, til at vi kunne opnå tilstrækkelig mange stemmer til at afslutte andenbehandlingen.

I den forbindelse har jeg ønsket ordet for at takke det svenske formandskab og navnlig det tjekkiske formandskab, da de kunne have ødelagt andenbehandlingen fuldstændig. De kunne have afvist en forligsprocedure. Takket være deres gode forhold til Parlamentet og også takket være formændene for de politiske grupper, som sluttede sig til mig for at skrive et brev til formandskabet straks efter valget, har det vist sig muligt at gemme denne betænkning og via forligsproceduren sikre, at vi i dag kan stemme om teksten i den version, vi blev enige om ved andenbehandlingen. Jeg vil gerne takke alle, der har været med.

4.3. Fællesskabets finansielle støtte inden for transeuropæiske net (kodificeret udgave) (A7-0057/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

4.4. Fortrolighed vedrørende Europols informationer (A7-0065/2009, Timothy Kirkhope) (afstemning)

- 4.5. Europol's forbindelser med partnere (A7-0064/2009, Sophia in 't Veld) (afstemning)**
- 4.6. Tredjelande og organisationer, hvormed Europol skal indgå aftaler (A7-0069/2009, Jan Philipp Albrecht) (afstemning)**
- 4.7. Europol's analysedatabase (A7-0068/2009, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (afstemning)**
- 4.8. Oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt net (EUCPN) (A7-0072/2009, Sonia Alfano) (afstemning)**
- 4.9. Akkreditering af kriminaltekniske laboratoriers aktiviteter (A7-0071/2009, Timothy Kirkhope) (afstemning)**
- 4.10. Makrofinansiel bistand til Georgien (A7-0060/2009, Vital Moreira) (afstemning)**
- 4.11. Makrofinansiel bistand til Armenien (A7-0059/2009, Vital Moreira) (afstemning)**
- 4.12. Makrofinansiel bistand til Serbien (A7-0061/2009, Miloslav Ransdorf) (afstemning)**
- 4.13. Makrofinansiel bistand til Bosnien-Hercegovina (A7-0067/2009, Iuliu Winkler) (afstemning)**
- 4.14. Det fælles merværdiafgiftssystem (A7-0055/2009, Udo Bullmann) (afstemning)**
- 4.15. Ændring til bilag II og III til OSPAR-konventionen (A7-0051/2009, Anna Rosbach) (afstemning)**
- 4.16. Aftale EF/Danmark om forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter (A7-0058/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)**
- 4.17. Aftale EF/Danmark om retternes kompetence (A7-0056/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)**
- 4.18. Genopretningsplan for hellefisk (A7-0046/2009, Carmen Fraga Estévez) (afstemning)**
- 4.19. Konventionen om internationale jernbanebefordringer (COTIF) (A7-0053/2009, Dieter-Lebrecht Koch) (afstemning)**
- 4.20. Protokol vedrørende underholdspligt (A7-0062/2009, Diana Wallis) (afstemning)**
- 4.21. Anmodning om beskyttelse af Tobias Pflügers parlamentariske immunitet (A7-0054/2009, Tadeusz Zwiefka) (afstemning)**

4.22. Tilpasning til forskriftsproceduren med kontrol – Del 5 (A7-0036/2009, József Szájer) (afstemning)

– Før afstemningen om udkastet til lovgivningsmæssig beslutning:

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg synes ikke, vi skal trække forslaget tilbage.

(Parlamentet besluttede at henvise forslaget til udvalget)

4.23. Informationsteknologi på toldområdet (A7-0052/2009, Alexander Alvaro) (afstemning)

– Før afstemningen:

Petru Constantin Luhan (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne på vegne af PPE-Gruppen bede om en separat afstemning om ændringsforslag 27. Det vedrører fuld adgang for Eurojust og Europol til databasen. Jeg vil gerne bede alle kolleger om at undlade at stemme for.

(Parlamentet forkastede forslaget)

5. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand! Som en af skyggeordførerne for telekommunikationspakken vil jeg gerne efter den vellykkede afstemning sige, at jeg er meget glad for, at denne vigtige ændring af forordningerne om det indre marked for elektronisk kommunikation i særdeleshed vil fremme endnu en retfærdig proces med hensyn til lukning af internetforbindelsen. Jeg er taknemmelig for, at Rådet endelig bifaldt vores forslag. Vores garantier vil sikre, at blokering af internetforbindelsen kun rammer rigtige kriminelle såsom terrorister eller distributører af børnepornografi og ikke almindelige brugere.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Efter min mening er denne lovgivning nødvendig, fordi vi bevæger os i retning af et indre marked for elektronisk kommunikation. Det er allerede besluttet i Lissabontraktaten, at det er den retning, vi skal gå i.

Jeg er ikke desto mindre meget bekymret med hensyn til betydningen af at sikre internetbrugernes grundlæggende rettigheder og frie adgang til nettet. En af bekymringerne er den ulovlige brug og misbrug af internettet, og som vi ved, er et af de største spørgsmål og problemer i øjeblikket piratkopiering. Piratkopiering er i konstant voldsom stigning, og internettet er et af hovedområderne.

Jeg håber, at vi i fremtiden kan investere i at sikre, at de, der producerer kreativt arbejde, får det ordentlig betalt, og at piratkopiering ikke sætter deres udkomme på spil, sådan som det i øjeblikket er almindeligt på internettet, når filer downloades ulovligt. Dette er det rigtige skridt og den rette retning at gå i, selv om vi i fremtiden bør rette opmærksomheden mod især de kreative kunstners rettigheder og forebygge piratkopiering.

– Betænkning: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Se engang hvor hemmelighedsfuldt, hvor ålende, hvor trippende, hvor snigende og lusket vi har bevæget os frem mod etableringen af en tværeuropæisk fælles politistyrke.

Da Europol blev etableret i begyndelsen af 1990'erne, blev organet præsenteret som et clearing house – som en regional afdeling af Interpol, kunne man også sige. Siden da har det bid for bid fået udøvende magt og politimæssige beføjelser.

Først blev disse fremstillet som snævert begrænsede til en grænseoverskridende antiterrorindsats. Sådan var det naturligvis, da FBI blev oprettet, og bid for bid fik dette organ udvidet sit råderum og ophobet beføjelser, indtil det var blevet til en forbundspolitistyrke, der dækkede hele kontinentet.

En lignende proces er nu i gang med Europol, som gradvist har udvidet sit råderum til at dække en hel række lovovertrædelser, som har national karakter – men med den ret fascinerende forglemmelse, at personalet stadig har diplomatisk immunitet. Med andre ord kan de ikke stilles til ansvar for misbrug af politibeføjelser.

Hvornår i alverden har vi dog stemt for det? Hvornår blev vi nogensinde enige om at oprette et tværeuropæisk strafferetligt system med egen arrestordre, egen politistyrke, egen dommerstand og egen tværeuropæisk anklagemyndighed?

Jeg mener, vi bør have den venlighed at spørge vores befolkning, vælgerne, om de er enige.

– Betænkning: Vital Moreira (A7-0060/2009)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Det bedste, vi kunne gøre for republikkerne på Balkan og i Kaukasus, er uden betingelser at lade dem komme ind i en toldunion og åbne vores markeder for deres varer. Det er lande, der er ideelt placeret med hensyn til at komme ind på markedet takket være priserne. De har uddannede og arbejdsomme arbejdsstyrker, og de har forholdsvis lave omkostninger og derfor en konkurrencedygtig eksport.

I stedet for at gøre dette, fryser vi deres landbrugsvarer ude på en række nøgleområder, og derefter dulmer vi vores samvittighed ved at give dem mellemstatslig finansiel bistand. Derved gør vi dem jo til afhængige områder, til "satrapier". Det er ikke kun russerne, der opfatter disse lande som deres "nære udland". Det er et udtryk, der til tider også synes at gælde i Bruxelles.

Vi trækker deres politikere og deres beslutningstagere ind i et system med massiv omfordeling af rigdom, og dermed europæiserer vi dem på forhånd, fordi de er ved at lære, hvad vi i Parlamentet ved alt for godt, nemlig at EU's primære funktion for tiden er at optræde som en massiv anordning til at tage penge fra skatteyderne og give dem til de mennesker, der er så heldige at arbejde inden for systemet.

– Betænkning: Alexander Alvaro (A7-0052/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror fuldt og fast, at vi har brug for et avanceret informationssystem til den civile forvaltning, der kan forbinde medlemsstaternes told- og politimyndigheder. Vi skylder EU-borgerne at bekæmpe import af forfalskninger på mere effektiv vis og også hindre importen af farlige produkter fra tredjelande til vores markeder. I modsætning til de fleste medlemmer tror jeg på, at Kommissionens forslag vil sikre større beskyttelse af persondata og samtidig en mere effektiv bekæmpelse af organiseret kriminalitet. Jeg stemte derfor ikke for udvalgets 90 ændringsforslag eller for betænkningen som helhed.

Jeg vil naturligvis gerne opfordre Kommissionen til også at forhandle om et tidligt varslingsystem – som RAPEX China – med andre stater, f.eks. Indien, Vietnam, Rusland og Tyrkiet, så farlige eller forfalskede produkter kan beslaglægges, før de kommer ind i europæiske lande. Jeg bemærker, at det siden 2006 har været muligt at indgå internationale aftaler med tredjelande om samarbejde mellem tilsynsorganer inden for forbrugerbeskyttelse, og jeg er meget skuffet over, at Kommissionen hidtil ikke har gjort brug af denne mulighed.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg er glad for, at Parlamentet har godkendt telekommunikationspakken og dermed konsolideret forbrugernes rettigheder og bidraget til en udvidet adgang til oplysning og ytringsfrihed. For at opfylde målsætningerne i Lissabondagsordenen må vi opstille tilstrækkelige incitamenter til investering i nye højhastighedsnetværk for at støtte innovationen inden for indholdsbaseerede internettjenester og styrke EU's konkurrenceevne på internationalt plan. At fremme bæredygtige investeringer i udvikling af sådanne netværk er absolut afgørende, da det både vil sikre konkurrenceevnen og øge forbrugernes valgmuligheder. For at garantere investering i nye teknologier i mindre udviklede regioner bør forordningerne om elektronisk kommunikation strømlines med andre politikker såsom statsstøttepolitikken, samhørighedspolitikken og målsætningerne for en bredere erhvervspolitik.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg støtter telekommunikationspakken, fordi jeg mener, at internettet er et vigtigt redskab for uddannelse, udøvelse af ytringsfrihed og adgang til information. Dette initiativ knæsetter definitivt princippet om, at internetadgang og brug af internettet falder ind under EU-borgernes

grundlæggende rettigheder. Jeg vil gerne takke Regina Bastos, som var det eneste portugisiske parlamentsmedlem, der var med i processen. Jeg går ind for frihed på internettet, uden at det skal betyde, at der slet ikke skal finde regulering sted. Som i den virkelige verden er internettets virtuelle verden også skueplads for ulovlige og lyssky aktiviteter, herunder download af video- og musikfiler, tilskyndelse til terrorisme og børnepornografi. Trods mange nationale regerings modstand har Parlamentet sikret, at alle brugere kan nyde godt af de rettigheder og garantier, der er forankret i Europarådets konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Det betyder, at enhver restriktion på internetbrugeres rettigheder eller grundlæggende frihedsrettigheder, f.eks. at afskære dem adgang, skal overholde menneskerettighedskonventionen og lovens generelle principper og må først og fremmest være lovliggjort ved en retskendelse for at overholde retssikkerhedsgarantierne, uskyldsformodningen og retten til privatlivets fred, med forbehold af specifikke mekanismer i sager, der bedømmes som hastesager af hensyn til statens sikkerhed.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Rettens forhåndsgodkendelse – det var, hvad vi ønskede at opnå. Med dette kompromis har vi i det mindste garanteret den bedst mulige retsbeskyttelse på dette stadium. EU's budskab er nu klart: Adgangen til internettet er en grundlæggende rettighed, og præcise og bindende procedurer skal følges for at sikre, at internetbrugere faktisk kan dømmes for overtrædelse af ophavsretten. Det er nu op til de nationale dommere og EU-Domstolens dommere at håndhæve alle internetbrugeres ret til en "forudgående, retfærdig og upartisk procedure". Manglen på klarhed i mange bestemmelser vil kræve nøje overvågning undervejs i processen med at gennemføre og anvende denne vigtige lovgivning. Med den nu ratificerede Lissabontraktat vil Parlamentet som medlovgiver kunne fortsætte med at forsvare internettets neutralitet. Afstemningen i dag er blot et trin i en lang proces. Vi skal fortsat forsvare internetbrugernes rettigheder og navnlig definere dem bedre. Vi bliver også nødt til hurtigt at tage fat på det vitale spørgsmål om ophavsret på internettet.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Trautmann-betænkningen, da jeg mener, at den nye aftale række langt ud over det, der var muligt i de tidlige stadier af processen, navnlig med hensyn til forbrugerrettighederne. Jeg mener, at det er helt afgørende at indføre foranstaltninger til beskyttelse af de rettigheder og garantier for ytringsfrihed og information, som brugere med fastnettelefon eller mobiltelefon samt internetbrugere har. Det er vigtigt at strømline det indre telekommunikationsmarked ved at tilskynde til konkurrence mellem virksomhederne og samtidig konsolidere de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed af deres respektive regering. Det var lige så vigtigt at sikre mere moderne administration af radiofrekvenserne ved at udtænke teknikker, der kan gøre det lettere at tilbyde disse tjenester i landdistrikterne.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg bifalder det kompromis, der er nået mellem Parlamentet og Rådet om, at der i rammedirektivet skal indarbejdes tilstrækkelig beskyttelse af brugerne i tilfælde af begrænset adgang til tjenesteydelser og programmer gennem elektroniske kommunikationsnet.

Jeg mener, at retsstaten indebærer, at ingen persons adgang til information og brug af elektroniske kommunikationsnet kan gøres betinget, uden at det sker i streng overensstemmelse med princippet om uskyldsformodning, mens en eventuel adgangsbegrænsning til gengæld skal være betinget af en forudgående, retfærdig og upartisk procedure, som garanterer retten til at blive hørt og retten til effektiv retsbeskyttelse.

Endvidere mener jeg, at det er særlig vigtigt at støtte mekanismerne for de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed, så de kan regulere markedet effektivt og fremme fair konkurrence mellem operatørerne, og mekanismerne for samarbejde mellem de forskellige europæiske tilsynsmyndigheder, så vi kan tilvejebringe et mere åbent og konkurrencepræget marked, hvilket vil være et fremskridt for brugerne med hensyn til kvaliteten af de tjenester, der tilbydes.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ved udgangen af oktober vedtog Rådet størstedelen af de tekster, der var forhandlet med Parlamentet om den såkaldte telekommunikationspakke med et par undtagelser, som blev indarbejdet i Trautmann-betænkningen.

Denne tekst gik videre til forhandling i Forligsudvalget, hvor den tekst, vi nu skal stemme om, blev godkendt.

Ganske vist indeholder den aftalte tekst nogle af de forslag, der blev fremsat af vores gruppe om at forsvare brugernes rettigheder. Men den rækker ikke vidt nok, idet den tillader undtagelser fra retssikkerhedsgarantierne i hastesager, om end disse skal begrundes og være i overensstemmelse med Europarådets konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

Men det primære problem med teksten er dens anvendelsesområde, da den kun henviser til de restriktioner, der kan indføres af medlemsstaterne, og ikke restriktioner fra private virksomheders side.

EU synes da også at være mere interesseret i at skabe et indre telekommunikationsmarked udelukkende for at tjene sektorens dominerende koncerners interesser end i at forsvare slutbrugernes rettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Vi kan ikke andet end være uenige i denne holdning.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Jeg afholdt mig fra at stemme om den endelige version af telekommunikationspakken, for den er utilfredsstillende. Den er imidlertid bedre end ingenting. Den beskytter ikke internetbrugernes mod misbrug i form af frihedsundertrykkende love som f.eks. den første udgave af Hadopi-loven i Frankrig eller mod vreden fra de administrative myndigheder, der har magtbeføjelser til at udøve et sådant misbrug. Ikke desto mindre giver den internetbrugere en række retsmidler til at forsvare sig med. Det er desværre alarmerende, at vi er nået dertil, at vi – for at sikre europæerne et minimum af informations- og ytringsfrihed – må ty til støtte fra EU, som er totalt ligeglad med, hvad borgerne mener, og hvis retsakter for størstedelens vedkommende i bund og grund er udformet til at imødekomme alverdens lobbyinteresser.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Selv om telekommunikationssektoren gennemgår en hidtil uset udvikling for tiden, var det vigtigt at støtte min kollega Catherine Trautmanns betænkning, da den vil betyde, at forbrugere tilbydes bedre tjenester til rimeligere priser.

Jeg bifalder det forhold, at denne tekst vil øge brugernes rettigheder til universelle tjenester via mere præcise kontrakter, et mere tilgængeligt alarmnummer, en hotline for forsvundne børn, større hensyntagen til handicappedes rettigheder og en garanti for nummerportabilitet. Den vil også gøre det muligt at beskytte privatlivets fred bedre og bekæmpe ulovligheder på internettet ved at forbedre sikkerheden og integriteten i elektroniske kommunikationsnet.

Til sidst er det en tilfredsstillende at have nået en juridisk sund løsning, der giver EU-borgerne retssikkerhedsgarantier som overholdelse af inter partes-proceduren, uskyldsformodningen og retten til at blive hørt, og som pålægger medlemsstaterne at overholde disse garantier, før de træffer foranstaltninger til begrænsning af internetadgang.

Małgorzata Handzlik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Vedtagelsen af Trautmann-betænkningen betyder, at bestemmelserne i telekommunikationspakken snart træder i kraft. Det er gode nyheder for forbrugere, hvis rettigheder styrkes af denne lovgivning. Muligheden for at flytte et telefonnummer til et andet netværk på en dag, øget åbenhed om takster og bedre beskyttelse af persondata er nogle af de positive resultater i pakken.

Desuden har Parlamentet taget hensyn til EU-borgernes frygt for, at de som internetbrugere får lukket deres internetforbindelse. Parlamentet fastholdt det synspunkt, at adgangen til internettet er en borgerrettighed. I den forbindelse kan det kun lade sig gøre at blokere en borgers internetforbindelse i begrundede tilfælde og under hensyntagen til principperne om uskyldsformodning og retten til privatlivets fred samt efter en retfærdig og upartisk procedure. Denne løsning vil bestemt glæde dem, der støtter åben adgang til internettet.

Jacky Hénin (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jeg må sige, at forslaget til kompromis mellem Rådet og Parlamentet ikke giver brugere tilstrækkelige retssikkerhedsgarantier.

Selv om det i teksten fastholdes, at medlemsstaterne ikke kan pålægge internetslutbrugere restriktioner, baner den vej for, at forbrugere kan påføres begrænsninger af internetudbydere uden forudgående afgørelse truffet af et retsligt organ.

Denne situation underminerer folks rettigheder.

Vores gruppes ændringsforslag om at opretholde borgernes rettigheder er ikke blevet vedtaget.

Sidst er pakken underlagt "loven" om det indre marked. Det er derfor EU-Domstolen, der skal afgøre interessekonflikter. Ytringsfriheden vil derfor sandsynligvis være underlagt loven om det indre marked, sådan som der har været alt for mange nylige eksempler på.

Takket være stærkt pres fra brugere og borgere er der opnået retssikkerhedsgarantier for brugere, men de er fortsat utilstrækkelige efter venstrefløjens mening. Vi kan ikke acceptere uærlige kompromiser, når det gælder borgernes ytringsfrihed.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for kompromisteksten til telekommunikationspakken. Selv om pakken ikke er perfekt, sådan som det jo er med kompromiser, mener jeg, at den er et skridt i den rigtige retning og vil afføde en forbedring af forbrugernes rettigheder.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Et positivt udfald af afstemningen kan være berettiget, simpelthen fordi den nye europæiske lovgivning om telekommunikationssektoren støtter de rettigheder, som brugere med fastnettelefon eller mobiltelefon samt internetbrugere har, og stimulerer konkurrencen.

Den mest relevante af disse nye regler er styrkelsen af forbrugerrettighederne, garantier for internetadgang og beskyttelse af persondata, idet EU i stigende grad er et område med rettigheder og frihedsrettigheder.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jeg stemte imod rammedirektivet om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, fordi jeg mener, det er et angreb på ytringsfriheden og borgernes rettigheder. Ved at vedtage dette direktiv tillader EU, at internettjenester lukkes uden en retskendelse. Som forsvarer for borgerrettigheder er jeg nødt til at være imod denne beslutning. Det giver private selskaber magt til at indføre restriktioner på anvendelsen af internettet og er endnu et eksempel på liberaliseringen af det europæiske telekommunikationsmarked.

Det forhold, at udenretslige organer (hvis art og sammensætning ikke er specificeret) kan beslutte at lukke internettjenester på grund af angivelige ulovligheder (som heller ikke er præciseret), er også et brud på princippet om, at borgerne er uskyldige, indtil det modsatte er bevist, og åbner mulighed for, at operatører kan begrænse brugernes rettigheder, indføre indholdsfilter og gøre nogle sider hurtigere på bekostning af andre, hvilket i praksis vil gøre en ende på internettets neutralitet.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for denne pakke på grund af dens ubestridelige nytte. Men jeg erkender, at det står uklart, hvad en retfærdig og upartisk procedure vil betyde i praksis med hensyn til eventuelle situationer, hvor internetadgang er blevet begrænset. Jeg mener, at det ville være at foretrække at gøre en forudgående retsafgørelse obligatorisk.

Teresa Riera Madurell (S&D), *skriftlig*. – (ES) Jeg stemte for en betænkning, der er kulminationen på alt arbejdet med telekommunikationspakken, to direktiver og en forordning, som repræsenterer et grundlæggende skridt fremad i udviklingen af informationssamfundet og beskyttelsen af brugernes rettigheder.

Denne nye lovgivning giver også klare regler og den nødvendige retssikkerhed til at fremme nye investeringer, som igen vil gøre det muligt at tilbyde nye tjenester og udvikle nye økonomiske aktiviteter. Disse bestemmelser vil derfor have en stor økonomisk virkning. Teksten, der sluttelig blev vedtaget, garanterer også større respekt for forbrugernes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder til internetadgang ved at skaffe retssikkerhed med ændringsforslag 138.

I kompromiset henvises til Europarådets konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, mens ændringsforslag 138 har en henvisning til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Sidstnævnte valg har en klar ulempe: Det Forenede Kongerige, Polen og nu Den Tjekkiske Republik har indført en undtagelsesprotokol, som hindrer EU-Domstolen og de respektive nationale domstole i at handle i tilfælde af et brud, mens alle medlemsstaterne har skrevet under på konventionen, som ikke indeholder mulighed for indblanding i nationale juridiske strukturer.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) De politiske centrumvenstre- og centrumhøjrekræfter i Parlamentet stemte for lovpakken om telekommunikation og internettet ud fra kriterierne om konkurrence og sikkerhed, med andre ord for at sikre monopolernes indtjening og begrænse arbejdstagernes rettigheder og frihedsrettigheder. De samme politiske kræfter, der med bombastisk demagogi henviser til brugernes rettigheder og frie adgang til internettet over for monopolvirksomheders magtarrogance, støttede Kommissionens reaktionære forslag og hjalp derved med at fremme kapitalens interesser.

Parlamentets beslutning fremmer kapitalistiske omstruktureringer, som vil sætte selskaberne i stand til at vokse til gigantiske proportioner og udvikle grøn økonomi, så de kan være enerådende på europæisk og globalt plan og derved mangedoble deres indtjening på bekostning af arbejdstagerne og brugerne af deres tjenester.

Monopolerne får lovfæstet ret til at overvåge og begrænse brugernes adgang til internettet. Samtidig sikres deres indtjening takket være harmoniseringen af radiofrekvenserne og driftsadskillelsen mellem fastnettelefoni og internettjenester og den nødvendige infrastruktur. Vi stemte imod beslutningsforslaget fra Rådet og Parlamentet, og vi står sammen med arbejdstagerne og brugerne af elektronisk kommunikation, som fortsat kræver deres rettigheder og frihedsrettigheder, over for EU's og kapitalens reaktionære politik.

– Betænkning: Bart Staes (A7-0063/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I dette tilfælde sigter forslaget mod at skabe en ramme, der kan sikre ensartede regler for indsamling og formidling af statistikker over afsætning og anvendelse af pesticider. Der er foretaget en række vigtige definitioner og præciseringer, og derfor har jeg besluttet at stemme for betænkningen.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg bifalder aftalen om den fælles tekst, der er godkendt af Forligsudvalget, om Parlamentets og Rådets forordning om statistikker over pesticider, som vil gøre det muligt at fastlægge en retlig ramme og ensartede regler for indsamling og formidling af statistikker over afsætning og anvendelse af pesticider med henblik på bæredygtig brug heraf.

Peter Jahr (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jeg hilser det velkomment, at forordningen om statistikker over plantebeskyttelsesmidler vil supplere lovpakken om EU's plantebeskyttelsespolitik, som derefter kan træde i kraft. For at minimere risikoen for mennesker og miljø, der har at gøre med plantebeskyttelsesmidler, har vi brug for ensartede risikoindikatorer baseret på sammenlignelige og pålidelige data fra alle medlemsstaterne. Det er nøjagtig det, der nu er muligt. Indsamlingen af data må imidlertid ikke føre til mere bureaukrati og dermed større byrder for vores landmænd og forvaltninger. Hvor det er muligt, bør eksisterende data udnyttes, og der bør ikke indsamles nye data. Det vil være vores ansvar i forbindelse med tilsynet med gennemførelsen af forordningen at sikre, at de bureaukratiske udgifter holdes på et absolut minimum. I øvrigt ville jeg have foretrukket at beholde udtrykket "plantebeskyttelsesmidler", som oprindeligt blev brugt i forordningen. På tysk har udtrykket "pesticider" en rent negativ klang og henviser generelt til ukorrekt brug af plantebeskyttelsesmidler. Desværre vil forordningen nu bidrage til denne mistolkning.

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jeg er meget glad for, at forordningen om statistikker over plantebeskyttelsesmidler vil sikre, at der er en fælles retlig ramme for indsamling og formidling af data om afsætning og anvendelse af pesticider. Det er ubestrideligt, at minimering af risikoen for menneskers sundhed og beskyttelse af miljøet kommer først. Ensartede risikoindikatorer og pålidelige data fra alle medlemsstater vil nu gøre det muligt. Når det er sagt, vil jeg også gerne understrege, at yderligere administrative udgifter til indsamling af data ikke må koste landmændene noget. Ved at afholde os fra fornyet indsamling af data, der allerede er indhentet, kan vi udnytte synergieffekten og nedbringe bureaukratiet og de ekstra byrder.

Miroslav Mikolášik (PPE), *skriftlig*. – (SK) Pesticider, særligt pesticider til brug i landbruget, har en stor indvirkning på menneskers sundhed og miljøet, og der bør derfor ske yderligere store nedskæringer af brugen af dem. Lang erfaring med indsamling af data om afsætning og anvendelse af pesticider har afdækket behovet for ensartede metoder til indsamling af statistiske data, ikke kun på nationalt plan, men også på fællesskabsplan. Med denne forordning fastlægges i overensstemmelse med subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet en fælles ramme for systematisk generering af fællesskabsstatistikker over afsætning og anvendelse af pesticider.

Jeg mener derfor, at den fælles tekst til Parlamentets og Rådets forordning om statistikker over pesticider, som er godkendt af Forligsudvalget, er en hensigtsmæssig foranstaltning, som i den endelige analyse vil bidrage til bæredygtig udnyttelse af pesticider og en enorm samlet nedbringelse af risikoen for menneskers sundhed og miljøet samt til en tilstrækkelig beskyttelse af afgrøderne.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg ønsker at understrege, at pesticider skal anvendes på en mere rentabel måde, der også medfører en betydelig samlet nedbringelse af de tilhørende risici. Pesticider skal også anvendes på en måde, der er forenelig med behovet for at beskytte høsten. Imidlertid kan pesticider kun anvendes uden nøje overvågning af både kvantitet og kvalitet, hvis der er en pålidelig database til rådighed. Tilgængelighed og anvendelse af ensartede, sammenlignelige fællesskabsstatistikker over afsætning af pesticider spiller en vigtig rolle i udarbejdelsen og overvågningen af lovgivningen og fællesskabspolitikkerne i forbindelse med den tematiske strategi for bæredygtig anvendelse af pesticider. Sådanne statistikker er nødvendige for at evaluere EU's politikker for bæredygtig udvikling og for at beregne de signifikante indikatorer for risici for sundhed og miljø, der følger af brugen af pesticider. Derfor stemte jeg for denne betænkning.

Oldřich Vlasák (ECR), *skriftlig*. – (CS) Jeg stemte for Parlamentets udkast til lovgivningsmæssig beslutning om det fælles forslag til Parlamentets og Rådets forordning om statistikker over pesticider, som blev godkendt af Forligsudvalget, fordi det i mine øjne vil medføre betydelige fordele. Det giver en harmonisering og navnlig forenkling af lovgivningen om statistikker over pesticider. Det sikrer ensartede statistiske undersøgelser og derved større sammenlignelighed mellem dataene, hvilket giver mulighed for bedre og bredere udnyttelse af de indsamlede data som en administrativ ressource, hvilket igen vil reducere omkostningerne og den administrative byrde for landmændene og andre aktører i landbrugssektoren. Udkastet vil også garantere

en bedre beskyttelse af fortrolige oplysninger. Desuden vil denne standard i den endelige analyse medføre større bevidsthed om pesticider og deres indvirkning på folkesundheden, hvilket jeg personligt synes, er et vigtigt spørgsmål.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0057/2009)**

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for den lovgivningsmæssige beslutning om kodifikation af Parlamentets og Rådets forordning fra 1995 om generelle regler for Fællesskabets finansielle støtte inden for transeuropæiske net. Jeg beklager, at Kommissionen set i lyset af udviklingen og kompleksiteten i teksterne ikke har ændret sit standpunkt siden 1. april 1987, nemlig at instruere sit personale om, at alle retsakter skal kodificeres efter højst 10 ændringsforslag, idet den understreger, at det er et minimumskrav, og at afdelingerne bør bestræbe sig på at kodificere de tekster, de er ansvarlige for, med endnu kortere intervaller. I dette særlige tilfælde konsoliderer vi forordningerne fra 1999, to forordninger fra 2004 og en forordning fra 2005. Jeg mener, at politikken om at konsolidere fællesskabsretten bør være en af Kommissionens prioriteter, og at den nuværende situation er utilfredsstillende, navnlig for medlemsstaterne, borgerne og mere generelt alle brugere af loven såsom dommere, advokater, rådgivere, myndigheder osv.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Jeg stemte for forslaget til Parlamentets og Rådets forordning fra 1995 om generelle regler for Fællesskabets finansielle støtte inden for transeuropæiske net. Disse net er meget vigtige for udviklingen i Europas trafikale infrastruktur. Den nye forordning vil betyde en klar regulering af betingelserne og procedurerne for tildeling af finansiell støtte fra Fællesskabet, hvilket vil sikre den tilhørende retssikkerhed, især for stater og regioner, der planlægger sådanne projekter.

Betænkning: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Da jeg som parlamentsmedlem altid har haft særligt fokus på spørgsmål knyttet til kriminalitetsforebyggelse, sikkerhed og politisamarbejde, anerkender jeg Europol's fundamentale betydning for at skabe et sikkert europæisk område og forebygge kriminalitet i hele Europa samt behovet for, at det styrkes på forskellige niveauer, også dem, der er under behandling her.

Hovedspørgsmålet, der forhandles om her i dag, er imidlertid, hvorvidt Parlamentet her mindre end en uge inden Lissabontraktatens ikrafttræden bør give afkald på sine nye institutionelle beføjelser vedrørende kriminalitetsforebyggelse og politisamarbejde og således berøve sig selv muligheden for at spille en rolle i beslutningsprocessen for alle disse spørgsmål under den fælles beslutningsprocedure.

Jeg tror ikke, at vi er på rette kurs. Parlamentet må overtage sine nye beføjelser på disse områder fuldt ud. Med henblik herpå stemmer jeg for denne betænkning, som anmoder Rådet om at trække sit forslag tilbage.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Vi stemte imod forkastelsen af denne række betænkninger af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, ikke på grund af indholdet i de berørte lovgivningsforslag, som vedrører Europol og anden kriminalpolitivirksomhed, men på grund af formen. Den eneste grund til, at flertallet i Parlamentet vil sende disse betænkninger tilbage i udvalget, er såmænd, at det så kan vente på, at Lissabontraktaten træder i kraft. Med nævnte traktat vil disse spørgsmål henhøre under den almindelige lovgivningsprocedure, hvilket betyder lighed mellem Parlamentet og Rådet i lovgivningsmæssig forstand, eksklusiv initiativret til Kommissionen og, hvad der er endnu værre, domstolskompetence til EF-Domstolen.

Dette er efter vores mening uacceptabelt. I den grænseløse verden, som De har skabt, og som kriminelle, illegale indvandrere og menneskehandlere udnytter fuldt ud, er politisamarbejde livsvigtigt. Det er imidlertid altafgørende, at det forbliver inden for det mellemstatslige samarbejde.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Som den tredje søjle er dette et ekstremt relevant spørgsmål for sikkerheden i det europæiske område, så jeg er enig i, at dette spørgsmål bør vurderes under Lissabontraktaten, i betragtning af dets fremtidige indflydelse på samarbejdspolitikken.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I princippet er et nært samarbejde mellem de forskellige myndigheder for at bekæmpe kriminalitet ønskværdigt. Der er imidlertid en komplet mangel på lovgivning om databeskyttelse i den planlagte ubegrænsede adgang for alle myndigheder, og det er ikke engang klart, hvilke efterforskningsrettigheder den foreslåede databeskyttelsesansvarlige faktisk skal have. SWIFT-aftalen er også forbundet med store databeskyttelsesinteresser. Parlamentet må få chancen til at bremse denne fiasko for databeskyttelsesrettigheder på vegne af Europas borgere. Jeg har derfor stemt for betænkningen.

Betænkning: Sophia in 't Veld (A7-0064/2009)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg støtter ordførerens holdning og er enig i, at Europol-lovgivningen bør behandles i fællesskab med Parlamentet og Rådet. Der bør især rettes stor opmærksomhed mod beskyttelse af personoplysninger. Det er sandt at sige ikke tilstrækkelig klart, om der er stærke beskyttelsesgarantier for overførslen af personoplysninger til tredjelande. Krænker dette ikke borgernes ret til privatlivets fred, og kan folk have tiltro til, at deres oplysninger beskyttes? Dette spørgsmål bør undersøges omhyggeligt. Rådet bør derfor stille et nyt forslag efter Lissabontraktatens ikrafttræden.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Da jeg som parlamentsmedlem altid har haft særligt fokus på spørgsmål knyttet til kriminalitetsforebyggelse, sikkerhed og politisamarbejde, anerkender jeg Europol's fundamentale betydning for at skabe et sikkert europæisk område og forebygge kriminalitet i hele Europa samt behovet for, at det styrkes på forskellige niveauer, også dem, der er under behandling her.

Hovedspørgsmålet, der forhandles om her i dag, er imidlertid, hvorvidt Parlamentet her mindre end en uge inden Lissabontraktatens ikrafttræden bør give afkald på sine nye institutionelle beføjelser vedrørende kriminalitetsforebyggelse og politisamarbejde og således berøve sig selv muligheden for at spille en rolle i beslutningsprocessen for alle disse spørgsmål under den fælles beslutningsprocedure.

Jeg tror ikke, at vi er på rette kurs. Parlamentet må overtage sine nye beføjelser på disse områder fuldt ud. Med henblik herpå stemmer jeg for denne betænkning, som anmoder Rådet om at trække sit forslag tilbage.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Uden at forglemme Den Europæiske Politienheds (Europol) betydning og til trods for den almene støtte, den bør have som den tredje søjle, er dette et ekstremt relevant spørgsmål for sikkerheden i det europæiske område.

Jeg er følgelig enig i, at dette spørgsmål bør behandles under Lissabontraktaten i betragtning af dets indflydelse på samarbejdspolitikken.

Betænkning: Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Da jeg som parlamentsmedlem altid har haft særligt fokus på spørgsmål knyttet til kriminalitetsforebyggelse, sikkerhed og politisamarbejde, anerkender jeg Europol's fundamentale betydning for at skabe et sikkert europæisk område og forebygge kriminalitet i hele Europa samt behovet for, at det styrkes på forskellige niveauer, også dem, der er under behandling her.

Hovedspørgsmålet, der forhandles om her i dag, er imidlertid, hvorvidt Parlamentet her mindre end en uge inden Lissabontraktatens ikrafttræden bør give afkald på sine nye institutionelle beføjelser vedrørende kriminalitetsforebyggelse og politisamarbejde og således berøve sig selv muligheden for at spille en rolle i beslutningsprocessen for alle disse spørgsmål under den fælles beslutningsprocedure.

Jeg tror ikke, at vi er på rette kurs. Parlamentet må overtage sine nye beføjelser på disse områder fuldt ud. Med henblik herpå stemmer jeg for denne betænkning, som anmoder Rådet om at trække sit forslag tilbage.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Albrecht-betænkningen tager listen over de tredjelande og organisationer, som Europol har til hensigt at indgå aftaler med, op til forhandling. Listen over tredjelande omfatter f.eks. også Republikken Moldova, mens listen over organisationer, som Europol har til hensigt at indgå aftaler med, også bør omfatte Det regionale center for bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet med hovedsæde i Bukarest, som ligger i forhandlinger med Europol med det formål at indgå en samarbejdsaftale. Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) har besluttet at stemme imod denne betænkning som gruppe på plenarmødet, så den kan gennemgå dokumenterne efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Det er netop, fordi dette emne er så vigtigt, at vi har besluttet at yde det en kolossal opmærksomhed, og vi vil starte forhandlinger med Rådet herom fra næste år på grundlag af fælles beslutningstagning.

Betænkning: Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009)

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Vi er blevet præsenteret for fire initiativer inden for rammerne af Europol, som sigter mod at indføre nye bestemmelser for fortrolighed vedrørende informationer, idet de gennemfører spørgsmål vedrørende reguleringen af Europol's forbindelser med partnere, herunder udveksling af personoplysninger og klassificerede informationer, fastlægger listen over tredjelande og organisationer, hvormed der kan indgås aftaler, og gennemfører bestemmelser for analysedatabasen.

I betragtning af at Lissabontraktaten vil træde i kraft inden for få dage, og Parlamentet skal tildeles nye beføjelser vedrørende politisamarbejde, har de fire ordførere forsøgt at få udkastene forkastet på et juridisk grundlag. Jeg støtter derfor deres standpunkt om ikke at kommentere indholdet i disse udkast, at forkaste dem og opfordre Kommissionen og Rådet til at afgive en erklæring på plenarmødet om, at der seks måneder efter Lissabontraktatens ikrafttræden vil blive præsenteret en ny afgørelse. I praksis er det værd at huske på, at Rådet, hvad angår de nuværende incitamenter, som udelukkende er et høringsspørgsmål, vil kunne etablere en holdning inden årets udgang, eftersom de fire gennemførelsesskridt vil træde i kraft fra 1. januar 2010.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Da jeg som parlamentsmedlem altid har været særlig opmærksom på spørgsmål knyttet til kriminalitetsforebyggelse, sikkerhed og politisamarbejde, anerkender jeg Europols fundamentale betydning for at skabe et sikkert europæisk område og forebygge kriminalitet i hele Europa samt behovet for, at det styrkes på forskellige niveauer, også dem, der er under behandling her.

Hovedspørgsmålet, der forhandles om her i dag, er imidlertid, hvorvidt Parlamentet her mindre end en uge inden Lissabontraktatens ikrafttræden bør give afkald på sine nye institutionelle beføjelser vedrørende kriminalitetsforebyggelse og politisamarbejde og således berøve sig selv muligheden for at spille en rolle i beslutningsprocessen for alle disse spørgsmål under den fælles beslutningsprocedure.

Jeg tror ikke, at vi er på rette kurs. Parlamentet må overtage sine nye beføjelser på disse områder fuldt ud. Med henblik herpå stemmer jeg for denne betænkning, som anmoder Rådet om at trække sit forslag tilbage.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Uden at forglemme Den Europæiske Politienheds (Europol) betydning og til trods for den almene støtte, den bør have som den tredje søjle, er dette et ekstremt relevant spørgsmål for sikkerheden for det europæiske område.

Jeg er følgelig enig i, at dette spørgsmål bør behandles under Lissabontraktaten i betragtning af dets kommende indflydelse på samarbejdspolitikken. Jeg mener derfor, at enhver beslutning om dette følsomme emne er forhastet, så længe traktaten endnu ikke er trådt i kraft, eftersom den omhandler sikkerheden i det europæiske område.

Betænkning: Sofia Alfano (A7-0072/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Kriminaliteten er stadig stigende i EU. Vi står over for en hær af organiserede kriminelle netværk såvel som computerkriminalitet, der bliver stadig mere udbredt. Som følge heraf må den europæiske politik på det kriminalpræventive område stadfæstes og styrkes, mens medlemsstaterne er nødt til at samarbejde bedre og tættere på grundlag af en slagkraftig fælles strategi på dette område. De fremskridt, som det kriminalpræventive net har opnået i løbet af de seneste par år, har været ret begrænsede. Faktisk er dets potentiale langt fra nået indtil videre. At udvide nettets ansvarsområder, etablere en klar, enkel og effektiv administrativ struktur såvel som sikre, at civilsamfundet, universiteter og ngo'er inddrages, er nøglebetingelserne for, at et sådant net skal kunne fungere og få succes.

Parlamentet vil få reelle lovgivningsbeføjelser og vil sammen med Rådet kunne træffe afgørelser om foranstaltninger under iagttagelse af den fælles beslutningsprocedure, som sigter mod at opmuntre og støtte medlemsstaternes virksomhed på det kriminalpræventive område. Jeg støtter derfor ordførerens forslag om at forkaste initiativet og forhandle om denne vigtige sag efter Lissabontraktatens ikrafttræden.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Den omtalte betænkning anmoder om, at ændringerne til det nuværende system med det europæiske kriminalpræventive net forkastes. Jeg tror og er enig med ordføreren i, at der er en række områder, som kræver forbedring, også hvad udkastet angår. De midlertidige foranstaltninger er ikke desto mindre tilstrækkeligt til at iværksætte vigtige ændringer så snart som muligt. Det er derfor, jeg har besluttet at stemme imod denne betænkning.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Det europæiske kriminalpræventive net blev oprettet i 2001, men frem til nu har det stadig ikke skabt specielt gode resultater takket være utallige organisatoriske fiaskoer, som har forhindret det i faktisk at nå sit fulde potentiale, og det har allerede to gange været underlagt interne undersøgelser. Det nuværende initiativ forsøger at ophæve den afgørelse, som blev truffet i 2001, ved at foreslå en omstrukturering af nettet, hvilket jeg opfatter som værende noget begrænset og klart utilstrækkeligt som løsning på de nuværende problemer.

I lyset heraf er vi nødt til at indlede en reform af nettet, som er mere seriøs og mere ambitiøs, hvad dets organisation angår. Det svenske formandskabs insisteren på, at Parlamentet træffer en afgørelse inden Lissabontraktatens ikrafttræden, er derfor uacceptabel, ikke kun fordi det er et svagt initiativ, men også fordi

det anmoder Parlamentet om at give afkald på de institutionelle beføjelser vedrørende kriminalitetsforebyggelse, som Lissabontraktaten tildeler det, bare nogle få dage før den nye traktat træder i kraft.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Da jeg som parlamentsmedlem altid har haft særligt fokus på spørgsmål knyttet til kriminalitetsforebyggelse, sikkerhed og politisamarbejde, anerkender jeg Europol's fundamentale betydning for at skabe et sikkert europæisk område og forebygge kriminalitet i hele Europa samt behovet for, at det styrkes på forskellige niveauer, også dem, der er under behandling her.

Hovedspørgsmålet, der forhandles om her i dag, er imidlertid, hvorvidt Parlamentet her mindre end en uge inden Lissabontraktatens ikrafttræden bør give afkald på sine nye institutionelle beføjelser vedrørende kriminalitetsforebyggelse og politisamarbejde og således berøve sig selv muligheden for at spille en rolle i beslutningsprocessen for alle disse spørgsmål under den fælles beslutningsprocedure.

Jeg tror ikke, at vi er på rette kurs. Parlamentet må overtage sine nye beføjelser på disse områder fuldt ud. Jeg stemmer derfor for denne betænkning, og anmoder om, at Rådet ikke formelt vedtager initiativet inden Lissabontraktatens nært forestående ikrafttræden.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det europæiske kriminalpræventive net (EUCPN) blev oprettet i 2001 på grund af et behov for at etablere foranstaltninger og udveksle aktiviteter for at forebygge kriminalitet, såvel som at styrke det netværk af nationale myndigheder, som er ansvarlige for at forebygge kriminalitet.

Syv år senere efter en ekstern vurdering af EUCPN var konklusionen, at der var god plads til forbedring af den måde, institutionen arbejder på.

Det er yderst vigtigt at udvikle forskellige aspekter af kriminalitetsforebyggelse på EU-niveau, såvel som at støtte forebyggelsen og bekæmpelsen af tilfælde af national og lokal kriminalitet.

Med henblik på de i betænkningen omtalte spørgsmåls følsomme natur er jeg enig i beslutningen om at anmode om et nyt udkast fra Rådet under iagttagelse af den fælles beslutningsprocedure, i overensstemmelse med Lissabontraktatens bestemmelser.

Betænkning: Timothy Kirkhope (A7-0071/2009)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Da jeg som parlamentsmedlem altid har haft særligt fokus på spørgsmål knyttet til kriminalitetsforebyggelse, sikkerhed og politisamarbejde, anerkender jeg Europol's fundamentale betydning for at skabe et sikkert europæisk område og forebygge kriminalitet i hele Europa samt behovet for, at det styrkes på forskellige niveauer, også dem, der er under behandling her.

Hovedspørgsmålet, der forhandles om her i dag, er imidlertid, hvorvidt Parlamentet her mindre end en uge inden Lissabontraktatens ikrafttræden bør give afkald på sine nye institutionelle beføjelser vedrørende kriminalitetsforebyggelse og politisamarbejde og således berøve sig selv muligheden for at spille en rolle i beslutningsprocessen for alle disse spørgsmål under den fælles beslutningsprocedure.

Jeg tror ikke, at vi er på rette kurs. Parlamentet må overtage sine nye beføjelser på disse områder fuldt ud. Med henblik herpå stemmer jeg for denne betænkning, og anmoder om, at Kongeriget Sverige og Kongeriget Spanien trækker deres initiativ tilbage.

Europolpakken (Timothy Kirkhope (A7-0065/2009), Sophia in 't Veld (A7-0064/2009), Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009), Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009), Sofia Alfano (A7-0072/2009), Timothy Kirkhope (A7-0071/2009))

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for in 't Veld-betænkningen, for Kirkhope-, Albrecht- og

Díaz de Mera García Consuegra-betænkningerne om en foranstaltningspakke for Europol, og for Alfano-betænkningen om det europæiske kriminalpræventive net, som opfordrer til at forkaste Rådets udkast på disse områder. Målet med at forkaste udkastene var at forsvare Parlamentets beføjelser i forhold til så følsomme spørgsmål som politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager. Parlamentet er blevet bedt om at afsige sin dom inden for en særlig kort tidsramme om, hvad der ikke desto mindre er meget følsomme spørgsmål. Der er imidlertid intet, der berettiger en så forhastet handling, medmindre de procedurer, der blev gennemført under den tredje søjle, vil udløbe efter 1. december og vil være nødt til at blive genstand for en ny procedure under den almindelige "lovgivningsprocedure". Vi forkaster disse udkast for at sende et

stærkt signal til Rådet om, at vi er utilfredse med det pres, der pålægges parlamentsmedlemmerne, og med det indlysende ønske om at omgå de nye procedurer for indlemmelse af Parlamentet i lovgivningsdebatten.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg har i overensstemmelse med henstillingen fra Udvalget om Borgerlige Rettigheder stemt imod udkastet til afgørelse. Med Lissabontraktatens forestående ikrafttræden bør afgørelser på dette område træffes under iagttagelse af de nye lovgivningsprocedurer.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer imod vedtagelsen af Europolpakken. Jeg stemte for at forkaste hele pakken, da jeg mener, det er skandaløst, at Kommissionen og Rådet stadig forsøger at presse pakken igennem, inden Lissabontraktaten træder i kraft.

Betænkning: Vital Moreira (A7-0060/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Georgien har været udsat for en utrolig økonomisk nedgang, især efter konflikten i 2008 med Rusland. Takket være bl.a. Georgiens strategiske betydning har Kommissionen foreslået at yde makrofinansiel bistand til Georgien. Selv om jeg er enig i, at Parlamentet har brug for mere information om sagen, har jeg besluttet at støtte ordførerens anbefaling og således stemme for betænkningen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har altid forfægtet nødvendigheden af, at EU yder solidaritetsstøtte til lande, der har behov for det, og argumenteret for, at denne støtte bør rettes mod projekter, der er af reel interesse for landets befolkning.

Den "støtte", som EU har givet, synes imidlertid at have haft meget lidt med solidaritet at gøre. Store pengeinteresser, hvad enten de er økonomiske eller finansielle, samt stormagterne, fortrænger altid solidaritetsinteresser.

Dette gælder også støtten til Georgien, som vi netop har stemt om. Finansiell bistand sigter hovedsageligt mod at finansiere Den Internationale Valutafonds anbefalinger og dens strukturtilpasningspolitik, dvs. dens understregning af præcis de samme neoliberale politikker, som skabte den økonomiske og finansielle krise, landet nu står over for.

Det er de samme begrundelser, der ligger bag vores stemmeundladelse for de resterende betænkninger. Der er desuden ikke nogen garanti for, at den finansiering, der er besluttet, ikke, om end indirekte, vil gå til genoprustningen af Georgien efter georgiske troppers angreb på befolkningerne i provinserne Sydossetien og Abkhasien, som førte til krig med Rusland.

Vi kunne ikke se gennem fingre med en beslutning, som kunne føre til større militarisering mellem lande i det kaukasiske område, hvis energi, velstand og geostrategiske værdi er vigtigt for EU og dets monopoler.

Jacek Olgiard Kurski (ECR), skriftlig. – (PL) Georgien blev brutalt angrebet i august 2008 af Den Russiske Føderations hære, og har ud over skader i stort omfang og utallige dræbte også oplevet en alvorlig forværring af sin økonomiske situation. EU kan ikke forblive passive over for Georgiens økonomiske problemer og bør være rede til at yde Georgien særlig makrofinansiel bistand, så landet kan blive genopbygget efter den russiske invasion sidste år. Finansiell bistand fra Bruxelles vil også hjælpe Georgien med at bekæmpe virkningerne af den økonomiske og finansielle verdenskrise. I betragtning af ovenstående omstændigheder såvel som Georgiens strategiske betydning for EU i forbindelse med den europæiske naboskabspolitik og det nyligt etablerede østlige partnerskab, støttede jeg beslutningen om Rådets afgørelse om makrofinansiel bistand til Georgien.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det makrofinansielle bistandsprogram er livsvigtigt for at forbedre den økonomiske stabilitet i europæiske nationer, som nylig har gennemlevet en væbnet konflikt, hvis omskiftelser har efterladt dem med økonomiske vanskeligheder i form af budgetunderskud og problemer med betalingsbalancen.

Denne bistand er altafgørende for genopbygningsprocessen i disse lande, forudsat at den gennemføres på fredelig vis, noget der kun er muligt med international støtte. Bistanden sikrer også, at disse ustabile områder ikke bringer sikkerheden og freden i Europa i fare, især på grund af de flygtninge og fordrevne befolkninger, som skabes af sådanne konflikter.

Således skal EU være et område med solidaritet, som kombinerer denne bistand til Georgien med førnævnte hensigtsmæssige aspekter.

Betænkning: Vital Moreira (A7-0059/2009)

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det makrofinansielle bistandsprogram er også livsvigtigt for at forbedre den økonomiske stabilitet for europæiske nationer, som har gennemlevet den nylige globale krise og lidt under denne krises indflydelse på deres største handelspartnere, i Armeniens tilfælde særligt Rusland. Økonomiske ubalancer skyldes spørgsmål omkring budgetter og betalingsbalancen.

Denne bistand er vigtig, hvis Armenien skal kunne håndtere krisen mere konsekvent og forebygge social ustabilitet, hvilket kunne fremskynde masseudvandring af emigranter og føre til problemer i Europa.

Således skal EU optræde som et solidaritetsområde, der kombinerer denne bistand til Armenien med førnævnte hensigtsmæssige aspekter.

Betænkning: Miloslav Ransdorf (A7-0061/2009)

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Hvad Serbien angår, er det makrofinansielle bistandsprogram livsvigtigt for at forbedre landets økonomiske stabilitet, eftersom Serbien i tillæg til den globale krise også har gennemlevet en væbnet konflikt, hvis virkninger stadig mærkes.

Denne bistand er et vigtigt redskab til økonomisk stabilitet i Serbien, og til at konsolidere stabiliseringen af situationen i hele Balkanregionen. Serbien og dets økonomi spiller en nøglerolle i den regionale integrationsproces, og dets deltagelse i den europæiske integration er ligeledes afgørende.

Således skal EU optræde som et solidaritetsområde, der kombinerer denne bistand til Serbien med førnævnte hensigtsmæssige aspekter.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I løbet af næste år er det planlagt, at Serbien skal modtage makrofinansiell bistand på indtil 200 mio. EUR i form af et lån. Disse penge skal støtte landets økonomiske stabilisering, finansiere dets eksterne betalingsbalancebehov og være med til at afhjælpe konsekvenserne af den globale økonomiske og finansielle krise. Jeg opfatter den makrofinansielle bistand til Serbien, der vil støtte landets økonomiske stabiliseringsprogram under den nuværende krise, som et vigtigt redskab til at fremme stabilisering i hele Balkanregionen. Serbien og dets økonomi spiller en nøglerolle i den regionale integration, og Serbiens deltagelse i den europæiske integration er ligeledes af største betydning. Derfor har jeg stemt for hr. Ransdorfs betænkning og således for makrofinansiell bistand til Serbien.

Betænkning: Iuliu Winkler (A7-0067/2009)

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det makrofinansielle bistandsprogram er livsvigtigt for at forbedre den økonomiske stabilitet i Bosnien og Hercegovina og for at bekæmpe den globale krises ødelæggende virkning på landets økonomi. Denne bistand vil afspejle sig i en forbedring af landets økonomi, hvad angår budgetunderskuddet og betalingsbalancen.

Bosnien befinder sig også i en følsom region, så derfor er landets økonomiske og finansielle stabilitet ekstra vigtig, da den vil bidrage til at skabe større stabilitet i hele Balkanregionen.

Således skal EU optræde som et solidaritetsområde, der kombinerer denne bistand til Bosnien med førnævnte hensigtsmæssige aspekter.

Makrofinansiell bistand

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Vi accepterer ikke, at europæiske lån og subsidier skal være underlagt restriktioner fra IMF. Vi vil stemme imod forslaget til makrofinansiell bistand, som fremlægges for Parlamentet i dag. De kan se, hvilke betingelser det medfører, nemlig umulige deadlines, mangel på information ... Uanset hvordan man ser på det, så trods dette de demokratiske krav, som bør karakterisere EU.

Vi støtter ikke desto mindre befolkningerne i Serbien, Bosnien og Hercegovina, Armenien og Georgien. Vi ønsker ikke, at de skal lide mere, end de allerede gør, under det forældede og farlige neoliberale system, som IMF forsøger at bevare for al fremtid.

Betænkning: Udo Bullmann (A7-0055/2009)

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg opfatter denne betænkning om forslag til Rådets direktiv, der sigter mod at ændre det fælles merværdiafgiftssystem, som en vej til et mere forenklet og harmoniseret system.

Faktisk vil vi ved at kombinere visse aspekter vedrørende momsordningen gældende for levering af naturgas, elektricitet og varme eller kulde med momsbehandling af fællesforetagender, der er oprettet i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 171, med identificering af visse konsekvenser af EU-udvidelsen og med betingelserne for udøvelse af retten til at fratrække indgående moms, opnå større effektivitet ved anvendelsen af merværdiafgift.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Rådets forslag sigter mod at afklare visse spørgsmål om import af og beskatningssted for gas- og elektricitetsforsyninger for at indarbejde de ændringsforslag, der er vedtaget for optagelsen af Bulgarien og Rumænien i EU i direktivets anvendelsesområde, og at afklare og understrege grundreglen om fradragsretten, der siger, at nærværende ret kun indtræder, hvis varerne og ydelserne anvendes af en afgiftspligtig person og til vedkommendes erhvervsaktiviteter.

Den betænkning, der vedtages i dag, stemmer imidlertid ikke overens med visse specifikke omstændigheder på nationale markeder som f.eks. anvendelsen af butan- og propangas. I Portugal såvel som i andre europæiske lande, hvor borgere har lave indtægter, og hvis relativt nylige indlemmelse i det europæiske naturgasnetværk er ekstremt dyr, er anvendelsen af butan- og propangas i husholdninger og i mikrovirksomheder og små virksomheder en uundgåelig realitet.

Endvidere er de mennesker, som søger tilflugt til denne form for energi, som regel dem, der er fattigst, hvilket betyder, at momsdirektivet hellere diskriminerer denne gruppe end dem med højere indtægter.

Desuden synes ændringerne til betænkningen at indskrænke medlemsstaternes handlemuligheder.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg undlod at stemme om Bullmann-betænkningen. Selv om jeg rigtignok mener, at Rådet har pligt til at lytte til Parlamentets synspunkter, da det er EU's eneste direkte valgte institution, mener jeg ikke, at afgiftssystemer bør harmoniseres. Ifølge subsidiaritetsprincippet er beskatning et område, som bedst overlades til EU's nationer.

Betænkning: Anna Rosbach (A7-0051/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om beskyttelse af havmiljøet i det nordøstlige Atlanterhav for så vidt angår lagring af kuldioxidstrømme i geologiske formationer, da jeg mener, at tilstedeværelsen af et retsgrundlag og retningslinjer for lagring af kuldioxidstrømme i geologiske formationer vil bidrage til at beskytte havmiljøet på såvel kort som lang sigt, forudsat at målet er at opbevare kuldioxiden permanent i disse formationer, og forudsat at der ikke opstår markante skadevirkninger for havmiljøet, menneskers sundhed og anden legitim anvendelse af Europas havområder, herunder specielt Portugals, og ikke mindst Azorerne.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Rosbach-betænkningen om forslag til Rådets afgørelse om godkendelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af ændringerne til bilag II og III til konventionen om beskyttelse af havmiljøet i det nordøstlige Atlanterhav (OSPAR-konventionen), for så vidt angår lagring af kuldioxidstrømme i geologiske formationer. Det er ikke desto mindre vigtigt at sikre, at teknologien for geologisk opsamling og lagring af kuldioxid, som er temmelig uafprøvet, anvendes i overensstemmelse med de strengeste sikkerhedsnormer, som fastlagt i direktivet herom.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Geologisk lagring af kuldioxid er blevet identificeret som en mulig løsning for at afhjælpe virkningerne af en øget menneskeskabt koncentration af denne gas i atmosfæren. Denne løsning rejser ikke desto mindre en række spørgsmål om dens fremtidige anvendelighed, særligt i betragtning af at udviklingen af den nødvendige teknologi stadig er på begynderstadiet, at den forventes at blive dyr, og at der er potentielle risici knyttet til den. Det er værd at følge op på de undersøgelser, som er blevet gennemført om emnet, idet man må huske på, at nogle af de resultater, der er opnået indtil nu, er positive i denne henseende.

Det er imidlertid værd at bemærke, at opfølgningen på undersøgelser om denne mulighed eller dens eventuelle implementering i fremtiden under ingen omstændigheder må true det nødvendige skift i energiparadigme, som sigter mod en betydelig reducere af den nuværende afhængighed af fossile brændstoffer. På den anden side må såvel miljøvirkningerne som lagringsteknologiernes sikkerhed undersøges omhyggeligt. Den vedtagne beslutning sikrer, at dette bliver gjort, og det er derfor, vi stemte for den.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Rosbach-betænkningen. Opsamling og lagring af kuldioxid kan være et markant bidrag til bestræbelserne på at håndtere global opvarmning, og mit hjemland

Skotland vil spille en vigtig rolle i at udvikle den nødvendige teknologi. Dette ændringsforslag til OSPAR-konventionen vil betyde, at EU og Skotland kan indtage en førerposition på dette område.

Betænkning: Geringer de Oedenberg (A7-0058/2009)

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Jeg må indrømme, at jeg lærte noget nyt af disse to betænkninger af fru Geringer de Oedenberg. Jeg lærte nemlig, at de lande, som valgte ikke at deltage i civilretligt samarbejde, ikke desto mindre også havde mistet deres suverænitet.

Det er faktisk sådan, at Danmark, som var i stand til at forhandle sig til en undtagelse, men som også som en suveræn stat forsøgte at indgå en aftale med Fællesskabet for at deltage i visse aspekter af dette samarbejde, i dag er forpligtet til at anmode Kommissionen om tilladelse til at indgå nye internationale aftaler af denne art med andre! Danmark har med andre ord mistet sin ret til at træffe fuldstændig uafhængige afgørelser på et af sine udenrigspolitiske områder.

Mens jeg fra et intellektuelt synspunkt kan forstå, at der kræves konsekvens inden for og uden for Fællesskabet for at etablere dette samarbejde, har jeg noget vanskeligere ved at acceptere, at Kommissionen er eneansvarlig for denne form for internationale traktater, at den, ja endog delvist, kontrollerer en medlemsstats mulighed for at indgå traktater, og i endnu højere grad at EU-lovgivning har forrang over al anden lovgivning.

Vi har kun stemt for disse betænkninger, fordi der ikke er nogen grund til at forhindre Danmark i at indgå de aftaler, som landet vil indgå, og der er få muligheder for at gøre det på anden måde under de nuværende omstændigheder.

Betænkning: Carmen Fraga Estévez (A7-0046/2009)

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning om ændringer af genopretningsplanen inden for rammerne af Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav. Internationale fiskeriorganisationer er afgørende for forvaltningen af de globale marine ressourcer. Jeg mener imidlertid, at det er uheldigt, at det er EU, som forhandler med vores nordatlantiske naboer. Selv om Lissabontraktaten nu har skrinlagt dette princip, mener jeg stadig, at der er mulighed for, at fiskeriforvaltningen gives tilbage til fiskerinationerne og de maritime regioner.

Betænkning: Dieter-Lebrecht Koch (A7-0053/2009)

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) De seneste par år er der, især hvad jernbanegods- og langdistancetransport angår, sket en vis ændring til det bedre. Vi må imidlertid ikke glemme passagererne i dette. Bestemmelser om kompensation for forsinkelser i internationale banetjenester er ikke tilstrækkeligt. Vi må sikre, at regionaltransporten i iveren efter at globalisere ikke marginaliseres fuldstændigt, og at hele regioner afskæres.

Vi må ligeledes sikre, at den hidtidige forblændede understregning af privatisering ikke fører til massive forsinkelser og sikkerhedssvigt ligesom i Det Forenede Kongerige. Det er vigtigt at overvinde forhindringer og tekniske vanskeligheder for grænseoverskridende jernbanetrafik, og ikke bare af miljøårsager. Det er derfor, jeg stemte for denne betænkning.

Betænkning: Diana Wallis (A7-0062/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE), *skriftlig*. – (SK) Jeg hilser Fællesskabets afgørelse om at underskrive Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt, fordi protokollen bringer en længe ventet og yderst nødvendig afklaring af reglerne for lovvalg, som suppleres af Haagerkonventionen af 23. november om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer.

Harmoniseringen af reglerne vil skabe retssikkerhed for personer, som er berettiget til underholdsbidrag, og give mulighed for at træffe foranstaltninger uden at være underkastet forskellige retssystemer. Takket være de særlige regler vil det også begrænse unddragelsen af underholdspligt, hvor bidragsberettigede er ude af stand til at sikre sig underhold i henhold til loven i det land, de normalt opholder sig i. Muligheden for at afvise at anvende en ret, som er fastlagt i henhold til protokollen, er begrænset til kun at gælde i tilfælde, hvor virkningerne ville være åbenbart uforenelige med den offentlige orden i pågældende domstols hjemland. Jeg vil også gerne udtrykke dyb beklagelse over, at Det Forenede Kongerige ikke deltager i Rådets afgørelse om Fællesskabets indgåelse af protokollen.

Betænkning: Tadeusz Zwiefka (A7-0054/2009)

Sabine Lösing (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den 9. november 2009 blev betænkningen om anmodning om beskyttelse af Tobias Pflügers immunitet og privilegier (A7-0054/2009) sat under afstemning og vedtaget i Parlamentets Retsudvalg (JURI).

Denne betænkning er baseret på ukorrekte fakta.

Det centrale punkt er, at betænkningen nævner en dom i første instans, som er blevet ophævet. Dommen er ugyldig, fordi den regionale domstol i München afviste sagen mod Tobias Pflüger den 21. juli 2009 i anden og sidste instans. Der blev ikke afsagt dom. Derfor er alle bebrejdelser ugyldige.

Det er politisk uacceptabelt, at denne betænkning, som indeholder ukorrekte fakta, blev vedtaget i plenarforsamlingen i dag (24. november 2009).

Vi har forsøgt at få denne ufuldstændige og derfor ukorrekte betænkning taget af dagsordenen, desværre uden held.

Den form for fremgangsmåde i Parlamentet skaber indtryk af, at man støtter forfølgelsen af politisk aktive personer, i dette tilfælde München II's statsadvokatur over for et tidligere medlem af Europa-Parlamentet.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den 9. november 2009 blev betænkningen om anmodning om beskyttelse af Tobias Pflügers immunitet og privilegier (A7-0054/2009) sat under afstemning og vedtaget i Parlamentets Retsudvalg (JURI).

Denne betænkning er baseret på ukorrekte fakta.

Det centrale punkt er, at betænkningen nævner en dom i første instans, som er blevet ophævet. Dommen er ugyldig, fordi den regionale domstol i München afviste sagen mod Tobias Pflüger den 21. juli 2009 i anden og sidste instans. Der blev ikke afsagt dom. Derfor er alle bebrejdelser ugyldige.

Det er politisk uacceptabelt, at denne betænkning, som indeholder ukorrekte fakta, blev vedtaget i plenarforsamlingen i dag (24. november 2009).

Vi har forsøgt at få denne ufuldstændige og derfor ukorrekte betænkning taget af dagsordenen, desværre uden held.

Den form for fremgangsmåde i Parlamentet skaber indtryk af, at man støtter forfølgelsen af politisk aktive personer, i dette tilfælde München II's statsadvokatur over for det tidligere medlem af Europa-Parlamentet Tobias Pflüger.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den 9. november 2009 blev betænkningen om anmodning om beskyttelse af Tobias Pflügers immunitet og privilegier (A7-0054/2009) sat under afstemning og vedtaget i Parlamentets Retsudvalg (JURI). Denne betænkning er baseret på ukorrekte fakta. Det centrale punkt er nemlig, at betænkningen nævner en dom i første instans, som i mellemtiden er blevet ophævet. Dommen er ugyldig, fordi den regionale domstol i München afviste sagen mod Tobias Pflüger den 21. juli 2009 i anden og sidste instans. Der blev ikke afsagt dom. Derfor er alle bebrejdelser ugyldige. Det er politisk uacceptabelt, at denne betænkning, som indeholder ukorrekte fakta, blev vedtaget i plenarforsamlingen i dag (24. november 2009). Vi har forsøgt at få denne ufuldstændige og derfor ukorrekte betænkning taget af dagsordenen, desværre uden held. Den form for fremgangsmåde i Parlamentet skaber indtryk af, at man støtter forfølgelsen af politisk aktive personer, i dette tilfælde München II's statsadvokatur over for det tidligere medlem af Europa-Parlamentet Tobias Pflüger.

Betænkning: József Szájer (A7-0036/2009)

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg betragter udelukkende Parlamentets rolle som effektiv, hvis det kan opretholde virkningen af lovgivningen. I den forbindelse giver gennemførelsen af forordningen om "forskriftsprocedure med protokol" mulighed for en forudgående overvejelse af lovfæstede forslag. Denne betænkning nuancerer Parlamentets rolle og fremmer vores evne til at kontrollere og overvåge gennemførelsen af lovgivningen i medlemsstaterne.

6. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 12.30 og genoptaget kl. 15.10)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

7. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

8. Spørgetid til formanden for Kommissionen

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetid til formanden for Kommissionen.

Frie spørgsmål

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Vil Europa skulle se en ny gaskrise i øjnene denne vinter, hr. kommissionsformand? Lad os huske på konflikten mellem Rusland og Ukraine, som millioner af europæere led under. Jeg hilser den aftale, der blev indgået den 19. november i Jalta. Vi ved imidlertid, at Ukraine havde store problemer med at betale sin gasregning til Rusland i sidste måned. Vi ved også, at den politiske situation vil blive specielt vanskelig i januar med iscenesættelsen af præsidentvalget.

Hvilke forebyggende foranstaltninger kan foreslås af Kommissionen og gennemføres på europæisk niveau med henblik på at beskytte vores medborgere mod virkningerne af en eventuel ny krise, og hvilke lektier har vi lært af begivenhederne i vinteren 2009?

Vil den aftale, der blev indgået den 16. november mellem EU og Rusland om et tidligt varslingsystem, og udkastet til forordning om gasforsyningssikkerhed, som jeg byder velkommen, være nok?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Tak for Deres spørgsmål, hr. Daul. Ligesom De ønsker også jeg at forhindre en gentagelse af sidste års krise.

Vi har arbejdet tæt sammen – jeg har selv gjort en stor indsats – med præsident Jusjtjenko, premierminister Tymosjenko og de russiske myndigheder såvel som med de internationale finansieringsinstitutioner for at støtte Ukraine.

Hvad mere kan der gøres?

På kort sigt bør det tidlige varslingsystem, som vi blev enige med Rusland om i sidste uge, hjælpe os med at identificere problemerne i tide. Faktisk kan jeg fortælle Dem, at der var en fremragende atmosfære under dette topmøde med Rusland, hvori præsident Medvedev deltog, en langt bedre atmosfære end der har været ved andre lejligheder.

Vi samarbejder også med gaskoordinationsgruppen – en gruppe, som inkluderer medlemsstaterne og industrien – om lagring af gas. Vi fortsætter med at samarbejde med de internationale finansieringsinstitutioner om reformen og moderniseringen af gassektoren i Ukraine. Som De sagde, er situationen i Ukraine imidlertid ikke let. Jeg vil under alle omstændigheder være i Kiev i næste uge med formanden for Rådet, hr. Reinfeldt, for endnu en gang at vise, hvilken betydning vi tillægger reformen af denne sektor i Ukraine.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil gerne spørge kommissionsformanden, om De tidligere har haft nogle problemer med Sergej Stanisjevs bulgarske regering eller med Ivajlo Kalfin som landets udenrigsminister? Havde De nogen grund til at tvivle på hr. Stanisjevs eller hr. Kalfins demokratiske legitimitet eller deres loyalitet mod EU's institutioner?

Hvis ikke, hvordan opfatter De så udtalelserne fra den nuværende bulgarske premierminister, hr. Borisov, som har sagt, at Det Bulgarske Socialistparti skal forbydes? Hr. Borisov har sagt, at de – hvormed han mener kongressens delegater fra Det Bulgarske Socialistparti – er en flok uforkammede banditter.

Desuden er der denne uges udtalelse fra hr. Borisov om, at "alle, der hader socialisterne i Bulgarien, må støtte op om os." Hvordan vurderer De dette standpunkt fra et medlem af Det Europæiske Råd?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Tak for Deres spørgsmål, hr. Schulz. De må imidlertid forstå, at jeg er nødt til at vise tilbageholdenhed, når jeg kommenterer bemærkninger fra de forskellige stats- eller regeringsoverhoveder i forbindelse med deres indenrigspolitik. Det tilkommer ikke mig at involvere mig her og nu i denne interne strid.

Hvad jeg kan sige, for at give Dem et konkret svar på Deres spørgsmål, er, at mit forhold til den bulgarske regering med Sergej Stanisjev som premierminister altid var karakteriseret af et yderst loyal samarbejde. Jeg kan også sige her, som jeg har sagt til ham personligt, at hr. Stanisjev altid har været en meget loyal samarbejdspartner for Kommissionen og for alle institutionerne i forbindelse med udviklingen af det europæiske projekt. Jeg vil ikke glemme det loyale samarbejde og det engagement over for Europa, som han udviste, bare fordi han ikke længere er ved magten.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg forstår, at kommissionsformanden ikke ønsker at blande sig i Bulgariens indenrigspolitik. Jeg har forståelse for denne holdning. Kan jeg tolke Deres svar således, at De mener, at der ikke er nogen grund til at forbyde Det Bulgarske Socialistparti, ledet af hr. Stanisjev, som De har udtrykt Deres høje personlige agtelse for med henvisning til det arbejde, han har gjort?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Jeg mener naturligvis, at alle demokratiske partier har en plads i demokratiske lande, hr. Schulz. Eftersom Bulgarien, som alle ved, er et demokratisk land, har alle dets demokratiske partier en plads i det demokratiske system.

Dette gælder alle partierne i Bulgarien, som respekterer reglerne i vores Fællesskab, naturligvis.

Guy Verhofstadt, *for ALDE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil stille et spørgsmål om Kommissionens struktur, hvilket er normalt i betragtning af, at vi meget snart skal have en ny Kommission.

Først har jeg nogle betænkeligheder ved den kendsgerning, at miljøporteføljen skal deles ind i tre områder, nemlig klimaændring, energi og miljøet. Jeg har nogle betænkeligheder ved dette, og det vil jeg gerne pointere.

Det vigtigste spørgsmål, jeg ønsker at stille Dem, vedrører imidlertid grundlæggende rettigheder og bekæmpelsen af diskrimination. Jeg mener, at der forelå en aftale om, at der skulle være en kommissær, som var ansvarlig for dette emne. Nu er det et spørgsmål om at sikre, at vi ikke har en "indre anliggender"-portefølje, som omfatter asyl- og indvandringsspørgsmål, fordi "asyl og indvandring" så ville være et sikkerhedsspørgsmål og ikke et spørgsmål under indre anliggender.

Hr. Barrot har foreslået at oprette tre kommissærposter, nemlig grundlæggende rettigheder, indre anliggender og sikkerhed, hvor asyl og indvandring skal være separat. Mit spørgsmål er enkelt: Hvordan opfatter De dette spørgsmål?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! For det første, hvad spørgsmålet om klimaændringerne eller snarere "foranstaltningerne på klimaændringsområdet" angår, opfatter jeg dette ansvar som meget vigtigt, hr. Verhofstadt. Det er et horisontalt ansvar, en dimension, der skal integreres i alle Unionens politikker. Kommissæren med ansvar for klimaændringspolitik vil naturligvis være ansvarlig for at følge op på det arbejde, der er gjort i København, med alt hvad det indebærer af interne og eksterne foranstaltninger.

Med henblik på porteføljen for retlige og indre anliggender, ja, jeg har besluttet også at dele den i to. Den ene portefølje vil blive viet til retlige anliggender og grundlæggende rettigheder og den anden til indre anliggender. Endvidere er denne deling almindelig i mange af vores medlemsstater, hvor der er en justitsminister og en indenrigsminister.

Jeg ønsker naturligvis at drøfte den nøjagtige definition med de berørte kommissærer, men jeg kan allerede fortælle Dem, at jeg vil, at kommissæren med ansvar for retlige anliggender og grundlæggende rettigheder skal være særligt opmærksom på eliminering af de hindringer, som europæiske borgere støder på, når de udøver deres rettigheder.

Daniel Cohn-Bendit, *for Verts/ALE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil gerne fortsætte i de samme baner som hr. Verhofstadt, eftersom Kommissionen for tiden er ved at blive sammensat.

Vi læser og hører rygter, som er temmelig farlige. Tror De, at det er Dem, kommissionsformanden – De er valgt og udnævnt til formand – der udgør Kommissionen, der organiserer Kommissionen, og der definerer kommissærernes områder, eller er det landene i EU og de store lande, som pålægger eller på anden vis indgyder Dem en særlig holdning?

Jeg finder det uacceptabelt – men jeg tager måske fejl – når jeg læser i aviserne, at Frankrig vil dette, at Det Forenede Kongerige vil hint, at fru Merkel vil noget andet. Hr. Sarkozy og fru Merkel udpegede Dem, de har ikke mere at skulle have sagt, De må sammensætte Deres Kommission!

Er det sådan, De opfatter rollen som kommissionsformand, eller opfatter De den på en anden måde, som er mere i overensstemmelse med den måde, som fru Merkel og hr. Sarkozy opfatter den?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Min måde at opfatte tingene på er meget enkel, det drejer sig nemlig om at respektere Lissabontraktaten og at respektere den nuværende traktat for den sags skyld, hr. Cohn-Bendit. Fra den 1. december erklæres det meget tydeligt i denne Lissabontraktat – jeg har den engelske version her, nærmere angivet artikel 17 – at det er kommissionsformanden, der træffer afgørelse om Kommissionens interne sammensætning, og det er naturligvis det, jeg vil gøre, også hvad angår tildelingen af porteføljer.

Lad os tale rent ud, der er altid et pres, som De ved. Der bliver stillet krav til os alle. Jeg er imidlertid den, der i sidste ende tager det fulde ansvar for Kommissionens sammensætning, og jeg mener, at denne Kommission også vil nyde godt af en relativ stærk støtte i Parlamentet.

Jeg har arbejdet hårdt for at opnå en relativ stærk konsensus. Desuden har jeg en god nyhed – samt nogle ord til tak – til Dem i dag, nemlig at den næste Kommission vil omfatte ni kvinder, dvs. en mere end for øjeblikket. For en uge siden var der kun tre kvinder, som var potentielle kandidater. Mange af Dem har hjulpet mig med at understrege betydningen af denne anmodning om at nominere flere kvinder over for medlemsstaterne. Dette er et praktisk eksempel, som viser mit engagement i at danne et kollegium, som kan nyde godt af Parlamentets støtte.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Siden kommissionsformanden taler om Kommissionen og om kvinder, tror De ikke, at det ville være lettere for en kommissionsformand på lang sigt, hvis hvert land stillede forslag om to kommissærer, præsenterede to kandidater for ham, nemlig en mand og en kvinde?

På den måde ville De kunne danne en afbalanceret Kommission, ikke med ni kvinder, men bestående af halvt kvinder, halvt mænd.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! De har helt ret, hr. Cohn-Bendit. Det ville jeg yderst gerne opnå. Desværre er der ikke grundlag for dette i traktaten.

Jeg er enig med Deres kollega, hr. Verhofstadt.

Det alvorlige ved det er, at denne forpligtelse ikke har noget grundlag i traktaten. Som De ved, offentliggjorde jeg ligefrem et brev, hvori jeg opfordrede medlemsstaterne til at hjælpe mig, hvad angår dette spørgsmål om kønsbalance. Ideelt set ville vi få en Kommission, som er endnu mere afbalanceret.

Jeg er i hvert fald tilfreds med det resultat, vi er nået til i sidste ende, og jeg vil gerne takke alle i Parlamentet, som har hjulpet mig med denne opgave.

Michał Tomasz Kamiński, *for ECR-Gruppen*. – (PL) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg vil gerne sige kommissionsformanden mange tak for at være med os i dag, og jeg vil gerne starte med at sige, at det ser ud til, at vi bør opmuntre vores kolleger yderligere til at deltage i disse forhandlinger med Dem, fordi nogle parlamentsmedlemmer er mere interesserede i andre af Strasbourgs attraktioner end i muligheden for et møde med Dem.

Mit spørgsmål vedrører målsætningerne for Lissabonstrategien, som altid har været meget vigtig for De Europæiske Konservative og Reformister. Dette gælder især det, De sagde for ikke så længe siden, da De præsenterede det som en del af Deres strategi, nemlig en ny start for fællesmarkedet. Vi mener faktisk oprigtigt, at Europa har brug for et fællesmarked. Den nyligt vedtagne Lissabontraktat giver de europæiske institutioner mere myndighed i politisk forstand, og det forekommer mig, at der skabes en særlig form for kløft mellem politisk integration, som gør fremskridt, og økonomisk integration. Jeg vil meget gerne have, at De yder spørgsmålet om starten på det nye marked opmærksomhed fra begyndelsen af Deres nye embedsperiode.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg har gode nyheder til hr. Kamiński. Vi vedtog et arbejdsdokument på mødet i Kommissionen i dag, som indleder høringen om det, jeg kalder "EU 2020", efterfølgeren til Lissabonstrategien, der naturligvis skal til høring i Parlamentet og i de europæiske regeringer og samfund i almindelighed.

Der er i arbejdsdokumentet et stort fokus på behovet for at uddybe det indre marked, og jeg har endda bedt Mario Monti, en velkendt europæisk skikkelse, om at sende mig en rapport om, hvorledes vi kan tage hånd om de manglende led i det indre marked. Jeg håber, at det første udkast til denne rapport er færdigt inden Det Europæiske Råd i marts, hvor det spanske formandskab for Rådet i øvrigt også er ivrig efter at bidrage og underkaste denne udvikling hastebehandling.

Udvikling af det indre marked er en af de måder, hvorpå vi kan finde nye kilder til vækst for at møde de konkurrencemæssige udfordringer fra andre dele af verden.

Lothar Bisky, *for GUE/NGL-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Det glædelige ved det særlige topmøde var, at der var kønsbalance. Vi vil gerne hylde den præstation. Jeg vil også gerne tilføje, at vi vil fortsætte med at støtte kommissionsformanden, hvis De fortsætter med at opretholde denne kønsbalance.

Vi har nu to nye galionsfigurer for Den Europæiske Union, som vi skal forholde os til, og om hvem det fra alle sider er blevet sagt, at de er nødt til at vokse ind i deres roller. Det vil naturligvis altid være tilfældet. Der er også snak om letvægtere og sværvægtere. Jeg ser sådan på det: Dagens letvægtere er morgendagens sværvægtere, og vice versa. Mangt en sværvægter den ene dag er en letvægter den næste.

Det til trods har vi også en alvorlig økonomisk krise at overvinde. Særligt de sociale konsekvenser giver os masser at forholde os til. I Europa er flere tital millioner mennesker ramt af arbejdsløshed, fattigdom og social udstødelse. Antallet af kriseofre er skyhøjt. I udviklingslandene er konsekvenserne langt værre.

Er De rede til sammen med den nye Kommission at lære af de forkerte retninger, man har valgt gennem radikale politikker for det frie marked? Er De rede til at forårsage en yderst nødvendig politisk ændring for at prioritere mennesker frem for profit og samfundsmæssige interesser frem for markedsinteresser?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! I den nye EU 2020-strategi, som jeg netop har bekendtgjort, er der et stærkt fokus på de sociale spørgsmål, som De netop har nævnt, hr. Bisky. Jeg mener, at vi nu har en presserende situation, hvad sociale spørgsmål angår, særligt i lyset af den stigende arbejdsløshed. Vi risikerer et årti med lav vækst og høj arbejdsløshed, og det ville være en alvorlig belastning for vores sociale modeller og vores levestandard. Det er derfor, jeg tænker, at det er vigtigt at arbejde med spørgsmål knyttet til social inklusion.

Vi er også nødt til at sikre os, at vores befolkning er udstyret med de rette færdigheder for at skabe succes i denne nye økonomiske model. Et af EU 2020-strategiens prioritetsområder vil således være at sætte folk i stand til at handle. Der bør sættes fokus på uddannelse og færdigheder, livslang læring, arbejdskraftens mobilitet, støtte til iværksætteri og selvstændig virksomhed, men også på at bekæmpe udstødelse og fattigdom. Jeg mener, at vi som Den Europæiske Union har pligt til at gøre kampen mod udstødelse og fattigdom til et af vores prioritetsområder.

Rolandas Paksas, *for EFD-Gruppen*. – (LT) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! I september rejste jeg spørgsmålet over for kommissionsformanden om den fortsatte drift ved Ignalina-atomkraftværket. Ud fra Deres svar fik jeg det indtryk, at Kommissionen enten er uvidende om den egentlige situation, ikke er informeret eller forsøger at afveje parlamentsmedlemmer.

Derfor tror jeg, at kommissionsformanden ved, at der ikke er blevet bygget nogen atombrændstoflagre, og at brugte brændselsstave vil blive opbevaret i reaktoren, hvilket reducerer den nukleare sikkerhed i regionen. Dette var den første ting. For det andet tror jeg, De ved, at der først vil blive bygget erstatningsgeneratorer om tre år, og at Litauen vil komme til at mangle elektricitet. Det var den anden ting. For det tredje tror jeg, De er klar over, at de omstændigheder, jeg har nævnt, tillader fortsat drift af atomkraftværket, og at det ikke er klar til at blive lukket ned.

Mit spørgsmål er, hvem vil tage ansvaret for den reducerede nukleare sikkerhed i denne region og for den øgede risiko for EU-borgere?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Hvad Ignalina-spørgsmålet angår, så er dette, som De ved, et spørgsmål, der vedrører traktaten om Litauens tiltrædelse, hr. Paksas. Vi er nødt til at respektere denne traktat om tiltrædelse, som blev underskrevet af alle medlemsstater, inklusive Litauen.

Det, vi gør nu, er at se på ikke bare de økonomiske aspekter, men også sikkerhedsaspekterne. Jeg mener, at der er taget højde for alt dette i vores afgørelse, og at vi kan samarbejde med de litauiske myndigheder om at sikre den nukleare situation på stedet.

For øvrigt understregede jeg endnu en gang på mit seneste møde med præsident Medvedev Ruslands energiforsyning til Litauen. Jeg spurgte ham, hvorfor de ikke kan være mere samarbejdsvillige, hvad angår spørgsmålet om Druzjba-rørledningen. Så vi samarbejder aktivt med vores litauiske venner og også med andre partnere, som er vigtige for at sikre energiforsyninger til Litauen.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Spørgsmålet om Opel-fabrikkernes fortsatte eksistens optager den europæiske offentlighed, og det var også et nøglespørgsmål i den føderale valgkamp i Tyskland. Længe inden valget stod det allerede klart, at der var planlagt et salg til det Magna-ledede konsortium, og dog antydede Kommissionen ikke før den 16. oktober, at den havde nogle bange anelser.

Hvorfor ventede De til efter det tyske valg? Den beslutning havde faktisk en stor indflydelse på valgresultatet i Tyskland. Hvordan kan De gendrive mistanken om, at dette var et spørgsmål om politiske overvejelser, særligt i betragtning af, at Deres tætte forhold til kansler Merkel er velkendt? Er De forberedt på at åbne Deres skriftlige og mundtlige dialog om Opel-spørgsmålet forud for det føderale valg i Tyskland den 27. september for offentligt indsyn?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Hvis jeg skal starte med det sidste spørgsmål først, vil jeg naturligvis med glæde overlade Dem al min korrespondance med kansler Merkel, hr. Martin. Det er der ikke noget problem i.

Når det er sagt, arrangerede vi to møder inden det tyske valg med alle de lande, som var involveret i General Motors/Opel, og i går arrangerede vi det tredje møde. Det var det tredje ministermøde om Opel arrangeret af Kommissionen, og det første siden General Motors besluttede ikke at sælge Opel.

Ud over at være facilitator, hovedsageligt ved at sikre, at alle interessenter har den samme information, vil Kommissionen fortsætte med at sikre, at bestemmelserne for det indre marked og statsstøtte overholdes. Dette er meget vigtigt for at undgå et ruinerende kapløb om støtte mellem medlemsstaterne, som i sidste ende ikke vil komme nogen til gode.

Men bolden er nu tydeligvis på GM's banehalvdel. Det er ganske rigtigt først efter, at GM's forretningsplan er kendt, og vores medlemsstater måske er villige til at yde statsstøtte, at Kommissionen kan vurdere, hvorvidt konkurrencereglerne overholdes. Vi kan ikke handle på antagelser. Kun over for forretningsplaner kan vi sige, hvorvidt de er i overensstemmelse med vores fællesskabslovgivning eller ej.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg er meget taknemlig for Deres tilbud, hr. Barroso, og jeg vil med glæde holde Dem op på det. Det gælder imidlertid også Deres mundtlige dialog, naturligvis. Jeg er sikker på, at vi kan finde en løsning i den henseende. I anden del af Deres svar nævnte De et absolut centralt emne, nemlig at der ikke kun foregår et kapløb om at gennemføre løndumping, men også et subsidiekapløb. Det var et meget klogt træk at indkalde til topmøde i går. Hvilke konklusioner har De draget af det? Hvordan kan vi i fremtiden bekæmpe den pludseligt opstående fare for et subsidiekapløb, som vi har oplevet gang på gang mellem forskellige EU-medlemslande på bekostning af europæiske skatteborgere, mens vi naturligvis samtidig griber ind i disse dynamikkens økonomiske proces?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det er lige netop ved hjælp af streng gennemførelse af statsstøtteregler, og dette tilfælde er ganske rigtigt meget interessant for os alle – bortset fra de involverede parter – for hvis alle medlemsstater, som Deres spørgsmål antyder, hr. Martin, skulle begynde at konkurrere med de andre for at se, hvem der kan give flest penge til et selskab, ville vi få noget, som er skidt for medlemsstaterne, som ikke er godt for forbrugerne, og som ikke er godt for skatteydernes penge.

Den garanti, jeg kan give Dem, er, at Kommissionen vil være håndfast i gennemførelsen af statsstøttereglerne, ikke fordi vi er fundamentalister, hvad markeds- eller konkurrenceregler gælder, men fordi vi mener, det er vigtigt at have et håndfast fællesskabstiltag og at have fælles spilleregler for alle selskaber og alle medlemsstater – små og store, og rige og knap så rige. Det er den bedste måde at sikre fortsat retfærdighed på i Unionen.

Opfølgning på Det Europæiske Råd den 19. november 2009

Kinga Gál (PPE). – (EN) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg hilser varmt kommissionsformandens udtalelse for et øjeblik siden om, at Deres intention er, at der skal være en portefølje i Kommissionen, som beskæftiger sig med grundlæggende rettigheder.

Jeg vil gerne tilføje endnu et spørgsmål til dette. Har De, eftersom De udmærket ved, at der bor et betragteligt antal autoktone nationale minoriteter og sproglige minoriteter i EU – 15 mio. mennesker, 10 % af befolkningen – intentioner om at indlemme spørgsmålet om disse samfund, disse nationale og sproglige minoriteter, i porteføljen til den nye kommissær, som beskæftiger sig med grundlæggende rettigheder?

Jeg mener, at EU, især efter at Lissabontraktaten og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder træder i kraft, bør uddybe sit tiltag over for disse samfund yderligere.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Svaret er enkelt, fru Gál. Ja. Min intention er netop at lægge ikkediskriminationsspørgsmål – inklusive naturligvis minoritetsspørgsmål – ind under kommissæren for grundlæggende rettigheder.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg havde også tænkt mig at stille et spørgsmål om kønsbalance i Kommissionen, så jeg vil gerne benytte lejligheden til at lykønske Cathy Ashton med hendes udnævnelse. Jeg er sikker på, at De er enig med mig i, at hun er et stort talent. Jeg er lykkelig for, at den første rolle som højtstående repræsentant går til en fra England, og jeg glæder mig især over, at den går til en britisk kvinde. Det er noget, som vi, kvinderne i Den Socialdemokratiske Gruppe, har opfordret til i længere tid.

Cathy Ashton var leder af overhuset i Det Forenede Kongerige, da Lissabontraktaten blev lodset igennem – lidt af en præstation. Hun har store politiske evner og har opnået store resultater, siden hun blev kommissær. Hendes stilfærdige diplomati, snarere end et "omkringvandrede ego" har sikret aftaler, hvor andre er mislykkedes, og hvor det tidligere har vist sig vanskeligt. Jeg vil gerne sige til Cathy Ashton, at hun ikke er der for at standse trafikken, men for faktisk at skabe trafikstyringen. Jeg ved, at hun vil gøre et fantastisk stykke arbejde.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er yderst stolt og lykkelig for, at Catherine Ashton er blevet udpeget til den første næstformand i Kommissionen og højtstående repræsentant. Det er en udnævnelse, som jeg i høj grad støttede og var enig i under mødet i Det Europæiske Råd. Vi kender hende naturligvis alle sammen udmærket som en, der har både de politiske evner og den fornemmelse af retning, der kræves for at påtage sig den krævende opgave som højtstående repræsentant og næstformand i Kommissionen.

Vi ved alle, at dette er en nyopfindelse. Det vil tage tid, før vi alle lærer, hvordan vi bruger nye arrangementer for at levere de bedste resultater i form af, at EU spiller en større rolle i verden. Det, der står klart, er, at vi kun vil opnå dette med et reelt partnerskab mellem institutionerne. Det er, hvad disse to hoveder er designet til at levere, og hvad jeg er besluttet på, at Kommissionen vil tilbyde, nemlig at spille den bedst mulige rolle i verden.

Jeg er naturligvis yderst lykkelig for, at hun er fra England – jeg tror, det er essentielt, at England bliver i centrum af EU – og også, at hun er kvinde, for som De ved, har jeg været meget engageret i kønsbalancen. Så af alle disse grunde, og også fordi hun er min kollega i Kommissionen, var jeg – som De kan forestille Dem – yderst lykkelig for denne afgørelse.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Først og fremmest vil jeg komme med en præcisering til hr. Schulz. Den bulgarske premierminister har aldrig opfordret til, at Det Bulgarske Socialistparti skal forbydes. Nu til mit spørgsmål til hr. Barroso. Står det klart efter den 19. november, hvilke områder af udenrigspolitikken der forbliver en del af Kommissionens beføjelser, og hvilke områder der vil blive overført til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som f.eks. udvidelse, handel eller støtte til udviklingslande?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Ja, den højtstående repræsentant vil samtidig være næstformand i Kommissionen, så det er en fantastisk mulighed for at lægge FUSP-beføjelserne – som hører under den højtstående repræsentant – og de traditionelle fællesskabsbeføjelser på udenrigsområdet sammen. For at sige det enkelt har vi en og samme person til at udføre Javier Solanas og Benita

Ferrero-Waldners opgaver. Denne person vil gøre dette som næstformand i Kommissionen, men også som formand for Rådet (udenrigsanliggender). Jeg tror, det er yderst vigtigt at tænke sådan på nuværende tidspunkt.

Generelt er det på stats- eller regeringsoverhovedniveau, som Lissabontraktaten meget klart fastslår, rådsformandens opgave at repræsentere EU i fælles udenrigs- og sikkerhedspolitiske anliggender på dette niveau og i den egenskab, og Kommissionens opgave at repræsentere EU i alle andre udenrigsanliggender, som fastlagt i Lissabontraktatens artikel 17.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Hr. Barroso, jeg ved ikke, om De ønsker at kommentere det budgetrevisionsdokument, der blev lækket for nylig, eller ej, men De er uden tvivl klar over, at det har skabt stor bekymring i mange regioner over hele Europa. Premierministeren for Wales, Rhodri Morgan, har da også skrevet til Dem for nylig og udtrykt sin bekymring.

Kan jeg i lyset heraf spørge Dem, om De kommer til at stille nye forslag, som sikrer, at regioner over hele Europa får adgang til strukturfondene efter 2013? Og, hvis De har til hensigt at stille sådanne forslag, vil det så blive under den nuværende Kommission, eller under den nye Kommission, når den er udnævnt?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan fortælle Dem, at jeg har læst brevet fra premierministeren for Wales, men jeg har aldrig læst det omtalte dokument, hr. Vaughan.

Der er nogle arbejdsdokumenter i Kommissionen, som er skitseret af alle dens tjenestegrene, men de afspejler ikke Kommissionens synspunkter. Det er kun kollegiet af kommissionsmedlemmer, der indtager holdninger, som er bindende for Kommissionen. Vi befinder os på et forberedelsesstadium. Jeg kan fortælle Dem, at jeg personligt er yderst engageret, som De ved, i social, økonomisk og territorial samhørighed, og at regionalpolitik fortsat er en topprioritet for den næste Kommission.

Hvad angår budgetrevisionen, har jeg efter aftale med Parlamentet – repræsenteret ved formanden for Budgetudvalget – besluttet at fremlægge budgetrevisionen på et senere tidspunkt. Det giver mening først at være enige om de brede linjer for EU 2020-strategien, hvor budgetrevisionen så fremlægges af den nye Kommission, så det nye kollegium vil bære det fulde ansvar for forslaget for at kunne arbejde meget tæt sammen med Dem om de fremtidige finansielle overslag.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Chris Patten sagde, at faren i Balkanområdet er, at de foregiver at reformere, og EU foregiver at tro dem.

Det synes at ske i Bosnien, som skrider alarmerende i retning af funktionssvigt om ikke ødelæggelse. Det internationale samfund og EU opfattes i Bosnien som ude af stand til at fastholde reformer og ude af stand til at gå imod Milorad Dodik, leder af Republika Srpska. Den højtstående repræsentants embede, så længe det varer, er undermineret, og det internationale samfunds autoritet er svækket.

Hvordan ville De svare på anklagen om, at EU har en dagsorden i det vestlige Balkan, som er til fordel for serberne i Beograd og Banja Luka – med bosnierne som taberne?

Vil De opmuntre den nye højtstående repræsentant og, når hun er beediget, næstformand i Kommissionen Cathy Ashton, til at gøre Bosnien til en absolut topprioritet? Hvordan vil De sikre, at EU's særlige repræsentant har reel indflydelse, et klart mandat og EU's samlede støtte bag sig?

Formanden. – Jeg vil gerne sige noget, der er meget alvorligt. Vi taler om opfølgningen på Det Europæiske Råd den 19. november 2009. Jeg ved, at der kan være sagt eller sket næsten hvad som helst under Det Europæiske Råd, men dette var sandsynligvis ikke et emne på det seneste rådsmøde, så vær venlig at holde Dem til emnet, for det er nødvendigt.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg spurgte til Cathy Ashton, den højtstående repræsentant, som blev udnævnt i sidste uge. Dette er i høj grad "opfølgning på Det Europæiske Råd".

Formanden. – Okay, fint, hvis formanden for Kommissionen vil besvare det, men jeg vil gerne bede Dem, kære kolleger, om at holde Dem til vores emne, som er meget klart defineret.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad mig først og fremmest fortælle Dem, at jeg deler de bekymringer, der er kommet til udtryk om situationen i Bosnien fuldt ud, fru Ludford. Faktisk er det ved at blive en yderst vanskelig sag. Vi drøfter dette med de bosniske myndigheder og med alle de relevante aktører både i og uden for Europa.

Mit svar til Dem er naturligvis ja, jeg håber, at Cathy Ashton sammen med kommissæren for udvidelse vil vie det stor opmærksomhed, for Bosnien er, som De ved, inden for EU's potentielle udvidelsesområde. Vi er unægteligt nødt til at gøre alt for at være sikre på, at landet får fodfæste på egne ben, og at det er i stand til at konsolidere sin eksistens som en hel stat, en demokratisk stat, der stræber efter en dag at tiltræde EU.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Kommissionsformanden talte netop om, hvordan De nu har indledt høringerne om post-Lissabonprocessen. Post-Lissabonprocessen vil derefter blive taget hånd om af den nye Kommission i fællesskab.

Der hersker en hel del irritation over, at høringsprocessen har været så længe undervejs. Der hersker også en alvorlig frygt for, at det kun er en formalitet, og at resultaterne af høringerne ikke vil få nogen seriøs indflydelse på post-Lissabonprocessen.

Hvad er Deres forslag til, hvordan alle interessenterne og en grundlæggende analyse af høringsprocessen kan blive integreret i denne proces og i Kommissionens dokumenter? Hvilke kommissærer vil De få til at sikre, at dette finder sted, og hvad er Deres eget ansvar i denne henseende?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Mit ansvar er den overordnede koordinering af Kommissionen og af strategien, men jeg kommer til at arbejde sammen med adskillige kommissærer, fordi denne EU 2020-strategi, som fru Schroedter ved, af natur er en tværgående strategi, der dækker meget vigtige sektorer, fra økonomisk konkurrencedygtighed til bæredygtighed – dvs. miljøet – såvel som sociale inkluderingsaspekter. Så det er et meget bredt kompetenceområde.

Hvad forsinkelsen angår, har De ret, der er en vis forsinkelse. Desværre skyldes dette den kendsgerning, at Det Europæiske Råd ikke traf sin afgørelse noget tidligere, med det resultat, at vi ikke kan have Kommissionen på plads.

Så vi lancerer arbejdsdokumentet i dag, så alt kan være klar til Det Europæiske Råds forårsmøde i marts, fordi vi burde have haft en ny Kommission allerede, og vi har ikke fået en endnu. Jeg håber at have den klar ved udgangen af januar.

Hvorom alting er, har jeg først i dag – og dette er en anden nyhed, jeg gerne vil fortælle Dem – modtaget det sidste navn på de 27 indstillede kommissærer. Først i dag. Det er derfor, vi er en smule forsinkede, men jeg mener ikke desto mindre, at vi må få det bedste ud af høringsperioden, så vi får en seriøs høring om den kommende EU 2020-strategi.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil gerne gå tilbage til det spørgsmål, som min kollega netop stillede, hr. Barroso. Den tidsplan, De giver os, er yderst stram. Hvordan kan vi lægge en strategi fra nu og frem til 2020 på tre måneder? Vi er nødt til at skitsere en strategi for hele EU på det sociale, økonomiske og miljømæssige område, og vi får tre måneder og en høringsperiode, som begynder i dag.

Jeg vil derfor gerne henlede Deres opmærksomhed på den kendsgerning, at jeg tror, vi må vente på, at Kommissionen selv bliver dannet, så vi kan stille vores spørgsmål til den, men først og fremmest at vi bør tage os tid til at lægge en reel plan. Vi kan ikke lægge en plan for EU på tre måneder.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg deler Deres bekymring om dette, fru Durant. Det er desuden derfor, vi har besluttet at gøre dette nu og ikke vente med det til et senere tidspunkt. De vil derfor få mere tid. Hvis vi venter på, at den nye Kommission skal tiltræde, vil De sandsynligvis skulle vente til udgangen af januar, og derfor gør vi det allerede. Detaljerne vil blive offentliggjort på internettet i dag, hvis de ikke allerede er lagt ud. Jeg håber også på, at De forpligter Dem på dette punkt. Jeg er selv rede til at forpligte mig.

Under alle omstændigheder markerer Det Europæiske Råds forårsmøde begyndelsen, ikke enden, på processen. Det roterende rådsformandskab – som Lissabontraktaten bevarer, som De ved – det spanske formandskab, har imidlertid på det kraftigste opfordret os til at lave et udkast til et indledende dokument, som vil tjene som et diskussionsgrundlag. Det var derfor, jeg var ivrig efter at fremlægge det nu. Jeg vil gøre mit bedste for at sikre, at alle dem, der er berørt af dette spørgsmål, får lov at deltage i og yde et bidrag til revideringen af det, der, som De selv har understreget, er en højst betydningsfuld strategi.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Hvis vi ser på de højeste ledende stillinger i toppen af EU, i kampen mellem det nye EU og det gamle EU, er resultatet 3:0 til det gamle EU, hr. kommissionsformand. Fra den 1. januar 2012, hvor vi får en ny formand for Europa-Parlamentet,

vil der ikke være nogen i toppen af EU, som repræsenterer de 12 nye medlemsstater. Hvordan ville De forsvare denne afgørelse?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest er formanden for Rådet og den højststående repræsentant der ikke for at repræsentere en del af Europa, de repræsenterer hele Europa, hr. Czarnecki.

Lad mig sige, at jeg også var meget glad for udnævnelsen af Herman Van Rompuy. Da premierminister Reinfeldt foreslog hans navn, var det indlysende, at dette var navnet, der kunne sikre konsensus omkring bordet. Og den kendsgerning, at han kommer fra Belgien og kommer med instinktiv støtte til fællesskabsmetoden og er instinktivt proeuropæisk – det er også en meget fin hyldest til Belgien.

Når det er sagt, tror jeg med henblik på betydningen af de nye medlemsstater, at De allerede har gjort deres betydning klar ved at vælge hr. Buzek som formand for Europa-Parlamentet. En, der kommer fra en ny medlemsstat, og en, der har ydet så meget til genforeningen af Europa.

Så når vi sidder i disse stillinger, er vi her ikke for at repræsentere et land eller en region. Vi repræsenterer hele Europa.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! I sidste uge godkendte Rådet aftalen mellem institutionerne om budgettet for 2010, hr. kommissionsformand. Konsekvenserne af de beslutninger, der blev truffet i København, bør ikke være en del af denne aftale eller forpligtelse. De bør snarere være genstand for et ændringsbudget.

Det spørgsmål, jeg gerne vil stille Dem, er et meget enkelt spørgsmål. Med tanke på de vanskeligheder, vi har oplevet med at finansiere den anden tranche af den økonomiske genopretningsplan for selv samme budget, hvor regner Kommissionen så med, at den vil få midlerne fra til at finansiere det første år med bekæmpelse af klimaændringerne, hvilket vil kræve minimum 2 mia. EUR? Endvidere vil denne totalsum øges år efter år, så hvor regner formanden med, at pengene skal komme fra?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (PT) Hr. formand! Tak for Deres spørgsmål, hr. Portas. Det er sandt, at det viste sig at være yderst vanskeligt at få Parlamentet til sige ja til at vedtage et særskilt budget for nogle af de foranstaltninger, som vedrører energieffektivitet, energisikkerhed og bekæmpelsen af klimaændringer, og jeg er meget glad for, at dette er lykkedes. Jeg vil gerne takke alle dem, der har gjort vedtagelsen af dette budget mulig.

Hvis vi, som jeg håber, når frem til en aftale i København, så vil vi skulle arbejde på at finde de nødvendige midler til at gennemføre den aftale inden for budgettet.

Vi er ikke helt i mål endnu, men jeg er absolut sikker på, at hvis medlemsstaterne når til en aftale om fremtidig finansiering af nødvendige modvirkningstiltag for udviklingslande, så vil de også være nødt til at nå til en aftale om de midler, som vil skulle gøres tilgængelige for at nå denne målsætning.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Udnævnelsen af fru Ashton og hr. Van Rompuy, og Lissabontraktaten selv, vil forårsage ændringer i den måde, hvorpå Kommissionen arbejder. Nogle af ændringerne er fastlagt i Lissabontraktaten, men andre ændringer er upræcise og uklare og vil blive formet af bestemte praksisser og afgørelser. Jeg vil gerne spørge kommissionsformanden, hvilke ændringer De forudser i Kommissionens arbejde og organisation i umiddelbar fremtid og i de næste par år. Det er et godt tidspunkt at indføre sådanne ændringer på nu, og der er, som jeg sagde, for indeværende muligheder, som ikke er specificeret fuldt ud i Lissabontraktaten. De talte om udnævnelsen af visse kommissærer. Jeg taler om politikker og foranstaltninger, som ikke kun er begrænset til udnævnelsen af og opsplitningen af embeder for nye kommissærer.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er enig i Deres overordnede pointe, at institutionerne også er måden, hvorpå vi former dem i praksis, fru Kolarska-Bobińska. Det er derfor, jeg var så glad for udnævnelsen af Cathy Ashton og Herman Van Rompuy, fordi jeg ved, at de begge har forpligtet sig til en sand europæisk ånd og til fællesskabsanliggender.

Hvad angår de praktiske spørgsmål, vil Cathy Ashton den 1. december blive højststående repræsentant og næstformand i Kommissionen i henhold til Det Europæiske Råds afgørelse. Samme dag vil hun blive ansvarlig for porteføljen udenrigsanliggender i egenskab af næstformand i Kommissionen. Som næstformand i Kommissionen er hun ansvarlig over for Parlamentet, og Parlamentet ved, hvor meget parlamentarisk

demokrati ligger Cathy Ashton på sinde. Jeg ved, at hun er ivrig efter at mødes hurtigst muligt med Udenrigsudvalget, så hendes nye rolle kan blive lanceret på det rette grundlag.

Med henblik på det næste kollegium vil Catherine Ashton også afholde en høring parallelt med de andre indstillede kommissærer og vil blive underkastet Deres afstemning under ét om det næste kollegium.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Med henvisning til mødet i sidste uge vil jeg gerne spørge, om kommissionsformanden selv er tilfreds med den udvælgelsesproces, som har ført til, at to vigtige topposter blev besat, eller er De også enig i, at nogle af Unionens beslutningsprocedurer stadig kunne trænge til en stor dosis ekstra gennemsigtighed og demokrati?

Jeg vil gerne spørge Dem, om den anvendte udvælgelsesmetode, hvor kandidaterne dukkede op som ud af den blå luft, var en måde at stadfæste EU's myndighed på, og skabte det forøget tillid til EU's beslutningstagning? Bør de store politiske grupper tænke alvorligt over, hvilken slags kandidater de skal foreslå til topposter i fremtiden, hvorvidt udvælgelsesprocessen kan revideres og forbedres på nogen måde, og hvem der bør gøre det? Det vil sandsynligvis blive Parlamentets og dets medlemmers opgave. Denne gang havde Finland højt kvalificerede kandidater, og det bør vi være glade for.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første blev bestemmelserne i Lissabontraktaten som bekendt overholdt, og jeg støtter naturligvis gennemførelsen af traktaterne. Vi må respektere retsstaten i EU.

Med hensyn til de personer, der blev udnævnt, mener jeg helt ærligt, at vi må respektere dem, for hr. Van Rompuy er Belgiens premierminister, og Lady Ashton er medlem af Kommissionen. Så jeg mener, at de har kvalifikationer til at opfylde deres forpligtelser.

Med hensyn til institutionerne er det vigtigt at bemærke, at rådsformanden skal udpeges af stats- og regeringscheferne. Det er ikke et valg på samme måde som præsidentvalget i Frankrig eller Portugal. Det drejer sig om formanden for Det Europæiske Råd, og den formand udpeges af stats- og regeringscheferne. Det er anderledes end med formanden for Kommissionen, som blev udpeget af stats- og regeringscheferne og valgt af Parlamentet. Så vi må tage hensyn til logikken i de forskellige institutioner.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Hr. formand! Hr. kommissionsformand! Der har også under dette punkt været talt en hel del om Kommissionens sammensætning og de porteføljer, som kommer. Noget af det, som vi er meget optaget af i ALDE-Gruppen, er, hvilke porteføljer den nye klimakommissær vil få, da det får afgørende betydning for, om det bliver en rejsende i varm luft, eller om det bliver en kommissær, som virkelig kan gøre en forskel i forhold til klimaforandringerne – og samtidig sikre en god konkurrenceevne i Europa.

Derfor vil jeg gerne spørge, hvad kommissionsformanden gør og vil gøre for at sikre, at klimakommissærposten får den tyngde, som kommissionsformanden har givet udtryk for, at den skal have. Jeg har to konkrete spørgsmål i den forbindelse: Får klimakommissæren energiområdet under sig? Og får klimakommissæren sit eget direktorat?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første tror jeg, at vi med rette kan glæde os over, at vi får en klimakommissær. Det er en post, der ikke før har eksisteret. Det er netop, fordi der er meget at tage fat på, og jeg ønsker at give tyngde, for at bruge Deres udtryk, til denne funktion, at jeg har besluttet og meddelt Parlamentet, at denne klimakommissærpost oprettes. Kommissæren får en masse ansvarsområder. Han eller hun skal strømline klimaforanstaltningerne, for klimaforanstaltninger handler om energi, men også om miljø, forskning, landbrug og industri. Så det er en meget vigtig koordinerende rolle på klimaområdet, både internt og eksternt.

Det er ret indlysende, at København ikke bliver enden på processen. Jeg håber, at vi får en operationel aftale på plads i København, men der skal også gøres en stor indsats efter København, bl.a. arbejdet med vores vigtigste partnere.

Klimakommissæren skal derfor spille en yderst vigtig rolle, eksternt og internt, for at indfri vores forventninger om en stærk klimapolitik i EU.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Hr. Barroso, der har efter udnævnelsen af den nye formand, Herman Van Rompuy, været mange spekulationer om, hvorvidt der bliver indført direkte EU-skatter. Kan De helt ærligt fortælle mig, om det er tilfældet, og hvordan De regner med at opkræve sådanne skatter?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest kan jeg ikke se, hvilken forbindelse der er mellem skatter og Herman Van Rompuy, for det er ikke op til Rådet at foreslå skatter. Det hører under Kommissionens kompetenceområde.

Jeg har følgende svar. For det første svarer jeg altid ærligt. De behøver ikke bede mig om at give et ærligt svar. For det andet har jeg tænkt mig at se nærmere på alle skatterelaterede spørgsmål i EU. Vi er nødt til at se nærmere på det. Vi er nødt til at se nærmere på EU's egne indtægter. Det har vi lovet Parlamentet. Det program, jeg blev valgt på, var at se nærmere på mulige egne indtægter, og det er det program, som Europa-Parlamentet vedtog.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Kommissionen presser på med tiltrædelsesforhandlingerne med Tyrkiet på yderst ukritisk vis. Den tager i den forbindelse ikke særlig meget hensyn til medlemsstaternes og indbyggernes bekymringer. Udpegelsen af hr. Van Rompuy som formand for Det Europæiske Råd er udpegelsen af en klar modstander af Tyrkiets tiltrædelse, og jeg skal nu citere ham for at have sagt, at "Tyrkiet er ikke en del af Europa og vil aldrig blive en del af Europa. De universelle værdier i Europa, som også er de grundlæggende værdier i kristendommen, ville miste deres kraft med tiltrædelsen af et stort islamisk land som Tyrkiet."

Jeg vil derfor gerne spørge, hvordan Kommissionen forholder sig til denne utvetydige udtalelse? Hvis offentlighedens bekymringer i denne henseende desuden ikke tages alvorligt, hvad så med rådsformandens bekymringer?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Kommissionen respekterer medlemsstaternes holdninger, og medlemsstaterne har enstemmigt vedtaget at føre forhandlinger med Tyrkiet. Vi opfylder det mandat, som vi har fået, til at forhandle med Tyrkiet og med andre kandidatlande på vegne af medlemsstaterne.

Det er vigtigt at være klar over, at det er en enstemmig beslutning, som medlemsstaterne har truffet. Det er ikke noget, som Kommissionen har fundet på. Der var en enstemmig beslutning fra medlemsstaternes side om at forhandle med Tyrkiet og andre om muligheden for deres tiltrædelse.

Det står temmelig klart, at Tyrkiet ikke er parat til at tiltræde, og at vi giver dem heller ikke medlemskab, men vi bør med fuld tillid fortsætte forhandlingerne med alle kandidatlandene.

Med hensyn til de udtalelser, som hr. Van Rompuy er kommet med, kommenterer jeg i reglen ikke andres kommentarer. Som formand for Rådet har han gjort det meget klart, at han også vil opfylde det mandat, han har fået fra medlemsstaterne.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om to ting: koordination og fleksibilitet.

Der har været et problem med alle de sager, der blev drøftet i Rådet. I de seneste år har der været en usædvanlig mangel på koordination mellem de forskellige generaldirektorater i Kommissionen. Klimapolitikken er ofte blevet behandlet uafhængigt af den videnskabelige viden, der findes i Generaldirektoratet for Forskning. Den er f.eks. også blevet ført uafhængigt af arealanvendelse, som er forbundet med klimaændringer.

Mit første spørgsmål er følgende. Agter De at organisere og styrke den interne koordination, så vi, når vi udpeger vores kommissærer, kan få garanti for en sådan intern koordination?

Mit andet spørgsmål har at gøre med vores drøftelser af konkurrencedygtighed og af en økonomisk krise. Agter Kommissionen også at være mere fleksibel på visse områder, såsom REACH og dens gennemførelse, som i høj grad kommer til at skade vores konkurrenceevne? Agter den at være mere fleksibel?

Min sidste tanke om denne sammenhængende politik er, at vi ikke kan tale om økonomi og genopretning uden at tale om en åbning af energimarkedene. Der er lande, som ikke har et energimarked, såsom Spanien med hensyn til gas. Det betyder, at priserne stiger, og udvikling bliver umulig.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (PT) Hr. formand! Jeg vil gøre, hvad jeg kan for at forbedre den interne koordination i Kommissionen, men jeg må sige, at jeg synes, at der har været en god koordination. Beviset herfor er, at Kommissionens afgørelser altid er blevet truffet med enstemmighed.

Det er fuldstændig naturligt, at vi, når vi ser på de forskellige kommissærer, kan se, at de hver især forsøger at prioritere det område, som optager dem allermest. Det er ikke nogen overraskelse, at miljøkommissæren interesserer sig mere for miljøområdet end industrikommissæren, som til gengæld interesserer sig mere for

spørgsmål vedrørende industriel udvikling. Det, der dog tæller, er kollegiets afgørelse, og her har der været en effektiv koordination.

Desuden vil vi gerne udvikle en avanceret miljøpolitik og samtidig garantere vores virksomheders konkurrenceevne. Jeg mener, at de forslag, som Kommissionen har fremsat, sikrer, at vi har passende løsninger, selv om andre lande ikke tilslutter sig vores høje ambitionsniveau med hensyn til miljøbeskyttelse. Vi ønsker ikke at outsource europæiske jobs til lande, som ikke stiller de samme høje miljøkrav, som vi gør her.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Hr. Barroso, jeg vil gerne bede Dem give udtryk for Deres holdning til to spørgsmål, som har at gøre med sammensætningen af den næste Kommission.

For det første hørte jeg Dem sige her i forsamlingen, at De planlægger at inddele porteføljen for retlige og indre anliggender i to separate porteføljer, én for grundlæggende rettigheder og retfærdighed og en anden for sikkerhed og indvandring. Her i eftermiddag hørte jeg Dem dog tale om en portefølje for grundlæggende rettigheder og retfærdighed og en portefølje for indre anliggender, hvilket jeg synes er en meget bedre kombination, da det betyder, at indvandring ikke længere opfattes som en trussel mod sikkerheden eller som et problem, der hører under sikkerhedsområdet. Efter min mening er det ikke bare forkert at fokusere på indvandring på den måde, men også farligt.

Jeg vil gerne vide, om denne tilgang bliver vedtaget, og om det kommer til at påvirke generaldirektoratets struktur i det nuværende Generaldirektorat for Retlige og Indre Anliggender. Jeg ønsker også, at De afgiver et løfte med hensyn til det lovgivningsprogram, som skal gennemføres i henhold til Stockholmprogrammet inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Nu da Lissabontraktaten træder i kraft, må Parlamentet fra starten spille en afgørende rolle, og jeg vil gerne have en klar forpligtelse fra Dem om, at De inddrager forsamlingen i udviklingen af det lovgivningsprogram, der udspringer af Stockholmprogrammet.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (PT) Hr. formand! Som svar på Deres andet spørgsmål, hr. López Aguilar, ja, vi ønsker bestemt et tæt samarbejde med Parlamentet, så det bliver derfor en af prioriteterne for den næste Kommission og noget, som allerede fremgår af forfatningen, ikke mindst fordi Parlamentet får en større beslutningskompetence på dette område.

Hvad angår spørgsmålet om porteføljer, vil jeg gerne sige følgende: Der bliver en kommissær for grundlæggende rettigheder og retfærdighed og en kommissær for indre anliggender.

Spørgsmål om indvandring indeholder et sikkerhedsaspekt. F.eks. vil Frontex-agenturet fortsat henhøre under ansvarsområdet for kommissæren med ansvar for indre anliggender. Det giver ikke mening at gøre det til en anden kommissærs ansvarsområde. Med hensyn til integration er det dog min tanke at lægge det ind under ansvarsområdet for kommissæren med ansvar for sociale anliggender.

Jeg mener trods alt, ligesom hr. López Aguilar, at vi ikke kun bør betragte indvandring ud fra et sikkerhedssynspunkt. Et andet aspekt er at bekæmpe ulovlig indvandring og menneskehandel. Det tager Frontex hånd om. Det må falde ind under ansvarsområdet hos den kommissær, som beskæftiger sig med disse spørgsmål. Jeg placerer dog alle integrationsspørgsmål hos kommissæren med ansvar for sociale anliggender, fordi det handler om social integration.

Reimer Böge (PPE). – (DE) Hr. formand! Det Europæiske Råd har givet udtryk for sine forhåbninger om, at man inden udgangen af april måske kunne nå frem til en aftale om strukturen for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Kommissionen skal godkende disse forslag, og hr. Barroso, jeg vil gerne spørge Dem, om Kommissionen, inden den giver sit samtykke til disse forslag, har tænkt sig at fremsætte passende forslag, så de kan indgå i forhandlingerne, navnlig med hensyn til tilpasningen af den flerårige finansielle planlægning, tilpasningen af den interinstitutionelle budgetaftale og, hvis der bliver tale om overførsel af ansvar til udenrigspolitiske programmer, tilpasningen og genforhandlingen af disse programmer, som naturligvis allerede hører under den fælles beslutningsprocedure. Det er nødvendigt, for hvis ikke de problemer, jeg har nævnt, løses, bliver Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bare en skal uden de fornødne budgetmidler og uden de fornødne muligheder for at bestemme indholdet. Hvordan agter Kommissionen at klare disse opgaver med Parlamentet i de kommende måneder?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak for Deres spørgsmål, hr. Böge. Jeg ved, hvor engageret De er, når det kommer til budgetregler og Parlamentets beføjelser.

Mit svar til Dem er ja, vi vil i rette tid naturligvis fremsætte forslag, så Parlamentet kan vedtage de nødvendige justeringer, og den nye enhed, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, har de budgetmæssige midler til at gennemføre sine foranstaltninger.

Som jeg før har sagt, ønsker vi, at det bliver en af Lissabontraktatens store succeser. Jeg tror, at det er en meget vigtig fornyelse, og vi vil samarbejde om dette med Parlamentet, naturligvis med udgangspunkt i det forslag, som næstformand Ashton i sin egenskab af højtstående repræsentant fremsætter.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Hr. Barroso, jeg vil gerne oplyse Dem om, at vi om nogle få dage markerer den internationale dag for solidaritet med det palæstinensiske folk.

Situationen for den knuste, koloniserede, sårede og dræbte palæstinensiske befolkning må ikke fortsætte.

Vi europæere har gennem vores værdier om solidaritet og broderskab et ansvar for hurtigst muligt at finde en løsning på denne situation, inden den udvikler sig til et blodbad.

Den israelske regering forsætter sine koloniseringer med tvang, og det til trods for, at den begik krigsforbrydelser i starten af året. Det er ikke længere nok med symboler og tårer. I dag er det eneste, vi kan gøre for at standse den israelske regerings dødbringende politik, at anerkende og ikke mindst skabe en palæstinensisk stat.

Det palæstinensiske folk har ligesom andre folk ret til en værdig eksistens, der opfylder deres ønsker.

Vil De som formand for Kommissionen og sammen med fru Ashton handle med dette for øje, og i så fald hvordan?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! For det første tilslutter jeg mig Deres bemærkninger om at udvise solidaritet med det palæstinensiske folk, som faktisk lider under den manglende respekt for dets ret til selvbestemmelse.

Hvad angår det konkrete spørgsmål, som De har stillet, er det medlemsstaternes ansvar at beslutte, om de anerkender en anden stat.

Vores holdning, og den holdning, som Kommissionen altid har kæmpet for, er at støtte sameksistensen mellem to stater, nemlig den israelske stats ret til at eksistere frit, uden at dens sikkerhed trues, og samtidig det palæstinensiske folks ret til at opbygge sin egen stat.

Vi ønsker, at disse to stater sameksisterer, så der kan skabes en ny situation, ikke kun for det israelske og palæstinensiske folk, men for hele regionen, da situationen her virkelig er meget alvorlig. Det er ikke kun det palæstinensiske folks håb, der bringes i fare, men også freden i regionen og freden i verden.

Formanden. – Tak til formanden for Kommissionen. Vi har nået langt mere end sidste gang for en måned siden. Jeg takker Dem også for at have holdt Dem inden for Deres taletid. Vi er klar over, at det ikke altid er let at svare på mere eller mindre komplekse spørgsmål på et minut.

Jeg tror, at det er meget nyttigt, at vi alle i de to institutioner forstår hinanden. Det er meget ansvarligt og sender et meget vigtigt signal til borgerne om, at de to institutioner kan diskutere og kommunikere med hinanden.

Vi ser Dem igen til Spørgetiden næste måned.

(Bifald)

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

9. Det flerårige program 2010-2014 for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (Stockholmprogrammet) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om det flerårige program 2010-2014 for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (Stockholmprogrammet).

Beatrice Ask, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! På Det Europæiske Råds møde den 10.-11. december bliver et nyt femårigt program for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed vedtaget. Programmet skal afløse det nuværende Haagprogram fra 2004. Der har forud for det nye program været en lang forberedelsesproces, som blev indledt for over to år siden af fremtidsgrupperne.

Programmet kommer til at bygge på Kommissionens meddelelse, men også på de mange synspunkter, der blev fremført af nationale parlamenter, civilsamfundet og forskellige EU-organer og -agenturer i løbet af processen. Programmet er naturligvis også et resultat af intensive kontakter og indgående forhandlinger med EU's medlemsstater og også med Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentets indstilling til det fremtidige samarbejde har betydning, ikke mindst i lyset af den forstærkede rolle, som Parlamentet får som følge af Lissabontraktaten.

På grundlag af det tidligere Tampere- og Haagprogram har EU gjort store fremskridt på området med frihed sikkerhed og retfærdighed. Europa står dog stadig over for udfordringer, som vi må imødegå i fællesskab på europæisk niveau. Lissabontraktatens ikrafttræden giver os nye muligheder for at gøre dette, og det nye flerårige arbejdsprogram, Stockholmprogrammet, vil derfor bygge på de nye muligheder, som Lissabontraktaten giver.

Visionen for Stockholmprogrammet er et mere sikkert og åbent Europa, hvor den enkeltes rettigheder beskyttes. Borgernes, individernes, rettigheder skal i højere grad end tidligere være udgangspunktet for det fremtidige samarbejde på området. Vi arbejder på vegne af borgerne, og de har behov for at føle, at det fremtidige EU-samarbejde har betydning for dem. Det bør derfor være baseret på virkelige problemer, tage fat på relevante spørgsmål og fokusere på konkrete foranstaltninger, som giver en merværdi i borgernes hverdag.

Det fremtidige samarbejde på området skal også bygge på en bedre balance mellem foranstaltninger, der sigter mod at skabe et sikkert og trygt Europa, og foranstaltninger, der sigter mod at beskytte den enkeltes rettigheder.

Fra borgernes perspektiv er det vigtigt at bekæmpe kriminalitet. Borgerne forventer, at EU-samarbejdet gør det lettere at forhindre grænseoverskridende kriminalitet, men de forventer også frihed og retfærdighed. Som jeg tidligere har fremhævet over for Europa-Parlamentet, må foranstaltninger, som sigter mod at give øget sikkerhed, og foranstaltninger, som skal sikre retssikkerhed og den enkeltes rettigheder, gå hånd i hånd, og det er naturligvis også muligt.

Når det gælder bekæmpelsen af grænseoverskridende kriminalitet, er udfordringerne store. Narkotikahandel, menneskehandel og terrorisme er en realitet på vores kontinent, og samtidig har vi fået nye former for kriminalitet, bl.a. som følge af internettet. Vi kan ikke tillade, at de nationale eller administrative grænser hindrer de kriminalitetsbekæmpende myndigheder i at udføre deres arbejde effektivt.

Det grænseoverskridende, kriminalitetsbekæmpende samarbejde er blevet udviklet, men vi må stadig gøre en indsats for at opnå et effektivt europæisk politimæssigt og strafferetligt samarbejde. Vi har brug for fælles løsninger på fælles problemer. Et veludviklet politisamarbejde, en effektiv udveksling af oplysninger og erfaringer og veludviklede arbejdsmetoder er alle forudsætninger for håndteringen af disse problemer.

Et centralt element i bekæmpelsen af kriminalitet er naturligvis en effektiv og passende udveksling af oplysninger. Vi bør i visse tilfælde standardisere informationsudvekslingen på europæisk niveau, tilpasse den efter vores behov og effektivisere den. Samtidig er det yderst vigtigt at sikre, at informationsudvekslingen opfylder de grundlæggende krav om databeskyttelse og beskyttelse af privatlivets fred, som vi må stille, og at der ikke indsamles og lagres flere oplysninger, end der er brug for til formålet. Vi skal skabe et sikkert Europa, hvor grænseoverskridende kriminalitet bekæmpes effektivt, samtidig med at privatlivets fred respekteres. Det er fuldt ud muligt og absolut nødvendigt at gøre begge dele. Det handler om at finde den rette balance mellem de forskellige foranstaltninger.

Princippet om gensidig anerkendelse skal fortsat være et grundlæggende princip i vores retslige samarbejde. En forudsætning for, at medlemsstaterne skal kunne anerkende og fuldbyrde andre staters retsafgørelser og beslutninger er, at der findes en gensidig tillid til hinandens retssystemer. Det er også et spørgsmål om tillid mellem vores nationale myndigheder og om, at borgerne skal have tillid til de foranstaltninger, der træffes. En måde at øge tilliden på er ved at øge vores kendskab til hinandens retssystemer. Det kan være et spørgsmål om uddannelse, udvekslingsprogrammer, styrkelse af eksisterende netværk og veludviklede evalueringsmekanismer.

Men den vigtigste måde at udvikle tilliden på er måske ved at garantere visse minimumsrettigheder, uanset hvor i EU man befinder sig. Det drejer sig om simple ting, såsom at få at vide, på et sprog man forstår, hvad man er anklaget for, og hvilke rettigheder man har som mistænkt eller offer i en retslig procedure. Det er meget glædeligt, at vi i Rådet har kunnet enes om en køreplan for, hvordan de processuelle rettigheder for

mistænkte og tiltalte skal håndteres og gennemføres trin for trin. Det ville være hensigtsmæssigt at gøre køreplanen til en del af Stockholmprogrammet, og jeg tror, at det bliver tilfældet.

Der bør også i Stockholmprogrammet tages tydelige hensyn til ofre for forbrydelser. Borgere, som udsættes for forbrydelser i deres eget land eller i en anden medlemsstat, bør modtage relevante oplysninger på et sprog, som de forstår, og tilbydes passende støtte, information og beskyttelse før, under og efter en straffesag. Derudover bør ofre også få tilbudt passende erstatning for den skade, de har lidt.

Endelig vil jeg gerne sige et par ord om de civile retlige spørgsmål, som i høj grad berører borgernes hverdag. Et konkret spørgsmål er revisionen af Bruxelles I-forordningen om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fra andre medlemsstater. Det virker måske som nogle meget tekniske spørgsmål, men de har stor betydning for de enkelte borgere.

Et af de vigtigste spørgsmål gælder afskaffelsen af eksekvaturproceduren. Som det er nu, må den, der vil have en retsafgørelse fuldbyrdet i en anden medlemsstat, først ansøge om og dernæst få tilladelse til fuldbyrdelse fra en domstol i det pågældende land. Det tager tid og medfører udgifter for den enkelte. Vi har bemærket, at der er stor opbakning omkring en afskaffelse af eksekvaturproceduren, men det skal være foreneligt med de processuelle garantier og lovvalgsregler.

Det er nogle af de store og vigtige spørgsmål, som blev fremhævet af Sverige og af mange medlemsstater. Jeg takker Dem for Deres opmærksomhed og ser frem til at høre Deres kommentarer og svare på spørgsmål. Men inden jeg gør det, overlader jeg ordet til min kollega, hr. Billström, som har ansvaret for og vil redegøre for nogle af de asyl- og indvandringsspørgsmål, som bliver vigtige i det kommende Stockholmprogram.

Tobias Billström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at takke Europa-Parlamentet for et meget konstruktivt samarbejde om Det Europæiske Asylstøttekontor. Der er stadig nogle formaliteter, der skal udredes, men forudsætningerne for at oprette dette kontor vil snart være på plads. Rådet ser meget positivt på det konstruktive samarbejde med Europa-Parlamentet, som har gjort det muligt for os at opnå dette resultat. Det varsler godt for det øgede samarbejde, som vi kommer til at opleve, når Lissabontraktaten er trådt i kraft. Det, at vi har kunnet træffe en hurtig beslutning med hensyn til støttekontoret, er et godt eksempel på en effektiv og velfungerende fælles beslutningsprocedure.

Det, vi skal drøfte her i dag, er jo det kommende femårige program for arbejdet med de retlige og indre anliggender. Jeg vil gerne starte med at konstatere, at der i de senere år er sket meget i EU på asyl- og indvandringsområdet. Vi har f.eks. taget beslutninger om en fælles lovgivning med hensyn til de første grundsten i en fælles indvandringspolitik og et fælles asylsystem. Det er en målsætning, der for øvrigt blev slået fast i begge de foregående arbejdsprogrammer fra Tampere og Haag. Da Det Europæiske Råd sidste år vedtog den europæiske pagt om indvandring og asyl, fik dette politikområde tilført ny politisk styrke. Nu er tiden inde til at fastlægge kursen for den fortsatte udvikling af politikken på dette område. Udgangspunktet for vores arbejde er, at en velforvaltet indvandringspolitik kan være positiv for alle berørte parter, ikke bare for de enkelte medlemsstater og for EU som helhed, men også for oprindelseslandene og migranterne selv. Hvis vi skal leve op til målene i Lissabonstrategien om, at EU skal være en dynamisk og konkurrencedygtig økonomi, blive vi sandsynligvis nødt til at åbne for en mere storstilet indvandring af arbejdstagere, end det er tilfældet i dag, ikke mindst i betragtning af den demografiske udfordring, som vi står over for.

For at understrege indvandringens internationale dimension bør spørgsmålet om samarbejde med oprindelses- og transitlande inden for rammerne af den globale indvandrings- og udviklingsstrategi tage sit udgangspunkt i Stockholmprogrammet. De instrumenter, der er blevet udviklet, såsom partnerskabet for mobilitet, bør fortsat udvikles og konsolideres på en strategisk måde. Forbindelsen mellem indvandring og udvikling skal i højere grad udnyttes, og passende foranstaltninger for bedre at kunne udnytte indvandringens udviklingsfremmende virkning skal styrkes.

Under arbejdet med Stockholmprogrammet kom det frem, at der hersker enighed om behovet for, at medlemsstaterne i fællesskab og på koordineret vis forhindrer den ulovlige indvandring i EU. Udviklingen af en effektiv hjemsendelsespolitik er et vigtigt element i dette arbejde. Der er ingen tvivl om, at Frontex har en fremtrædende rolle at spille i den sammenhæng, og det er klart, at medlemsstaterne ønsker et stærkere agentur. Det er også yderst vigtigt at øge samarbejdet med oprindelses- og transitlandene. Jeg vil dog gerne understrege, at det i arbejdet mod den ulovlige indvandring er vigtigt, at vi opretholder en balance, så der ikke gennemføres sikkerhedsforanstaltninger, som komplicerer den lovlige indvandring i EU eller vanskeliggør asylansøgernes adgang til asylprocessen. Risikoen for sårbare grupper, som f.eks. uledsagede børn, skal også minimeres. Kommissionen agter at udarbejde en handlingsplan, der indeholder foranstaltninger, som tager hensyn til barnets tarv.

Spørgsmålet om solidaritet og ansvarsfordeling bliver også taget op i Stockholmprogrammet. Der findes ingen enkle løsninger. Vores udgangspunkt bør være at stræbe efter brede og holdbare løsninger, der bygger på den globale indvandringsstrategi og erkendelsen af, at et fælles samarbejde med tredjelande er en afgørende faktor. Der bør udvikles en form for solidaritetsmekanisme med de medlemsstater, som er under særlig stort pres, og som modtager et uforholdsmæssigt stort antal asylansøgere. Medlemsstaterne bør også modtage midler til en yderligere kapacitetsopbygning. Frontex skal styrkes og spille en større rolle i hjemsendelsesindsatsen. Målet er, at vi bliver bedre til at udvise solidaritet med både de medlemsstater og de tredjelande, som er udsat for det største migrationspres. Samtidig skal vi gøre det klart, at vi har brug for en omfattende tilgang, der er holdbar på både kort og lang sigt.

Det er vigtigt, at det i Stockholmprogrammet bliver slået fast, at det tidligere fastsatte mål om at skabe et fælles europæisk asylsystem inden 2012 stadig er aktuelt. Grundpillen i det fælles asylsystem skal være, at en asylansøger skal modtages på samme måde og have sin ansøgning vurderet efter de samme kriterier, uanset hvilken medlemsstat han eller hun ankommer til. For at opnå dette er det afgørende at have et velfungerende praktisk samarbejde. I den sammenhæng kommer asylstøttekontoret til at spille en vigtig rolle.

Et andet vigtigt element i det fælles asylsystem er den såkaldte ydre dimension. Jeg tænker her primært på genbosættelsen af flygtninge fra tredjelande. Kommissionen fremlagde for nylig et forslag til et fælles EU-program for genbosættelse. Det er et aspekt, som et flertal af medlemsstaterne gerne ser afspejlet i Stockholmprogrammet.

Hvis vi skal nå målet om at have et fælles asylsystem inden 2012, er vi nødt til at have et tæt samarbejde mellem Rådet og Parlamentet. Der ligger en række forslag til retsakter på bordet. Vi må først og fremmest komme videre med dem.

Forbindelsen mellem EU's arbejde med de retlige og indre anliggender og EU's ydre forbindelser er blevet mere og mere vigtig, så der kan gøres fremskridt, ikke bare inden for asyl- og indvandringspolitikken. EU's rolle som global aktør på området bør derfor styrkes, og der bør navnlig fokuseres på partnerskabet og samarbejdet med tredjelande. RIA-perspektivet i EU's ydre forbindelser skal udvikles.

Det er hovedlinjerne i formandskabets udkast til Stockholmprogrammet. Vi befinder os nu i slutningen af en meget intensiv forhandlingsperiode, og programmet bliver forhåbentlig vedtaget om et par uger.

Afslutningsvis vil jeg sige et par ord om Lissabontraktaten. Den nye traktat medfører store ændringer på området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, fordi en række nye retsgrundlag bliver indført. Den almindelige lovgivningsprocedure, som bliver indført, indebærer, at Europa-Parlamentet får en større rolle i lovgivningsprocessen på en række områder. Fru Ask og jeg ser frem til et øget samarbejde med Europa-Parlamentet. Jeg tror også, at de nationale parlamenters nye opgaver får betydning for styrkelsen af den demokratiske kontrol med dette politikområde. Jeg takker Dem for Deres opmærksomhed. Som min kollega fru Ask sagde, ser vi nu frem til at høre Deres synspunkter.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Efter de fremragende redegørelser fra fru Ask og hr. Billström vil jeg nu fokusere på de vigtigste spørgsmål.

For det første ønsker jeg at takke formandskabet for at have bevaret gejsten fra Stockholmprogrammet og for at have sat europæerne i centrum i sine tiltag og i sin meddelelse. Vi håber, at denne tekst, som skal vedtages af det næste RIA-Råd og dernæst fremlægges for Det Europæiske Råd i december, bliver en ambitiøs og afbalanceret tekst og i øvrigt en tekst, der afspejler den nye institutionelle struktur.

De bliver nu medlovgivere inden for næsten alle områder af de retlige og indre anliggender, og det er derfor rigtigt, at denne parlamentarisering af EU indebærer, at Europa-Parlamentet får flere beføjelser i beslutningsprocessen, men også at de nationale parlamenter får øget kontrol med deres respektive regeringer. Denne inddragelse af parlamenterne er gunstig for dette store område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Jeg kommer nu til de prioriteter, som De har fremhævet i beslutningsudkastet. De understreger respekten for de grundlæggende rettigheder. De gør rigtigt i at understrege denne frie bevægelighed, som er et stort gode, og som selvfølgelig ikke må drages i tvivl.

Hvad angår de grundlæggende rettigheder, har vi haft to store gennembrud med Lissabontraktaten: Chartret om grundlæggende rettigheder bliver bindende, og døren står åben for EU's undertegnelse af den europæiske menneskerettighedskonvention. Som De har understreget i beslutningen, må vi udarbejde et omfattende databeskyttelsessystem, der gør brug af den teknologiske udvikling. Kommissionen fremlægger en meddelelse

om emnet i 2010. Jeg mener også, at alle EU's politikker skal være omfattet af dette omfattende databeskyttelsessystem.

De fremhæver beskyttelsen af børn. Vi har under det svenske formandskab endnu en gang fejret den internationale konvention om barnets rettigheder, som har eksisteret i 20 år. EU skal fortsat ligge i front på dette område. Derfor vil vi i starten af 2010 fremlægge en handlingsplan om uledsagede mindreårige.

Generelt set har Kommissionen og Parlamentet den samme vilje til at bekæmpe alle former for forskelsbehandling og fremme ligestillingen mellem mænd og kvinder. Jeg glæder mig over, at Parlamentet og Kommissionen følger den samme strategi, nemlig at sætte europæerne i centrum i sine tiltag med hensyn til fri bevægelighed, valgrettigheder, konsulær beskyttelse osv. Vi kan nu omsætte alt dette i praksis. Lissabontraktaten tillader proceduren for borgerinitiativ, og Kommissionen har lige offentliggjort en grøn bog herom. Der bliver fremlagt et forslag i 2010 på grundlag af resultatet af de igangværende høringer.

Som fru Ask lige har gjort klart, er vi nødt til at få dommerne i vores medlemsstater til at dele en fælles europæisk kultur. Det er et spørgsmål om uddannelse. Vi har i Stockholmprogrammet forpligtet os til, at mindst halvdelen af EU's dommere og anklagere skal have fulgt en europæisk uddannelse eller deltaget i et udvekslingsprogram med en anden medlemsstat.

De understregede også behovet for at lette adgangen til retssystemet og støtte en velfungerende økonomi. De understreger beskyttelsen af ofre – ofre for vold i hjemmet og ofre for terrorisme. Kommissionen agter også at fremlægge forslag om dette emne, idet den drager fordel af de muligheder, som Lissabontraktaten giver.

Med hensyn til sikkerheds- og beskyttelsesaspektet fremhæver De manglen på en helhedsstrategi for sikkerhedsstrukturen og grænseforvaltningen. Som fru Ask så glimrende har forklaret, indeholder Stockholmprogrammet derfor en reel intern sikkerhedsstrategi, der naturligvis overholder de grundlæggende rettigheder, og som supplerer den eksterne sikkerhedsstrategi.

Den omfattende interne sikkerhedsstrategi bygger på et politimæssigt og strafferetligt samarbejde og på forvaltningen af adgangen til det europæiske territorium.

Som hr. Billström med rette lige har påpeget, skal indvandringspolitikken være et led i en langsigtet vision om at optimere det bidrag, som indvanderne yder til den økonomiske og sociale udvikling. Vi må give de lovlige indvandrere en klar og fælles status. Vi skal også hindre og reducere den ulovlige indvandring og samtidig respektere menneskerettighederne og den menneskelige værdighed. Jeg vil gerne tilføje, at vi her har angivet hovedtrækkene i den overordnede tilgang, der skal gøre det muligt at knytte udvikling og indvandring sammen.

Hvad angår asyl, støtter jeg Deres krav om ægte solidaritet mellem medlemsstaterne. EU skal være et reelt fælles og forenet beskyttelsesområde, der bygger på respekten for de grundlæggende rettigheder og en høj beskyttelsesstandard, og asyl skal, som hr. Billström nævnte, tildeles på grundlag af ens kriterier i Europa. Der skal udvises fuld solidaritet blandt medlemsstaterne og navnlig med de medlemsstater, som modtager de fleste flygtninge.

Dette område med frihed, sikkerhed og retfærdighed kræver naturligvis en stærk ekstern dimension, som stemmer overens med EU's udenrigspolitik. Ved flere lejligheder nævner De i Deres beslutning, hvor vigtigt det er at føre kontrol og foretage vurderinger. Det er vi også enige med Dem i. Vi må mindske den betydelige kløft, der er mellem de standarder og politikker, som vedtages på europæisk plan, og deres gennemførelse på nationalt plan. Vi må også overveje, hvordan lovgivningsforslag påvirker borgerne, og vi må forbedre den måde, vi anvender evalueringen af de vedtagne instrumenter på.

Afslutningsvis er Kommissionen fuldt inddraget i forhandlingerne om Stockholmprogrammet. Jeg har givet udtryk for min tilfredshed med vores samarbejde med det svenske formandskab, som vi virkelig har gjort et grundigt og seriøst stykke arbejde med. Parlamentets synspunkter er naturligvis af stor betydning for os, ikke mindst her lige op til Det Europæiske Råds vedtagelse af Stockholmprogrammet. Derfor takker jeg Dem inderligt, og derfor vil jeg også til gengæld lytte omhyggeligt til Dem.

Manfred Weber, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand, ministre, mine damer og herrer! Jeg har nu været her i Europa-Parlamentet i fem år, og jeg arbejder med indre anliggender og lovgivning. Det er derfor i dag en glædens dag for mig, fordi vi har mulighed for at diskutere programmerne for de næste fem år og kan drøfte denne fremtid som et Europa-Parlament, der lovgiver på lige fod med Rådet.

Vi drøfter en sag, et emneområde, der optager offentligheden, hvor offentligheden forventer svar fra os, og hvor de endda siger, at her er et område, hvor vi har brug for mere Europa. Det er ikke tilfældet med alle emneområder, men det er det her. De stiller krav til os. De afkræver os svar. Jeg vil derfor meget kort beskrive den ændring, der sker som følge af det nye arbejdsgrundlag og disse emner.

Det første punkt er samarbejdet med Rådet. Vi har hele tiden repræsentanter for Rådet her, og de fortæller os altid i deres egenskab af rådsformænd, at Parlamentet er meget vigtigt, og at vi må arbejde sammen. Når de forlader den rolle, smuldrer denne forståelse ofte bort. Det bliver vores opgave som parlamentsmedlemmer at kræve, at Rådet ikke længere lader denne forståelse slippe væk, eller at det, som f.eks. med SWIFT-aftalen, skaber præcedens, selv om vi her i Parlamentet ikke inddrages i godkendelsesprocessen. Det kan ikke og vil fremover heller ikke længere være tilfældet. Det var et dårligt eksempel på, at institutionerne skal tage hinanden alvorligt.

Mit næste punkt er, at vi må skabe idéer. Den nye traktat giver os mulighed for at fremsætte lovgivningsinitiativer. Hvis vi ønsker at styrke Frontex, kan vi ikke bare kræve, at der skal ske noget eller bare komme med forslag, vi må også lægge lovforslag på bordet. Det får vi fremover mulighed for at gøre.

Mit tredje punkt er, at vi også er nødt til at være en seriøs partner, der ikke bare skriver ønskesedler. Hvis vi f.eks. beskæftiger os med bekæmpelsen af ulovlig indvandring, skal vi ikke bare overtage ngo-meninge, men må være en seriøs partner. Endelig skal Europa-Parlamentet tage subsidiaritet alvorligt. Hvis vi har kompetence, må vi også overveje, hvilke emneområder der bedre kan behandles på nationalt eller regionalt niveau.

Det er fire punkter, som jeg tror bliver vigtige i de kommende fem år. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) havde gerne set, at forslagene til Stockholmprogrammet havde været endnu mere ambitiøse, men det er i dag en dag, hvor vi skal glæde os over, at vi går ind i denne nye fase, og tilbage er kun at sige: Lad os komme videre med arbejdet!

Monika Flašíková Beňová, for S&D-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Indførelsen af Lissabontraktaten vil i høj grad bidrage til, at hele dette initiativ lykkes.

Den proces, som traktaten indfører, kommer til at styrke EU indefra og også globalt, og den er også tæt forbundet med styrkelsen af samarbejdet på området under den nuværende tredje søjle. EU bliver mere åben, mere effektiv og mere demokratisk. Den største udfordring og prioritet er at sikre de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, integriteten og sikkerheden i Europa ved fuldt ud at støtte en effektiv gennemførelse af, tilstrækkelig respekt for og forbedring af de gældende lovinstrumenter, samtidig med at der tages hensyn til beskyttelsen af menneskerettigheder og civile frihedsrettigheder.

I Stockholmprogrammet understreges beskyttelsen af disse rettigheder, navnlig på det retlige og sikkerhedsmæssige område. Vi må skabe præcedens for mekanismer, der kan lette borgernes adgang til retssystemet, så deres rettigheder og retmæssige interesser kan blive håndhævet i hele EU. Det bør også være vores strategi at styrke politisamarbejdet og håndhævelsen af rettigheder og forbedre sikkerheden i Europa.

Jeg vil hermed gerne takke alle ordførerne for deres konklusioner og Dem for Deres tid, hr. formand.

Jeanine Hennis-Plasschaert, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg kunne nu officielt sammenfatte de dele af den 27 sider lange beslutning, som er mest relevant for de andre grupper, men det vil jeg ikke. Jeg vil gerne fortælle Dem følgende historie.

På et British Airways-fly fra Johannesburg skulle en velhavende, midaldrende hvid sydafrikansk kvinde sidde ved siden af en sort mand. Hun kaldte på stewardessen for at klage over sin siddeplads. "Hvad er problemet, frue?" "Kan De ikke se det?", sagde hun, "Jeg kan under ingen omstændigheder sidde ved siden af dette modbydelige menneske. Find mig et andet sæde!" Efter et par minutter kom stewardessen tilbage. "Frue, som jeg frygtede, er der desværre ikke flere pladser på økonomiklasse. Jeg har talt med kabinechefen, og Club er også fuldt optaget. Vi har dog et ledigt sæde på første klasse." Før den sydafrikanske kvinde havde en chance for at svare, fortsatte stewardessen, "Det er ret usædvanligt at foretage en sådan opgradering, men i den givne situation følte kaptajnen, at det var skandaløst at være tvunget til at sidde ved siden af sådan en ubehagelig person." Hun vendte sig derefter mod den sorte mand, der sad ved siden af den sydafrikanske kvinde, og sagde, "Hvis De er så venlig at samle Deres ting, har jeg et sæde klar til Dem på første klasse oppe foran." Den sorte mand blev mødt med et stående bifald fra de andre passagerer, mens han gik op på første klasse.

Men hvad har det med os at gøre? Betragter vi andre som ringere? Den hvide sydafrikanske kvinde ville have forarget os alle. Men det var naturligvis et ekstremt eksempel. Jeg tror dog nok, at nogle af vores kolleger,

især i PPE, men også i Rådet, udmærket forstår, hvor jeg vil hen med dette. Den anden gruppe, min gruppe, går stærkt ind for et Europa, som folk kan forstå, have tillid til og tro på. Et sådant Europa skal bygge på menneskerettigheder, grundlæggende frihedsrettigheder, demokrati, retsstaten og, ja, ægte ligestilling for alle. Det er på høje tid, at vi tackler alle former for forskelsbehandling af enhver årsag, også på grund af seksuel orientering.

Jan Philipp Albrecht, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Her i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance undrer vi os allerede meget over, hvordan det kan være, at vi nu skal vedtage en beslutning om et program, der allerede er forældet? Så sent som i går fremsatte det svenske formandskab et nyt og yderst ændret forslag til Stockholmprogrammet. Jeg går ud fra, at de fleste af medlemmerne i dette høje Parlament ikke har haft lejlighed til at læse det pågældende forslag. Efter min mening er det ikke en acceptabel situation for dette højst følsomme område.

Hvad mere er, var den procedure i Parlamentet, der førte til denne beslutning, i overvejende grad uigennemskuelig og til tider kaotisk. De mindre grupper blev så vidt muligt udelukket fra udarbejdelsen af beslutningen, og de mange ændringer af procedurerne i de fælles udvalg lagde betydelige hindringer i vejen for den demokratiske beslutningstagning. Tag derfor venligst hensyn til vores anmodninger om en hel række opdelte afstemninger. Parlamentet må gøre sig alvorlige overvejelser over, hvordan det ønsker at håndtere disse forhold, både med hensyn til Rådet og sine egne medlemmer.

Jeg vender mig nu mod indholdet i Stockholmprogrammet. En del af dette arbejdsprogram skal uden tvivl betragtes som fremskridt. Når det gælder retfærdighed og den fælles udarbejdelse af civile retlige regler, ser vi Grønne det også som en positiv begyndelse for de kommende år. Når det derimod gælder forholdet mellem borgere og stat, er programmet et udslag af en yderst dårligt udarbejdet ramme. Med hensyn til indvandrings- og asylpolitik, borgerrettigheder og databeskyttelse har behovet for sikkerhed i Europa fået forrang for menneskerettigheder og frihedsrettigheder. Det bliver åbenlyst foreslået, at mere frihed i Europa automatisk vil føre til mindre sikkerhed.

Jeg spørger Dem: Hvad er der i dette tilfælde blevet af den grundlæggende myte bag den europæiske idé? Der bliver skabt frygt her, og der er ikke, som det nævnes i programmet, tale om begrundet frygt for organiseret kriminalitet eller terrorisme, men frygt for vores medborgere her i Europa, frygt for dem, der gerne vil til Europa, og ikke mindst frygt for alt det, som vi betragter som fremmedartet.

I Stockholmprogrammet, og desværre også i den foreslåede beslutning, fortsættes sammenkoblingen mellem den interne og eksterne politik for at lette overvågningen af alle i Europa og fratage folk ved vores ydre grænser deres rettigheder, hvilket Frontex får til opgave at håndhæve. Europa må én gang for alle lægge denne tendens bag sig og sætte de seneste års forkerte træk under lup.

Det betyder også, at vi bevidst skal forsvare og støtte det, vi tror på. Det gælder f.eks. vores drøftelser af SWIFT-aftalen. Hvorfor giver vi nu igen efter for amerikansk politik, når det gælder sikkerhedspolitiske spørgsmål, som det også var tilfældet med SWIFT-aftalen, når der ikke er nogen grund til det, og når vi endnu en gang ikke har haft en bred debat om det her i Parlamentet. Hvorfor tillader vi i Parlamentet gang på gang, at Rådet løber om hjørner med os? Vi har som Parlament i høj grad brug for at gøre noget ved det. Send et budskab her og nu for menneskerettigheder og for frihed, også til Deres regeringer, og stem for alle vores ændringsforslag. Vi Grønne kan ikke stemme for beslutningen i dens nuværende form.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg må sige, at det beslutningsforslag, som vi her drøfter, er et perfekt eksempel på Europa-Parlamentet, når det er værst. Selv om jeg anerkender ordførernes hårde arbejde og uden tvivl ædle hensigter ved at forsøge at medtage alt i den 27 sider lange tekst, er forslaget forvirrende og efter min opfattelse langt mindre værdifuldt, end Stockholmagendaen og det svenske formandskab fortjener.

Lad mig understrege, at vi også ønsker et øget samarbejde for at finde løsninger, solidaritet med hensyn til indvandring, bekæmpelse af korruption og udveksling af oplysninger, men det skal ikke nødvendigvis være på bekostning af den nationale suverænitæt, og det skal heller ikke være alt for restriktivt.

Den bedste måde at håndtere asylspørgsmålet på er fortsat at anvende FN's flygtningekonvention fra 1951 i hele Europa. Vi støtter udvekslingen af oplysninger for at sikre, at vi har en virkelig RIA-tilgang til anvendelsen af data, der er understøttet af en effektiv databeskyttelse og bygger på principperne om proportionalitet, nødvendighed og gennemsigtighed.

Vi støtter også princippet om gensidig anerkendelse, og de europæiske borgere skal sikres retten til fri bevægelighed, men misbrug af denne ret skal begrænses ved at styrke grænsekontrollen, ved at bruge EU's indflydelse til at sikre hurtigere hjemsendelser og ved at udvikle Frontex, som beskytter EU's ydre grænser. Udvekslingen af oplysninger bidrager også til bekæmpelsen af terrorisme.

Vi støtter også EU's seriøse strategi for organiseret kriminalitet, der er målrettet de bander, som handler med mennesker, våben og hunde, og som fører til, at den ulovlige fortjeneste konfiskeres, og der samarbejdes med europæiske organisationer ved EU's ydre grænser. Vi støtter dog ikke de punkter, som vi betragter som et åbenbart indgreb i suveræniteten, medmindre de i sig selv fører til øget samarbejde. Det er da lidt ironisk at opfordre til obligatorisk og uigenkaldelig solidaritet. Er solidaritet da ikke netop noget, der udvises, og som ikke er obligatorisk?

I det store og hele synes jeg, at det svenske formandskab og også selve forslaget fremsætter nogle gode idéer, men som sædvanlig fortsætter vi desværre med at udstyre os selv med kæmpe juletræer, og der kan derfor kun opnås meget lidt.

Cornelia Ernst, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre bakker ikke op om denne beslutning. Der bliver i Stockholmprogrammet slet ikke taget fat på nutidens virkelige udfordringer. Den største fejl er, at der skabes et rettighedernes Europa, som EU-borgerne får adgang til, men som andre, der bor i Europa, ikke får adgang til. Disse andre personer får ikke ret til de samme menneske- og borgerrettigheder.

EU ønsker at tiltræde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvilket vi hilser velkommen, men samtidig skal indvanderne opdeles efter princippet "lovlig eller ulovlig". Frontex bliver derfor udstyret, så det kan føre krig mod den såkaldte ulovlige indvandring, hvilket fuldstændig tilslører idéen om en upartisk indvandringspolitik. Det er her, at Stockholm slår fejl.

Et andet problem er den fuldstændige mangel på balance mellem frihed og sikkerhed. Det er rigtigt, at der ikke er frihed uden sikkerhed, men det gælder også, at der ikke er sikkerhed uden frihed. Frihed er ikke noget, der kan forhandles om, det er en universel menneskeret. Stockholm symboliserer derimod EU's maniske higen efter sikkerhed, hvor der skal oprettes enorme overstatslige databaser uden tilstrækkelige kontrolmuligheder, og hvor efterretningstjenestens og politiets data så skal blandes på et paneuropæisk plan. Det betyder, at befolkningens selvbestemmelsesret med hensyn til egne oplysninger skrottes, og at visionen om et gennemsigtigt menneske faktisk bliver til virkelighed.

Tillad mig som parlamentsmedlem fra det østlige Tyskland at afslutte med at konstatere, at jeg finder det ulideligt, at Europa 20 år efter Berlinmurens fald mere og mere kommer til at ligne en fæstning.

Mario Borghezio, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Dokumentet for Stockholmprogrammet er begrænsende, når det sammenlignes med rådskonklusionerne, og indeholder f.eks. ikke de vigtige krav, som den italienske regering har fremsat om bestemte emner. Faktisk kommer dokumentet ikke ind på en række europæiske strategier til bekæmpelse af formuer, der hidrører fra organiseret kriminalitet.

Jeg har i dag hørt meget og har tidligere gentagne gange hørt tale om kriminalitetens forskellige bekymrende aspekter. Vi bør omsætte ordene til handling. Europa bør gøre ligesom Italien, som sætter et eksempel for hele Europa ved at angribe mafiaens formuer, takket være minister Maroni. Det virker, som om Europa ikke ønsker at gå i samme retning.

Vi må skabe et enkelt europæisk retssystem, hvis vi på europæisk niveau skal bekæmpe kriminaliteten, der er blevet et internationalt fænomen, og som let bevæger sig mellem banker, skattely, finansmarkeder og markederne for fast ejendom og løsøre.

Endvidere bliver der ikke fokuseret meget på bekæmpelsen af indvandring ved Europas sydlige grænser, hvor f.eks. aftalen med Libyen, der fungerer, hvad Italien angår, kan støde på problemer. Det ville være tilfældet, hvis EU ikke opfylder sin forpligtelse til at samfinansiere satellitovervågningssystemet ved Libyens sydlige grænse, som krydses af et særdeles stort antal ulovlige indvandrere.

Endelig vil jeg gerne med hensyn til den racistiske hændelse over for en ikke-hvid person nævne de enormt mange lige så alvorlige tilfælde af racisme mod hvide, som finder sted i enklaverne for den ulovlige indvandring, for ikke at nævne den jagt på hvide, der fandt sted i præsident Mugabes embedsperiode og endda også i Sydafrika. Dem, der taler så meget om racisme mod sorte, bør også være klar over den racisme, der er rettet mod europæere og hvide.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Bekæmpelse af terrorisme, organiseret kriminalitet og ulovlig indvandring er bestemt et vigtigt anliggende for Europa. Det skal dog siges, at Stockholmprogrammet beklageligvis er en konsekvent fortsættelse af vejen mod en konstant nedbrydning og krænkelse af de grundlæggende menneskerettigheder, borgerrettigheder og frihedsrettigheder, som vi har fulgt siden den 11. september 2001. Bekymringer om databeskyttelse bliver blot fejlet til side i kampen mod påstået terror.

Når det sker, er det de enkelte borgere, de samme personer, som EU gang på gang sætter øverst på dagsordenen, som får deres oplysninger registeret og indsamlet, selv i de tilfælde hvor der ikke er mistanke om kriminel aktivitet, og hvis oplysninger derefter er i fare for at blive misbrugt. Officielt er målet her at kæmpe mod organiseret kriminalitet. Det er alt sammen meget fint, men der er allerede spirende tegn, tendenser og meningstilkendegivelser, som ikke svarer til konsensus om det såkaldt politisk korrekte, og som går i retning af at begrænse, forbyde og, hvem ved, måske før eller senere straffe. George Orwell advarede os om dette, og vi må forhindre det i at ske.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, som jeg har æren at være formand for, gav mig opgaven at fungere som ordfører for dette dokument i fællesskab med ordførerne fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og Retsudvalget.

Det er første gang, at forretningsordenens artikel 51 er blevet anvendt, og jeg må sige, at resultatet efter min opfattelse har været meget tilfredsstillende med hensyn til samarbejdet mellem de tre ordførere og udførelsen af deres arbejde.

Der har dog været alvorlige problemer med tidsrammen og ikke mindst inddragelsen af skyggeordførerne og den rettidige oversættelse af ændringsforslag, som der var næsten 500 af. Det skyldes dog ikke artikel 51 selv, men snarere de meget korte tidsfrister, som vi gav os selv for at kunne have dokumentet klart til Det Europæiske Råds møde den 10. december. Det var derfor ikke muligt at undgå, at sådanne problemer opstod i forbindelse med arbejdstempoet. Hvad det øvrige angår, mener jeg, at vi bør erkende, at artikel 51, som er blevet anvendt for første gang, er nyttig.

Jeg kan ikke på de få sekunder, jeg har tilbage, redegøre for det dokument, som Parlamentet har til behandling. Jeg kan dog give udtryk for min tilfredshed med, at systemet med fælles beslutningstagning nu er blevet det normale lovgivningssystem, at indvandring nu betragtes som et europæisk anliggende – og jeg håber også, at det fortolkes på den måde af Kommissionen og Rådet – og ikke som et problem for de enkelte medlemsstater, der handler i solidaritet med hinanden, at opfattelsen af samarbejdet med de nationale parlamenter ikke er, at de er vogtere, der fastsætter begrænsninger, men snarere at de fungerer som positive samarbejdspartnere i lovgivningsprocessen, og endelig at der henvises til menneskerettighederne, hvilket er ekstremt vigtigt og udgør ånden i EU.

Jeg mener derfor, at dokumentet er et positivt fremskridt i lyset af, at det ikke var hensigten at gå i de store detaljer med hensyn til gennemførelsen af Stockholmprogrammet, men kun at angive hovedtrækkene. Der vil på et senere tidspunkt blive lejlighed til at gøre det mere udtømmende og indføre flere detaljer.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med at udtrykke anerkendelse af det svenske formandskabs og Kommissionens arbejde med at skabe fremdrift for programmet for de næste fem år vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Jeg vil dog frem for alt gerne fremhæve Parlamentets arbejde, fordi de tre udvalg, Retsudvalget, Udvalget om Konstitutionelle Anliggender og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, for første gang har arbejdet sammen skulder ved skulder i henhold til proceduren i artikel 51 for at få arbejdet færdigt til tiden. Det er nemlig vigtigt, særdeles vigtigt, at skabe fremdrift vedrørende området med frihed, retfærdighed og sikkerhed i betragtning af, at Lissabontraktaten snart træder i kraft, hvilket er et stort skridt i den rigtige retning. Det vil nemlig styrke Parlamentet, som bliver medlovgiver og beslutningstager på et helt område, som indtil nu har været underlagt mellemstatsligt samarbejde, men også fordi det europæiske charter om grundlæggende rettigheder og mandatet til at ratificere den europæiske menneskerettighedskonvention træder i kraft, hvilket vil styrke det harmoniske forhold mellem frihed og sikkerhed.

Sikkerhed er ikke underordnet i forhold til frihed og er heller ikke en trussel mod frihed. Sikkerhed er ligesom frihed en borgerrettighed. Dette gør sig gældende i mange af forfatningerne i medlemsstaterne, og man må sammen gøre en indsats for at få afdækket, hvor vi står med hensyn til det europæiske statsborgerskab, borgernes grundlæggende rettigheder, indvandring, asyl, flygtninge, kontrol af EU's ydre grænser og retsligt

samarbejde. Dette skal gøres med henblik på at styrke den gensidige tillid, den gensidige anerkendelse af vores borgerlige rettigheder samt af aftaleretten, hvilket styrker økonomisk vækst og jobskabelse, og frem for alt det politimæssige og strafferetlige samarbejde med henblik på sammen at bekæmpe de reelle fælles fjender, dvs. organiseret kriminalitet og terrorisme.

Parlamentet har arbejdet hårdt på at forbedre Rådets forslag. Det er blevet forbedret ved at styrke bestemmelserne om forbud mod forskelsbehandling, især vedrørende kvinder og børn, og der er en forpligtelse til at bekæmpe kønsbestemt vold og beskytte ofre for kønsbestemt vold ved at styrke solidaritetsbestemmelserne med hensyn til asyl. Dette viser, at hverken indvandrings- eller asylområdet er et problem, der kun påvirker én medlemsstat, men at områderne kræver samarbejde mellem alle medlemsstaterne, idet vi ellers ikke vil kunne gøre noget ved problemerne.

Parlamentet har også forbedret teksten ved at fremhæve betydningen af at uddanne juridiske fagfolk i at samarbejde og sikre større tilnærmelse mellem vores retslige rammer via gensidig anerkendelse og tillid, således at vi kan få integreret reaktionsinstrumenterne med henblik på at gøre EU til et reelt område med frihed, retfærdighed og sikkerhed.

Jeg mener derfor, at det lønner sig for Parlamentet at sende et klart budskab til borgerne, som holder et vågent øje med os, når vi i morgen stemmer om den betænkning, som de tre udvalg har udarbejdet i fællesskab. Budskabet er, at deres grundlæggende rettigheder betyder noget for os, deres frihed betyder noget for os, deres sikkerhed betyder noget for os, samt at det betyder noget for os at samarbejde om at bekæmpe organiseret kriminalitet, vold og terror på tværs af grænserne og beskytte alle ofre for disse former for kriminalitet, navnlig terrorofre.

Jeg tror, borgerne vil have svært ved at forstå det, hvis vi svigter dem på dette område. Jeg anmoder derfor om den bredest mulige opbakning fra Parlamentet til den betænkning, der fremlægges i morgen, og som vi skal stemme om i denne mødeperiode.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Hr. formand! Først og fremmest glæder mig over de varme ord fra Rådets side om samarbejdet med Parlamentet, men jeg så gerne, at Rådet tog Parlamentets henstillinger til sig. Når alt kommer til alt, konstaterer jeg ligesom hr. Albrecht, at Rådet faktisk til dels vender det døve øre til og blot fortsætter med at gå sine egne veje, mens Parlamentet arbejder intenst på at indtage en holdning, uden at dette efterfølgende afspejles i Rådets program.

Mit andet punkt er allerede belyst meget godt af min kollega fru Hennis-Plasschaert. Jeg vil gerne minde Parlamentet, navnlig de to store grupper, om, at lighed er en udelelig størrelse. Vi kan ikke give en smule lighed til visse grupper og ikke til andre. Før i tiden blandede staten sig i menneskets valg af partner og forbød ægteskab mellem personer med visse religioner og mellem personer af forskellig race. Disse tider er heldigvis forbi, og derfor bør ingen medlemsstat i EU efter min mening kunne nægte at anerkende et ægteskab, som på lovformelig vis er indgået i en anden medlemsstat – og det omfatter ægteskab mellem to personer af samme køn. Jeg vil således opfordre de to store grupper til at tage det kompromis tilbage, hvormed de forsøger at svække homoseksuelle pars rettigheder. Jeg henvender mig her navnlig til vores venner i Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet.

Vi befinder os altså i det 21. århundrede, og jeg mener, at alle europæiske borgere, uanset race, religion, alder eller seksuel orientering, fortjener at blive beskyttet. Det er på høje tid, at Parlamentet en gang for alle erkender dette.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg tror, at Parlamentet ville se positivt på det, hvis Stockholmprogrammet var konkret og kortfattet og virkelig kunne fremme borgernes Europa.

Desværre er vi efter min mening ikke kommet helt så langt, som vi burde. Der er i Stockholmprogrammet en uheldig tendens til, at formuleringerne er vage, uldne og generelle, og jeg er nødt til at sige, at Parlamentets manglende demokratiske kontrol eller beføjelser til at gribe reelt ind, hvilket kunne medføre ændringer eller få en praktisk virkning, udgør en del af det problem, som har betydet, at programmet ikke er fyldestgørende og er alt for forenklet.

Et eksempel herpå er indvandringspolitikken. Vi har alle med stor interesse fulgt oprettelsen af Det Europæiske Asylstøttekontor, men jeg mener f.eks., at der er truffet meget få foranstaltninger med henblik på at åbne

for den indvandring ad lovlige kanaler, der er strengt nødvendig, eller at få udarbejdet det direktiv om indvandring i form af sæsonarbejdere, som vi har set frem til i så lang tid, men som man i Stockholmprogrammet tilsyneladende end ikke har overvejet.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! Stockholmprogrammet er en del af opgaven med at opbygge et fælles juridisk og retsligt system i hele EU. I dokumentet er der en overskrift, som hedder "En forenkling af borgernes liv: et Europa for ret og retfærdighed".

Lad mig fortælle, hvad det fælles retssystem har gjort ved livet for en specifik person. Den 20-årige Andrew Symeou fra London blev i sommer udleveret til Grækenland efter en anklage om uagtsomt manddrab. Han sygner nu hen i et græsk fængsel og venter på at komme for en domstol. Bevismaterialet mod ham ville ikke holde vand i fem minutter, hvis det blev gennemgået af en britisk domstol. Bevismaterialet vedrørende identificeringen af ham er selvmodsigende. Vidneudsagnene bærer alle præg af at være skrevet af politiet. To vidner påstår, at de blev slået og mishandlet og tvunget til at underskrive nogle erklæringer, som de senere straks trak tilbage.

Appeldomstolen i London vidste udmærket godt, at der ikke var noget reelt bevismateriale mod Andrew Symeou, men man var tvunget til at udlevere ham, fordi man i henhold til den europæiske arrestordre ikke havde nogen magt til at standse udleveringen. De britiske domstole kan nu ikke længere beskytte britiske borgere mod uberettiget anholdelse og fængsling på foranledning af udenlandske domstole.

Vi havde et helt perfekt område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Storbritannien, inden vi kom med i EU. EU er ødelæggende for den retsbeskyttelse, som vi i århundreder har nydt godt af i England. I den proces vil mennesker få ødelagt deres liv. Stockholmprogrammet handler måske nok om retslige forhold, men det handler ikke om retfærdighed. Hvis det britiske folk gerne vil bevare sine frihedsrettigheder, må Storbritannien træde ud af EU.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Stockholmprogrammet indeholder så afgjort en række nyttige udspil, og jeg går helt klart ind for at presse på med hensyn til bekæmpelse af børnepornografi og terrornetværk på internettet. Foranstaltningerne til bekæmpelse af illegal indvandring og organiseret kriminalitet har også min opbakning. Sikkerhedstjenestens uindskrænkede adgang til EU's fingeraftryksdatabase er i den sammenhæng velbegrundet. Overvågningen må imidlertid ikke gå så vidt, at EU bliver et overvågningssamfund, som efterfølgende også leverer data videre til USA.

Der er derfor behov for at sikre, at de indsamlede data ikke misbruges. Dette handler i sidste ende om at beskytte den centrale grundlæggende rettighed til privatlivets fred, som hver enkelt EU-borger har, og i den forbindelse må vi være opmærksomme på, at frihed betyder frihed fra staten og ikke frihed gennem staten.

Jeg vil også gerne sige noget om harmonisering af EU's asyllovgivning. Dette er bestemt det helt rigtige at gøre. Vi bliver dog nødt til at gøre det fuldkommen klart, at uden harmonisering af de økonomiske forhold i de forskellige lande, vil dette ikke kunne fungere, idet folk naturligt nok vil tage derhen, hvor de kan få den bedste sociale sikring, de højeste indkomster, de reneste gader og de sikreste byer. Én ting står klart, og det er, at vi helt bestemt skal have harmoniserede forhold, men EU skal ikke blive til et område, hvor asylpolitikken er et tagselvbord.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Vi mener, at spørgsmålet om retfærdighed, frihed og sikkerhed er EU's næste store projekt. Dette projekt skal efter min mening håndteres i samme stil, som da vi håndterede det store projekt med EU's indre marked. Vi er nødt til at etablere et område med retfærdighed, frihed og sikkerhed for alle EU-borgere.

Hvordan når vi frem til det? Vi vil kunne gøre det ved hjælp af Stockholmprogrammet, der er et femårigt arbejdsprogram. Det er et vidtrækkende program, der dækker en række områder vedrørende retfærdighed, frihed og sikkerhed. I Parlamentets beslutning fastlægges de politiske målsætninger på dette område. F.eks. har vores prioritetssområder med hensyn til indvandring fokus på bekæmpelse af ulovlig indvandring samt en fælles asylpolitik, der bygger på reel og påbudt solidaritet. Jeg må også tilføje, at Parlamentet, når Lissabontraktaten træder i kraft, skal spille en meget væsentlig og konstruktiv rolle via beføjelserne i henhold til den fælles beslutningsprocedure.

Der er også visse politiske forskelle internt i Parlamentet. Og hvorfor ikke? Der er forskellige politiske grupper, og der er forskelligartede politiske synspunkter. Jeg vil dog gerne med specifik reference til min kollega Jeanine Hennis-Plasschaert, som jeg har stor respekt for, sige, at menneskerettighederne også har høj politisk prioritet for PPE-Gruppen, og at ALDE-Gruppen ikke har monopol på det her i Parlamentet. Vi kan ikke

acceptere, at ALDE-Gruppen går ud fra, at den har ret til at have monopol på princippet om forbud mod forskelsbehandling. Vi tror på dette princip, men vi tror også på nærhedsprincippet, hvilket vil sige, at vi også har pligt til at respektere de nationale følelser i EU's medlemsstater. Vi må ikke glemme, at Unionen bygger på enhed i mangfoldighed og ikke på enhed i ensartethed.

Luigi Berlinguer (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I Stockholmprogrammet er der i forhold til Haagprogrammet to nyskabelser, nemlig en rimelig balance mellem rettigheder og sikkerhed samt retsbeskyttelse på både det straffe- og civilretlige område.

Sikkerhed er en rettighed, og det vil sige, at man ikke lider nogen overlast på sin arbejdsplads, at man kan gå på gaden uden risiko for sit liv, at man som kvinde ikke bliver udsat for vold, og at man ikke bliver udsat for terrorhandlinger.

Medlemsstaterne og EU skal garantere borgernes sikkerhed. Sikkerhedsforanstaltninger, som formindsker retsgarantien for frihed, er imidlertid foranstaltninger, der gør den retslige situation mindre sikker, og er således en kilde til usikkerhed og grusomheder. Tænk bare på Guantánamo.

Europa er rettighedernes arnested. I Stockholmprogrammet er rettighederne nu fastlagt særdeles detaljeret. Der er en rimelig balance mellem på den ene side afskrækkende foranstaltninger med henblik på at forhindre kriminalitet og på den anden side borgernes daglige liv samt deres familiemæssige, sociale, økonomiske, arbejdsmæssige og undervisningsmæssige relationer, som alle reguleres via civilretten og det civilretlige system.

Dette er borgernes Europa. Det skal opbygges i medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner. Det europæiske samfund er mere forenet, og bevægeligheden er mere udtalt, end man sædvanligvis tror. Fri bevægelighed er nu en rettighed. Grænserne mellem medlemsstaterne er ikke uigennemtrængelige vægge, men net, som borgerne daglig bevæger sig igennem. Stockholmprogrammet udgør den institutionelle hovedhjørnesten, som tilvejebringer retsligt samarbejde og gensidig anerkendelse, et europæisk retssystem (bestående af de nationale og Fællesskabets systemer), både national ret og fællesskabsret, europæiske borgere og europæiske domstole (både de nationale og Fællesskabets domstole).

De europæiske regler dikteres af Fællesskabets regler og de europæiske domstoles retspraksis, men de afledes også af adfærden hos arbejdstagere, virksomheder, studerende og dommere, både nationalt og i form af det europæiske netværk mellem aktører på det retslige område. Man vil i Stockholmprogrammet gerne støtte en proces, der starter nedefra.

Parlamentet har gjort et godt stykke arbejde med denne beslutning, der forhåbentlig vil blive vedtaget her med stor enstemmighed, og som vi har arbejdet meget hårdt for. Rådet bør tage passende hensyn til beslutningen. Lissabontraktaten er endnu ikke trådt i kraft, men den er her og er nærværende. Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg håber, at Rådet er ambitiøst og tager det, som vi har udarbejdet her, og de mange krav som følge deraf til sig.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske det svenske formandskab med den måde, hvorpå man har fået gjort noget ved det spørgsmål om tiltaltes rettigheder til rimelig behandling i hele Europa, som man for længst burde have haft løst. Dette er et helt centralt supplement til den europæiske arrestordre. Vi er nødt til at sikre, at gensidig anerkendelse reelt kan bygge på gensidig tillid til alle de nationale strafferetlige systemer. Dette er på nuværende tidspunkt ikke tilfældet, og der er alvorlige svagheder.

Andrew Symeou fra min valgkreds har siddet i fængsel i Grækenland siden juli og kunne ikke blive løsladt mod kaution, fordi han var udenlandsk statsborger. Hans græske advokat har indgivet en klage over politiovergreb og ødelæggelse af bevismateriale. Der vil blive indgivet en anmodning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og det er noget af en skandale, at det er nødvendigt, idet der er tale om, hvordan en EU-borger bliver behandlet i en anden medlemsstat. Det er rystende, at man skal gå via Strasbourg.

Så jeg støtter den europæiske arrestordre, men vi skal bestemt have tilsvarende rettigheder for de tiltalte. Ellers får vi skandaler som med Andrew Symeou, og det er ødelæggende for offentlighedens opbakning til den europæiske arrestordre, sådan som man oplevet det i mit hjemland.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Vi har nu i nogle måneder talt om behovet for at finde den rette balance mellem at fastholde sikkerhedsniveauet og forsvare borgernes personlige rettigheder, hvilket understreger, at borgerne skal stå i centrum i Stockholmprogrammet. EU vedtager og iværksætter imidlertid foranstaltninger, der bringer ubalance mellem sikkerhedsniveauet og de personlige rettigheder, hvilket fører til oprettelse af organer, som skal kontrollere og indsamle alle mulige personoplysninger og

krænker vores værdighed ved at gøre os alle til mistænkte. Det er endvidere uacceptabelt, at indvandrerne skal behandles som forbrydere og potentielle terrorister. Vi støtter ikke forslaget til beslutning, fordi man dermed lægger fundamentet til at opbygge et moderne europæisk panoptikon, hvor man ligesom i den fængselsbygning, der i sin tid blev projekteret af Jeremy Bentham, løbende kan overvåge alles aktiviteter, uden at de indsatte er klar over overvågningens omfang, hvilket giver dem en falsk fornemmelse af privatlivets fred.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg tøver ikke med sige, at Stockholmprogrammet med hensyn til retfærdighed i EU er det mest ambitiøse udspil i de sidste par år. Jeg glæder mig så meget desto mere, fordi én af de grundlæggende idéer i programmet er at gøre livet lettere for EU's borgere. Korrekt gennemførelse af Stockholmprogrammet med hensyn til retfærdighed for borgerne vil naturligvis afhænge af, at der tilvejebringes en reel europæisk retskultur, sker ændringer i den praktiske tilgang ved udarbejdelse af ny lovgivning, og at e-justice-portalen kommer til at fungere ordentligt.

Princippet om gensidig anerkendelse, der for mig er et grundlæggende princip, kræver gensidig tillid, men også tillid til retssystemerne i andre lande, således som det er blevet nævnt her i dag. Disse værdier kan kun opstå via gensidig anerkendelse og forståelse, som efterfølgende vil kunne skabe en europæisk retskultur. Kendskab til og forståelse for hinandens systemer kan i sig selv kun opnås som følge af en aktiv, positiv politik, herunder erfaringsudveksling, besøg, vidensdeling og kurser for personer, der arbejder inden for retssystemet, navnlig dommere ved førsteinstansdomstole. Det omfatter også en grundig modernisering – og dette er særdeles vigtigt – af universiteternes uddannelsesprogrammer i EU.

Endvidere er det vigtigt at understrege betydningen af den flersprogede e-justice-portal. Portalen skal give adgang til juridiske databaser og til retslige og ikke-retslige elektroniske midler vedrørende appel. Der bør også være adgang til intelligente systemer udviklet som hjælp til de borgere, der søger efter løsninger på juridiske problemer, eller som gør brug af store registre, samt adgang til lister over personer, der arbejder i retssystemet, eller blot enkle vejledninger til retssystemet i hver enkelt medlemsstat. Så det glæder mig meget, at fru Ask og hr. Barroso har talt sammen om dette.

Jeg vil også gerne understrege behovet for, at der inden for det retslige samarbejde i civile sager udvikles en europæisk lovgivning af højeste kvalitet, der skal bygge på hensigtsmæssigt udarbejdede konsekvensvurderinger, med henblik på at give borgerne og virksomhederne effektive instrumenter, som sætter dem i stand til at løse en række juridiske problemer på det indre marked.

I en tid med stigende EU-modstand i mange medlemsstater giver Stockholmprogrammet os mulighed for at vise borgerne, at EU-institutionerne reagerer på borgernes aktuelle behov.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rette en særlig tak til de tre sekretariater, der fik denne beslutning færdig til dette plenarmøde.

Stockholmprogrammet kan betragtes som en pragmatisk handlingsplan for et mere sikkert og åbent Europa baseret på fælles værdier, principper og initiativer. Det bidrager til det praktiske samarbejde mellem de retshåndhavende institutioner, domstolene og udlændingemyndighederne. Der er en balance mellem de forskellige tiltag, og man fastholder den fælles sikkerhed, retsstatsprincippet og individets rettigheder. Det er imidlertid også et særdeles kompliceret spørgsmål.

Jeg vil gerne fremhæve indførelsen af konvergensprincippet. Det er endnu et skridt i retning af opbygning af en EU-stat. Det er udelukkende et spørgsmål om, at man samler suveræniteten på et sted. Det bygger på princippet om, at alle EU-organer i hele EU skal have adgang til alle data, oplysninger og efterretninger.

Der skal opnås interoperabilitet mellem EU's informationssystemer, således at alle EU-organer har adgang til hinandens data. Parlamentet tilføjer Kommissionens forslag merværdi. Alle spørgsmål vedrørende lighed, køn og forskelsbehandling er nævnt og velbeskrevet i dokumentet.

Når Lissabontraktaten træder i kraft, kan vi gribe det historiske øjeblik og etablere et vitalt og stærkt område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Parlamentet understreger med rette sin nye rolle som medlovgiver på lige fod med Rådet, når Lissabontraktaten træder i kraft. Jeg er glad for at få en masse europæiske fælles værdier ind i teksten såsom frihed, retfærdighed, grundlæggende rettigheder, demokrati, kvalitet og i den forbindelse privatlivets fred.

Jeg ved, at disse værdier har forskellig betydning, alt afhængigt af den generelle politiske situation, men i denne beslutning har man fundet den rette balance mellem dem. Jeg vil gerne reflektere over PSE's kampagne

"Sæt børnene i første række". Jeg noterer mig med glæde de børne- og familierelaterede afsnit i dokumentet. Det er min politiske hensigt at sikre lige rettigheder og engagement i EU for alle borgere.

EU's borgere kræver en pragmatisk, fremadrettet og omfattende europæisk migrationspolitik, der bygger på fælles værdier og bestemmelser, herunder principperne om solidaritet og gennemslagskraft.

Velhåndteret migration kan være til gavn for alle aktører og bidrage til økonomisk vækst i EU og i de andre medlemsstater, der har brug for migrantarbejdere.

Formanden. – Tak til Zita Gurmai, som formåede at holde sig inden for taletiden på to minutter, men jeg ved ikke, om tolkene kunne følge med, fordi jeg fik hele tiden rødt lys. Men lad os under alle omstændigheder rose tolkene, hvis de kunne følge med.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Hr. formand, fru minister, hr. minister, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil ikke gentage alle de hovedpunkter, som mine kolleger har fremsat vedrørende retfærdighed og indvandring, men jeg vil gerne påpege, at der kun kan etableres et europæisk retsligt område ved at forstærke den gensidige tillid blandt medlemsstaterne, da dette vil forbedre princippet om gensidig anerkendelse, der er hovedhjørnestenen i retfærdighedens Europa.

Der er sket betydelige fremskridt i løbet af de sidste 15 år, men der er stadig mange svagheder. Det glæder mig, at Lissabontraktaten omsider blev ratificeret af alle medlemsstater under forhandlingerne om denne tekst. Parlamentet vil på lige fod med Rådet få noget at skulle have sagt i spørgsmål vedrørende retlige og indre anliggender. Den demokratiske legitimitet vil blive større til gavn for borgerne.

Som ordfører for udtalelsen fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) for Udvalget for Andragender vil jeg gerne understrege, at Udvalget for Andragender modtager alt for mange klager vedrørende hindringer for borgernes frie bevægelighed i selve EU.

Jeg vil også nævne problemerne i forbindelse med den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser og med retten til socialforsorg samt med forskelsbehandling. Anerkendelse af ægteskab mellem personer af samme køn er derimod et område, der hører hjemme under medlemsstaternes kompetence. EU skal respektere dette nationale kompetenceområde.

Jeg opfordrer Kommissionen til hurtigst muligt at offentliggøre dens retningslinjer med henblik på at hjælpe medlemsstaternes myndigheder med effektivt at bekæmpe brud på princippet om fri bevægelighed. Borgerne skal kunne bevæge sig frit og gøre fuld brug af deres rettigheder på dette område uden indre grænser.

Jeg er begejstret for i beslutningen at se, at EU's strategi til bekæmpelse af narkotika har fundet plads ved udarbejdelsen af dette europæiske retslige område. Jeg håber dog, at EU vil udvise yderligere initiativ på dette punkt. Hvorfor udstyrer EU sig ikke med nye våben til bekæmpelse af dette voksende problem, der påvirker vores børn i en stadig yngre alder? Børnene er vores fremtid. Hvad gør vi for at beskytte dem? Lad os omsider udvise en vis pragmatisk sans i vores institutioner! Det er det, vores medborgere forventer af os.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Hr. formand! Det har været en lang rejse fra Tampereprogrammet, hvor vi blot så konturerne af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – og måske taler vi for meget – til denne usædvanlige situation, hvor Stockholmprogrammet og Lissabontraktaten falder sammen med hinanden. Jeg siger med respekt til alle dem, der tror, at vi ikke har brug for en handlingsplan i kampen for vores sag vedrørende den frihed og sikkerhed og retfærdighed, vi ønsker, at vi ikke sender vores spillere ud af banen, når kampen begynder. Vi kæmper i vores progressive hjørne, og for vores gruppe vil vi kæmpe for vores progressive politikker.

Men vi skal først have Stockholmprogrammet på plads. Vi har Lissabontraktaten, så alle medlemmer her, uanset hvordan de stemmer, vil skulle påtage sig et ansvar med efter jul at lovgive om områder, der betyder noget for os. Dette er et meget stort ansvar, og min gruppe har – som vores hårdtarbejdende ordførere hr. Aguilar og hr. Berlinguer har skitseret – sine prioriterede områder. Vi vil derefter kunne få et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i et demokrati, som vi vinder, eller vi taber.

Hvad angår vores prioriterede områder i forbindelse med bekæmpelse af forskelsbehandling sender vi et budskab til Rådet. Vi vil gerne have et horisontalt direktiv. Vi skal kæmpe for denne progressive linje. Vedrørende strafferet siger vi, at gensidig anerkendelse er vigtig, således at den europæiske arrestordre kommer til at fungere ordentligt. Vedrørende asyl siger vi ja til solidaritet mellem medlemsstaterne, men for os betyder en progressiv løsning, at de asylansøgere, der er sårbare, skal have den bedste bistand.

Så dette er de prioriterede områder i vores gruppe, dette er vores merværdi vedrørende hadforbrydelser, en ændring af migrationspolitikkerne, vold mod kvinder og en europæisk beskyttelsesordre. Alle disse emner illustrerer, hvordan vi som politisk gruppe – hvordan alle politiske grupper – kan tilføje værdi til Stockholmprogrammet og kan udforme lovgivning, der giver mening.

I sidste ende spiller vi med i kampen, fordi det for EU's borgere ikke blot er et spil. Det drejer sig om, at vi endelig – langt om længe – leverer de rettigheder, borgerne har bedt om i så lang tid, dvs. grundlæggende rettigheder vedrørende databeskyttelse, sikkerhed og bekæmpelse af terror. Alt dette vil betyde noget, når vi her i Parlamentet påtager os ansvaret for at lovgive. Vi vil kun kunne gøre det, hvis vi vedtager Stockholmprogrammet. Vi vil derefter kæmpe for en progressiv udgave af Stockholmprogrammet og progressiv lovgivning.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne sige hjertelig tak til næstformanden i Kommissionen, hr. Barrot, og til det svenske formandskab for Stockholmprogrammet. Stockholmprogrammet er gode nyheder for dem, der støtter idéen om, at EU ikke kun skal være et indre marked.

Opbygningen af et borgernes Europa betyder et reelt område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Jeg glæder mig over den lige store vægt, der tillægges de tre sider i denne trekant. I modsætning til visse mere radikale synspunkter mener jeg, at de alle tre er nødvendige. Sikkerhed uden frihed er diktatur, frihed uden sikkerhed er anarki, og retfærdighed er umulig uden frihed og sikkerhed.

Dette femårige program har sin rod i målene i Tampereprogrammet og er udtryk for reelle fremskridt på mange områder. Det er ikke desto mindre vigtigt at sikre sig, at disse mål bliver opfyldt. Den lovgivning og de instrumenter, som er blevet vedtaget, skal gennemføres effektivt. EU's borgere tager os ikke alvorligt, hvis vi ikke består denne test af, hvor effektive vi er. Det er f.eks. umuligt at presse på for et ind- og udrejsesystem og opfordre Kommissionen til at fremsætte et forslag til dette system med virkning fra 2015, når vi ikke ved, om Schengeninformationssystem II eller visuminformationssystemet vil blive taget i brug, idet systemerne er plaget af problemer og massive forsinkelser.

Jeg håber, der inden 2012 bliver etableret et fælles europæisk asylsystem og en indvandringspolitik med en fælles tilgang, både vedrørende modtagelse og integration af indvandrere og effektiv bekæmpelse af ulovlig indvandring.

Endelig er der fortsat mange udestående punkter, vi sammen skal tage fat på med henblik på at opbygge et borgernes Europa. Det nytter ikke at spille tiden med anliggender, som ikke er vores ansvar. Når man forsøger at blande sig i familieretten, hvilket hører under medlemsstaternes kompetence, er det ikke alene noget juridisk makværk, men det er også politisk set perverst, fordi det trækker os ind i meningsløse konflikter og leder opmærksomheden væk fra noget uhyre vigtigt, nemlig Stockholmprogrammet, som er af så afgørende betydning.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske det svenske formandskab og hele Parlamentet med den betænkning, vi har udarbejdet. Jeg vil dog gerne komme med tre advarende kommentarer, som jeg mener, er vigtige for fremtiden.

Det første punkt er, at programmet naturligvis ikke bliver nogen succes, hvis der ikke er noget lovgivningsinitiativ, dvs. hvis Rådet og Kommissionen ikke fremlægger retsakter med henblik på at udfylde programmet.

Den anden advarende kommentar, som mine kolleger allerede med rette har fremsat, er, at Parlamentet vil skulle spille en ny rolle. Det skal ikke blot udarbejde betænkninger med henblik på høring, som det har været tilfældet indtil nu. Det skal være medlovgiver, og der skal opnås enighed – og det skal sørge for at sikre den balance mellem sikkerhed og frihed, der til tider er så vanskelig. Dette er en ny opgave og et nyt ansvar for alle medlemmer i Parlamentet.

Endelig vil jeg gerne advare mod, at man helt ukritisk anvender nærhedsprincippet. Jeg hører mine kolleger tale om, at der skal udvises respekt for de nationale parlamenter – og det er rigtigt – men jeg må advare mod, at man ved en ufleksibel og fundamentalistisk fortolkning af nærhedsprincippet ikke vil kunne gøre fremskridt ved hjælp af Stockholmprogrammet. Hvis medlemsstaterne holder fast i en overdreven fortolkning af nærhedsprincippet, vil der ikke komme nogen fælles lovgivning om Stockholmprogrammet.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne kort henvise til afsnittet om økonomisk kriminalitet og korruption i Stockholmprogrammet. Teksten er blevet noget tandløs under forhandlingerne i Coreper. Den nuværende tekst henviser f.eks. til standarderne i Greco, som er et organ i Europarådets regi,

for bekæmpelse af korruption. Samarbejde med Greco og Europarådet er uhyre vigtig, men EU's standarder for bekæmpelse af korruption er højere end standarderne i Europarådet, der jo har 47 medlemsstater.

Jeg anmoder derfor venligst Rådet om – og opfordrer samtidig kraftigt til – at bibeholde en tekst, hvor der udtrykkes stort engagement med hensyn til at bekæmpe korruption. Vi skal have en EU-politik og en EU-ordning for at kunne bekæmpe korruption og svindel på en robust måde inden for EU, og dette behov og denne forpligtelse skal afspejles i Stockholmprogrammet.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske alle de personer, der har arbejdet med den foreliggende betænkning, og lykønske det svenske formandskab. Samfund ændrer sig ikke ved middelmådighed, men ved mod, overbevisning og visioner. Og disse elementer er blevet sat til skue her på plenarmødet i eftermiddag.

Vi taler om frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er tre grundlæggende principper. Men uden lighed og ligebehandling opnår man aldrig frihed – og man vil aldrig få sikkerhed, og man vil bestemt aldrig få retfærdighed. Det gælder især for minoriteter, der ofte tales ondt om, og som får så dårlig omtale.

Lighed og ligebehandling er de eneste holdbare byggesten i ethvert civiliseret samfund. Og jeg er derfor stolt over at kunne fremme og associere mig selv med et Europa, hvor vi alle er lige, uanset race, etnicitet, religion, overbevisning, alder, handicap, køn eller seksuel orientering – et Europa bestående af lige individer og et Europa bygget på grundlæggende værdier.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Hr. formand! Stockholmprogrammet er en reaktion på, hvor vigtigt det er at sikre EU-borgernes sikkerhed. Det er dog ikke altid en tilfredsstillende reaktion, for vi har ikke brug for en fuldstændig standardisering af straffe- og civilretten. Vi har kun brug for en harmonisering af disse lovområder og kun på klart definerede, begrænsede områder.

Europa har mest af alt brug for et godt samarbejde mellem politi og retsmyndigheder, således at juridiske domme kan fuldbyrdes effektivt, og forbrydere kan retsforfølges effektivt uden hensyntagen til EU's indre grænser. Med Stockholmprogrammet bør der således etableres en række incitamenter, og programmet skal fokusere på disse områder. Jeg vil her gerne gøre opmærksom på tre forhold i forbindelse med samordning af medlemsstaternes tiltag.

For det første er det vedrørende fri bevægelighed, der er en af vores kerneværdier, uhyre vigtigt, at vi samarbejder om udveksling af oplysninger om forbrydelser, som udgør en særlig trussel for den offentlige orden. Jeg tænker her navnlig på de forbrydelser af seksuel karakter, der udgør en fare for de svageste og mest forsvarsløse, dvs. børnene, og i Stockholmprogrammet fokuserer man med rette på dette.

Det er nødvendigt hurtigst muligt at begynde arbejdet med at oprette et europæisk register over seksualforbrydere og især over personer, der begår disse aggressive og yderst farlige forbrydelser mod børn. Interesserede parter og organisationer skal have størst mulig adgang til disse oplysninger. Fri bevægelighed skal gå hånd i hånd med bevægelighed for viden og oplysninger om eventuelle farer med henblik på at yde borgerne, herunder de mest udsatte (i det aktuelle tilfælde børnene), fyldestgørende beskyttelse.

For det andet er vi nødt til at sørge for effektiv eksekvering af domme vedrørende beslaglæggelse af forbryderes aktiver. Dette handler især om at gøre bekæmpelsen af organiseret kriminalitet effektiv og betyder, at man med domme afsagt i et land effektivt vil kunne opspore og efterfølgende beslaglægge aktiver, der er blevet skjult af forbrydere i et andet land. Det handler også om penge, der direkte er tjent på kriminalitet, samt om penge, der på et senere tidspunkt indirekte er tjent på kriminalitet.

For det tredje er jeg godt nok enig i, at ikkefrihedsberøvende straffe er en passende reaktion på mindre forbrydelser, men vi skal holde os for øje, at en frihedsberøvende straf, der isolerer lovovertræderen fra samfundet, i visse særlig velbegrundede tilfælde er den eneste reelle og praktiske måde, hvorpå man kan beskytte borgerne mod de farligste forbrydelser. Det er derfor også nødvendigt at tage hensyn til, at denne form for strafferetlig sanktion også er en retfærdig reaktion på yderst grusomme forbrydelser.

Afslutningsvis vil jeg gerne udtrykke min respekt for det dokument, der er blevet udarbejdet, og understrege, at formålet med programmet skal være at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaterne, samtidig med at man bevarer retssystemernes nationale karakter.

Formanden. – Det er nu tid til "catch the eye"-proceduren. Jeg holder mig meget strengt til forretningsordenen.

Der er fem medlemmer, som hver især får ordet i ét minut, og vi slukker for mikrofonen, når det ene minut er gået. Da mere end 15 medlemmer har bedt om ordet, hører vi de fem første.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at sige, at Stockholmprogrammet er den bedste vej fremad mod et Europa med borgerne i centrum, og takke både fru Ask og hr. Billström for deres visioner. Vi kan omsider gå hjem og fortælle alle uden undtagelse, at Europa er for dem, Europa er med dem, og Europa er os.

Stockholmprogrammet bliver naturligvis kun det, vi gør det til. Lad os give det en chance. Lad os støtte det så meget som muligt og komme i gang med at gennemføre det.

Jeg vil især gerne sige tak for, at der er fokus på børnene, hvilket vil sige, at vi endelig kan forstærke aktiviteterne med hensyn til at beskytte børnene, herunder migrantbørnene. Det er også rigtig godt, at vi har større mulighed for at bekæmpe kriminalitet på tværs af grænserne, samtidig med at vi respekterer de individuelle rettigheder.

(Formanden fratog taleren ordet)

Anna Hedh (S&D). – (SV) Hr. formand! Det glæder mig, at spørgsmålet om børns rettigheder, vold mod kvinder og forebyggelse af menneskehandel er blevet behandlet mere indgående i den seneste udgave af Stockholmprogrammet fra Rådet. Jeg var lidt bekymret over, at formandskabet ville opgive sine prioritetsområder. Og nu har vi også mulighed for at foretage forbedringer i overensstemmelse med Parlamentets stemmeafgivning.

Jeg er dog skuffet over, at der ikke er blevet nævnt noget om at udvikle en børnerettighedsstrategi for Europa som foreslået af Parlamentet for ganske nylig. EU skal, præcis som kommissær Barrot nævnte, fortsat gå i brechen for børns rettigheder. Med hensyn til ordlyden vedrørende menneskehandel er jeg også skuffet over, at formandskabet ikke har stået fast, for så vidt angår forbindelsen til købesex, køb af tjenester og muligheden for at lovgive på dette område. EU har også brug for et retsgrundlag til bekæmpelse af vold mod kvinder.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil bare nævne to punkter, som min gruppe mener, er meget afgørende omkring Stockholmprogrammet. For det første mener vi, at den fremgangsmåde til opnåelse af en balance, der meget ofte anvendes i programmet, går lidt i den gale retning. Sikkerhed er for os blot et redskab til at opnå frihed. Der er ikke tale om modsætninger. Når vi ikke er frie, er vi ikke sikre. Vi mener ikke, at den balance er helt i orden.

For det andet vil vi vedrørende Frontex gerne vide, hvad fru Wallström rent faktisk mener, når hun taler om at styrke Frontex. Hvad mener hun med det? Det er nemlig ikke blevet præciseret i nogen af de udgaver af Stockholmprogrammet, jeg har set.

Og mener hun ikke, at det kan være overordentlig vigtigt – endda endnu vigtigere – at styrke Parlamentets kontrol over Frontex og få Frontex til at holde op med at hjemsende personer, der meget vel kan have en grund til at bede om asyl, sådan som Frontex har gjort i år. Jeg ville foretrække at se en styrkelse på dette område. Jeg mener, at Stockholmprogrammet skal gavne alle indbyggerne i EU – ikke blot nogle få.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Hr. formand! Der hersker i dag ingen tvivl om EU's engagement i kampen mod terror, og takket være Stockholmprogrammet vil vi fortsat gøre fremskridt på det uhyre vigtige område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Denne kamp bygger efter min opfattelse på gensidig tillid mellem medlemsstaterne, men det er nu med de muligheder, Lissabontraktaten åbner op for, på høje tid at harmonisere de nationale lovgivninger, således at der ikke er nogen tidsfrist for at retsforfølge terrorhandlinger, som skal anses for at være en forbrydelse mod menneskeheden.

Når dette sker, vil ingen her i Parlamentet eller i andre parlamenter kunne forsvare terroristerne, sådan som det er sket, sker nu og måske fortsat vil ske, til skade for terrorofrene, som ser de personer, der myrdede deres elskede, blive behandlet som helte, mens de selv lider i stilhed.

Jeg beder derfor Parlamentet om at fremme eller vedtage et europæisk charter om rettighederne for terrorofre baseret på at forsvare mindet...

(Formanden afbrød taleren)

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Hr. formand! At dømme ud fra mange af talernes kommentarer i dag mener de, at Stockholmprogrammet fortjener, at der opnås bredest mulig konsensus, og at der udarbejdes et ambitiøst program. Dette vil være formålet med beslutningen, som i morgen sættes under afstemning.

Jeg beklager, at henvisningen til ikke-EU-statsborgeres stemmeret og til garantien for adgang til sundhedspleje for syge migranter ikke er medtaget i beslutningen. Jeg vil dog nævne vedtagelsen af en række væsentlige punkter som f.eks. behovet for, at der indføres et direktiv om forbud mod forskelsbehandling, fri bevægelighed for europæiske borgere og familier – jeg forstår det sådan, at der er tale om alle familier – henstillingen om at fjerne hindringer for, at man kan udøve sin ret til familiesammenføring, og forbuddet mod at frihedsberøve uledsagede mindreårige for blot at nævne nogle få.

Stockholmprogrammets succes kan efter min mening måles på fire punkter, nemlig om der kommer konkrete resultater, som gavner borgerne, om der udvises omhyggelig respekt for Parlamentets nye rolle – hvor den fælles beslutningsprocedure er et element, der tilfører merværdi – om de nationale parlamenter gennemfører Stockholmprogrammet med kvalitet for øje, samt om borgerne og særlig de unge i EU bliver bevidst om værdierne i programmet.

Der skal fra nu af være lige så meget fremdrift i forbindelse med vedtagelsen, som ligger bag den kommende gennemførelse...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Vi er nu færdige med talerne i henhold til "catch the eye"-proceduren. Jeg beklager, at 10-12 medlemmer ikke har kunnet få ordet, men det er umuligt i betragtning af det sene tidspunkt på dagen og den forretningsorden, vi er bundet af.

Beatrice Ask, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Tak til alle for deres synspunkter. Jeg er egentlig ikke så ked af, at ti medlemmer ikke kunne få ordet. Jeg glæder mig meget over det engagement, som medlemmerne udviser over for disse vigtige spørgsmål.

Nogen sagde, at dette program er ambitiøst. Det glæder mig at høre, for det har været et ambitiøst arbejde, men også et praktisk arbejde, hvor vi har villet forene visionen med en pragmatisk tilgang til, hvordan man kan gøre tingene bedre ud fra et medborgerperspektiv. Da jeg lyttede, virkede det som om, at mange af medlemmerne i det mindste er enige i hovedtrækkene i det udkast til program, som vi lige nu forhandler om.

Lad mig kommentere to områder. For det første spørgsmålet om form. Forhandlingen i dag har været lidt forvirrende – hvis jeg må udtrykke det sådan – eftersom nogle henviser til Stockholmprogrammet, men i virkeligheden taler de om det interessante beslutningsforslag, som man skal drøfte og træffe beslutning om i Parlamentet, dvs. medlemmernes holdning til det udkast, som formandskabet har fremlagt.

Nogen spurgte i begyndelsen af forhandlingen om, hvorfor vi drøfter et udkast, når der allerede findes et nyt. Sandheden er, at Parlamentet står midt i de drøftelser og forhandlinger, som pågår. Det forandrer sig hele tiden, og på fredag eller i weekenden kommer der et nyt udkast. Men jeg kan sige til det medlem, som syntes, at han havde et gammelt dokument, at vi på formandskabets websted hele tiden har det seneste udkast stående. De medlemmer, som gerne vil holde sig orienteret og se, hvad der sker, og også, hvordan forhandlingen i Parlamentet påvirker slutresultatet, skal naturligvis sørge for at få fat i de dokumenter, vi offentliggør.

For formandskabet har det været yderst vigtigt at arbejde med gennemsigtighed og åbenhed. Det er derfor, vi har haft rigtig mange drøftelser. De ti, som ikke fik mulighed for at fremlægge deres synspunkter her, må meget gerne sende en e-mail til mig eller Tobias Billström. Det er såre enkelt – adressen er beatrice.ask@justice.ministry.se, og Tobias Billströms adresse følger samme mønster. Man kan så sende en besked med sine synspunkter, således at de kommer med i betragtning. Vi må begynde at arbejde på en moderne måde, og åbenhed er for det svenske formandskab moderne metoder. Jeg ser frem til beslutningen og resultatet deraf, eftersom jeg noterer mig stor støtte til en del synspunkter, en del nuancer og en del fokuspunkter, som man peger på i beslutningen. Vi vil naturligvis give disse nøje eftertanke.

Der er også nogle få politiske spørgsmål, som jeg blot gerne vil nævne. For det første nævnte to medlemmer, hvoraf den ene var hr. Batten, specifikke eksempler på, hvordan borgerne bliver ramt – måske i et andet land – og efter medlemmernes mening er forholdene ikke synderlig gode. Det er typiske eksempler på manglende tillid til hinandens retssystemer. Man har så to valgmuligheder. Den første er at fortælle sine medborgere, at man skal blive hjemme, for hjemme har man altid det bedste retssystem. Men hvis man tror, at ens medborgere

fortsat vil benytte sig af muligheden for at bevæge sig frit, er det muligvis på tide at tænke over, hvordan man kan forbedre bl.a. de processuelle rettigheder i EU som helhed. Det er præcis formålet med Stockholmprogrammet. Jeg er derfor så utrolig glad for, at vi har kunnet tage det første skridt, for så vidt angår en styrkelse af de processuelle rettigheder med henblik på nu at garantere, at enhver, der er mistænkt eller offer for en forbrydelse og havner i en retssag i Europa, nu faktisk får hjælp med oversættelse og tolkning. Den grundlæggende rettighed findes bl.a. i Rådets konventioner, men findes ikke i praksis. Nu kan vi gøre en forskel, og det er præcis, hvad vi skal gøre.

Fru Macovei tog spørgsmålet om korruption og økonomisk kriminalitet op og syntes, at dette punkt var for vagt formuleret. Jeg vil gerne sige, at det er et meget tydeligt afsnit, hvor der stilles høje krav. Når vi nævner Sammenslutningen af Stater mod Korruption (Greco), skyldes det ikke – og det står der da heller ikke i Stockholmprogrammet – at vi som følge af deres holdninger skal have et lavere ambitionsniveau. Det, der står, er, at, vi ligesom med mange andre opgaver skal arbejde tæt sammen med dette betydningsfulde organ i disse spørgsmål, da vi skal gå efter pengene, hvis vi skal bekæmpe organiseret kriminalitet. Jeg tror, det er vigtigt.

Mange har nævnt nærhedsprincippet. Jeg mener, at det forslag, der nu drøftes, indebærer en meget tydelig stillingtagen i og med, at EU-samarbejdet på det retslige område og indenrigsområdet skal udgøre en merværdi. Det, man på nationalt plan kan klare præcis lige så godt, skal man lade blive der. Det er, når vi har brug for at samarbejde, at vi skal anvende EU's institutioner. Jeg mener ikke, at vi fratager nationalstaterne nogle rettigheder, men i stedet tilføjer vi en merværdi, som kan gavne alle medborgere.

Til sidst vil jeg gerne tage spørgsmålet om privatlivets fred og databeskyttelse op, hvilket er en stor og vigtig debat. Jeg tror, det var hr. Borghezio, som nævnte dette og følte, at der var en del bekymring over Stockholmprogrammet, som det ser ud nu. Han udtrykte bekymring for bl.a. overvågning og store databaser. Han sammenlignede også det, vi arbejder med på dette område, med situationen i det tidligere Østtyskland og i de kommunistiske stater, som tidligere fandtes i Europa. Jeg mener, at denne type argumentation er fuldstændig usaglig. I Østtyskland var der ingen databeskyttelse, intet demokrati og ingen grundlæggende rettigheder for borgerne – tre vigtige faktorer, som er grundlæggende for vores samarbejde. For så vidt angår Stockholmprogrammet, styrker og skærper vi reglerne for databeskyttelse og respekt for de individuelle rettigheder og også for demokratiet i en række henseender. Faktum er, at man i den informationsstrategi, som vi vil, at EU skal udarbejde, skal afveje en metodisk og effektiv informationsudveksling med strenge krav om beskyttelse af privatlivets fred og sikker datahåndtering, men også krav om, at oplysninger ikke bliver liggende for længe. Man kan eventuelt læse disse afsnit på ny, for de er meget tydelige. Dette er et fremskridt, som vi også har fået ros for fra den ombudsmand i EU, der arbejder med dette.

Til slut sagde nogen, at vi burde gøre Stockholmprogrammet mere konkret. Programmet indeholder en række meget konkrete og praktiske elementer, men det reelle arbejde begynder nu. Nogle medlemmer påpegede, at man havde måttet arbejde med beslutningen under tidspres, og at det har været meget vanskeligt at nå det hele til tiden. Jeg kan kun sige, at det vil blive værre. Når vi har vedtaget Stockholmprogrammet, vil Parlamentet blive involveret i det vigtige arbejde, som skal gøres med hensyn til at gennemføre og gå ind i detaljerne i de forskellige forslag. Det vil indebære et stort tidspres og meget stress, men også store udfordringer og store muligheder for at gøre en forskel. Jeg siger rigtig mange tak for synspunkterne, og man må som sagt gerne bruge internettet, hvis man vil i kontakt med formandskabet i de kommende dage.

Tobias Billström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er naturligvis helt enig i det, fru Ask lige har sagt om de generelle konklusioner vedrørende programmet. Og jeg vil gerne sige tak for alle de konstruktive indlæg, der er blevet fremlagt her i dag.

Jeg vil også gerne takke formændene for de tre udvalg, Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, Retsudvalget og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, for deres meget konstruktive samarbejde om disse spørgsmål. Som jeg sagde i mit indledende indlæg, viser dette virkelig, at alle involverede parter påtager sig et stort ansvar, hvilket jeg mener, at vi har grund til at være meget stolte over.

Jeg vil gerne understrege betydningen af at samarbejde på alle væsentlige områder i forbindelse med dette program. I sit indlæg sammenlignede hr. Busuttil med den store opgave vedrørende det indre marked, hvilket jeg ikke synes, er så fjernt fra sandheden, da dette er et omtrent lige så stort og vigtigt projekt. Et ord, som har været gennemgående i de politiske samtaler om asyl- og migrationsspørgsmålene i de senere år, har jo været solidaritet. Samtlige medlemsstater er enige om, at solidariteten skal styrkes, og ikke alene solidariteten mellem medlemsstaterne, men også solidariteten mellem EU og tredjelande. Det er det budskab, vi gerne vil formidle i Stockholmprogrammet.

Som jeg sagde i min indledning, mener vi, at dette komplekse spørgsmål kræver meget brede og holdbare løsninger, som gennemsyrrer hele politikområdet. Det er bl.a. derfor, der ikke findes noget specifikt afsnit om solidaritet i Stockholmprogrammet. Der findes i stedet et element af solidaritet i samtlige punkter.

Den globale tilgang til migration bør i denne sammenhæng være et af de vigtige udgangspunkter. Den rolle, Frontex spiller, bør styrkes. Fru Keller tog jo dette op i sit indlæg. Jeg vil gerne gøre det helt klart, at Frontex alene ikke er svaret på dette problem. Frontex er ansvarlig for samordningen af medlemsstaternes grænsekontrol, men har f.eks. intet mandat med hensyn til redningsoperationer til søs. Situationen i Middelhavet er ikke primært et grænsekontrolproblem. Det er et problem, som kræver flere forskellige typer foranstaltninger. Et øget samarbejde mellem oprindelses- og transitlande er af allerstørste betydning. Vi er også nødt til at satse på udviklingssamarbejde i form af bistand. Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at Parlamentet i allerhøjeste grad vil blive involveret i alle disse aspekter, nu når vi får Lissabontraktaten på plads, og den demokratiske kontrol vil blive større på disse områder.

Med udgangspunkt i alt det, som er blevet sagt her i dag, synes jeg også, det er vigtigt at påpege, at Lissabontraktaten virkelig indebærer en reel og betydningsfuld forandring. Det er jo store forandringer, som indebærer, at den almindelige lovgivningsprocedure erstattes med en procedure, som på en række områder giver Parlamentet en stærkere position i lovgivningsprocessen. Jeg føler altså overhovedet ikke den uro, som fru Keller har udtrykt her i dag, for så vidt angår disse spørgsmål. Jeg synes tværtimod, at vi ser store fremskridt i retning af øget demokratisk kontrol på dette politikområde.

Afslutningsvis vil jeg gerne ligesom min kollega fru Ask sige, at man er mere end velkommen til at fremsende sine synspunkter til os via e-mail, hvis man ikke havde lejlighed til at fremlægge dem her i dag.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne fremhæve kvaliteten af det arbejde, der er udført af de tre udvalg: Retsudvalget – hr. Casini er her – Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender – hr. Aguilar er her – og også Udvalget om Konstitutionelle Anliggender. Det er et yderst interessant stykke arbejde, og det er med til, at vi og det svenske formandskab kan udarbejde en endelig udgave af Stockholmprogrammet.

Som hr. Busuttil sagde, er det rigtigt, at borgerne har et indre marked, men de har ikke reelt et område med retfærdighed, sikkerhed og frihed, også selv om der takket være Schengenaftalen nu er etableret et område med fri bevægelighed. Vi må holde fast i fordelene ved dette. Jeg vil tilføje, at retningslinjerne med hensyn til misbrug er blevet offentliggjort.

Jeg vil gerne sige, at denne tekst virker forholdsvis velafvejet på mig. Efter at have hørt en række personers forskellige forhåbninger, har man i denne tekst fundet en vis balance. Jeg må også sige, at vi formulerer Stockholmprogrammet i en verden, hvor organiseret kriminalitet, it-kriminalitet og terrorisme spreder sig, og hvor vi jo har brug for at beskytte os. Dette er, hvor EU kan bidrage med at tilføre merværdi.

Jeg vil også gerne sige, at vi på dette juridiske område stadig oftere har borgere, par, som har dobbeltnationalitet, og de skal derfor også her kunne nyde godt af deres rettigheder i de forskellige medlemsstater, de befinder sig i.

Det ligger mig også meget på sinde at understrege, at vi har gjort fremskridt med hensyn til processuelle garantier, som fru Ask så udmærket forklarede, og dette er et særdeles vigtigt element i Stockholmprogrammet. Der blev nævnt et eksempel med en britisk statsborger i Grækenland. Hvis der var minimumsprocedurer, ville det gøre tingene meget lettere. Desuden vil jeg gerne gentage hr. Coelho's udsagn om, at vi er kommet langt siden Tampere.

Jeg vil tilføje, at vi heller ikke kan acceptere udtrykket "fort Europa". Hr. Billström har allerede talt om det. Dette er også garantien for en velafvejet europæisk migrationspolitik. Når vi afviser ulovlig indvandring, skyldes det al den menneskehandel og organiserede kriminalitet, der ligger bag. Det er der ingen grund til at benægte. Men det er dog også sådan, at det vist er lykkedes os at fremlægge en asylpolitik, der i overensstemmelse med de europæiske værdier ikke er for stram.

Jeg har selvsagt ikke mulighed for at besvare alle spørgsmålene, fordi tiden løber. Jeg vil blot gerne sige, at Stockholmprogrammet er meget pragmatisk, som fru Ask nævnte, og at det således er op til det spanske formandskab at gennemføre en handlingsplan – og at Parlamentet fra nu af vil være medlovgiver. Jeg ser afgjort dette som et betydningsfuldt middel til fremme af dette område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som borgerne ønsker sig så inderligt.

Jeg er taknemmelig for det, Parlamentet allerede har gjort, og for det, man som medlovgiver vil gøre fremover vedrørende området med retfærdighed og sikkerhed.

Formanden. – Som afslutning på forhandlingen har jeg modtaget et forslag til beslutning⁽²⁾ fremsat i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) I de senere år har EU's dagsorden i stadig mindre grad båret præg af ønsket om at forsvare og fremme menneskerettighederne, idet medlemsstaternes sikkerhed har fået så stor politisk prioritet. EU's område med frihed, sikkerhed og retfærdighed går ind i en afgørende fase. Med Maastrichttraktaten blev der på fællesskabsplan indført visse aspekter vedrørende retfærdighed og indre anliggender, som indtil da helt igennem var blevet behandlet på mellemstatsligt niveau. Med Tampere- og Haagprogrammerne kom der større politisk fremdrift med hensyn til at konsolidere disse politikker. Og med Stockholmprogrammet fastlægges så prioritetsområderne for de næste fem år, således at fordelene ved et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bliver til virkelighed for borgerne. Programmet vil blive gennemført, når Lissabontraktaten træder i kraft. Ved at gøre den fælles beslutningsprocedure til den almindelige lovgivningsprocedure vil EU's politikker vedrørende retfærdighed og indre anliggender og de foranstaltninger, der i den anledning iværksættes, være omfattet af parlamentarisk kontrol.

Kinga Gál (PPE), skriftlig. – (HU) Under udarbejdelse af Stockholmprogrammet var det vores mål at gøre EU's borgere bevidst om de konkrete fordele ved et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Men det at skabe et Europa for borgerne går langt videre end blot at formulere et program. Lissabontraktaten åbner for en ny dimension for borgerne med hensyn til at gøre deres interesser gældende. De rettigheder, frihedsrettigheder og principper, der er nedfældet i chartret om grundlæggende rettigheder, får retskraft. EU kan nu undertegne Europarådets aftale om beskyttelse af menneskerettigheder. Denne retsakt skal træde i kraft hurtigst muligt. Vi skal have en klar gennemførelsesplan for, hvordan vi opfylder disse forpligtelser, således at de nye lovrammer får ordentlig substans.

Dette vil være op til Spaniens kommende EU-formandskab. Processen vedrørende menneskerettigheder, herunder mindretalsrettigheder, i henhold til fællesskabsretten blev påbegyndt med Lissabontraktaten. Med Stockholmprogrammet vil dette blive udmøntet til politiske målsætninger for at de påtænkte specifikke handlingsplaner for de kommende år kan få substans. Som led i hele processen vil ikke alene EU's muligheder være blevet større efter den 1. december, men også dets ansvarsområder.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Et af de højtprioriterede områder i Stockholmprogrammet vil være håndhævelse af grundlæggende rettigheder. Nu hvor chartret om grundlæggende rettigheder får retskraft, og EU undertegner den europæiske menneskerettighedskonvention, er det EU's pligt at styrke engagementet vedrørende menneskerettigheder og at bidrage til at gøre EU's borgere så bevidst om deres rettigheder som muligt.

Dette er med sikkerhed nyttige foranstaltninger, da de grundlæggende principper bag menneskerettighederne kræver konstant opmærksomhed, og vi har også i EU stadig en del at gøre på dette område. Voksende diskrimination og intolerance udgør i stadig større grad alvorlige sociale problemer. Nationale og etniske minoriteter, navnlig romaerne, de homoseksuelle og de handicappede, er hver dag ude for en vis form for diskrimination. Det er derfor vigtigt, at hver medlemsstat gennemfører de eksisterende direktiver konsekvent, og at Rådet udvider beskyttelsen til at omfatte hver udsat gruppe ved at godkende det nye, omfattende forslag til direktiv.

Som følge af den økonomiske krise er der stigende racisme og fremmedhad samt et stigende antal forbrydelser på grund af disse problemer. Ifølge Agenturet for Grundlæggende Rettigheder giver statistikken ikke et reelt billede af den virkelige situation, idet ofrene i de fleste tilfælde ikke er klar over deres rettigheder og ikke går til myndighederne. Det er et fælles ansvar for EU's institutioner og medlemsstaterne at få ændret den situation. Vi skal på EU-plan udarbejde bestemmelser, der kan sikre, at EU og medlemsstaterne fortsat beskytter mangfoldigheden og slet ikke levner plads til vold.

---

(2) Se protokollen.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) I Stockholmprogrammet forpligtes Kommissionen til at fremsætte et forslag til, hvordan Den Europæiske Union kan tiltræde den europæiske menneskerettighedskonvention. Dette er et vigtigt og betydningsfuldt skridt, der vil sætte os i stand til at kunne udvikle et ensartet minimumsbeskyttelsesniveau vedrørende grundlæggende rettigheder i Europa. I kraft af konventionstiltrædelsen vil EU's institutioner være omfattet af ekstern, uafhængig kontrol med hensyn til, om EU's lovgivning og aktiviteter overholder den europæiske menneskerettighedskonvention. EU vil samtidig kunne forsvare sin position i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Dette vil sætte en stopper for, at der kan være uoverensstemmelse mellem afgørelser truffet af De Europæiske Fællesskabers Domstol og af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Med henvisning til punkt 16 i forslaget til beslutning opfordrer jeg til, at forhandlingerne om EU's tiltrædelse til den europæiske menneskerettighedskonvention påbegyndes straks. I forbindelse med den beslutning, vi drøfter, opfordrer jeg til, at Polen øjeblikkelig opsiges protokollen om anvendelse af chartret om grundlæggende rettigheder på Polen og Det Forenede Kongerige. Nu hvor Lissabontraktaten træder i kraft, finder chartret om grundlæggende rettigheder anvendelse på alle tiltag vedrørende det fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det er en skandale, at den højreorienterede regering i Republikken Polen ved at give efter for pres fra den katolske kirkes høje herrer nægter polakkerne de rettigheder, som de er berettiget til. Borgerne i Polen bør kunne nyde disse rettigheder på samme måde som borgerne i de øvrige EU-medlemsstater. Hvis vi ikke ønsker at se polakkerne som andenklassedborgere i EU, skal chartret om grundlæggende rettigheder indføres i sin helhed.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig. – (HU) En vigtig del af Stockholmprogrammet vedrører øget beskyttelse af udsatte grupper. Det er urealistisk at etablere et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden et forbud mod alle former for diskrimination. Men et forbud er ikke vidtrækkende nok. EU skal gøre en specifik indsats mod enhver diskriminerende bestemmelse, da dette er den eneste mulige måde, hvorpå EU kan være ordentlig til gavn for borgerne på dette område. Jeg vil gerne blot nævne en af disse diskriminerende bestemmelser, der påvirker helt almindelige nationale minoriteter. Der foregår i øjeblikket et sprogligt folkedrab i to EU lande. Jeg beder derfor Rådet og det kommende spanske formandskab om være mere opmærksom på at forhindre diskriminerende bestemmelser, når man gennemfører Stockholmprogrammet. Ellers vil programmet ikke tjene den enkelte EU-borgers interesser, men blot de respektive befolkningsflertals interesser.

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

10. Samlet udsendelse af illegale indvandrere til Afghanistan og andre tredjelande (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagordenen er redegørelserne fra Rådet og Kommissionen om den samlede udsendelse af illegale indvandrere til Afghanistan og andre tredjelande.

Tobias Billström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begynde med at takke for muligheden for at komme her i dag for at drøfte dette vigtige spørgsmål. At dømme ud fra de spørgsmål, som er blevet stillet af nogle af medlemmerne, er det tydeligt, at dette er et spørgsmål, som vækker en vis uro. Jeg håber, at jeg i dag kan præcisere Rådets holdning og besvare medlemmernes spørgsmål.

Retsstatsprincippet og respekten for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder er grundlæggende principper for samarbejdet i EU. De skal være de vejledende principper for medlemsstaternes samarbejde inden i EU. Disse principper er og skal også fortsat være udgangspunktet for samarbejdet på asyl- og migrationsområdet.

EU's samarbejde på migrationsområdet har udviklet sig hastigt i de seneste år og omfatter en række forskellige retsakter og andre typer foranstaltninger. For så vidt angår asylansøgernes rettigheder, vil jeg pege på det grundlæggende formål med asylsamarbejdet. Målet er at etablere et fælles europæisk asylsystem, som indebærer, at mennesker får beskyttelse i overensstemmelse med Genèvekonventionen om flygtninges retslige stilling og andre internationale traktater, som vedrører mennesker med behov for beskyttelse. Inden for rammerne af dette samarbejde findes der bestemmelser for at kunne tilbyde subsidær beskyttelse og bestemmelser om asylbehandling, modtagelse og hjemsendelse. Bestemmelserne omfatter hele asylområdet og udgør grundlaget for det fælles europæiske asylsystem.

De mest centrale retsakter på asylområdet er Dublinforordningen om fastsættelse af kriterier og mekanismer til afgørelse af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, modtagelsesdirektivet, som fastlægger minimumsstandards for modtagelse af asylansøgere, anerkendelsesdirektivet, der drejer sig om minimumsstandards for, hvornår et tredjeland statsborger skal anses for at have brug for international beskyttelse, og direktivet om asylprocedurer vedrørende minimumsstandards for medlemsstaternes procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse.

Alle disse retsakter bliver for tiden revideret med henblik på en yderligere tilnærmelse mellem medlemsstaternes lovgivning på dette område for således at gøre den mere fuldstændig og effektiv. De foreslåede ændringsforslag vil blive afgjort ved hjælp af den fælles beslutningsprocedure, hvilket betyder, at udviklingen af det fælles europæiske asylsystem vil blive politisk bredt funderet.

Velhåndteret migration indebærer både, at der skabes muligheder for, at personer lovligt kan rejse ind i EU, og at man kan sende dem tilbage, der ikke opfylder betingelserne for indrejse til og ophold i området, eller som savner grundlag for asyl. Med hensyn til de grundlæggende rettigheder for dem, der ikke har ret til at opholde sig i EU, vil jeg gerne for det første henvise til de almindelige retsprincipper, som skal være grundlaget for alle EU's aktiviteter, og for det andet mere specifikt henvise til de regler, der finder anvendelse for hjemsendelse af tredjelandstatsborgere, som ikke har ret til at rejse ind i eller opholde sig lovligt i en medlemsstat. Disse regler er fastlagt i det hjemsendelsesdirektiv, der blev vedtaget af Parlamentet og Rådet i 2008. Direktivet er et første vigtigt skridt i retning af en lovgivning, der sigter mod at sikre retfærdighed og gennemsigtige procedurer for at opnå en mere effektiv politik om hjemsendelse på europæisk plan. Et grundlæggende princip ved arbejdet vedrørende hjemsendelse er, at der skal være retssikkerhed, og at reglerne skal være humane og effektive.

Arbejdet vedrørende hjemsendelse omfatter også bestemmelser om fælles hjemsendelsesflyvninger. Rådets afgørelse om tilrettelæggelse af fælles flyvninger til hjemsendelse af tredjelandstatsborgere, som ikke har fået bevilget opholdstilladelse eller asyl, blev vedtaget i 2002 inden for rammerne af handlingsprogrammet for hjemsendelsesaktioner. Ordningen med fælles flyvninger er en effektiv udnyttelse af ressourcerne og bidrager til at forbedre det operative samarbejde mellem medlemsstaterne. Jeg vil dog gerne understrege, at det ikke handler om at gennemtvinge kollektive udvisningsbeslutninger. Det er en samarbejdsforanstaltning, der har til formål at udnytte medlemsstaternes kapacitet mere effektivt. I de fælles retningslinjer, som fulgte med Rådets afgørelse, foreskrives det, at der kan tilrettelægges fælles flyvninger for personer, som ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse til, ophold i eller bosætning i en medlemsstats område. Den tilrettelæggende medlemsstat og hver af de deltagende medlemsstater sørger for, at den retslige situation for hver enkelt af de hjemsendte, som de er ansvarlige for, tillader hjemsendelse.

I forordningen om oprettelse af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved de Ydre Grænser får denne myndighed, dvs. Frontex, også lov til at yde medlemsstaterne den nødvendige bistand til at tilrettelægge de fælles hjemsendelsesaktioner. I oktober i år opfordrede Rådet også Frontex til at undersøge muligheden for at finansiere fælles hjemsendelsesflyvninger.

Alle disse foranstaltninger skal sikre, at der findes international beskyttelse for dem, der har brug for det, og at hjemsendelsen af tredjelandstatsborgere, som opholder sig ulovligt i EU, sker på en retssikker og lovlig måde. Anvendelse af fælles hjemsendelsesflyvninger indebærer ikke, at non-refoulement-princippet krænkes, eller at kravet om individuel sagsgennemgang omgås. Medlemsstaterne forventes at tage hensyn til de særlige omstændigheder for hver person, som hjemsendes, herunder eventuel ansøgning om international beskyttelse. Dette gælder naturligvis også for personer, som er kommet fra Afghanistan.

Fællesskabets politik for hjemsendelse er naturligvis vigtig, men det er bare et aspekt af en omfattende migrationspolitik. Den europæiske pagt om indvandring og asyl, der blev vedtaget af Rådet i september sidste år, bekræfter EU's forpligtelser i den globale tilgang til migration. Dette indebærer, at migrationsspørgsmål bør være en integreret del af EU's forbindelser med tredjelande, og at en effektiv håndtering af migration skal være ensartet. Det kræver også et tæt partnerskab mellem oprindelses-, transit- og destinationslande.

Med Stockholmprogrammet, som vi har drøftet tidligere i eftermiddag, får vi givetvis bekræftet og yderligere udviklet denne overordnede strategi.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil forsøge at gennemgå hovedprincipperne bag vores tilgang til problemerne omkring migration og hjemsendelse.

Europæisk lovgivning forpligter medlemsstaterne til at sikre, at tredjelandstatsborgere, der opholder sig på deres eget område, om ønsket kan anmode om international beskyttelse. Hvad angår muligheden for, at disse statsborgere, afghanere i det aktuelle tilfælde, tildeles en eller anden form for international beskyttelse, skal medlemsstaterne behandle hver enkelt asylansøgning ved at anvende kriterierne i den europæiske lovgivning på de specifikke individuelle omstændigheder for hver enkelt asylansøger. Medlemsstaterne skal afgøre, om asylansøgeren kan påberåbe sig flygtningestatus, og hvis vedkommende ikke opfylder de nødvendige kriterier til at blive behandlet som flygtning, skal man efterprøve, om der kan ydes såkaldt subsidiær beskyttelse.

Jeg vil nu gennemgå principperne. For det første må tredjelandstatsborgere ikke sendes tilbage til deres hjemland, hvis der er risiko for alvorlige overgreb. Af EU's lovgivning og nærmere bestemt anerkendelsesdirektivet fremgår det, at medlemsstaterne i overensstemmelse med deres internationale forpligtelser skal overholde non-refoulement-princippet. Medlemsstaterne kan derfor ikke sende personer, der er flygtninge som omhandlet i Genèvekonventionen, eller som har fået tildelt subsidiær beskyttelse, tilbage til Afghanistan. Desuden er medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at ingen hjemsendelsesaktioner sker i strid med den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 3, der forpligter medlemsstaterne til at garantere, at en person ikke bliver sendt tilbage til sit hjemland, hvis vedkommende vil blive udsat for forfølgelse eller alvorlige overgreb efter sin hjemsendelse.

Det andet punkt er, at man ikke kan behandle ansøgningerne over en kam med hensyn til, om hjemsendelsesaktionerne til Afghanistan er hensigtsmæssige. Afghanistan er et af de lande, hvorfra asylansøgerne i EU hyppigst kommer. Jeg skal tilføje, at EU blot tager sig af en lille brøkdel af det samlede antal afghanske flygtninge, hvoraf de fleste er bosiddende i nabolandene, først og fremmest Iran og Pakistan.

Man kan ikke drage generelle konklusioner om, hvorvidt den tvungne hjemsendelse af afghanere til deres oprindelsesland overtræder fællesskabsretten, den europæiske menneskerettighedskonvention eller Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det er op til de medlemsstater, som modtager ansøgningerne, at træffe afgørelse om hver enkelt ansøgning på baggrund af de individuelle omstændigheder. Når medlemsstaterne behandler ansøgningerne, skal de se på de aktuelle specifikke individuelle omstændigheder for at kunne afgøre om hver enkelt ansøger har behov for eventuel beskyttelse.

Dette indebærer undersøgelse af de politiske og humanitære sikkerhedsforhold og menneskerettighedssituationen i Afghanistan. Det indebærer også undersøgelse af den specifikke situation i den del af landet, som ansøgeren kommer fra, samt de individuelle personlige omstændigheder som f.eks. vedkommendes familiemæssige situation og aktiviteter i hjemlandet eller eventuelle andre specifikke karakteristika, der måtte gøre vedkommende mere udsat.

Man kan ikke drage nogen generelle konklusioner om, hvorvidt afghanske asylansøgere har behov for beskyttelse, men statistikken viser, at anerkendelsesraten for denne gruppe er steget i de sidste par måneder. I første halvdel af 2009 fik næsten 50 % af de afghanske asylansøgere international beskyttelse i EU – sammenlignet med under 30 % i sidste kvartal i 2008.

Jeg kommer så til et andet spørgsmål, nemlig hvilke betingelser, der skal opfyldes, inden der træffes beslutning om hjemsendelse. I min seneste redegørelse om den hjemsendelse af afghanere til Kabul, som Det Forenede Kongerige og Frankrig foretog i fællesskab, gav jeg udtryk for, at medlemsstaterne skal træffe tre forholdsregler inden hjemsendelse af en person til et tredjeland som Afghanistan.

De skal for det første sikre, at den pågældende migrant ikke ønsker at søge om international beskyttelse. For det andet skal de, hvis der indgives ansøgning om international beskyttelse, sikre, at ansøgningen er blevet behandlet grundigt og individuelt og er blevet afvist efter en hensigtsmæssig sagsbehandlingsprocedure – og for det tredje skal de sikre, at de hjemsendte migranternes liv ikke vil være i fare i deres hjemland.

Kommissionen har søgt at få større klarhed over omstændighederne ved den hjemsendelsesaktion af afghanere, som Frankrig og Det Forenede Kongerige foretog. Kommissionen har imidlertid på nuværende tidspunkt ikke nogen som helst oplysninger, der tyder på, at de tre betingelser ikke var opfyldt for de pågældende personer.

Hvordan forholder det sig så med de hjemsendelsesaktioner, der involverer adskillige personer, som blev sendt tilbage til deres hjemland, med hensyn til, om hver enkeltpersons sag blev bedømt individuelt?

Protokol 4 til den europæiske menneskerettighedskonvention og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder forbyder kollektive udvisninger, men der er ingen juridiske hindringer for eller for den sags skyld noget principielt til hinder for, at en række hjemsendelser, der er truffet afgørelse om

individuelt, foretages i fællesskab, idet hver hjemsendelse sker på grundlag af en separat afgørelse, f.eks. ved at benytte det samme fly, og der er heller ikke nogen juridiske hindringer for, at hjemsendelserne tilrettelægges i fællesskab af en række medlemsstater.

Frontex's nuværende mandat giver i forvejen mulighed for operativt samarbejde om fælles hjemsendelsesaktioner. Rådet har anmodet om, at Frontex's operationelle beføjelser styrkes, og navnlig, at man skal overveje muligheden for regelmæssigt at chartre nogle fly for at foretage hjemsendelserne. Disse fælles tiltag skal gøre hjemsendelsesaktionerne mere logistisk effektive og kan også resultere i en række meget ønskværdige fordele, for så vidt angår hjemsendelser, der altid er belastende.

Det skal også bemærkes, at selv om de fleste medlemsstater endnu ikke har gennemført hjemsendelsesdirektivet, tilskynder Kommissionen dem til at sørge for, at deres afgørelser om hjemsendelser denne gang overholder bestemmelserne i dette direktiv. Dette indebærer navnlig, at der skal gives førsteprioritet til frivillige hjemsendelser, at der er ret til at indbringe appel mod afgørelser om hjemsendelser, og at der tages hensyn til individuelle behov hos sårbare personer. Dette hjemsendelsesdirektiv er endnu ikke trådt i kraft. Det vil det snart gøre, og man vil dermed kunne give de pågældende personer en række yderligere garantier.

Det var så de svar, jeg gerne ville give, og som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen. Hr. Billström forklarede jo også, at vi vedrørende alle disse problemer forsøger at finde den rette balance mellem ønsket om at tage imod dem, der er forfulgt af politiske årsager, og som virkelig fortjener at blive beskyttet, og så samtidig også behovet for at erkende, at nogle ansøgninger er grundløse. Så det er noget af en balancekunst, og Kommissionen følger situationen tæt.

Det var ordene her i Parlamentet, og jeg vil naturligvis lytte til de efterfølgende indlæg.

Véronique Mathieu, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! EU har pligt til at sørge for værdige modtagelsesforhold for mennesker, der flygter fra krig og forfølgelse og tilbyde dem internationale beskyttelsesordninger, som er i overensstemmelse med EU's værdier.

I adskillige år har EU imidlertid måttet håndtere en meget blandet strøm af migranter og organiserede menneskesmuglere, som misbruger nationale asylordninger for at opnå adgang for personer, der ikke opfylder de fornødne betingelser for at kunne benytte sig af disse ordninger.

Hvad kan vi så gøre ved det? Det spørgsmål stiller man sig i alle medlemsstaterne. Det er en kendsgerning, at der er en grænse for medlemsstaternes absorptionskapacitet. Der skal være beskyttelsesordninger for de mennesker, som opfylder objektive kriterier, og hvis vi gerne vil bevare vores tradition med at modtage asylansøgere, bliver vi nødt til at være håndfaste med hensyn til misbrug af asylbestemmelserne med økonomisk migration for øje.

Det er også vigtigt at understrege, at alle de lande, som er mål for organiseret ulovlig indvandring med udspring i Afghanistan eller Irak, gennemfører tvungne hjemsendelsesaktioner. De er forpligtet til at gøre det. Jeg behøver blot at nævne en række EU-medlemsstater, der i praksis gennemfører sådanne aktioner – og det uanset de pågældende regerings politiske ståsted.

Der er ikke længere nogen politisk uenighed i EU om disse spørgsmål, og denne konsensus vil i den nærmeste fremtid gøre det muligt at gennemføre fælles hjemsendelsesaktioner finansieret af Frontex. Dette udspil skal hilses velkomment som et fælles værktøj til håndtering af migrationsstrømmene. Jeg vil derfor gerne påpege, at hjemsendelse af grupper ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis er noget helt andet end kollektive udvisninger.

Domstolen i Strasbourg forbyder enhver foranstaltning, som tvinger udenlandske statsborgere til at forlade et land i grupper, men den siger god for sager, hvor en sådan foranstaltning træffes efter rimelig og objektiv behandling af de individuelle omstændigheder omkring hver enkelt af de udenlandske statsborgere.

International og europæisk flygtningelov er et ganske kompliceret område, for at man kan sikre, at disse udvisningsbestemmelser er under streng kontrol og udføres i overensstemmelse med de grundlæggende principper om menneskelig værdighed.

Sylvie Guillaume, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg har lyttet omhyggeligt til talerne, men jeg vil alligevel gerne fremhæve en række spørgsmål og betænkeligheder vedrørende det pågældende emne, og i den forbindelse kan jeg ikke lade være med at henvise til to nylige eksempler.

Det første eksempel drejer sig om udvisning af 27 afghanere til Kabul som en del af den gruppeudvisning, Frankrig og Det Forenede Kongerige foretog. Jeg vil gerne vide, om Kommissionen og Rådet mener, at Afghanistan er et land, hvor der er sikkerhed for udviste personers fysiske integritet.

Kommissionen har lige fortalt, at den ikke kunne garantere, at disse udvisninger skete efter undersøgelse af, om de pågældende personer havde indgivet en ansøgning om international beskyttelse eller ej, eller faktisk var i overensstemmelse med hver enkelt fase i denne eventuelle procedure til behandling af deres ansøgning.

Det andet eksempel drejer sig om Tysklands, Belgiens og Østrigs udvisning af romaer til Kosovo, som disse lande har indgået tilbagetagelsesaftaler med, selv om UNHCR i sine retningslinjer af 9. november anfører, at, og jeg citerer, "romaer, som er bosiddende i en hvilken som helst del af Kosovo, oplever stadig alvorlige begrænsninger med hensyn til deres frie bevægelighed og udøvelse af grundlæggende menneskerettigheder [...], og der er rapporter om trusler og fysisk vold begået mod disse befolkningsgrupper".

Jeg vil derfor bede om en præcisering på tre punkter. Hvorfor er artikel 15, litra c), i anerkendelsesdirektivet fra 2004, der giver ret til subsidiær beskyttelse for personer, som er udsat for, og jeg citerer, "alvorlig og individuel trussel [...]" som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt" gennemført i så ringe grad?

Mit andet spørgsmål er, om det kan anses for at være i orden, at det er lovligt at udvise personer, der ulovligt opholder sig i EU, fordi de ikke har indgivet en ansøgning om international beskyttelse – selv om mange potentielle asylansøgere på grund af Dublin II-forordningen jo ikke indgiver disse ansøgninger i den stat, hvortil de først ankommer, idet deres chancer for at få held med proceduren er minimale, og modtagelsesforholdene er forfærdelige?

Og mit sidste spørgsmål er, om medlemsstaterne skal bekræfte Rådets afgørelse af 29. og 30. oktober om at undersøge muligheden for at chartre regelmæssige fælles hjemsendelsesfly finansieret af Frontex, og om de samtidig agter at blive enige om en europæisk liste over sikre lande og at gøre noget hurtigt med hensyn til et fælles asylsystem, der vil gøre det muligt at harmonisere betingelserne for sagsbehandling samt tildeling og anvendelse af flygtningestatus på et højere niveau?

Marielle De Sarnez, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil først gerne informere om, hvor nedslåede mange europæere blev, da to EU-medlemsstater den 20. oktober tilrettelagde en tvungen hjemsendelse af afghanske indvandrere: tre fra Frankrig og 24 fra Det Forenede Kongerige. Disse mænd, der havde forladt et land i krig for at komme til Europa i den tro, at de kunne søge om asyl og beskyttelse her, er således blevet sendt tilbage til et land, som stadig er i krig, og hvor der på ingen måde er garanti for deres sikkerhed.

Dette vender op og ned på vores opfattelse af menneskerettighederne. Og hvor overrasket blev jeg ikke, da jeg nogle få dage senere så – og der er tydeligvis en sammenhæng – at man på det europæiske topmøde ikke alene ordnede tilrettelæggelsen af fælles charterflyvninger, men også finansieringen deraf – hvilket er en ny udvikling – via EU's budget!

Dette er ikke det EU, vi holder af, hr. kommissær. EU er her ikke for at legitimere en national praksis, der er i strid med grundlæggende rettigheder. Det er for nemt at skyde skylden på EU. Når jeg f.eks. hører den franske indvandringsminister bekendtgøre, at tvungne hjemsendelser skal foretages i EU-regi, må jeg sige, at EU's grundlæggere ikke opfandt EU til det formål.

Man bad Paris og London om at sikre sig, at de udviste afghanere rent faktisk havde mulighed for at søge asyl, at denne ansøgning var blevet afvist, og at deres liv ikke var i fare i den region, de blev sendt tilbage til. Jeg vil derfor gerne have Kommissionen til udtrykkeligt at bekræfte, at der rent faktisk er foretaget en individuel behandling af hver asylansøgning.

Jeg vil også gerne vide, om Kommissionen anser Afghanistan for at være et sikkert land, og hvis ikke, vil jeg gerne vide, om Kommissionen er enig i, at denne tvungne hjemsendelse blev foretaget i strid med Genèvekonventionens artikel 3.

Jeg vil sætte pris på en forklaring fra Kommissionens side.

Hélène Flautre, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Først vil jeg gerne sige, hvor glad jeg er for, at vi drøfter dette emne i dag, fordi det er tydeligt, at stats- og regeringscheferne forventede, at udvisningen af illegale indvandrere fra EU til Afghanistan kunne gå ubemærket hen, men det er ikke tilfældet.

Det er ikke tilfældet af to årsager. Først og fremmest fordi Kommissionen har bedt om oplysninger fra den britiske og franske regering – og det er godt – og dernæst fordi vi drøfter emnet her i dag.

Der er allerede blevet stillet nogle spørgsmål. Er Afghanistan et sikkert land? Ja, det må vi spørge præsident Obama om, idet han lige har besluttet at sende 34 000 soldater derned. Ingen hær kan garantere, at dens personel overlever i Afghanistan, og hvordan skulle vi så kunne garantere, at livet for de migranter, vi sender tilbage til landet, ikke er i fare? Dette er en spøg, og UNHCR kan heller ikke affinde sig med situationen, idet organisationen har henstillet medlemsstaterne indtrængende til, at de ikke fortsætter med den slags udvisninger.

For det andet er der dobbelttydighed omkring kollektive udvisninger. Alle – og jeg selv især – glæder sig over den fremtidige retskraft, som chartret om grundlæggende rettigheder får. I artikel 19, stk. 1, står der: "Kollektiv udvisning er forbudt".

Vi får at vide, at dette ikke er en kollektiv udvisning. Hr. Billström har en charmerende måde at formulere sig på, eftersom han fortæller, at dette er en rimelig anvendelse af ressourcerne. Snart bliver budskabet om fælles charterflyvninger solgt til os på samme måde som samkørsel til bekæmpelse af den globale opvarmning. Der er grænser! Og hvor er de grænser?

Jeg kan som valgt repræsentant fra Pas-de-Calais, hvor der er mange afghanere – som desuden har givet anledning til de udvisninger, der er tilrettelagt af hr. Besson i Frankrig – fortælle, at der, når den franske regering i kommunikationsøjemed beslutter at tilrettelægge en kollektiv hjemsendelsesaktion og at gøre det til en mediebegivenhed, sker anholdelser i Pas-de-Calais, vel at mærke kollektive anholdelser, der altså er ulovlige, fordi de er diskriminerende.

Vi kan således absolut ikke garantere det, hr. Barrot siger, nemlig at dette er en fælles aktion for mennesker, der efter en individuel vurdering har vist sig at være illegale indvandrere. Dette er ret beset en kollektiv udvisning, fordi der var tale om en kollektiv anholdelse.

Marie-Christine Vergiat, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Man kunne glæde sig over, at vi har haft denne forhandling. Jeg er dog forfærdet over al den tågesnak, vi har måttet lytte til. Lad os holde op med disse spilfægtier om ord. Ja, der er ganske rigtigt blevet tilrettelagt kollektive udvisninger.

EU er meget stolt over at forsvare menneskerettighederne. Asylretten er en af de grundlæggende rettigheder. Men i dag er det afghanere, der er blevet udvist til et land i krig, en krig, som mange europæiske lande deltager i.

Jeg beklager at måtte sige til hr. Barrot, at den pågældende lovgivning lige så meget er europæisk lovgivning, som det er national lovgivning, og vi ønsker ikke at blive henvist til hver enkelt af de nationale situationer. En stor del af de således opståede situationer skyldes hjemsendelsesdirektivet, som jeg foretrækker at kalde "skammens direktiv", fordi det er et skammeligt direktiv, for så vidt alle menneskerettighedsforkæmpere angår. Som bekendt behandles asylansøgere meget forskelligt i de europæiske lande, og afghanere kan netop på grund af disse forskelle ikke søge asyl under gode forhold.

Jeg melder mig derfor i koret blandt mine kolleger, der har stillet en masse spørgsmål, og jeg vil anmode Kommissionen om at sikre, at resultaterne af alle disse politikker om muligt vurderes individuelt.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne give min støtte til det fælles udspil fra Det Forenede Kongeriges Labour-regering og den franske regering om at udvise ulovlige afghanske indvandrere til deres hjemland.

I modsætning til det, nogle har sagt, har disse mennesker faktisk fået deres ansøgning om politisk asyl afvist, og dette bilaterale udspil skal nu udvides på EU-plan. Migrationspresset er en udfordring, vi skal tage op i fællesskab, og det er logikken bag pagten om indvandring og asyl, der blev vedtaget for nogle få måneder siden under det franske formandskab. Vi er nødt til at gå endnu videre ved fælles udnyttelse af vores ressourcer og tilrettelæggelse af fælles hjemsendelsesflyvninger finansieret af Frontex.

De 27 landes beslutning om at anmode Kommissionen om en undersøgelse af dette spørgsmål er et første skridt, og så håber jeg, at Kommissionen vil give sin støtte til dette forslag, da offentligheden og især grupperne af lovlige indvandrere forventer det af os.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! Ifølge definitionen af flygtninge i Genèvekonventionen skal forudsætningerne for at få asyl behandles individuelt for hver enkelt person. Som vi hørte i det tidligere indlæg, blev ansøgningerne om asyl behandlet korrekt, og det har været muligt at foretage fælles aktioner til hjemsendelse af disse mennesker, forudsat at forholdene er blevet gennemgået individuelt for hver enkelt person.

Det, der er foruroligende for Parlamentet og mig selv er, at sikkerhedssituationen i Afghanistan er således, at vi ikke ved, om man kan sende mennesker tilbage dertil. I Finland er denne situation f.eks. blevet løst ved at udstede midlertidige opholdstilladelser, selv om de personlige kriterier for at opnå flygtningestatus ikke er blevet opfyldt – så der er altså ikke givet asyl – fordi vi ikke ønsker at hjemsende mennesker til et land i krig. Sikkerhedssituationen i Afghanistan er i øjeblikket for farlig til, at man kan hjemsende nogen, men når tingene er faldet til ro, vil disse mennesker blive hjemsendt.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med følgende sag. Jeg har i en årrække arbejdet i forsvarsministeriet i Republikken Polen, og i den forbindelse har jeg været i Afghanistan mange gange, idet 2 000 soldater fra Polen gør tjeneste der. Det dramatiske ved situationen er på den ene side, at der er mennesker, der er desperate, og som ikke kan klare det i en sådan vanskelig situation, fordi der hele tiden foregår krigshandlinger omkring dem. På den anden side er der mennesker, som, og jeg tøver ikke med at sige dette, spiller på to heste. Om dagen støtter de dem, der i dag er ved magten, og om natten hjælper de Taliban. I den forbindelse er mit grundlæggende spørgsmål som følger: Har vi de instrumenter og den formåen, der skal til for at vurdere de reelle hensigter og livsforhold for dem, der kommer til Europa? Jeg tror, at nogle simpelthen kommer, fordi de ikke ser nogen anden udvej, og fordi de er desperate, men der kan også være enkeltstående tilfælde med personer, som spiller på flere heste.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg synes, at noget af drøftelsen var lidt mærkelig. Hvorfor er folk kommet her ulovligt? De er kommet her ulovligt, fordi der ikke er nogen måde, hvorpå de lovligt kan forlade deres hjemland, der er i krig. Der er ingen måde, hvorpå de lovligt kan komme her, så det er i realiteten ikke så overraskende, at vi ser dem komme her ulovligt. Vi ved alle sammen, hvor vanskeligt det er at søge og få asyl, da Genèvekonventionen er temmelig streng på dette område, og man skal bevise, at man er personligt forfulgt, hvilket naturligvis er vanskeligt, når man flygter fra krig. Nu siger man så, at vi, bare fordi de ikke fik deres asylansøgning igennem, skal sende dem tilbage til Afghanistan, hvor der er krig, og hvor mennesker ikke kan bo, hvor de ikke kan overleve, hvor der ikke er nogen måde, hvorpå man kan tjene til føden, og hvor der i øvrigt også foregår en voldsom hetz mod kvinder. Så alene på baggrund af dette sidste punkt burde alle de kvinder, der flygter derfra, få asyl.

Jeg vil kraftigt opfordre alle medlemsstaterne og Kommissionen til at kæmpe mod hjemsendelse af disse mennesker til Afghanistan.

Tobias Billström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak for Deres mange interessante bidrag til denne forhandling. Jeg vil gerne allerførst forsøge at opsummere nogle af de vigtigste principper i denne sag, med fru Mathieus første bemærkning om blandede migrationsstrømme som udgangspunkt. Det er faktisk rigtigt, at der kommer blandede migrationsstrømme til EU, og da EU ikke har ubegrænset kapacitet til at modtage disse mennesker, som fru Mathieu gjorde opmærksom på, er det vigtigt at foretage en individuel, juridisk sikker vurdering for at kunne afgøre, hvem der bør beskyttes i henhold til europæisk lovgivning og internationale konventioner. Kommissionen overvåger dette ved hjælp af direktiver, som EU har vedtaget enstemmigt.

Jeg vil nu komme ind på de synspunkter, som fru Guillaume og fru De Sarnez tidligere gav udtryk for, nemlig hvorvidt Afghanistan er et land, hvor det er muligt at garantere individuelle borgeres sikkerhed. Det er jo netop, hvad hele denne forhandling drejer sig om! Det er præcis, hvad en individuel vurdering sigter på at tydeliggøre og sikre. Formålet med oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem er at nå dette mål. Jeg synes, at flere af talerne fuldstændig overså denne kendsgerning i deres taler. Vi skal med andre ord stræbe efter at opnå en juridisk sikker vurdering med det formål at tydeliggøre, at et ja er et ja, og et nej er et nej. I tilfælde af et nej, skal den pågældende sendes tilbage, uanset – og jeg gentager dette, så alle forstår, hvilke hensigter formandskabet præcis har – hvilket land det drejer sig om. Når vi har afklaret og sikret, at de pågældende personer ikke behøver særlig beskyttelse, kan vi sende dem tilbage til deres oprindelsesland med en god samvittighed. Om dette gøres koordineret, som hr. Barrot sagde, med et fly med flere forskellige personer om bord, hvis sager alle er vurderet individuelt, eller om de rejser hver for sig, er faktisk af sekundær betydning. Det er blot et spørgsmål om logistik i denne sammenhæng.

Jeg henvender mig nu til fru Keller, der altid har interessante argumenter i disse sager. Ja, jeg deler Deres opfattelse, nemlig at spørgsmålet om adgang er kompliceret. Det er vanskeligt, når vi i øjeblikket har et system, som i princippet kræver, at en person skal være til stede i EU for at søge asyl, mens det samtidig måske ikke altid er særlig let for vedkommende at komme ind i EU for at gøre dette. Det er imidlertid netop grunden til, at vi under det svenske formandskab har fremskyndet arbejdet med at oprette et fælles genbosættelsessystem, som vil gøre det muligt at tilbyde en alternativ mulighed, en anden vej, inden for EU for dem, som måske har størst behov for beskyttelse, de mest sårbare og de mennesker, som ikke har økonomiske midler til at rejse til EU.

Lad mig sige, at hvis alle EU-medlemsstaterne kunne modtage lige så mange flygtninge, som Sverige i øjeblikket gør – vi modtager 1 900 om året – i forhold til deres befolknings størrelse, ville EU være i stand til at tilbyde UNHCR, FN's Højkommissariat for Flygtninge, plads til 100 000 flygtninge om året. Det er et stort strategisk skridt at kunne lukke de værste flygtningelejre rundt omkring i verden og udvise den solidaritet, som vi i formandskabet synes, at EU bør udvise over for de lande uden for vores grænser, som faktisk har de fleste af verdens flygtninge.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle talerne.

Den største vanskelighed, vi støder på, kommer fra det, som fru Mathieu kalder blandede migrationsstrømme, hvor vi har indvandrere, som kommer af økonomiske eller miljømæssige grunde, og samtidig folk, som forfølges, og som er berettigede til international beskyttelse eller subsidær beskyttelse. Det er det vanskelige, og det er det, vi skal være fuldstændig klar over, hvis disse problemer skal løses. Det er uhyre vanskeligt.

Jeg vil begynde med at svare. Jeg vil læse nogle punkter i det franske svar op – jeg kan ikke svare på alt – eftersom De har stillet spørgsmål til mig om dette emne. Jeg vil læse følgende tekst op fra det franske svar:

"De pågældende parter, som ikke søgte asyl af fri vilje, er afhørt som ulovlige indvandrere og anbragt i et center for frihedsberøvede under en "juge des libertés et de la détention" (dommer for varetægtsfængsling og løsladelse).

Hver person blev informeret på sit eget sprog om retten til over for en "juge administratif" (forvaltningsdommer) at appellere afgørelsen om udvisning til Afghanistan og retten til at søge asyl gennem Det Franske Direktorat for Flygtninge og Statsløse (OFPRA) eller til at benytte sig af en frivillig tilbagevendelsesordning, der gennemføres i samarbejde med Den Internationale Organisation for Migration.

Af disse udlændinge var der kun én, der hverken søgte asyl eller appellerede til forvaltningsdommeren, og der var to, der fik deres ansøgninger undersøgt af OFPRA, hvor de blev afhørt under tilstedeværelse af en tolk. Under en høring ved forvaltningsdomstolen havde de, assisteret af en advokat og under tilstedeværelse af en tolk, lejlighed til at gøre rede for de risici, som de mente, de ville være udsat for, hvis de vendte tilbage til deres oprindelsesland.

Selv om OFPRA har tildelt flygtningestatus eller subsidær beskyttelse til adskillige afghanske statsborgere, som har søgt beskyttelse under lignende omstændigheder, var OFPRA af den opfattelse, at der i den pågældende sag ikke var en alvorlig eller kendt grund til at tro, at disse personer ville være udsat for en reel risiko for at blive forfulgt eller alvorlige trusler mod liv og lemmer, hvis de blev udvist."

Vi modtog også et svar fra den britiske regering. Jeg har ærligt og oprigtigt gjort, hvad min samvittighed og min pligt krævede. Vi lagde vægt på at spørge medlemsstaterne.

Jeg vil endvidere gerne sige til Dem, at der, hvad angår begrebet sikkert land, foreligger retspraksis fra Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Ifølge denne er den simple kendsgerning, at en person kommer fra et land eller et område, hvor der er uro, ikke tilstrækkelig grund til at retfærdiggøre en absolut beskyttelse mod udvisning eller retten til subsidær beskyttelse, bortset fra ganske særlige tilfælde, hvor der er så stor risiko for vold, at alle virkelig er truet på liv og lemmer ved deres blotte tilstedeværelse i det pågældende land eller område. Desuden er det rigtigt, at disse ganske særlige omstændigheder ikke blev anført i den pågældende sag.

Når dette er sagt, vil jeg også gerne reagere på spørgsmålet om fælles udsendelse med fly. Det må siges, at Frontex allerede har arrangeret gruppeflyvninger og delvist har finansieret disse flyvninger. Jeg synes faktisk, at dette skal siges. Det er ikke noget nyt, eftersom sådanne flyvninger allerede fandt sted i 2008 og i 2009. Hvad Frontex forsøger at gøre – og jeg tror, at det lykkes Frontex' direktør – er at sikre, at gruppetilbagesendelser foretages under anstændige omstændigheder, hvor folk respekteres. Frontex' direktør

fortalte mig endda for nylig, at han havde lagt mærke til, at der i Østrig var en ombudsmand, som særligt overvågede de omstændigheder, hvorunder disse tilbagesendelser blev foretaget.

Hvad vi også håber at udvikle, er ekspertise, når det gælder om at sikre, at disse mennesker får adgang til deres oprindelsesland på anstændige vilkår, når de udvises, efter at det er bevist, at de ikke falder ind under definitionen af personer, der er berettiget til international beskyttelse eller subsidær beskyttelse. Det er dette punkt, vi også i øjeblikket undersøger efter anmodning fra Det Europæiske Råd. Vi har faktisk ikke bare fundet på idéen med tvungne tilbagesendelser med fly uden på nogen måde at garantere, at folk bliver respekteret.

Jeg vil gerne frem for alt minde Dem om – og her takker jeg hr. Billström og det svenske formandskab, som i høj grad har hjulpet os – at vi i foråret begyndte at fremlægge tekster, som vil medvirke til at skabe et fælles europæisk asylsystem. Vi har en tekst om modtagelsesbetingelser, vi har behandlet Dublinproblemet – som fru De Sarnez med rette pegede på – vi har faktisk drøftet spørgsmålet om at tilpasse Dublinforordningen netop for at forhindre, at den til tider underminerer sårbare personers og navnlig børns interesser, og vi har støttet princippet om at indføre visse undtagelser fra Dublinforordningen.

Den 21. oktober vedtog Kommissionen to andre vigtige tekster, den ene om kvalifikationsdirektivet og den anden om direktivet om asylprocedurer. I dette nye forslag til direktiv om asylprocedurer forsøger vi at opstille kriterier, der virkelig er objektive, og som er de samme overalt. Vi får brug for støttekontoret til at kontrollere specifikt, at der anvendes mere eller mindre samme praksis i hele Europa, så det fælles europæiske asylsystem omsider kan indføres.

Jeg vil gerne takke det svenske formandskab. Jeg synes, det har gjort en god indsats ved at forelægge disse forskellige tekster for Rådet, men de er stadig langt fra vedtaget. Vi har nogle problemer. Jeg gør alt, hvad jeg kan for at forsøge at få dette fælles europæiske asylsystem til at fungere med hjælp fra det svenske formandskab, som har været et godt eksempel. Hr. Billström pegede desuden på, hvor meget hans land har gjort for at tjene som et godt eksempel i Europa. Hvad dette problem angår, viser medlemsstaterne også større solidaritet, når det gælder om at modtage disse flygtninge og sikre, at de beskyttes. Alle landene er nødt til at gå i gang med det. Vi er ikke færdige endnu, og der er stadig nogle lande, som ikke modtager flygtninge.

Det var, hvad jeg ønskede at sige. Jeg er udmærket klar over, at jeg ikke har svaret på hvert eneste spørgsmål. Jeg kan dog sige Dem, at vi i Kommissionen trods alt har gjort alt, hvad vi kan for at gennemtvinge respekt for den europæiske lovgivning og, havde jeg nær sagt, endnu mere for at gennemtvinge respekt for Europas værdier.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

11. Decharge 2007: Sektion II – Rådet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er den anden betænkning om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2007 Sektion II – Rådet (C6-0417/2008 – 2008/2277(DEC)) – Budgetkontroludvalget (Ordfører: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)).

Søren Bo Søndergaard, ordfører. – (DA) Tak, hr. formand! For syv måneder siden – helt præcist den 23. april – da afviste et stort flertal i denne sal at godkende Rådets budget for 2007. Hvorfor? Fordi Rådets opførsel over for Parlamentet og over for Budgetkontroludvalget var helt uacceptabel. Rådet nægtede at svare på skriftlige spørgsmål, som vi stillede til dem om deres budget, og Rådet nægtede at møde op i Budgetkontroludvalget og svare på spørgsmål. Situationen var så absurd, at repræsentanter for Rådet direkte forlod møder, når der blev stillet spørgsmål om Rådets budget.

I virkeligheden var det jo ikke noget nyt. Det er faktisk sket i mange år. Det nye var, at Parlamentet i april sagde stop. Jeg tror, at de fleste medlemmer i april stillede sig det enkle spørgsmål: Hvordan skal jeg som EU-parlamentariker kunne tage ansvaret for Rådets budget over for mine vælgere, når Rådet ikke en gang vil svare på de spørgsmål, som vi fra Parlamentet stiller. Jeg tror, det var det spørgsmål, som førte til, at det store flertal i denne sal valgte at sige nej til at godkende Rådets budget. Måske troede nogen, at Parlamentet ville blive mere medgørligt efter valget i juni, at Parlamentets krav om åbenhed og gennemsækelighed måske havde lidt mere karakter af valgflæsk end egentlig af holdning. I så fald er de blevet skuffet.

Også efter valget har vi i Budgetkontroludvalget stået sammen om et meget enkelt synspunkt: Hvis Rådet ønsker vores godkendelse af deres budget, så må de mødes med os, og så må de svare på vores spørgsmål. I slutningen af september skete der langt om længe noget. Den 24. september blev der holdt et møde mellem

Rådet og Budgetkontroludvalgets formand, udvalgets ordfører samt koordinatorene. Samtidig svarede Rådet – omend indirekte – på udvalgets spørgsmål, og disse svar er også blevet lagt på Rådets hjemmeside.

Lad mig sige det klart. Det var et klogt skridt af Rådet, et meget klogt skridt. For det er jo årsagen til, at vi fra Budgetkontroludvalgets side i dag kan anbefale Parlamentet at godkende Rådets budget for 2007. Men lad mig også sige klart: Vi både forventer og forudsætter, at dette skridt udtrykker en holdningsændring fra Rådets side over for Parlamentet.

Når det gælder Rådets budget for 2008, så forventer vi ikke, at vi skal se en genopførelse af det absurde teater fra 2007. Tværtimod så forudsætter vi, at vi starter fra det niveau, som vi langt om længe er nået frem til. Det vil sige, at vi forventer, at Rådet uden unødige forsinkelser giver skriftlige svar på spørgsmål fra Parlamentets kompetente udvalg og ordfører. Vi forventer villighed fra Rådets side til at møde op i de kompetente udvalg og svare på spørgsmål.

For at der ikke skal være tvivl om det, så fremgår det jo tydeligt af den betænkning, som vi diskuterer i dag, og som Parlamentet forhåbentlig vedtager i morgen, hvis ikke enstemmigt så med meget stort flertal. Ved at godkende Rådets budget for 2007 har vi vist vores positive indstilling. Nu ligger bolden på Rådets banehalvdel.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! De emner, vi drøfter, er overordentlig vigtige. Åbenhed og gennemsigtighed er de demokratiske redskaber, vi har til rådighed. Hvad der fremmer borgernes tillid, er, om de er i stand til at få indsigt i processen, og det er godt for EU's aktiviteter. Hvad det angår, har Parlamentet og Rådet de samme mål, og dette gælder selvfølgelig overalt, på alle områder og for alle institutioner.

I dag taler vi om decharge for 2007. I den forbindelse vil jeg selvfølgelig gerne fremhæve betydningen af ekstern revision generelt og af gennemførelsen af budgettet i særdeleshed. I den sammenhæng vil jeg også fremhæve Revisionsrettens rolle og det udmærkede arbejde, som danner grundlag for den årlige decharge.

Hvad angår det specifikke emne i denne særlige betænkning om decharge for budgettet for 2007, vil jeg gerne udtrykke min tilfredshed med, at De nu anbefaler, at Rådet meddeles decharge. Når vi ser nærmere på de vigtigste spørgsmål, er der faktisk ingen grund til ikke at meddele decharge. Rådet har altid bestræbt sig for at følge reglerne og være åbent, hvad angår økonomisk styring. Dette vil også være tilfældet i fremtiden. Jeg har forstået, at det uformelle møde i september mellem delegationen fra Budgetkontroludvalget og Rådets delegation muliggjorde, at en række spørgsmål blev afklaret, og at det var det, der – som ordføreren nævnte – gjorde det muligt at meddele Rådet decharge for budgettet for 2007.

Dette fremhæver helt klart betydningen af en dialog mellem vores institutioner også i fremtiden. Jeg er derfor meget glad for, at vi har fundet en måde til at komme videre med disse problemer med det resultat, at der kan meddeles decharge, og jeg glæder mig til, at dette bekræftes ved afstemningen i morgen.

Ingeborg Gräßle, *for PPE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, fru Malmström, hr. Barrot! Der er sket et mirakel. For første gang i fem år oplever jeg, at Rådet deltager i denne forhandling, og jeg vil gerne takke det svenske rådsformandskab mange gange for dette vigtige signal.

(Bifald)

Vi byder Dem hjertelig velkommen på plenarmødet. Det er første gang, at Rådet har været til stede, når det meddeles decharge.

Når enden er god, er alting godt, siger vi i Tyskland. Passer det? Nej, ikke denne gang. Dechargeproceduren med Rådet har vist sig at være ubeskrivelig, og den trænger hårdt til at blive sat på den interinstitutionelle dagsorden, som for øvrigt skal udvides til også at omfatte formanden for Det Europæiske Råd. Vi har en ny aktør på den europæiske scene, og den nuværende procedure hverken kan eller skal fortsætte, som den er. Den måde, hvorpå Parlamentet må tigge om information og samtalepartnere for at få svar på de ubesvarede spørgsmål, er uværdig for et parlamentarisk demokrati. Rådet kalder sig selv den sidste absolutistiske institution, og som EU-borger skammer jeg mig over denne adfærd over for vælgerne i min valgkreds. Den procedure, som vi hidtil har fulgt, er simpelthen absurd, og den må ikke gentages i fremtiden.

Jeg vil gerne takke det svenske formandskab endnu en gang. Vi har gjort en interessant begyndelse. For det første var der denne samtale, en ny milepæl uden fortilfælde, og den kendsgerning, at De er til stede her i dag, er et fantastisk signal. Rådsformandskabet skal ligesom alle de andre EU-institutioner meddeles decharge her i Parlamentet, og det samme gælder selvfølgelig nu mere end nogensinde for den nye højtstående

repræsentant, der er chef for den nye EU-Udenrigstjeneste. Vi medlemmer af Parlamentet må nu vise, at dette spørgsmål er vigtigt for os, og at vi sammen skal gøre noget ved det. Dette punkt skal stå på enhver dagsorden, og jeg vil gerne bede Kommissionen om at sætte det på dagsordenen.

Vi synes ikke om den måde, hvorpå debatten hidtil er ført. Det foruroliger os, at vi intet har, ikke et eneste forslag, om, hvordan tingene skal være i fremtiden. Lissabon må ikke blive et synonym for et uigennemsigtigt EU, hvor parlamentarisk kontrol er tromlet ned. Det giver mulighed for at gøre en ny begyndelse med stærk deltagelse fra befolkningens valgte repræsentanter, og meddelelsen af decharge til den fremtidige formand for Det Europæiske Råd er den første prøvesten.

Bogusław Liberadzki, for S&D-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med at udtrykke min taknemmelighed over for ordføreren, hr. Søndergaard, der påbegyndte sit arbejde under vanskelige omstændigheder, der har udvist stor tålmodighed, og som også har vist en tendens til at være meget afbalanceret i sine vurderinger og opfattelser.

Jeg er enig med fru Malmström i, at det er godt, at principperne om gennemsigtighed overholdes, herunder økonomisk gennemsigtighed, men jeg tilslutter mig de bemærkninger, som taler om noget mere. Vi har i dag nået et afgørende tidspunkt, hvad angår den måde, vi fungerer på. Lige inden Lissabontraktaten træder i kraft, erkender Rådet så at sige, at Parlamentet er den eneste institution, som er valgt, fordi Parlamentet arbejder åbent. Hvis Parlamentet og Rådet skal være kompatible institutioner, skal også Rådet i vid udstrækning arbejde mere åbent, og det er præcis, hvad der sker i øjeblikket. Vi overvinder Rådets modvilje mod at samarbejde med Parlamentet. Jeg tror, det vil ske ikke blot på dette område af vores arbejde, men også på andre områder, bl.a. i Parlamentets udvalg.

Min politiske gruppe vil derfor bestemt støtte forslaget til beslutning om decharge for gennemførelse af budgettet, hvilket Rådet faktisk har lejlighed til at se under dagens forhandling. Vi vender ikke tilbage til tallene, vi peger ikke på den venstre spalte, den højre spalte, indtægter, udgifter eller forsvarlig forvaltning. På disse områder har vi ingen vigtige forbehold. Vi er imidlertid glade for, at denne forhandling finder sted, og for den måde, hvorpå den føres.

Luigi de Magistris, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som formand for Budgetkontroludvalget må jeg anerkende det meget vigtige arbejde, som udvalget har udført, og det fremragende arbejde, som ordføreren har gjort, samt den politiske solidaritet, der er udvist.

Dette skyldes, at vi fra begyndelsen ønskede at udsende et meget klart signal, nemlig at vi agter at arbejde meget hårdt på at sikre gennemsigtighed, præcision og legalitet, hvad angår forvaltningen af offentlige midler og således revisionen af budgetterne.

Der er gjort meget betydelige fremskridt med Rådet, som i begyndelsen ikke ønskede at reagere. Jeg vil gerne personligt lykønske det svenske formandskab med dette. Det har hele tiden gjort sig umage for at fremme gennemsigtighed og præcision.

Set ud fra den synsvinkel forventer vi derfor yderligere fremskridt, fordi det helt klart er absolut uacceptabelt, især med Lissabontraktatens ikrafttræden, at Parlamentet ikke får de oplysninger og detaljer, der kræves for at kontrollere budgetter og offentlige midler, ikke blot i EU's interesse, men i alle EU-borgernes interesse.

Bart Staes, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Lad os være ærlige. Dette er fortsat en vanskelig øvelse, og det glæder mig, at formanden for Rådet er til stede. Dette er et gennembrud. Det er faktisk første gang, at formandskabet deltager i en forhandling af denne art, og det glæder mig. Vi må imidlertid indrømme, at der fortsat er tale om en vanskelig øvelse.

Rådet gemmer sig faktisk stadig bag en gentlemanaftale, der blev indgået engang i begyndelsen af 70'erne – for 40 år siden – hvor Parlamentet og Rådet blev enige om ikke at blande sig i hinandens budgetter, ikke at kontrollere hinandens regnskaber og at lade alt passere som rigtige gentlemen. Denne tilgang hører fortiden til, idet Rådets budget er blevet grundlæggende ændret. For 40 år siden bestod det udelukkende af administrative udgifter, hvorimod det nu også omfatter aktionsudgifter. Derfor skal vi arbejde på at få et gennembrud.

Vi har midlertidigt løst op for hårdknuden. Vi er parate til at meddele decharge, men nu må vi virkelig gå et skridt videre. Alle problemerne er trods alt ikke blevet løst. Vores opgave er at sikre, at principperne om gennemsigtighed og demokratisk kontrol finder anvendelse på Rådets budget samt på Europa-Parlamentets eget budget. Jeg er derfor enig med alle dem – talere, ordfører, talere fra de politiske grupper – der klart har understreget, at dette er et varselsskud, og at vi skal gå et skridt videre i forbindelse med den næste decharge

for gennemførelse af Rådets budget. Revisionsrettens årsberetning indeholder forslag desangående og Retten kommer på ny ind på forskellige spørgsmål vedrørende SESAME-programmet. De vil muligvis snart ikke længere tage Dem af dette spørgsmål, men vi vil fortsat presse på for at sikre åbenhed, fru rådsformand!

Richard Ashworth, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest benytte lejligheden til at takke kommissær Kallas for de reelle fremskridt, der er blevet gjort for at imødegå de problemer og forbehold, som Revisionsretten har givet udtryk for. Den afgående Kommission har efter min opfattelse gjort flere positive fremskridt end nogen tidligere Kommission inden for de senere år, og jeg takker kommissæren for hans indsats.

Det er almindelig anerkendt, at indførelsen af regnskabssystemer efter periodiseringsprincippet har været en succes, og at mange markante forbedringer kan tilskrives disse systemer. Jeg vil også gerne anerkende, at der er gjort gode fremskridt inden for den fælles landbrugspolitik, herunder navnlig med hensyn til IFKS-systemet, der også har medført store fordele.

Der er imidlertid to problemområder, som jeg er nødt til at nævne. For det første fremsætter Revisionsretten i sin årsberetning flere kritiske bemærkninger om de underliggende transaktioners nøjagtighed og pålidelighed. Jeg er enig i, at situationen i 2007 var den samme som tidligere år. Rettens budskab er helt klart, nemlig at der stadig skal gøres en stor indsats.

For det andet vil jeg gerne nævne, at Revisionsretten var kritisk over for den manglende kontrol af programmer under fælles forvaltning. Parlamentet har gentagne gange opfordret medlemsstaterne til at sætte langt hurtigere ind for at løse de problemer, som revisorerne har påpeget, og vi har navnlig opfordret medlemsstaterne til at opfylde betingelserne i den interinstitutionelle aftale fra 2006.

Af hensyn til deres skattemæssige integritet og ansvar over for offentligheden skal de udvise større beslutsomhed, og derfor vil jeg og mine kolleger i den britiske konservative delegation stemme imod decharge for det almindelige budget for 2007, indtil Rådet gør reelle fremskridt på dette område.

Marta Andreasen, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi er blevet valgt til Europa-Parlamentet, men vores vælgere ved ikke, hvad der foregår bag kulisserne. I april 2009 besluttede Budgetkontroludvalget at udsætte afgørelsen om decharge til Rådet. Selv om Revisionsretten ikke havde kritiseret regnskaberne, mente udvalget, at denne beslutning alligevel havde været tilstrækkelig begrundet. Efter udvalgets møde med det svenske formandskab i september og en række skriftlige svar på Parlamentets spørgsmål udarbejdede hr. Søndergaard, ordfører for betænkningen om decharge til Rådet for 2007, alligevel en betænkning, der selv med den bedste vilje ikke ville have gjort det muligt at meddele decharge. Der blev imidlertid truffet en politisk afgørelse om at meddele decharge, og de kompromitterende afsnit blev nedtonet.

Udvalget agter at anbefale decharge på forventninger til fremtiden. Hvis de borgere, der stemte på os i juni, vidste, at der er enighed om ikke at røkke på tingenes tilstand på grund af en gentlemanaftale fra 1970, at Rådets interne revisor ikke ville blive indbudt til møder i Budgetkontroludvalget, idet Rådet i så fald ville få mulighed for at invitere Europa-Parlamentets interne revisor med usikre konsekvenser, og at den politisk udpegede Revisionsret ikke havde nogen bemærkninger til Rådets interne revisors rapport fra april 2008, hvad ville de så sige?

I 2002, da jeg var chefrevisor i Kommissionen, påpegede den daværende generaldirektør for budget i et brev til Kommissionens daværende interne revisor, at dechargeproceduren var et interinstitutionelt spil og intet andet. Vil vi fortsat undlade at tage tyren ved hornet, fordi vi er bange for at miste privilegier opnået efter flere års tavshed? Vi kan vælge at afsløre og sætte en stopper for hykleriet, når vi stemmer om decharge til Rådet for 2007. Jeg tror, at De ved, hvad jeg vælger, og jeg håber, at De også vil nægte decharge til Rådet.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik er ikke på nuværende tidspunkt en flåde, men et krigsskib i international politik. Hvert år i forbindelse med decharge af Rådets budgetmæssige krigsskib forsvinder det pludselig ind i Bermudatrekanten, og Europa-Parlamentet har det tilsyneladende fint med at bruge mottoet "alt det, vi ikke kan se på vores radarskærm, eksisterer heller ikke i virkeligheden".

Sidste forår dukkede der pludselig en række konti op, der ikke var opført i budgettet, og Rådet blev ikke meddelt decharge. Der blev anført fire grunde. Den første var, at Rådet blankt nægtede at holde et officielt, formelt møde med Parlamentet. Den anden var, at Rådet nægtede at afgive udtømmende skriftlige svar. Den tredje var, at Rådet ikke fremsendte en aktivitetsrapport og en fuldstændig fortegnelse over budgetoverførsler. Den fjerde var, at det var umuligt at afgøre, om udgiftsposterne i Rådets budget er aktionsudgifter.

Nu er der pludselig – nogle få måneder efter – med ét vilje til at meddele Rådet decharge i morgen, selv om ingen af disse fire grunde til at nægte decharge for alvor er blevet afklaret eller imødegået. Rådets repræsentanter nægter fortsat blankt at holde et formelt møde med Parlamentet. Der er ligeledes heller ikke blevet fremsendt en aktivitetsrapport, og de konti, der ikke var opført i budgettet, er ikke blevet lukket, hvilket vi stillede krav om.

Jeg vil gerne gøre ordføreren opmærksom på, at hans oprindelige betænkning indeholdt i alt 20 forespørgsler og spørgsmål til Rådet. Hvor er de præcise svar på disse spørgsmål? Kan De fortælle mig det? Nej, det kan De ikke. I stedet for at lægge yderligere pres på Rådet i denne fase, hvad gør vi så? Vi bliver ydmyge, og disse krav bliver opfordringer i den nye betænkning. Enhver, der stemmer for at meddele Rådet decharge nu, støtter præcis denne situation, hvor Parlamentet fremsætter vage opfordringer til Rådet.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg støtter forslaget til Europa-Parlamentets afgørelse om decharge til Rådets generalsekretær for gennemførelsen af Rådets budget for regnskabsåret 2007. Jeg glæder mig over, at det svenske formandskab og kommissær Kallas har vist, at de har vilje til at løse dette problem.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på en lang række spørgsmål, der imidlertid stadig ikke er blevet løst, og som vi er nødt til at løse i de kommende år. Den vanskelige og møjsommelige procedure for meddelelse af decharge til Rådet viser, hvad Europa-Parlamentet ønsker. Europa-Parlamentet ønsker gennemsigtighed og en åben, men også formel dialog med Rådet. Europa-Parlamentet holder konsekvent og stædigt fast på disse krav, men de er ikke udtryk for ondskabsfuldhed fra medlemmernes side, men for deres bekymring over anvendelsen af offentlige midler, og de er et berettiget udtryk for ønsket om gennemsigtighed i anvendelsen af skatteborgernes penge.

Jeg vil gerne understrege, at proceduren for meddelelse af decharge til Rådet også viser, hvorledes Parlamentet får kendskab til Rådets nye arbejdsområder, og at Parlamentet ikke ønsker at blive udelukket fra kontrol og tilsyn med Rådets udgifter på nogen aktivitetsområder.

Meddelelse af decharge til Rådet for 2007 er efter min opfattelse et skridt i den rigtige retning, men vi bør også klart påpege, at der stadig er en række områder, som ikke er blevet helt afklaret, og vi bør fortsat gøre Rådet opmærksom herpå. Jeg håber, at vi vil få en konstruktiv dialog på dette område baseret på øget gennemsigtighed og åbenhed for at sikre en optimal kontrol med anvendelsen af offentlige midler.

Jens Geier (S&D). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke hr. Søndergaard for hans vellykkede betænkning, der har bevirket, at Rådet endelig har taget hensyn til Parlamentets krav i forbindelse med dechargeproceduren. Rådet nægtede gennem lang tid at afgive relevante svar på Parlamentets spørgsmål under henvisning til gentlemanaftalen – en uformel aftale, der under alle omstændigheder blev indgået for 40 år siden. Det virker direkte bizart, når tjenestemænd i Rådet efter 40 år tydeligvis ikke længere ved, hvordan gentlemanaftalen helt præcist skal fortolkes, eftersom Europa-Parlamentets fortolkning er i direkte modstrid med den fortolkning, som Rådet fremførte gentagne gange under forhandlingerne.

I den første beslutning om gentlemanaftalen blev det påpeget, at Rådet ikke ville forsøge at blande sig i Europa-Parlamentets udgifter. I den tredje beslutning anføres det, at de to institutioner skal arbejde tæt sammen om budgetspørgsmål. Ifølge Rådet betyder dette, at institutionerne ikke vil blande sig i hinandens budgetaktiviteter. Jeg vil undlade at kommentere det alvorlige i en sådan argumentation her. Jeg vil i stedet gerne takke det svenske formandskab for Rådet, der har taget skridt til at bringe denne uværdige situation til ophør.

Løsningen er et addendum til den interinstitutionelle aftale, hvor proceduren for Europa-Parlamentets meddelelse af decharge til Rådet fastlægges klart, som krævet i forslaget til beslutning. Jeg opfordrer derfor Parlamentet til at støtte betænkningen.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær Kallas! For det første glæder jeg mig meget over, at det svenske formandskab for Rådet er til stede, og jeg vil også gerne personligt takke Cecilia Malmström, der har gjort proceduren mere gennemsigtig. Alt det, som mine kolleger har påpeget, er sandt – proceduren er mere gennemsigtig, og selv om rådsformanden udtrykte sig noget mere forsigtigt i dag, kan vi stadig sige, at vi vil meddele decharge. Der er stadig meget lang vej igen. Vi anmoder Rådet om at følge op på dette første skridt med yderligere skridt, navnlig da Rådets beføjelser på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område er blevet langt mere klart defineret i Lissabontraktaten. Denne politik vil også fremover få et ansigt, nemlig Baroness Ashton. Borgerne kendte imidlertid ikke Baroness Ashton i forvejen, og de, de europæiske skatteborgere, vil heller ikke fremover få at vide, hvor mange midler, hun helt præcist råder over, og hvad

hun bruger dem til. Vi må ændre denne situation. Det er absolut nødvendigt på et tidspunkt, hvor vi rent faktisk kæmper for et gennemsigtigt, demokratisk Europa.

Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Søndergaard, der har udøvet pres i vores – Parlamentets – navn, og vi vil fastholde dette pres.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke ordføreren, som har gjort et formidabelt stykke arbejde. Når vi drøfter decharge for anvendelsen af fælles midler i 2007, handler det ikke om Rådets midler eller Kommissionens midler eller Parlamentets midler, men om skatteydernes midler. Det er borgernes penge, og de skal have ret til at vide, hvad de bruges til.

Parlamentet repræsenterer frem for alt borgerne, og Parlamentet skal have ret til at modtage alle de oplysninger, det har brug for, når det beder herom. Vi kan ikke have en situation, hvor Parlamentet rent faktisk er nødt til at tigge herom. Derfor kan EU-institutionerne kun vinde borgerens tillid gennem åbenhed og gennemsigtighed.

Jeg vil gerne tilslutte mig dem, der har rost de store fremskridt, der er sket på dette område, og det svenske formandskabs fremragende indsats, som betyder, at vi nu kan meddele decharge. Jeg vil også gerne takke kommissær Kallas, der har gjort en fremragende indsats gennem de sidste fem år. Der er sket fremskridt på disse områder. Dette er det rigtige skridt i den rigtige retning.

(Bifald)

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den 23. april udsatte Parlamentet sin afgørelse om Rådets regnskaber, fordi Rådet havde nægtet at fremsende sin årlige aktivitetsrapport til Parlamentet og således forhindret, at Rådets udgifter blev kontrolleret på samme måde som de øvrige institutioners udgifter.

Det er rent faktisk vores pligt at intensivere bestræbelser på at fremme gennemsigtighed i fællesskabsinstitutionerne ved at øge kendskabet til anvendelsen af fællesskabsbudgettet og ved at gøre EU-institutionerne, og først og fremmest Rådet, mere ansvarlig over for offentligheden.

Jeg mener, at der er blevet truffet en række tiltag, efter at Parlamentet nægtede at meddele Rådet decharge. Vi glædede os navnlig over offentliggørelsen på Rådets websted af dets årlige aktivitetsrapport og den øgede gennemsigtighed i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Vi glædede os også over mødet i september, hvor repræsentanterne for Budgetudvalget og det svenske formandskab endelig havde en konstruktiv drøftelse. Jeg glæder mig ligeledes over Rådets bestræbelser på at besvare de anmodninger, som Parlamentet fremsatte i april, på behørig vis.

Jeg vil gerne afslutningsvis påpege, at den tekst, som vi skal stemme om, er et vigtigt skridt i dialogen mellem Parlamentet og Rådet og et stærkt signal, som Parlamentet ønskede at sende for at beskytte skatteborgere gennem en klar, gennemsigtig og rettidig rapportering om Rådets udgifter.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Tak for drøftelsen af dette yderst vigtige spørgsmål. Jeg er glad for, at vi er enige om betydningen af åbenhed og gennemsigtighed. Dette er naturligvis ikke blot grundlaget for et konstruktivt indbyrdes samarbejde, men også for borgernes tillid til de europæiske institutioner. I lighed med Europa-Parlamentet vil Rådet også meget gerne påtage sig et ansvar for at sikre størst mulig gennemsigtighed i anvendelsen af skatteydernes penge, og disse spørgsmål bliver naturligvis endnu mere relevante i forbindelse med den nye traktat, som træder i kraft om blot en uge.

Den bredere diskussion af, hvorledes revisionen af EU's økonomiske forvaltning skal varetages fremover, bør tages i forbindelse med revisionen af forordningerne og den årlige procedure for EU's budget, der skal gennemføres efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Rådet bestræber sig imidlertid på og vil fortsat bestræbe sig på at følge reglerne og skabe åbenhed omkring dets økonomiske forvaltning. I forhold til Europa-Parlamentet vil vi fortsat anvende den praksis, der er blevet fastlagt gennem årene, og også til næste år indlede drøftelser med Europa-Parlamentet på et uformelt grundlag for at afklare eventuelle spørgsmål om gennemførelsen af budgettet. Jeg ser i denne forbindelse frem til at fortsætte dialogen med Europa-Parlamentet om decharge, og jeg er sikker på, at vi også vil få en konstruktiv og uformel dialog næste år om Revisionsrettens beretning for 2008. Mange tak for denne debat.

Søren Bo Søndergaard, ordfører. – (DA) Hr. formand! Tak til alle talere, der har bidraget til denne diskussion. Jeg vil godt direkte tage fat på det, som fru Andreasen og hr. Ehrenhauser sagde, for da vi startede denne proces, da var udgangspunktet, at den plads dernede var tom. Da vi startede denne proces, da var

udgangspunktet, at når vi spurgte Kommissionen og bad om skriftlige svar, så fik vi ingen svar. Da vi startede denne proces, da var udgangspunktet, at Kommissionen forlod møderne, når vi begyndte at stille spørgsmål. Det var udgangspunktet.

Vi skal i dag tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt vi er kommet et skridt videre, eller om vi står i den samme situation. Spørgsmålet er ikke, om vi har opnået alt det, vi ville. Jeg er enig i, at vi ikke har opnået alt det, vi ville. Man skal blot læse min betænkning, og nu udvalgets betænkning, for at se, at der stadig er utilfredshed. Jeg vil også opfordre Rådet til at læse betænkningen meget grundigt, fordi der er mange gode elementer i den, som kan bruges i forhold til næste år.

Men vi er kommet et skridt videre. For når vi starter 2008-dechargen, og det gør vi jo nu, så starter vi ikke fra et blankt stykke papir. Så starter vi fra det niveau, vi er nået til i år. Derfor mener jeg, at det er rigtigt at forsvare det, som vi har opnået, ved at stemme ja, og så fortsætte den kamp, som det jo er. Det vil, når vi ser hvordan det går i år og næste år og næste år igen, vise sig, om vi gjorde det rigtige. Da er det så helt afgørende, at vi som udvalg, og som Parlament, er i stand til at stå sammen og holde fast i det, der har været vores fælles udgangspunkt hele tiden.

Her vil jeg gerne takke både sekretariatet, skyggeordførerne, og også hele udvalget, herunder udvalgets formand, fordi vi har været i stand til at stå sammen. Hvis vi er i stand til at bevare den enighed, også i forhold til 2008-dechargen, så er vi også i stand til at komme det skridt længere i 2008, som vi ikke nåede i 2007. Så er vi i stand til at få opfyldt det, vi alle sammen ønsker.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted onsdag den 25. november 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Jeg vil også gerne indledningsvis takke ordføreren, der har gjort en fremragende indsats, stillet direkte, centrale spørgsmål og insisteret på, at vi skal have klare svar, inden vi anbefaler decharge. Jeg vil også gerne takke Budgetkontroludvalget, der stod fast og støttede ordføreren, og som på trods af indledende vanskeligheder formåede at overtale Rådet til at besvare de vigtigste spørgsmål. For hvordan kan vi anbefale decharge for gennemførelse af et budget, hvordan kan vi på ansvarlig vis argumentere for, at det pågældende budget er korrekt, hvis vi ikke ved, hvad der ligger bag tallene? Det ville være helt absurd. Efter Rådets svar er vi nu parate til at anbefale decharge, men vi har samtidig fremsat vigtige bemærkninger i beslutningen, der er en integrerende del af afgørelsen, og som Budgetkontroludvalget vedtog med et meget stort flertal. Vi ønsker og tror på åbne procedurer, og vi ønsker og tror på gennemsigtighed, og vi ønsker fuldt kendskab til anvendelsen af de europæiske skatteborgeres penge.

(Mødet udsat kl. 19.25 i afventning af spørgetiden og genoptaget kl. 19.30)

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

12. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0223/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Spørgsmål 25 af **Silvia-Adriana Ticau** (H-0372/09)

Om: Kommissionens indsats med henblik på at skabe et miljø, der ansporer private selskaber til at investere i forskning og tilskynder bankerne til at finansiere denne form for investering

2009 er det europæiske år for kreativitet og innovation. Målet for Lissabonstrategien, der blev vedtaget i 2000, er at gøre den europæiske økonomi til den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden inden 2010. Det mål har affødt to andre målsætninger, nemlig at øge beskæftigelsesfrekvensen til mindst 70 % af arbejdskraften og hæve niveauet for investeringer i forskning til mindst 3 % af BNP, heraf to tredjedele fra den private sektor. Desværre har 2009 være præget af en økonomisk og finansiel krise, der har ramt alle EU-medlemsstater og begrænset de private virksomheders adgang til finansieringsinstrumenter. De samlede forskningsinvesteringer udgør kun 1,85 % af BNP, og kun fem medlemsstater har investeret over 2 % af BNP i forskning. Medlemsstaternes økonomi vil kun kunne

genoprettes, hvis det lykkes EU at forblive konkurrencedygtigt, og det forudsætter, at der investeres i forskning og uddannelse.

Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at gennemføre for at skabe et miljø, der ansporer private virksomheder til at investere i forskning, særlig anvendt forskning, og tilskynder bankerne til at finansiere investeringer i forskning og innovation?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) EU's forsknings- og innovationspolitik er hovedsagelig baseret på det syvende rammeprogram for forskning, som løber fra 2007 til 2013, programmet for konkurrenceevne og innovation, som løber i samme periode, og Samhørighedsfonden, som også løber i samme periode. Som forberedelse til disse tre store programmer fremlagde Kommissionen en langsigtet strategi og en handlingsplan i 2005 og 2006. Handlingsplanen blev fremlagt i 2005, og den bredt formulerede innovationsstrategi blev fremlagt i 2006. Resultaterne af disse forskellige programmer er blevet grundigt dokumenteret af Kommissionen og har ofte været drøftet her i Parlamentet. Jeg sender Dem gerne denne dokumentation igen. Det er ikke muligt at redegøre i detaljer for indholdet under spørgetiden, men jeg vil gerne forsøge at understrege de vigtigste punkter.

I forbindelse med det syvende rammeprogram for forskning steg EU's udgifter til forskning og udvikling meget markant, og der blev også udviklet en række nye instrumenter, navnlig de fælles teknologiinitiativer, og disse har vist sig at være ekstremt værdifulde.

Samhørighedsfonden er ny og bedre egnet til at fremme forskning og innovation, og det er virkelig bemærkelsesværdigt, hvis man ser på tallene – der er blevet afsat 86 mia. EUR til disse områder for den angivne periode under Samhørighedsfonden og strukturfondene, hvilket under alle omstændigheder udgør 25 % af alle strukturfondene og Samhørighedsfonden. Der er blevet udviklet et nyt instrument inden for rammerne af den europæiske strukturpolitik, Jeremieinitiativet, som først og fremmest har til formål at give små og mellemstore virksomheder lettere adgang til kapital. Dette sker i samarbejde med Den Europæiske Investeringsfond.

Programmet for innovation og konkurrenceevne, som jeg er ansvarlig for, er også i bund og grund et program, der tilvejebringer finansieringsinstrumenter. Den største andel af midlerne anvendes rent faktisk til at lette små og mellemstore virksomheders adgang til finansieringsinstrumenter, der har til formål at styrke deres innovationskapacitet.

Jeg er sikker på, at De ved, at EU's vækst- og beskæftigelsespolitik kun omfatter få kvantitative mål. Vi har fastsat et kvantitativt mål, der imidlertid ikke er blevet ændret siden 2000. Målet er at bruge 3 % af bruttonationalproduktet på forskning og udvikling. Vi kan allerede i dag sige, at dette mål ikke vil blive opfyldt. Det er imidlertid lidt misvisende kun at se på procentsatserne, idet de absolutte udgifter til forskning og udvikling i EU steg med 14,8 % fra 2000 til 2006. Det er en større stigning end i f.eks. USA. Vi er alligevel nødt til at sige, at resultaterne ikke er tilfredsstillende, og derfor vedtog Rådet allerede i december sidste år et dokument med titlen "Vision 2020" for det europæiske forskningsrum, hvor der blev fokuseret på, om vi kunne mobilisere flere midler til den europæiske forsknings- og udviklingspolitik.

Jeg ønsker ikke at lægge skjul på, at jeg er bekymret over, at den nuværende økonomiske afmatning udgør en trussel mod den langsigtede strategi til fremme af forskning og udvikling. Kommissionen reagerede meget hurtigt på denne trussel i november 2008. I den europæiske økonomiske genopretningsplan, som supplerer medlemsstaternes foranstaltninger til bekæmpelse af den økonomiske krise, og som har til formål at skabe fremdrift og imødegå den vanskelige situation i den finansielle sektor, er der kraftig fokus på investeringer i forskning og udvikling og fremme af investeringer. Jeg vil nævne tre eksempler, nemlig initiativet vedrørende fremtidens fabrikker, der vedrører moderniseringen af Europas industrielle base, og som har et budget på 1,2 mia. EUR, initiativet vedrørende energieffektive bygninger, der har fået tildelt et budget på 1 mia. EUR, og partnerskabet for fremstilling af grønne biler, der også har fået tildelt 1 mia. EUR til forskning, og der tilføjes yderligere 4 mia. EUR gennem andre økonomiske foranstaltninger.

Kommissionen er allerede gået i gang med at forberede den næste vækst- og beskæftigelsesstrategi. Uden at røbe nogen hemmeligheder – kommissionsformand Barroso har allerede været inde på dette spørgsmål i sine retningslinjer – kan jeg også sige, at forskning, udvikling og innovation kommer til at spille en helt central rolle i den næste vækst- og beskæftigelsesstrategi.

Jeg har endnu en bemærkning vedrørende innovation. Europas forskningspolitik er rent faktisk temmelig stærk. Vi har gode, og på nogle områder, enestående forskningskapaciteter. Vi har også skabt gode resultater inden for teknologisk udvikling. Vi kan imidlertid bestemt gøre det bedre på innovationsområdet. Hvis

innovation tolkes som den praktiske anvendelse af forskning og udvikling inden for produkter, tjenester, design og metoder – med andre ord alle områder, hvor en praktisk anvendelse er mulig – mener vi stadig, at der er et stort potentiale for at skabe yderligere vækst og beskæftigelse i Europa. Kommissionen meddelte derfor i år, at den vil fremsætte et forslag til en "innovationslov". En "lov" i denne forstand er et nyt politisk instrument, som vi udviklede for første gang i forbindelse med små og mellemstore virksomheder – De husker helt sikkert loven om små virksomheder – "Small Business Act" – og vi agter at fremsætte dette forslag til en innovationslov, der samler lovgivningsforanstaltninger, politiske initiativer og politisk bindende retningslinjer i et større pakke.

Jeg har forsøgt at lede dette arbejde på en sådan måde, at den nye Kommission selv kan beslutte, hvornår den ønsker at fremsætte dette forslag til innovationslov. Jeg er sikker på, at De forstår, at jeg ikke kan foregribe afgørelsen – det er den nye Kommissions afgørelse. Der er imidlertid allerede gjort gode fremskridt i forbindelse med det forberedende arbejde, og jeg tror, at jeg med sikkerhed kan sige, at Parlamentet vil få forelagt denne innovationslov i løbet af næste år.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at der generelt er sket gode fremskridt over en bred front i løbet af de seneste år, selv om de har været meget uregelmæssige. Det er imidlertid nødvendigt at se objektivt på situationen. Vi kan f.eks. ikke forvente, at de nye medlemsstater fra dag ét anvender den samme andel af bruttonationalproduktet på forskning, udvikling og innovation som de gamle medlemsstater. Det glæder mig imidlertid, at de nye medlemsstater – især dem, der har størst behov for at komme op på samme niveau – også er hurtigst til at indhente forsinkelsen, og den generelle udvikling er således efter min opfattelse positiv.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Tak for oplysningerne og Deres svar. Jeg vil gerne spørge Kommissionen, om den agter at afholde drøftelser med de europæiske pengeinstitutter om muligheden for at yde garantier og lån til en præferencesats til støtte for virksomheder og projekter, der i øjeblikket anses for at indebære en stor risiko, på forsknings- og innovationsområdet. Europæiske forskningsprogrammer såsom det syvende rammeprogram, der medfinansierer projekter med op til 50 %, er desuden ikke særlig relevante for små og mellemstore virksomheder. Jeg vil gerne spørge Kommissionen, om den agter at ændre disse programmer for at øge små og mellemstore virksomheders deltagelse.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Det er en meget relevant bemærkning, og det glæder mig at kunne fortælle Dem, at Kommissionen har præcis samme holdning, og at det er præcis det, den har gjort. Jeg vil gerne gentage, at det afgørende problem for vores små og mellemstore virksomheder er at få adgang til den nødvendige risikovillige kapital til finansiering af udgifterne til forskning og udvikling. Der er blevet udviklet to vigtige instrumenter på dette område, nemlig rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation og Jeremieprogrammet.

I begge tilfælde handler det om det samme, nemlig mulighederne for at mobilisere lån til en lavere rente via Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond baseret på risikovillig kapital – med andre ord direkte inddragelse af virksomhedskapital – og på garantier for at lette små og mellemstore virksomheders adgang til disse lån. Der er tale om store investeringsprogrammer, som flere hundrede tusinde europæiske virksomheder deltager i.

Jeg er sikker på, at De forstår, at Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond ikke kan forvalte de enkelte lånesager i detaljer. Dette er baggrunden for, at dette sker via mellemmand, normalt banker i medlemsstaterne. Ifølge de seneste oplysninger, jeg ligger inde med, er det nationale banksystem i alle medlemsstaterne integreret i denne politik, og virksomheder, der søger adgang til midler fra EU's budget, kan få adgang til de pågældende midler via det nationale banksystem.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Mit spørgsmål vedrører Eurostars, som vi implementerede inden for rammerne af Eureka, og som navnlig fremmede en hurtig og effektiv tildeling af midler til små og mellemstore virksomheder. Mener De, at det pågældende program kan blive udvidet? Hvad er i øvrigt Deres holdning til udfordringen i forbindelse med det ottende rammeprogram for forskning, hvor man i øjeblikket drøfter forslaget om at afsætte 50 mia. EUR fremover til forskning i energieffektivitet, især til støtte for SMV'er?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) De kender naturligvis mit svar, men jeg glæder mig over Deres spørgsmål. Ja, jeg tror, at alle vores programmer til fremme af små og mellemstore virksomheders adgang til midler kan udvides. Erfaringerne med disse programmer er meget positive, og vi bør således udvide dem. De bedes have forståelse for, at jeg ikke ønsker at udtale mig om prioriteterne for det ottende rammeprogram for forskning. For det første er det som bekendt ikke mit ansvar, og for det andet ville det være forkert af mig at foregribe afgørelser, der skal træffes af den nye Kommission, som snart bliver indsat.

Med hensyn til det grundlæggende aspekt i Deres spørgsmål kan jeg kun sige, at den nuværende Kommissions holdning er, at der i vores forsknings-, udviklings- og innovationspolitik i de kommende 10 år skal være fokus på energieffektivitet, vedvarende energi og i bredere forstand på teknologier, der baner vejen for en bæredygtig livsstil og økonomi.

De kender mig godt nok til at vide, at jeg altid har påpeget, at en forøgelse af energieffektiviteten sandsynligvis er den billigste og mest effektive form for bæredygtighedsprogram, da det sætter os i stand til at gøre meget for forholdsvis få midler. Hvis den nye Kommission således forelægger konkrete forslag, der går i den retning, vil den i realiteten kunne tage udgangspunkt i det forberedende arbejde, der er blevet gjort af den nuværende Kommission, og i dens politikker.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Forskning og udvikling er naturligvis navnlig af afgørende betydning for medicinalindustrien, når vi taler om innovation og bekæmpelse af sygdomme til gavn for EU-borgerne. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe over for medicinalvirksomheder, der forsøger at begrænse parallelhandel i medicinalektoren? Vil den fastslå, at sådanne foranstaltninger er konkurrencebegrænsende?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Dette spørgsmål kommer ganske enkelt ikke på tale, idet det blev indgående behandlet og afklaret i forbindelse med den lægemiddelpakke, som Kommissionen forelagde sidste år. Vi har en klar og entydig retspraksis på dette område fra EF-Domstolen, som omfatter parallelhandel med lægemidler på det frie indre marked, og der er derfor intet juridisk grundlag for at begrænse en sådan handel.

Den lægemiddelpakke, som Kommissionen forelagde sidste år, omfatter ikke specifikke regler, der på nogen måde påvirker parallelhandelen negativt. Der gælder nøjagtig de samme regler for lægemiddelproducenter og parallelimportører i de meget vigtige og vidtrækkende forslag vedrørende beskyttelse mod forfalskede lægemidler i den lovlige forsyningskæde. Der er ingen forskelsbehandling overhovedet. Jeg er ikke bekendt med, at der er nogen i Kommissionen, der agter at behandle dette spørgsmål.

Formanden. – Spørgsmål 26 af **Marc Tarabella** (H-0377/09)

Om: Information til forbrugerne om energipriserne

Kommissionen åbnede for nylig i London det andet borgerforum for energi. I sin erklæring understregede kommissæren for forbrugerbeskyttelse, hvor vigtigt det er for forbrugerne at kunne disponere over gas- eller elektricitetsregninger, som giver en så god indikation som muligt af energiforbruget, som er enkle og præcise, og som giver mulighed for sammenligninger mellem leverandørerne.

Kan Kommissionen ud over disse store årlige manifestationer konkret angive, hvordan den vil tvinge energiproducenter og -distributører til at nå dette mål, som er af væsentlig betydning for forbrugerne, når den har nægtet at vedtage det charter for energiforbrugere, som Parlamentet har foreslået?

Meglena Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Som svar på det første spørgsmål fra hr. Tarabella om energipriserne kan jeg oplyse, at der med vedtagelsen af den tredje pakke om det indre energimarked er kommet langt mere fokus på borgerne i det indre energimarked. Formålet med de nye foranstaltninger er at forbedre detailenergimarkedets funktion og øge forbrugerbeskyttelsen. Borgerforummet for energi, der er oprettet med det formål at forbedre detailmarkedets funktion til gavn for den enkelte forbruger, drøfter og følger op på disse spørgsmål.

Forummet, der består af repræsentanter for forbrugere, erhvervslivet, nationale energiregulerende myndigheder og nationale forvaltningsorganer, søger at forbedre gennemførelsen af energilovgivningen og har mulighed for at udarbejde adfærdskodekser, hvori der tilskyndes til selvregulering, og som endog til en vis grad kan være bindende for industrien. I denne forbindelse blev der nedsat en arbejdsgruppe om fakturering på det første møde i forummet i 2008. Arbejdsgruppens anbefalinger er eksempler på god faktureringspraksis og blev fremlagt og godkendt på det andet møde i forummet i 2009. De energiregulerende myndigheder og industrien aflægger rapport om gennemførelsen af anbefalingerne om fakturering på det næste møde i forummet, der forventes afholdt i efteråret 2010.

Med den tredje pakke om det indre energimarked er der også blevet indført et nyt instrument, som har til formål at oplyse forbrugerne – tjeklisten for europæiske energiforbrugere. Tjeklisten er et værktøj, der vil bidrage til at oplyse forbrugerne i medlemsstaterne om deres rettigheder – især om fakturering – og understøtte gennemførelsen og håndhævelsen af energilovgivningen. Den har til formål at give forbrugerne forenklede, præcise og praktiske oplysninger om lokale energimarkeder. Harmoniseringen af de energiregulerende

myndigheders beføjelser på forbrugerbeskyttelsesområdet, der indebærer en aktiv markedsovervågning, vil styrke forbrugerbeskyttelsen yderligere.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) I Deres svar taler De rent faktisk om udfaldet af en anden rapport i efteråret 2010, om en tredje energipakke, der vil blive tæt overvåget.

De er imidlertid fuldt ud klar over, at der er blevet indgivet tusindvis af klager til forbrugerorganisationer og nationale reguleringsmyndigheder over den fuldstændige mangel på gennemsigtighed i forbindelse med gas- og elektricitetsregninger, både hvad angår priser og faktisk forbrug. Det sker på et tidspunkt, hvor både Kommissionen og medlemsstaterne i deres energiplaner understreger behovet for at reducere forbruget og for at sammenligne priser med henblik på eventuelt at skifte leverandør. Dette var hovedformålet med liberaliseringen.

Jeg vil derfor gå direkte til sagen og spørge Dem, hvilke foranstaltninger – og jeg anvender flertalsformen her – Kommissionen agter at træffe på kort sigt for at løse disse problemer. Jeg vil også påpege, at Kommissionen har forkastet Parlamentets forslag om et charter for energiforbrugere – det var fru De Vits' forslag – som De tidligere selv havde anbefalet.

Meglena Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) De fokuserer i Deres spørgsmål kraftigt på, hvorfor chartret blev droppet. Den offentlige høring om meddelelsen "Vejen til et europæisk charter for energiforbrugernes rettigheder" blev lanceret i juli 2007. Resultaterne af høringen viste, at der var ringe kendskab til energiforbrugernes eksisterende rettigheder.

Forslaget om et charter, én enkelt lovgivningstekst om forbrugernes rettigheder, der i øjeblikket er omfattet af en række europæiske direktiver og en lang række nationale gennemførelsesinstrumenter, blev forkastet af juridiske grunde. Energiforbrugernes rettigheder i den eksisterende EU-lovgivning er allerede juridisk bindende.

De spørger, hvorfor der ikke kan udformes en standardfaktura for alle forbrugere. Vores arbejdsgruppe om fakturering, der blev nedsat af det første borgerforum for energi, bekræftede, at industrien forsat bør have ret til selvregulering og ret til at fremme innovation inden for fakturering. Det vil samtidig sikre større gennemsigtighed og sammenlignelighed mellem de tilbudte priser og tjenesteydelser til forbrugere.

Korrekt fakturering hænger tæt sammen med målingshyppighed. Målingshyppigheden er ikke fastsat i EU-lovgivningen. Dette spørgsmål hænger imidlertid indirekte sammen med intelligent måling.

Jeg vil også gerne understrege, at vi i borgerforummet for energi godkendte anbefalingerne om god faktureringspraksis, der har til formål at give forbrugere enkle og klare oplysninger om gas- og elektricitetsregninger.

Det fremgik af resultattavlen for forbrugermarkederne, hvor vi undersøgte forskellige forbrugermarkeder, at de fleste klager vedrørte elektricitetsmarkedet. De finansielle markeder kom ind på en andenplads og lokal transport på en tredjeplads.

Kommissionen har derfor iværksat en større undersøgelse af detailmarkedet for elektricitet og vil fremlægge resultaterne på mødet i forummet i 2010. Dette er anden fase i gennemførelsen af de konklusioner, der er draget af resultattavlen for forbrugermarkederne, og jeg tror, at dette instrument fremover forsat vil være et af de stærkeste instrumenter til kortlægning af detailmarkedets funktion, især på dette område, der er af central og grundlæggende betydning og også i høj grad hænger sammen med tjenester.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Jeg vil gerne følge op på spørgsmålet. Vi ved, at der er et enormt potentiale for energibesparelser i husholdningerne. Jeg undersøger altid med interesse min elregning, fordi jeg gerne vil foretage disse besparelser, og jeg synes ærlig talt, at den er forvirrende.

Hvis jeg synes, at den er forvirrende, går jeg ud fra, at mange af mine vælgere har det på samme måde. Selvregulering er ikke et tilstrækkeligt instrument. Kommissionen kunne gøre en reel forskel ved at skabe afklaring, og jeg tror, at et sådant tiltag vil blive hilst velkommen overalt, og at det i høj grad vil gøre det nemmere for os at reducere den globale opvarmning.

Jeg anmoder Dem om at genoverveje dette i Kommissionen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) I første halvdel af året faldt gasleverandørernes oliepriser med op til 40 %. Denne udvikling havde imidlertid kun marginalt positive følger for forbrugere, hvilket er særlig vigtigt i årets kolde måneder.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at forbrugerne også kan få fordel af denne positive prisudvikling?

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Vi er klar over, at Kommissionen ikke er prisfører. Det, som vi kan gøre, og det, som vi bestræber os på at gøre, er at gøre priserne gennemsigelige.

I et af de seneste direktiver – direktivet om forbrugerkredit fra 2007 – anmodede vi bankerne om at etablere en fælles metode til beregning af renter, som kunne danne udgangspunkt for forbrugernes sammenligning af priser med henblik på at finde den bedste løsning for dem. Vi har en lang række redskaber at arbejde med. Det handler om urimelig handelspraksis, og det er netop gennemsigtighed i priserne, der er kernen til direktivet.

Vi har også et andet horisontalt direktiv om urimelige handelsvilkår, herunder om urimelig og uberettiget berigelse. Jeg tror, at det var det, De hentydede til, da De stillede spørgsmålet om priser.

Dette henhører under os, og vi er også nødt til at gøre vores yderste for at sikre, at direktiverne håndhæves korrekt og på en harmoniseret måde i alle EU-medlemsstaterne, fordi indvirkningen af alle disse direktiver i høj grad afhænger af, hvordan de gennemføres. Derfor har jeg foreslået, at Kommissionen udarbejder en meddelelse om håndhævelse. Dette er banebrydende, fordi håndhævelse normalt henhører under medlemsstaterne, men vi er nødt til at sammenligne resultaterne og anvende benchmarking, og derfor bakker vi – apropos det tidligere spørgsmål om måling og afklaring – i øvrigt kraftigt op om projektet vedrørende intelligent måling. Dette er muligvis ikke et paneuropæisk initiativ, men lande som Sverige, som varetager formandskabet, er blandt pionererne på dette område. Jeg kan kun opfordre alle til at se på dette eksempel og bruge det bedst muligt. Dette kunne også føre til andre spørgsmål, såsom hvordan man beregner det CO₂-fodafttryk, som vi alle afsætter gennem vores energiforbrug.

På andre områder har Kommissionen i den seneste tid truffet en lang række foranstaltninger vedrørende energimærkning og større prissammenligning og fremmet anvendelsen af forbrugerindekser, f.eks. i Italien og andre lande, fordi dette også er en meget fin internetservice, der gør det nemmere for forbrugerne at opnå bedre priser.

Det er imidlertid en forudsætning, at den grænseoverskridende handel og tilgængeligheden øges. Grænseoverskridende handel via internettet udgør i øjeblikket kun 9 % af handelen i EU, så vi er virkelig nødt til at gennemføre anden fase af det indre marked, dvs. detailmarkedet. Dette område er en af svaghederne i det indre marked, og jeg håber meget, at Parlamentet og Kommissionen vil fremskynde et af de vigtige direktiver, der foreslås i direktivet om forbrugerrettigheder, som har til formål at fastsætte en række regler, der skaber større sikkerhed og større tillid – hos forbrugerne og virksomhederne – med henblik på at forbedre den virkelig meget begrænsede grænseoverskridende handel i Europa.

Formanden. – Spørgsmål 27 af **Jim Higgins** (H-0401/09)

Om: Fødevarermærkning for forbrugerne

Vil Kommissionen redegøre for, hvilke undersøgelser eller rapporter den har gennemført for så vidt angår fødevarer, som angives at have sundhedsfremmende egenskaber, og hvorvidt der er foretaget undersøgelser eller test af en række af disse fødevarer for af hensyn til forbrugerne at konstatere, om de rent faktisk har de angivne virkninger?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Efter anmodning fra medlemsstaterne og de berørte parter forelagde Kommissionen et forslag til forordning om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer, som Parlamentet og Rådet vedtog i december 2006.

Formålet med forordningen er netop at sikre, at ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer er sandfærdige, klare og baseret på almindeligt anerkendt videnskabelig evidens, således at forbrugerne er tilstrækkelig beskyttet. Kommissionen agter derfor at opstille lister over tilladte sundhedsanprisninger samt at opdatere tilladte ernæringsanprisninger. I forordningen fastsættes godkendelsesprocedurer med det formål at sikre, at der kun fremsættes videnskabeligt dokumenterede sundhedsanprisninger.

Disse procedurer involverer først og fremmest Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet, der vurderer om sundhedsanprisningerne er dokumenteret, for det andet Kommissionen, der udarbejder udkast til foranstaltninger om godkendelse eller afvisning af sundhedsanprisninger i overensstemmelse hermed, og for det tredje medlemsstaterne, der udtaler sig om foranstaltningerne i forskriftsudvalget.

Kommissionen har indtil videre vedtaget fire forordninger om tilladelse eller afvisning af sundhedsanprisninger. Der vil også fremover blive vedtaget lignende foranstaltninger på baggrund af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritets evaluering af sundhedsanprisninger, således at det sikres, at forbrugerne ikke vildledes.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes svar. Jeg glæder mig over, at Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet er i gang med en undersøgelse af produktionen af fødevarer, da det nu er blevet dokumenteret, at kunderne gerne vil betale mere for fødevarer med sundhedsmæssige fordele.

I sidste ende er det vigtigste, at vi overholder de nye regler og lægger pres på virksomhederne for at få dem til at være helt ærlige omkring de oplysninger, de angiver, således at de ikke lyver over for de mennesker, der køber disse produkter.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Jeg kan kun være enig. Dette er netop årsagen til, at vi forelagde dette forslag til forordning.

Jeg må sige, at vi var forbløffet over det modtagne antal ansøgninger. Vi havde forventet et par hundrede, og vi modtog 44 000 anprisninger. Vi samlede disse 44 000 anprisninger i en gruppe på 4 000, som vi forelagde Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet (EFSA) med henblik på en udtalelse. Dette er grunden til, at EFSA ikke kan færdigbehandle alle 4 000 anprisninger inden udløbet af fristen i december 2010.

Jeg mener imidlertid, at det er meget vigtigt for forbrugerne, at vi afslutter denne proces, og at de er helt klar over, at når de ser en anprisning, og når de ser en fødevarer i supermarkedet med en anprisning, så kan de være helt sikre på, at denne er videnskabeligt dokumenteret, og at den ikke er vildledende.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Jeg vil gerne takke kommissæren for disse oplysninger – Deres tiltag er helt bestemt meget vigtige.

Mere end 40 000 virksomheder har ansøgt om at få bekræftet, at deres produkter opfylder de højeste krav og kriterier. Hvad vil der imidlertid ske, hvis de modtager denne bekræftelse, samtidig med at produkterne efter et stykke tid rent faktisk ikke længere opfylder alle de krav eller alle de parametre, der er angivet på etiketterne? Hvad vil der ske, navnlig hvis der er tale om store internationale koncerner? De har fået en godkendelse, og det anfører de på etiketten, men virkeligheden er en helt anden. Hvad vil der så ske?

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Jeg vil gerne vide, hvordan De mener, at regionale produkter, der sælges lokalt, bør mærkes og markedsføres med samme friskhed og høje kvalitet fremover?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Mit svar på det sidste spørgsmål er nej, idet det handler om noget helt andet. Det handler om produktets oprindelse. Vi taler om sundhedsanprisninger i dag. Når en producent angiver en anprisning om, at et produkt er godt for dit helbred af en eller anden grund, så skal det dokumenteres videnskabeligt, at dette virkelig er tilfældet.

Hvad angår det andet spørgsmål, undersøger EFSA naturligvis de angivne sundhedsanprisninger på tidspunktet for ansøgningen på grundlag af den fremlagte videnskabelige evidens på tidspunktet for ansøgningen.

Hvis der angives en anprisning på grundlag af visse videnskabelige beviser, og producenten derefter ændrer produktet, er der naturligvis helt klart tale om bedrageri, og der vil blive grebet ind over for den pågældende producent, da producenten både vildleder og bedrager offentligheden.

Formanden. – Spørgsmål 28 af **Gay Mitchell** (H-0366/09)

Om: Forskellige forbrugerrettigheder

Det sker ofte, at vælgere henvender sig til deres medlem af Europa-Parlamentet med problemer vedrørende deres forbrugerrettigheder i forbindelse med ophold eller rejse i en anden medlemsstat end deres oprindelsesland. Hvad gør Kommissionen for at fremme kendskabet til og forståelsen af forbrugerrettigheder, som er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat i Den Europæiske Union?

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Spørgsmålet vedrører forskellige forbrugerrettigheder og er meget aktuelt. I alle medlemsstaterne er der blevet etableret institutioner og organisationer, der har til opgave at fremme borgernes kendskab til og forståelse af deres forbrugerrettigheder.

Der er onlineadgang til en oversigt over disse nationale institutioner og organisationer. Jeg kan naturligvis oplyse adressen, nemlig http://ec.europa.eu/consumers/empowerment/cons_networks_en.htm, og det er virkelig meget interessant at browse rundt.

Kommissionen fremmer kendskabet til forbrugerrettigheder gennem forskellige instrumenter. Vi støtter Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre, der oplyser forbrugerne om deres rettigheder, når de handler på tværs af grænserne, og hjælper dem med at søge erstatning, når noget går galt. Centrene oplyser på deres websteder og i deres foldere og brochurer forbrugerne om deres rettigheder, f.eks. når de handler online, lejer en bil eller bestiller en rejse i en anden medlemsstat.

Kommissionen opfordrer derfor medlemmerne af Europa-Parlamentet til at henvise deres vælgere til det europæiske forbrugercenter i deres hjemland. Kommissionen gennemfører desuden oplysningskampagner i de nylig tiltrådte medlemsstater med henblik på at fremme kendskabet til forbrugerrettigheder og nationale organisationer og institutioner, som forbrugerne kan henvende sig til for at få yderligere hjælp og bistand.

Kommissionen fremmer også kendskabet til rettigheder gennem sine forbrugeruddannelsesinitiativer såsom "Europa Diary", der er rettet mod studerende i aldersgruppen 15-18 år, og Dolceta – et websted, der henvender sig til voksne og lærere.

Sidst, men ikke mindst, forelagde Kommissionen i oktober 2008 sit forslag til direktiv om forbrugerrettigheder, som i øjeblikket er genstand for forhandlinger i Parlamentet og Rådet.

Hvis direktivet vedtages, vil det mindske den nuværende fragmentering af den gældende forbrugerret og sikre, at alle forbrugere i EU omfattes af et samlet sæt enkle regler for forbrugerrettigheder, og det vil gøre det lettere at gennemføre paneuropæiske oplysningskampagner om forbrugerrettigheder.

Kommissionen er i øjeblikket ved at undersøge, hvilke oplysninger forbrugerne får på salgsstedet, og den agter at høre detailhandelseksperter, forbrugerorganisationer og andre berørte aktører, inden den foreslår konkrete foranstaltninger.

Jeg har også en nyhed, som vi lægger stor vægt på. Dolceta-webstedet er nu blevet udvidet med to moduler. Vi har tilføjet to yderlige områder, nemlig bæredygtigt forbrug og tjenester af almen interesse, og vi udvider således.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Jeg takker kommissæren for hendes svar. Kan jeg spørge kommissæren, om hun er klar over, at folk, der, som hun var inde på, køber produkter på internettet, f.eks. loyalitetskort til hoteller, eller hvad det nu kan være, har meget svært ved at finde ud af, hvem de skal klage til? Der er muligvis angivet en eller anden form for postboks, men sjældent et telefonnummer eller en rigtig e-mail-adresse. Vil De stille krav om, at alle, der sælger produkter, skal anføre et direkte kontaktnummer, som folk, der har problemer, kan bruge, hvis de ønsker at komme i direkte kontakt med dem, der har solgt defekte varer eller tjenesteydelser?

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Dette henhører i høj grad under de offentlige myndigheder i medlemsstaterne. Kommissionen kan anmode om at få oplyst, om de offentlige myndigheder tager sig af dette spørgsmål. Vi har oprettet et netværk af myndigheder på dette område. Vi indsamler oplysninger med jævne mellemrum, men vi fokuserer på subsidiaritet, på, hvad vi kan gøre på grænseoverskridende eller paneuropæisk plan. Situationen er generelt meget forskellig i de enkelte lande. Det handler om uddannelse, og uddannelse henhører som bekendt i høj grad under medlemsstaternes kompetence.

Med hensyn til klager samler jeg alle klagerne og undersøger klagernes omfang med udgangspunkt i resultattavlen for forbrugermarkederne, sammenholder dem med forbrugernes grad af tilfredshed og drager herefter de nødvendige konklusioner om behandlingen for forbrugerne. De har helt ret i, at vi er nødt til at sammenligne, hvor mange klager der kommer på forskellige områder. Derfor foreslår vi, at der indføres en fælles klageformular i Europa, som vi er i gang med at udarbejde, idet de oplysninger, som de offentlige myndigheder i land "X" modtager i øjeblikket, ikke registreres på samme måde som i land "Z". Hvis vi indfører denne fælles klageformular, betyder det ikke, at Kommissionen bliver en slags forbrugerombudsmand, men at vi kan udvikle en politik på grundlag af disse klager, der er mere relevant for borgerne. Det er efter min opfattelse virkelig et vigtigt fremtidsprojekt.

Vi har virkelig meget begrænsede beføjelser til at blande os i medlemsstaternes håndtering af nationale klager. Vi har udarbejdet en resultattavle, og vi kan fastsætte et benchmark, men vi kan ikke træde i stedet for en bestemt medlemsstat.

Jeg vil meget gerne i samarbejde med Parlamentet fortsætte arbejdet i Kommissionen med benchmarking og måling af, hvordan forbrugerne behandles, og hvor meget medlemsstaterne investerer i denne politik. Jeg tror, at det er en meget god investering, navnlig i dag i vanskelige økonomiske tider, at undersøge, hvorledes forbrugerne behandles, fordi vi således får en række relevante oplysninger om situationen på markedet.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Jeg ønskede især at være til stede her i aften, fordi jeg tror, at dette er fru Kunevas sidste mulighed for at tale til os som kommissær, og jeg ønskede at stille to spørgsmål.

Er De for det første enig med mig i, at antallet af forbrugeroplysninger og "sweeps" og Deres arbejdsbyrde er blevet drastisk forøget i løbet af Deres embedsperiode som den første kommissær med specifikt ansvar for forbrugeranliggender?

Er De for det andet også enig med mig i, at det er helt afgørende, at vi fortsat har en kommissær med ansvar for forbrugeranliggender i den nye Kommission? Vi har hørt foruroligende rygter om, at dette måske ikke vil være tilfældet i den nye Kommission, og jeg vil gerne give Dem mulighed for at udtale Dem herom her i aften.

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Jeg har haft det privilegium at arbejde sammen med hr. Harbour, hvilket jeg var meget glad for, og jeg vil således gerne takke Dem specifikt og personligt for dette samarbejde gennem de sidste tre år. De kan være sikker på, at jeg fortsat vil arbejde hårdt som politiker for markedsøkonomien, idet markedet ikke er ukompliceret, men en slags laboratorium for borgerlige rettigheder. Det glæder mig meget, at vi er så enige om disse rettigheder, der er så vigtige for hele menneskeheden i dag, dvs. miljørettighederne.

Posten som kommissær for forbrugeranliggender er virkelig meget vigtig. Den handler om markedet og detailmarkedet, men også om noget andet, noget mere, nemlig rettigheder, håndhævelse, forbrugerklager og udformningen af en mere relevant politik.

Jeg er helt sikker på, at kommissionsformand Barroso vil finde den rette balance, idet han i sin tale sagde, at vi er nødt til at afdække svaghederne i det indre marked. Jeg tror, at en af disse svagheder er detailmarkedet. Jeg er helt sikker på, at kommissionsformanden vil være fuldt ud opmærksom på forbrugeranliggender på den ene eller anden måde, og jeg er overbevist om, at politikken fortsat vil være meget konsekvent. Jeg vil imidlertid helt sikkert viderebringe budskabet.

Formanden. – Spørgsmål 29 af **Pat the Cope Gallagher** (H-0412/09)

Om: Biludlejningsfirmaer

Accepterer Kommissionen biludlejningsfirmaers praksis med at kræve, at forbrugere betaler for en fuld brændstoftank, inden de lejer en bil, og ikke får nogen godtgørelse, uanset om forbrugeren afleverer bilen til biludlejningsfirmaet med f.eks. en halvfuld tank?

Er denne praksis i overensstemmelse med direktivet om pakkerejser (90/314/EØF)⁽³⁾?

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Kommissionen er udmærket klar over biludlejningsfirmaers praksis og har besvaret en række andre parlamentariske spørgsmål og forespørgsler og klager fra borgerne desangående. Jeg modtager personligt mange af disse.

Som jeg tidligere har sagt, er en sådan praksis uacceptabel, hvis den medfører, at forbrugerne skal betale for brændstof, de ikke har brugt, uden at de er klart informeret herom på forhånd. Direktivet om pakkerejser finder kun anvendelse, hvis biludlejningen er inkluderet i en pakkerejse. Dette særlige spørgsmål er imidlertid ikke reguleret i direktivet om pakkerejser. Denne praksis kan på den anden side være i strid med direktivet om urimelig handelspraksis og direktivet om urimelige kontraktvilkår.

I henhold til direktivet om urimelige kontraktvilkår må standardvilkår og -betingelser for det første ikke medføre en betydelig skævhed til skade for forbrugeren. Kontraktvilkårene skal desuden være formuleret på en klar og forståelig måde. Det kan fremføres, at en klausul, der indebærer, at forbrugerne i praksis betaler for noget, de ikke har brugt, er urimelig.

⁽³⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59.

For det andet har erhvervsdrivende i henhold til direktivet om urimelig handelspraksis pligt til at overholde standarden for erhvervsmæssig diligenspligt. Erhvervsdrivende skal være åbne og ærlige omkring de væsentligste egenskaber ved den pågældende tjeneste. Biludlejningsfirmaer, der ikke informerer kunderne om, at udgiften til ubrugt brændstof ikke vil blive refunderet, handler muligvis i strid med dette direktiv. Denne praksis kan også anses for at være i strid med standarden for erhvervsmæssig diligenspligt, som de erhvervsdrivende skal overholde i henhold til det pågældende direktiv.

Det skal imidlertid påpeges, at det er op til de nationale håndhævelsesmyndigheder at afgøre, om en sådan praksis er urimelig, og at gribe ind over for de pågældende virksomheder. Kommissionen har ingen håndhævelsesbeføjelser. Forbrugere, der har købt grænseoverskridende tjenester, kan dog klage til det europæiske forbrugercenter i deres hjemland, som vil kunne hjælpe dem med at søge erstatning fra erhvervsdrivende i andre EU-lande.

Jeg mener imidlertid, at vi har gjort vores yderste for at sikre, at der ikke er nogen smuthuller i lovgivningen, og at forbrugerne ikke sidder tilbage med en følelse af uretfærdighed, håbløshed eller hjælpeløshed.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes svar og ønske hende held og lykke, uanset hvad hun beslutter sig for at gøre, når Kommissionens mandatperiode udløber.

Denne praksis er udbredt i hele Unionen. Forbrugere, der lejer en bil, føler, at de har indgået en rimelig handel – vi forstår spørgsmålet om forsikring, som er helt afgørende – men efterfølgende får de at vide, at de skal aflevere bilen igen med en tom tank.

Der må være nogle direktiver, som virksomhederne overtræder. Jeg mener ikke, at det er tilstrækkeligt, at Kommissionen siger, at dette problem kan løses ved at henvende sig til forbrugercentrene i de forskellige lande. Det er efter min opfattelse et stort problem. Vi bør sende et klart budskab om, at denne praksis er pengeafpresning. Folk, der rejser på ferie, bruger ofte kun bilen til bestemmelsesstedet og retur. Jeg ved, at mange af mine vælgere har brugt benzin for 15 EUR, men det koster dem 60 EUR. Der er således en difference på 45 EUR, eftersom det koster 60 EUR at fylde benzintanken i en almindelig bil.

Jeg mener, at vi er nødt til at se på dette problem, og jeg håber, at den nye Kommission og kommissær vil påtage sig et ansvar herfor og gribe ind med praktiske foranstaltninger.

Meglena Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Det er som nævnt op til de nationale myndigheder at håndhæve den pågældende lovgivning, og uanset hvor kritiske vi er over for vores europæiske institutioner, mener jeg, at vi også skal huske på, at vi er underlagt subsidiaritetsprincippet, og på visse områder kan Kommissionen ikke gribe direkte ind.

Jeg mener, at det ville være meget passende, hvis vi også understregede medlemsstaternes ansvar, ellers tror jeg, at dette vil blive påtalt af Parlamentet, idet Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse (IMCO) i øjeblikket arbejder på en initiativbetænkning om forbrugerbeskyttelse med Anna Hedh som ordfører. Som aftalt på det sidste udvalgmøde i IMCO vil udvalget i denne initiativbetænkning behandle både resultattavlen for forbrugermarkederne og håndhævelsen af lovgivningen, som vi drøfter nu, og som Kommissionen udsendte en meddelelse om den 2. juli 2009.

Vi har fokus på håndhævelse, men det bliver meget vanskeligt at skabe resultater uden medlemsstaterne. Jeg anerkender imidlertid fuldt ud problemets alvor – tro mig, jeg deler Deres bekymring, idet jeg modtager en lang række klager, jeg har ingen praktiske retningslinjer og kan ikke løse problemet på medlemsstaternes vegne.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Jeg lejede en bil i Frankfurt i forbindelse med min første dag i Parlamentet. Tanken var blevet fyldt på selskabets regning. Jeg blev bedt om at aflevere den med fuld tank. Det er en enkelt bedste praksis. Kan Kommissionen sikre eller henstille, at denne praksis anvendes i hele EU? Den er rimelig, gennemsigtig og korrekt.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Jeg har personligt drøftet dette problem med biludlejningsfirmaerne. Der er også en række andre problemer, f.eks. uventet høje erstatningskrav og biler, der ikke synes. Jeg vil derfor gerne vide, om kommissæren er enig med mig i, at medlemsstaterne i henhold til bestemmelserne i servicedirektivet om grænseoverskridende tjenesteydelser udtrykkeligt opfordres til at fremme udarbejdelsen af behørig adfærdskodekser for grænseoverskridende tjenesteydelser. Jeg mener, at det netop er på sådanne områder, at vi skal opfordre medlemsstaterne til at få biludlejningsfirmaerne til at samarbejde om udarbejdelsen af en adfærdskodeks, som hæderlige operatører skal undertegne, og som kunne omfatte de spørgsmål, mine kolleger taler om, samt andre alvorlige forbrugeranliggender.

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Det er efter min opfattelse et af de vigtigste forslag, som vi skal arbejde videre med fremover. Først og fremmest servicedirektivet, idet vores økonomi og vores tilværelse naturligvis i høj grad er baseret på tjenesteydelser, og vi kan ikke blot tillade, at selskaber med et dårligt rygte skader en hel branche.

Vi skal bekæmpe dårlig praksis, og vi skal altid beskytte forbrugerne. Men der er måde med alting, og vi er virkelig nødt til at få medlemsstaterne og Kommissionen til at påtage sig et ansvar.

Vi har kontakt til et netværk af offentlige myndigheder, gennem hvilke vi gennemfører "sweeps" i medlemsstaterne. Hvis der udarbejdes en adfærdskodeks, som hr. Harbour var inde på, eller hvis vi konstaterer, at lovgivningen om urimelig handelspraksis overtrædes, har vi mulighed for at anmode centrene og de forskellige offentlige myndigheder om at kontrollere alle biludlejningsfirmaerne i medlemsstaterne og skabe ordnede forhold på markedet.

Det gjorde vi i forbindelse med luftfartsselskaber, der tilbød flybilletter på deres websteder, det gjorde vi i forbindelse med ringetoner, og det gjorde vi i forbindelse med elektroniske artikler. Hvorfor ikke optrappe indsatsen og ligeledes gennemføre en eller anden form for håndhævelsesforanstaltning (sweep) i biludlejningsbranchen?

Formanden. – Spørgsmål 30 af **Georgios Papastamkos** (H-0363/09)

Om: Handlingsprogram for en nedbringelse af forvaltningsbyrden i EU

I januar 2007 iværksatte Kommissionen handlingsprogrammet for en nedbringelse af forvaltningsbyrden i EU med henblik på at evaluere de forvaltningsomkostninger, som er et resultat af fællesskabslovgivningen, og mindske de forvaltningsmæssige hindringer med 25 % inden 2010. Det bør anføres, at ovennævnte handlingsprogram finansieres over rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation (CIP).

Hvorledes vurderer Kommissionen den hidtidige gennemførelse af ovennævnte handlingsprogram og dets indvirkninger på de europæiske virksomheders konkurrenceevne?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Dette spørgsmål giver mig mulighed for at fortælle en meget glædelig succeshistorie. Handlingsprogrammet for reduktion af administrative byrder i Den Europæiske Union er en af grundpillerne i programmet om bedre lovgivning. I foråret 2006 nævnte jeg første gang, at jeg agtede at reducere de europæiske virksomheders bureaukratiske omkostninger som følge af EU-lovgivningen med 25 % inden 2012, og at Kommissionen i denne forbindelse var nødt til at forelægge forslag herom senest inden udgangen af 2009.

Kommissionen har ikke blot forelagt de relevante forslag, men er gået videre. Det har den gjort på grundlag af en kvantificering, som vi har gennemført i hele Europa. Alle kan sige, at de reducerer omkostningerne med 25 %, når ingen ved, hvor høje de bureaukratiske omkostninger rent faktisk er i Europa. Derfor gennemførte vi den hidtil største kvantificering, idet vi ønskede at fastslå omfanget af de faktiske omkostninger i forbindelse med EU's retsakter og deres gennemførelse for europæiske virksomheder, for så vidt angår dokumentation, statistik, information og lignende.

Resultaterne blev stort set som forventet. Europæiske virksomheder bruger 124 mia. EUR om året på dette bureaukrati, hvilket er omkring halvdelen af de europæiske virksomheders samlede bureaukratiske omkostninger. Med andre ord skaber vi 50 % af disse omkostninger her i Strasbourg eller Bruxelles.

Af hensyn til den britiske presse og de britiske medlemmer af Parlamentet vil jeg gerne udtrykkeligt tilføje, at det ville være helt forkert at drage den konklusion, at det indre marked i sig selv medfører bureaukratiske omkostninger på 124 mia. EUR. Hvis vi ikke havde disse EU-regler, ville der være 27 forskellige nationale regelsæt på alle disse områder, og byrden for de europæiske virksomheder, der deltager i det indre marked, ville være meget større. Jeg vil gerne understrege dette klart og kraftigt, idet jeg er virkelig træt af at høre direkte bagtaleriske udtalelser i visse europæiske medier om omkostningerne forbundet med det indre marked. Vi mener ikke desto mindre, at 124 mia. EUR er for meget, og at vi gennem bedre lovgivning både kan nå målsætningerne i vores lovgivning og reducere de hermed forbundne omkostninger.

Kommissionen har derfor forelagt de relevante forslag, og resultatet er som følger – jeg vil blot nævne nogle tal. De foranstaltninger, som lovgiverne allerede har vedtaget – og som derfor allerede er i kraft – reducerer de europæiske virksomheders bureaukratiske omkostninger med 7 mia. EUR pr. år. De potentielle besparelser som følge af de foranstaltninger, som Kommissionen har foreslået, og som lovgiverne endnu ikke har vedtaget, beløber sig til 31 mia. EUR pr. år. Kommissionen arbejder i øjeblikket på yderligere forslag, der vil blive

forelagt inden længe, og som indebærer en yderligere potentiel besparelse på 2 mia. EUR, og de samlede potentielle besparelser udgør således over 40 mia. EUR pr. år. Disse besparelser mere end opfylder målet om at reducere disse omkostninger med 25 %, forudsat at lovgiverne rent faktisk vedtager foranstaltningerne.

Jeg har en sidste bemærkning, nemlig at programmet suppleres af lignende nationale programmer i alle medlemsstaterne. Det glæder mig at kunne oplyse, at alle 27 medlemsstater nu har gennemført lignende programmer. De vil imidlertid ikke blive overrasket, når jeg siger, at det indtil videre ikke er lykkedes nogen af medlemsstaterne at opnå de meget store besparelser i forbindelse med EU-foranstaltningerne, som jeg har nævnt i dag.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) I Kommissionens handlingsprogram af 22. oktober henvises der bl.a. til undtagelsen af mikroenheder fra regnskabskrav. Der er efter min opfattelse andre mere vigtige hindringer af lovgivningsmæssig, administrativ og skattemæssig karakter. Kun få mikroenheder driver grænseoverskridende virksomhed. Der er langt flere mikroenheder, der har brug for den sikkerhed, som et revisorstempel giver, for at få adgang til bankfinansiering og sikre gennemsigtighed i deres transaktioner. Jeg beder Dem om at besvare dette særlige, men konkrete spørgsmål.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) De kender sikkert min personlige holdning, der endda i virkeligheden er lidt mere vidtgående end Deres egen. Jeg er personligt fast overbevist om, at vi overhovedet ikke skal beskæftige os med mikroenheder, der ikke opererer i det indre marked – hverken de europæiske lovgivere eller Kommissionen.

Som De ved, er vi to i mindretal på dette område. Hver gang Parlamentet afholder plenarmøde – og navnlig under spørgetiden – stilles der en række forslag om små virksomheders og mikrovirksomheders forretningsførelse. Der skal således en hel del overtalelse til.

Med indførelsen af den særlige SMV-test – med andre ord testen for små og mellemstore virksomheder – i forbindelse med konsekvensanalyser har Kommissionen sikret, at der tages helt specifikt hensyn til virkningerne for små og mellemstore virksomheder og mikrovirksomheder, og mikrovirksomheder omfattes i muligt omfang i princippet ikke af reglerne.

Jeg vil i denne forbindelse nævne et aktuelt eksempel. Kommissionen har foreslået, at mikrovirksomheder undtages EU's regnskabsregler. Denne foranstaltning vil reducere disse virksomheders omkostninger med 7 mia. EUR pr. år. Europa-Parlamentets kompetente udvalg har desværre forkastet Kommissionens forslag, og jeg beklager at måtte sige, at der er organiseret modstand mod dette forslag – jeg er sikker på, at De kan forestille Dem, hvem der organiserer denne modstand. Kommissionen fastholder alligevel sit forslag. Det er af helt afgørende betydning for vores politik for små og mellemstore virksomheder og for reduktionen af mikrovirksomhedernes bureaukratiske omkostninger.

Formanden. – Spørgsmål 31 af **Seán Kelly** (H-0368/09)

Om: Turisme i henhold til Lissabontraktaten

Kan Kommissionen redegøre for, hvilke planer den har udviklet hvad angår forberedende foranstaltninger og andre initiativer til at forberede grundlaget for udarbejdelsen af turismekompetencen i henhold til Lissabontraktaten (EUF-traktatens artikel 195), under forudsætning af at Lissabontraktaten træder i kraft?

Kan Kommissionen kommentere muligheden for at udvikle synergier med turismepolitikken og den regionale udviklingspolitik, med særligt hensyn til geografisk og økonomisk marginaliserede regioner i EU?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) I strengt juridisk forstand indebærer Lissabontraktaten en ændring, idet turisme betragtes som en kompetence under Fællesskabets tredje søjle. Fællesskabet kan med andre ord træffe foranstaltninger med henblik på at supplere medlemsstaternes aktiviteter, men kan ikke forelægge harmoniseringslovgivning på området. I praksis ændrer Lissabontraktaten ikke status quo, da vi for et par år siden opnåede alt det, Lissabontraktaten nu sikrer et retligt grundlag for, gennem et frivilligt samarbejde med medlemsstaterne. Medlemsstaterne accepterede således for et par år siden, at Kommissionen over indflydelse på turismepolitikken. Vi har rent faktisk truffet en lang række konkrete afgørelser sammen med medlemsstaterne.

Den omstændighed, at turisme nu indtager sin egen plads i EU-traktaterne, vil imidlertid betyde, at turismen vil få stadig større betydning i vores overordnede vækst- og beskæftigelsespolitik. Hvis jeg skulle efterlade én ting til den nye Kommission, ville det være det. Der er et meget stort potentiale for vækst på dette område, og det vil nemmere kunne frigøres gennem et smidigt og intelligent samarbejde mellem medlemsstaterne

og Fællesskabets institutioner Det er helt klart, at Europa stadig er det mest attraktive turistmål i verden. Vi står imidlertid over for meget store strukturelle ændringer. Vi står over for en meget hård konkurrence, navnlig fra Asien. Vi er nødt til at gøre vores yderste for at sikre, at Europa fortsat er det førende turistmål i verden.

Hvis De spørger mig, hvad der efter min opfattelse er den vigtigste prioritet, vil jeg sige, at alle turismeudbydere – regionerne, medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner – generelt skal gøre en større indsats for at udbrede kendskabet til Europa globalt som et turismebrand og et kvalitetsmærke. Vi har taget de første skridt i denne retning, og jeg mener, at vi kan gøre meget mere på dette område. Jeg håber, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen i lyset af det klare politiske signal i Lissabontraktaten og inddragelsen af turismepolitikken i løbet af de kommende år i højere grad vil udnytte de eksisterende muligheder for at fremme europæisk turisme og øge dens synlighed. Jeg er helt overbevist om, at vi på dette område har store muligheder for at skabe større vækst, og at vi frem for alt kan skabe arbejdspladser i de regioner i Europa, hvor der ikke er nogen praktiske alternativer, hvor det kun er turismen, der kan sikre virkelig gode arbejdspladser.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Jeg var i første omgang lidt forbavset over kommissærens indledende bemærkninger, men han afklarede efterfølgende situationen. Det glæder mig, at han siger, at den nye Kommission kan se nærmere på spørgsmålet. Der er store muligheder for at udvikle turismen i hele EU, og jeg vil gerne samarbejde med Kommissionen og gøre alt, hvad vi kan, idet dette er en mulighed. Det er meget vigtigt at vise, at Lissabontraktaten er til for borgerne, og at den skaber arbejdspladser, især inden for turisme, og jeg er således meget tilfreds med svaret, og det er ikke nødvendigt at uddybe det.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hver gang vi drøfter turisme på europæisk plan – nu ved jeg, at der heller ikke fremover vil være nogen lovgivningsmuligheder på dette område – støder vi ind i et alvorligt problem, der berører turisme, transport og miljøbeskyttelse, nemlig ferieperioder i EU, der ikke er blevet harmoniseret, integreret eller tilpasset. Jeg vil nu gerne stille Dem et spørgsmål på baggrund af Deres mangeårige store erfaring som kommissær, og det er, om De tror, at der på et senere tidspunkt vil være mulighed for at koordinere ferieperioderne i EU – måske ikke gennem lovgivning i starten – at der gøres et indledende forsøg på at koordinere disse perioder, således at vi undgår det kaos, som vi oplever i dag, hvor ferien altid starter en lørdag og på samme tid alle vegne, og således at vi bliver mere fleksible på dette område, og således at der kan ske en vis overordnet samordning?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mit tillægsspørgsmål vil give Dem mulighed for at svare mig, idet de spørgsmål, jeg ønsker at stille, også er blevet underbygget af Deres hidtidige svar. Den globale økonomiske krise har også haft en negativ indvirkning på turismen. I lyset af turismens betydning for Europa og for visse lande som f.eks. mit hjemland Grækenland vil jeg således gerne spørge Dem om følgende: Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen for det første at træffe for at styrke og bevare arbejdspladser i turistsektoren i EU? Hvilke initiativer agter Kommissionen for det andet at træffe for at styrke den interne turisme i Europa? Hvilke initiativer agter Kommissionen for det tredje at træffe for at tiltrække turister fra lande uden for EU?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Med hensyn til det første spørgsmål vil jeg sige, at vi altid kan gøre et forsøg. Under det østrigske formandskab blev der gjort en række forsøg på at koordinere ferieperiodens start, selv om disse forsøg ikke blev vellykkede. Jeg mener, at der bør gøres et yderligere forsøg, men jeg advarer også imod for høje forventninger.

Det er illusorisk at tro – en udbredt holdning i visse turistområder – at det er muligt at koordinere ferieperioderne i Europa på en sådan måde, at disse turistområder kan fungere på fuld kapacitet hele året rundt, og jeg ville i øvrigt under alle omstændigheder ikke støtte en sådan holdning. Alle har ret til ferie på det tidspunkt på året, der passer dem bedst, og hvor afslapningseffekten er størst. De har imidlertid helt ret i, at nabolande bør træffe foranstaltninger for at sikre, at deres ferieperioder ikke altid starter den samme dag overalt. Jeg mener, at dette mål kan opfyldes, og problemet bør ikke kun løses af hensyn til turismepolitikken, idet det ganske enkelt også skal løses af hensyn til miljø- og transportpolitikken.

Med hensyn til hr. Chountis' spørgsmål har vi gennemført en række omfattende undersøgelser af den økonomiske krises indvirkning på turismen, og på baggrund af en høring af 50 000 berørte parter i hele Europa har vi konstateret, at folk stadig rejser på ferie – de dropper ikke deres ferierejser – men de rejser ikke så langt, bruger færre penge og er mere tilbøjelige til at holde ferie i deres eget land. De kræver imidlertid stadig samme standard, og vinderne i øjeblikket er således de udbydere, der kan tilbyde en særlig god pris/service.

Kommissionens foranstaltninger på dette område kan udelukkende supplere medlemsstaternes foranstaltninger. Vi har ikke nogen selvstændig europæisk turismepolitik, og det ville være for meget at opremse det store antal initiativer, der har til formål at udbrede kendskabet i hele verden samt i Europa til Europa som et attraktivt turistmål. Jeg vil blot nævne et nyligt meget vellykket eksempel. For tre år siden lancerede vi konkurrencen "fremtrædende europæiske rejsemål" (EDEN). Konkurrencen tilskyndede turistområderne i Europa til at vise deres bedrifter på visse områder, og efter tre år kan vi konstatere, at vi har fremragende turistprodukter på næsten alle områder i hele Europa. Det er rent faktisk også afgørende at udbrede kendskabet til disse turistprodukter. Derfor har vi skabt en webportal, hvor hele verden med et enkelt klik har adgang til alle turistrelevante oplysninger fra alle medlemsstaterne.

Formanden. – Spørgsmål 33 af **Konstantinos Poupakis** (H-0361/09)

Om: Arbejdsmarkedets parter deltage i tilrettelæggelsen og udarbejdelsen af beskæftigelsespolitiske foranstaltninger på nationalt og europæisk plan

Det er et velkendt faktum, at intensiteten og omfanget af den økonomiske krise har givet anledning til yderligere alvorlige problemer med hensyn til den måde, hvorpå arbejdsmarkedet er opbygget og fungerer i EU's medlemsstater. De nationale regeringer er ikke selv i stand til at løse disse problemer. Et af de alvorligste problemer, som medlemsstaterne står over for, er nedgangen i beskæftigelsen og den tilsvarende øgede arbejdsløshed med tiltagende spændinger såvel som store vanskeligheder i forbindelse med oprettelsen af nye og stabile arbejdspladser af høj kvalitet. Hertil kommer endvidere, at de nationale arbejdsmarkeder undergår en omstrukturering, hvilket har negative følger for arbejdstagerne, idet aftalerne mellem arbejdsmarkedets parter i praksis sættes ud af kraft, og den manglende jobsikkerhed øges, medens arbejdsvilkårene forværres som følge af tendensen til fleksible arbejdsformer uden en tilsvarende konsolidering af begreberne sikkerhed og beskyttelse på arbejdspladsen.

Hvilken holdning indtager Kommissionen hertil, og overvejer den mere aktiv deltagelse og engagement fra arbejdsmarkedsparternes organisationer i forbindelse med udformningen af strategier for at sikre, at arbejdsmarkedet organiseres og fungerer gnidningsløst, at arbejdsløsheden bekæmpes, og at beskæftigelsen på nationalt og europæisk plan fremmes?

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Som bekendt har medlemsstaterne hovedansvaret for udarbejdelsen og gennemførelsen af politiske foranstaltninger til bekæmpelse af krisen og mere specifikt dens indvirkning på beskæftigelsen. Kommissionen har på trods heraf, siden krisen brød ud sidste efterår, gennemført en række initiativer med henblik på at afbøde den finansielle og økonomiske krisens virkninger på arbejdsmarkedet.

I den europæiske økonomiske genopretningsplan, som Kommissionen forelagde i november 2008, og som er blevet godkendt af Rådet, er der fokus på at løse presserende problemer og fremme investeringer, der skal bringe langsigtede fordele for EU. I genopretningsplanen understreges betydningen af at gennemføre integrerede flexicurity-politikker, der skal beskytte de europæiske borgere mod krisens værste virkninger. Der lægges i denne forbindelse vægt på en styrkelse af aktiveringsordninger, omskoling og opgradering af kvalifikationer og skabelse af en større sammenhæng mellem arbejdstagernes kvalifikationer og arbejdsmarkedets behov, og det understreges, at det er nødvendigt at støtte de mest sårbare grupper. Formålet er at beskytte beskæftigelsen, herunder navnlig den langsigtede beskæftigelse snarere end specifikke job. Erfaringen viser, at de grundlæggende mål med flexicurity – dvs. forandringsparathed og fremme af jobmobilitet – er yderst vigtige i økonomiske nedgangsperioder præget af stigende ustabilitet på arbejdsmarkedet.

Den integrerede tilgang skaber en fælles politisk ramme, der gør det muligt at samordne foranstaltninger til imødegåelse af krisens virkninger på beskæftigelsen og på det sociale område, og den kan bidrage til at skabe en balance mellem kortsigtede foranstaltninger til imødegåelse af kortsigtede behov, f.eks. midlertidige nedsættelser af arbejdstiden, og langsigtede reformer, f.eks. opgradering af kvalifikationer og gennemførelse af aktive arbejdsmarkedspolitikker.

Genopretningsplanen blev efterfulgt af beskæftigelsestopmødet i maj i år. Ved denne lejlighed viste de centrale deltagere en fælles vilje til at afbøde den økonomiske krisens virkninger på beskæftigelsen i EU. I forbindelse med beskæftigelsestopmødet vedtog Kommissionen den 3. juni en meddelelse med titlen "Den fælles forpligtelse til at løfte beskæftigelsen", hvori der fastsættes tre centrale prioriteringer: opretholdelse af beskæftigelsen, jobskabelse og fremme af mobiliteten, opgradering af kvalifikationer og skabelse af en større sammenhæng mellem arbejdstagernes kvalifikationer og arbejdsmarkedets behov og øget adgang til arbejdsmarkedet. Disse tre prioriteringer blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i juni.

Kommissionen er overbevist om, at samarbejdet med arbejdsmarkedets parter og mellem arbejdsmarkedets parter er meget vigtigt, især i en krisetid præget af omstruktureringer. Arbejdsmarkedets parter spiller en afgørende rolle i udformningen og gennemførelsen af økonomiske genopretningsforanstaltninger. På nationalt plan er der tradition for at inddrage arbejdsmarkedets parter i udformningen og gennemførelsen af arbejdsmarkedspolitikker. På EU-plan drøftes de foreslåede politikker fortsat, navnlig inden for rammerne af det sociale trepartstopmøde. Samarbejdet med arbejdsmarkedets parter i EU blev intensiveret i år i forbindelse med forberedelserne til det førnævnte beskæftigelsestopmøde og meddelelsen af 3. juni.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Jeg glæder mig over, at De også – i hvert fald at dømme ud fra Deres indlæg – mener, at arbejdsmarkedets parters aktive deltagelse er yderst vigtig for den sociale dialogs demokratiske karakter og effektivitet, navnlig på dette kritiske tidspunkt præget af eskalerende økonomisk krise, nedgang i beskæftigelsen, arbejdsløshed, jobusikkerhed og en lang række andre problemer. Da deres deltagelse hidtil kun har været af formel karakter, vil vi imidlertid gerne vide, om Kommissionen agter at træffe særlige institutionelle foranstaltninger i form af specifikke retningslinjer fra EU for at sikre, at denne meget vigtige deltagelse bliver obligatorisk på såvel europæisk som nationalt plan.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Jeg vil gerne understrege, at arbejdsmarkedets parters rolle og inddragelse i forhandlinger om alle de vigtige sociale spørgsmål er klart fastsat i traktatens artikel 138. Kommissionen udnytter denne ramme fuldt ud, og der er derfor også blevet indgået aftaler mellem arbejdsmarkedets parter på visse områder, der er blevet gennemført, eller som er ved at blive gennemført i EU-direktiver.

For så vidt angår de institutionelle eller lovgivningsmæssige ændringer har Kommissionen som bekendt foreslået en ændring af direktivet om europæiske samarbejdsudvalg, som er blevet godkendt inden for rammerne af disse forhandlinger, og som styrker de europæiske arbejdsmarkedspartners rolle, især i forhandlinger om omstruktureringer på transnationalt plan. De vil ligeledes være klar over, at Kommissionen støtter alle disse effektive indgreb på arbejdsmarkedet. Jeg vil også gerne understrege, at Kommissionen er meget aktiv i internationale organisationer, hvor den gør en stor indsats og støtter anvendelsen af de vigtigste ILO-traktater og -konventioner på globalt plan og naturligvis også på europæisk plan. Der er under alle omstændigheder sket fremskridt i samarbejdet med arbejdsmarkedets parter i denne Kommissions mandatperiode, og jeg er sikker på, at det også vil ske fremover, idet dialogen med arbejdsmarkedets parter som allerede nævnt er fastlagt i traktaten, og den er et særligt træk ved EU-lovgivningen, der efter min mening er et ubestrideligt fremskridt.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Den europæiske beskæftigelsesstrategi er en ny kapitalistisk omstrukturingspakke, der skal beskytte og øge kapitalisternes profit gennem en øget udnyttelse af arbejdstagerne. Den skaber på den ene side frygt og håbløshed blandt arbejdsløse, kvinder og unge og øger på den anden side kapitalisternes profit. Hvad har De at sige til de arbejdsløse, til arbejdstagere i fleksible, midlertidige, usikre job, der i mere end fire eller fem år har været ansat i den offentlige og private sektor i højt besungne praktikpladser, og som allerede har fået en fyreseddel? Hvad har De at sige til kvinder, der under påskud af ligestilling mellem mænd og kvinder har fået at vide, at deres pensionsalder vil blive forhøjet med 5-17 år, som det sker i Grækenland?

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Med hensyn til den europæiske beskæftigelsespolitik vil jeg gerne sige, at forud for krisen lå antallet af beskæftigede på det højeste niveau nogensinde i Europa. Dette viser til en vis grad, hvilken indflydelse den europæiske beskæftigelsespolitik har på arbejdsmarkedet. Med hensyn til Deres spørgsmål om socialsikringsordninger i henhold til traktaten henhører disse ordninger under medlemsstaternes kompetence.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Jeg ønsker blot at benytte denne sidste lejlighed til at takke kommissæren for hans indsats. Jeg beklager, at han ikke vender tilbage, og jeg ønsker blot at sige dette, således at det kan blive ført til protokols. Vi har ofte været uenige, men han har været en god kommissær.

Formanden. – Tak for Deres bemærkning. Jeg undlod at sige det samme til andre kommissærer i aften. Vi kan ikke være helt sikre, idet de meget vel vil vende tilbage i endnu et par uger!

Jeg undskylder over for de kolleger, der var så venlige at møde op, men hvis spørgsmål ikke blev besvaret.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

FORSÆDE: Elnökváltás: PÁL SCHMITT*Næstformand***13. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen – Flytning af virksomheder i EU og betydningen af EU's finansielle instrumenter (forhandling)**

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– betænkning af Böge for Budgetudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen i henhold til punkt 28 i den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin og forsvarlig økonomisk forvaltning

– mundtlig forespørgsel af Berès for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, til Kommissionen om flytning af virksomheder i EU og betydningen af EU's finansielle instrumenter (O-0120/2009 – B7-0226/2009)

Reimer Böge, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som ordfører for Budgetudvalget forelægger jeg i dag min betænkning om forslag til afgørelse om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen i forbindelse med to konkrete sager, den ene baseret på ansøgninger fra Belgien og den anden på ansøgninger fra Irland. Jeg vil imidlertid gerne indledningsvis endnu engang påpege, at det er Budgetudvalgets opgave at undersøge, om betingelserne for anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er blevet opfyldt, og jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at Budgetudvalget og Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender har haft et fremragende samarbejde gennem de seneste måneder, herunder i tilsvarende sager. Vi har også bestræbt os på at tage behørigt hensyn til bemærkninger og vigtige forslag fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, og på denne baggrund er det også relevant at behandle den mundtlige forespørgsel fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, da forespørgsler om dette emne er presserende.

Som bekendt er loftet for finansiering under Globaliseringsfonden 500 mio. EUR pr. år, og formålet er udelukkende at yde supplerende støtte til arbejdstagere, der er berørt af globaliseringen, og som har mistet deres arbejde som følge af gennemgribende strukturelle ændringer i verdens handelsmønstre. Vi har på ny gjort det klart i beslutningen, at vi fortsat er imod den gentagne anvendelse af midler fra Den Europæiske Socialfond til finansiering af Globaliseringsfonden, og jeg insisterer på, at kommissæren på ny bekræfter, at dette ikke i sidste ende vil ske gennem overførsel af bevillinger fra Den Europæiske Socialfond.

Jeg vil meget gerne på ny opfordre Kommissionen til her i dag at bekræfte det løfte, der blev afgivet over for Budgetudvalget – nemlig at undlade at indgive forslag til afgørelse om anvendelse af Globaliseringsfonden for flere ansøgninger samtidig, men i stedet indgive forslag for hver enkelt ansøgning særskilt, idet de enkelte sager er lidt forskellige, og risikoen for, at en kompliceret ansøgning forsinker godkendelsen af en anden ansøgning, bør undgås. Jeg håber, at De kan bekræfte det i dag.

Med hensyn til de to konkrete sager er der, selv på grundlag af de ændrede regler – idet disse to ansøgninger blev fremsendt efter den 1. maj 2009 – tale om anvendelse af omkring 24 mio. EUR i alt. Formålet er at yde en vis bistand til arbejdstagere, der er blevet afskediget i tekstilindustrien i Belgien og i computerfremstillingsindustrien i Irland. I Belgien har der været 2 199 afskedigelser fordelt på 46 virksomheder inden for tekstilindustrien, som alle er beliggende i de to sammenhængende NUTS II-regioner, nemlig Øst- og Vestflandern, og i NUTS-II-regionen Limburg. De belgiske myndigheder har i denne forbindelse ansøgt om 9,2 mio. EUR fra fonden. I forbindelse med Irlands ansøgning var der sandsynligvis nogle få yderligere opfølgende spørgsmål fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, som drøftes i øjeblikket, eller som er blevet delvis afklaret efter fremsendelse af yderligere oplysninger. Ansøgningen vedrører 2 840 afskedigelser hos virksomheden Dell i de irske counties Limerick, Clare og North Tipperary samt i byen Limerick, hvoraf der ansøges om støtte til 2 400. Der er i denne forbindelse blevet ansøgt om i alt 14,8 mio. EUR. Efter en intensiv debat i Budgetudvalget gav vi grønt lys for anvendelsen af fonden i begge tilfælde. Jeg vil imidlertid gerne minde Dem om min indledende bemærkning, hvor jeg opfordrede Kommissionen til på ny at indtage en klar holdning til dette spørgsmål, og jeg glæder mig meget over, at Budgetudvalget har sat de meget grundlæggende spørgsmål om anvendelsen af de finansielle instrumenter i det europæiske budget på dagsordenen i dag.

Jeg anmoder plenarforsamlingen om at støtte denne betænkning.

Pervenche Berès, forslagsstiller. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender ønskede at kombinere et mundtligt spørgsmål om flytning af virksomheder – specielt multinationale selskaber – med undersøgelsen af disse to anmodninger om mobilisering af Globaliseringsfonden, fordi vi i det irske tilfælde så, hvilke problemer og uoverensstemmelser, der kunne opstå i forbindelse med anvendelsen af en sådan fond. Medlemmerne af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender har på intet tidspunkt forsøgt at tage de irske arbejdstagere, der i dag befinder sig i en kritisk situation på grund af den industrielle strategi og flytningen af Dell, som gidsler eller true dem med ikke at ville hjælpe dem.

I det aktuelle tilfælde bemærkede vi blot, at skønt hr. kommissionsformand Barroso den 19. september annoncerede tildelingen af en hjælpepakke på 19 mio. EUR – som vi drøfter i aften – til Dell eller snarere til virksomhedens fyrede arbejdstagere for at hjælpe dem med at komme igennem deres kommende omskolingsperiode, købte Dell samme dag i New York Perot Systems, hvilket fik aktiekursen til at stige. Få dage senere – den 23. september – godkendte hr. kommissær Kroes mere end 54 mio. EUR i statsstøtte til opførelsen af en Dell-fabrik i Polen.

Vi har udspurgt både hr. kommissær Špidla og fru kommissær Kroes om sagen. I et langt brev fortæller de os, at de selv regnede med, at Dell skulle have to produktionssteder til at forsyne det europæiske marked. Men da Dell opgav et af disse produktionssteder, ændrede vi, som jeg ser det, intet med hensyn til den overordnede vurdering af virksomhedens strategi.

Hvad kan man konkludere? At Dell ikke respekterer nogen af de europæiske love, vi taler om hver dag vedrørende arbejdstagernes eller fagforeningernes rettigheder. Det er derfor virkelig vanskeligt at være vidne til dette paradoks, hvor EU's budget i sidste ende – i en tid, hvor vi erkender problemerne med budgetproceduren og genopretningsplanens finansiering – er medvirkende til at øge de amerikanske aktionærers forrentning og sætte de irske arbejdstagere i EU i de polske arbejdstageres sted. Det var bestemt ikke den filosofi, vi støttede, da vi støttede implementeringen af Globaliseringsfonden.

Hr. kommissær Špidla er bestemt ikke den eneste skyldige, men efter min mening forpligter denne sag os til at se meget nøje på de forhold, hvorunder Fællesskabets budget mobiliseres til at støtte de store virksomheders strategier. Det gælder i særlig høj grad, fordi en af de centrale beskæftigelsesforanstaltninger annonceret under den genopretningsplan, der blev udarbejdet under den nuværende kommissionsformand hr. Barroso, gik ud på at sikre beskæftigelsen for de arbejdstagere, der var i arbejde.

Eftersom Kommissionen blev informeret om Dells strategi for de to fabrikker, da udsigten til at vælge mellem dem fremkom, burde en mere målrettet strategi fra Kommissionens side efter min mening have ført til en forhandling med Dell om en forandring af den irske fabrik, da virksomhedens strategi gik ud på at ændre en fabrik til fremstilling af stationære computere, som den der fandtes i Irland, til en fabrik til fremstilling af bærbare computere, hvilket i øjeblikket findes i Polen. Hvis Kommissionen hjælper multinationale virksomheder i et sådant scenario, bør vi efter vores mening have en mere konsekvent ret til at tale.

Set under ét burde disse overvejelser have fået den næste Kommission – og i særdeleshed hr. Monti med den mission, han har fået betroet – til at udarbejde mere målrettede forslag om brugen af fællesskabsmidler i en tid, hvor vi skal forholde os til virksomhedsflytninger, der endnu en gang sætter arbejdstagere fra én medlemsstat op mod arbejdstagere fra en anden medlemsstat, hvilket alt sammen er en del af en multinational strategi, der ikke respekterer sociallovgivningens ånd, sådan som vi ønsker den gennemført ud fra tanken om den sociale markedsøkonomi.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke ordføreren for støtten til Kommissionens forslag om at mobilisere Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen som svar på fyringerne i den belgiske tekstilsektor og den irske computerfremstillingssektor. Ordførerens støtte ledsages af en række kommentarer, og her vil jeg koncentrere mig om budgetmæssige spørgsmål, da vi senere får mulighed for at diskutere de øvrige punkter, De nævner i rapporten.

Deres første budgetmæssige spørgsmål vedrører finansieringskilder. De fortæller os, at Den Europæiske Socialfond ikke kan være den eneste finansieringskilde. Ud fra et budgetmæssigt perspektiv er Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen et særligt instrument, da den ikke har egne ressourcer. Den mobiliseres på tværs af regnskabsperioder, skønt den primært omfatter udpegelse af tilgængelige budgetposter og dernæst opgaven med over for budgetmyndigheden at foreslå en mobilisering af pengesummer gennem revisioner af budgettet. Arbejdet udføres efter behov fra sag til sag. Det er sandt, at Den Europæiske Socialfond teknisk set hidtil har været den vigtigste kilde. Her vil jeg gerne kraftigt understrege ordene "teknisk set", da Den

Europæiske Socialfond ikke på nogen måde vil blive reduceret ved regnskabsperiodens afslutning. Det er det principielle spørgsmål.

Det andet punkt, De rejser, er ikke udelukkende budgetrelateret, men handler snarere om beslutningstagnung, da De beder Kommissionen om at stille forslag til mobilisering af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen i individuelle dokumenter. Kommissionen er udmærket klar over fordelene ved denne individuelle tilgang, der fuldstændig eliminerer risikoen for konflikter eller for, at fonden bruges som kautionist.

Det er imidlertid nødvendigt at tage hensyn til de nye støttekriterier, som vi har diskuteret i år, og som De godkendte. Med disse nye kriterier må man i de kommende måneder forvente en betydelig stigning i antallet af ansøgninger, og det er ikke sikkert, at forhandlingen om de relevante dokumenter går hurtigere, hvis de indsendes individuelt. Kommissionen vil imidlertid under alle omstændigheder mene, at den mest fordelagtige tilgang, der undgår risikoen for visse tekniske komplikationer i arbejdet, er den individuelle tilgang, der giver bedre kvalitet. Kommissionen noterer derfor Deres interesse og indvilliger i at justere sine procedurer i de kommende regnskabsperioder. I begge disse tilfælde har jeg derfor afgivet en klar redegørelse.

Hvad angår det andet spørgsmål, er Kommissionen lykkelig over, at Parlamentet har vedtaget beslutningen om at mobilisere Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen til støtte for arbejdstagere, der er blevet afskediget på grund af overkapacitet i tekstilsektoren i Belgien og computersektoren i Irland. I forbindelse hermed blev der spurgt om en mulig forbindelse mellem virksomhedsflytninger i EU, betydningen af EU's finansielle instrumenter og Kommissionens kontrol med statsstøtte.

Jeg vil først og fremmest sige, at Kommissionen er opmærksom på og fæstner sig ved virksomhedsflytningernes negative konsekvenser for arbejdstagere, familier og regioner. Det er imidlertid ikke Kommissionens opgave at blande sig i virksomhedernes beslutningstagnung, hvis ikke de har brudt fællesskabslovgivningen. Kommissionen bemærker også, at den ikke har beføjelser til at forsinke eller lægge hindringer i vejen for de enkelte virksomheders beslutninger, og at virksomhederne ikke har en generel pligt til at informere Kommissionen om legitimiteten af deres beslutninger. I denne forbindelse er Kommissionen også opmærksom på bekymringen for, at den regionale statsstøtte inklusive mulige bidrag fra strukturfondene kan bruges til at lokke kommercielle investeringer bort fra andre regioner.

Kommissionen noterer sig, at målet med fællesskabsbestemmelserne om statsstøtte bl.a. er at sørge for, at den støtte, der skal påvirke virksomhedernes beslutninger vedrørende placeringen af investeringer, kun skal gives til dårligt stillede regioner, og at en sådan støtte ikke skal være til skade for andre regioner. Dette problem behandles også i forordningen om oprettelse af almindelige bestemmelser for strukturfondene og samhørighedsfonden og i retningslinjerne for regional støtte i perioden 2007-2013, der skal sikre, at disse investeringer bliver et ægte og bæredygtigt bidrag til den regionale udvikling.

Ifølge artikel 57 i de almindelige bestemmelser om strukturfonde skal medlemsstaterne sikre sig, at projekterne bevarer de investeringer, der er givet støtte til, i en periode på fem år efter støttens gennemførelse og i en treårig periode for små og mellemstore virksomheder. Hvis et projekt er forandret som følge af ændringer i ejerskabet af infrastrukturen eller en afslutning af produktionsaktiviteter, og sådanne ændringer påvirker projektets natur eller gennemførelsesvilkår eller giver virksomheden eller det offentlige foretagende en urimelig fordel, skal støtten tilbagebetales. Medlemsstaterne skal hvert år informere Kommissionen om sådanne grundlæggende ændringer i deres rapporter om gennemførelsen af operationelle programmer. Kommissionen skal informere de øvrige medlemsstater.

I programperioden 2007-2013 blev der endvidere indført en særlig bestemmelse, der skal sikre, at der ikke udbetales midler fra fondene til virksomheder, der skal tilbagebetale uretmæssigt udbetalte penge efter en flytning af produktionsaktiviteter i en medlemsstat eller fra én medlemsstat til en anden. Ifølge punkt 40 i retningslinjerne om regional støtte skal støtten ligeledes være betinget af opretholdelsen af en given investering i den relevante region i en periode på mindst fem år fra den pågældende gennemførelsesdato. Hvis støtten beregnes på basis af lønomkostninger, skal jobbene fortsætte i en periode på tre år fra datoen for projektets afslutning. Alle job skabt gennem investeringen skal bevares i den pågældende region i en periode på fem år fra den dato, hvor jobbet først blev oprettet. Medlemsstaterne kan begrænse denne periode til tre år for små og mellemstore virksomheder.

Formålet med denne bestemmelse er at undgå et slagsmål om støtte samt fabrikslukninger udelukkende på baggrund af højere offentlig støtte andre steder, idet der tages hensyn til det faktum, at statsstøtten kun repræsenterer én af de faktorer, der påvirker virksomhedernes beslutninger vedrørende flytninger, og at de øvrige faktorer som f.eks. lønninger, færdigheder, skatter og geografisk placering ofte spiller en mere betydningsfuld rolle.

Efter min mening er det både korrekt og naturligt at diskutere spørgsmål vedrørende brugen af europæiske midler på strategisk niveau. Det kan der ikke herske tvivl om. Afslutningsvis vil jeg pointere, at de midler, der bliver eller vil blive brugt inden for rammerne af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, er ment som en støtte til negativt berørte personer eller individuelle arbejdstagere som f.eks. arbejdstagerne i Belgien, Irland eller et andet europæisk land, og bestemt ikke til virksomhederne. Det er midler, der er beregnet til at støtte personer/individer og ikke virksomheder.

Elisabeth Morin-Chartier, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne vende tilbage til de sager, vi skal behandle under Globaliseringsfonden. I denne henseende arbejder vi selvfølgelig i arbejdstagernes interesse for at gøre det lettere for dem at finde et nyt job, når de rammes af arbejdsløshed i deres økonomiske sektor.

Men lad os nu vende tilbage til sagen om Dell, som fru Berès skulle tale om. På fabrikken i Irland fokuseres der på produktion af stationære computere. Da Kommissionen besluttede at støtte den samme virksomheds oprettelse af en polsk fabrik til produktion af bærbare computere, blev det startskuddet til et kollaps for den irske fabrik, fordi markedet fungerer på denne måde, og fordi der er en langt større efterspørgsel efter bærbare computere.

Valget af én af de to fabrikker til produktion var en indikation af de problemer, vi var nødt til at se i øjnene på vegne af de irske arbejdstagere. I vores gennemgang af de enkelte sager har vi i arbejdsgruppen om Globaliseringsfonden opfordret Kommissionen til at holde nøje øje med den støtte, der gives til de enkelte fabrikker – hvad enten der er tale om europæisk eller regional støtte – fordi de europæiske støttepolitikker, som vi udvikler, ikke må anvendes på en ubalanceret måde, der giver bagslag for arbejdstagerne.

Vi ønsker således en større opmærksomhed på disse problemer tidligere i forløbet, så arbejdstagerne ikke skal tumle med dem.

Alan Kelly, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Den 8. januar 2009 oplevede man i det midtvestlige Irland – i særdeleshed i Limerick, Tipperary og North Kerry – et økonomisk chok, som man aldrig tidligere havde set. Meldingen om, at over 2 000 job samt tusindvis af affødte job forlod regionen sammen med Dell, repræsenterede et tab af historiske dimensioner.

Gennem Globaliseringsfonden har EU bevilget midler, der direkte vil hjælpe de økonomisk sårbare i området. Når vi stemmer i morgen, vil de 14,8 mio. EUR repræsentere en håndsrekning til og ikke en afvisning af over 2 400 mennesker for at hjælpe dem med at få en ny start i livet. Det bliver en meget kærkommen hjælp.

Pengene vil blive brugt til omskoling, til opstart af nye virksomheder og til arbejdsformidling, hvilket er helt nødvendigt. Det faktum, at repræsentanter fra Dells samarbejdsudvalg følger vores møde her i aften, viser blot, hvor dybt denne støtte rører de ansatte fra Dell, og hvor meget de glæder sig over den.

Jeg må imidlertid understrege, at vi kun er halvvejs. Nu har vi 18 måneder til at bruge midlerne, og i aften ringer jeg til vores lokale minister i Irland, erhvervsminister Mary Coughlan, for personligt at tage affære og sikre, at der er en plan for at bruge pengene. Der er tale om et engangsbeløb til almindelige arbejdstagere, og de får aldrig denne chance igen. Jeg vil anmode minister Coughlan om at organisere og formidle denne enestående mulighed for det midtvestlige Irland.

Jeg vil gerne takke medlemmerne og specielt mine egne kolleger for deres støtte til Dell-ansøgningen og samtidig anmode dem om også at støtte kommende ansøgninger i lignende sager vedrørende Waterford Crystal og SR Technics.

Marian Harkin, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg sige, at Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er et ægte udtryk for solidaritet mellem EU's borgere og stater. For det andet er jeg som irsk medlem af Europa-Parlamentet meget tilfreds med, at de afskedigede arbejdstagere fra Dell nu endelig har en mulighed for at se fremad og lægge planer for fremtiden. Men som Alan Kelly har sagt, er det meget vigtigt, at alle programmer eller uddannelseskurser er skræddersyede efter arbejdstagernes behov, og at formålet med enhver støtte er en mulig tilbagevenden til arbejdsmarkedet eller opstart af selvstændig virksomhed.

Endelig vil jeg gerne anerkende Parlamentets rolle ved godkendelsen af brugen af fonden til Dells arbejdstagere. Trods nogle af de meget alvorlige emner, der har været debatteret her i aften, tog vi ikke arbejdstagerne som gidsler, og vi godkendte ansøgningen om 14,8 mio. EUR. Kommissionen skal imidlertid sørge for, at der er sammenhæng i EU's industripolitik, og at EU's budget ikke bruges til at hæve aktiekurserne i nogle virksomheder på bekostning af EU's arbejdstagere.

Marije Cornelissen, for Verts/ALEGruppen. – (NL) Hr. formand! Irlands ansøgning om EU-midler til dem, der er blevet arbejdsløse efter Dells lukning af fabrikken i Irland, har udløst en række spørgsmål, der kræver svar.

Når en virksomhed som Dell lukker en fabrik i ét land og åbner en i et andet land, er det i princippet et resultat af normale markeds kræfter. Forskellige former for statsstøtte ændrer imidlertid ved tingene. Dell etablerede sig i Irland for nogle år siden ved hjælp af statsstøtte. Nu lukker Dell så forretningen der og åbner en fabrik i Polen – endnu en gang ved hjælp af statsstøtte. Men da Dell ikke betaler for en social plan for de afskedigede irske arbejdstagere, må de pågældende arbejdstagere ty til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Efter min mening viser det en alvorlig inkonsekvens i industri- og arbejdsmarkedspolitikken. Når alt kommer til alt, hvor mange job er der så skabt med al den statsstøtte, som Irland, Polen og EU har pumpet ind i Dell?

Spørgsmålet er derfor, hvordan Kommissionen og medlemsstaterne sammen kan sikre sammenhæng i deres politik? Og hvordan kan vi sørge for, at Globaliseringsfonden støtter en virksomheds indsats til fordel for dens arbejdstagere i stedet for i vid udstrækning at udskifte dem?

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Vi har altid slået til lyd for, at EU's politik om virksomhedsflytninger skal revideres, og vi har altid ment, at Globaliseringsfonden er en ren lappeløsning for arbejdstagere, der er ofre for de multinationale selskabers strategier eller for manglen på en industripolitik, der satser på produktion og gode job med rettigheder. Vi slår derfor til lyd for nye politikker om social udvikling og fremskridt.

Vi mener imidlertid ikke, at irske arbejdstagere skal rammes dobbelt af det multinationale selskab Dells strategi for profit og social dumping, der førte til lukning i Irland og etablering i Polen med støtte.

Vi støtter derfor denne betænkning.

Vi ønsker imidlertid nogle svar fra Kommissionen om fremtiden. Vi ønsker en grundlæggende ændring i politikker, en effektiv overvågning af støtten til multinationale selskaber, en egentlig industripolitik og solide investeringer i frembringelsen af job med rettigheder.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest takke Kommissionen mange gange for at skaffe denne generøse fond til de afskedigede arbejdstagere fra Dell. Jeg er særlig glad for at byde Gerry og Denis velkommen blandt os her i aften.

EU og i særdeleshed Kommissionen skal have stor tak for at hjælpe arbejdstagerne fra Dell, og jeg vil gerne rose dem, mine tidligere kolleger – hvoraf Marian Harkin og Brian Crowley er til stede i aften – samt min forgænger Colm Burke for at have taget initiativ til denne fond tilbage i maj måned.

Kommissionen foretog to ændringer, der havde meget stor betydning for os, idet den reducerede 50/50-finansieringen fra 35 for den nationale regering og 65 for Kommissionen, samtidig med at den reducerede antallet fra 1 000 til 500, hvilket forhåbentlig vil sikre støtte til de ansatte fra Waterford Crystal og SR Technics til sin tid.

Jeg har to bemærkninger hertil. For det første bør den toårige udvidelse af tidsrummet forlænges til tre år, fordi mange personer vil tage en videregående uddannelse af tre års varighed, og for det andet skal startdatoen ikke være ansøgningsdatoen, men afmeldingsdatoen her i Parlamentet og Rådet.

Når det så er sagt, har jeg kun yderligere to bemærkninger. Folk er meget taknemmelige for det, der er sket. Det har givet håb, hvor der var fortvivlelse. Det har vist solidaritet i stedet for isolation, og denne fond vil finde god anvendelse, og jeg er sikker på, at det meget vel kan være den bedste fond og den bedste finansiering, der nogensinde er kommet fra Kommissionen. Mange tak for det.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Der har været mange kommentarer, men brugen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen fremkalder to følelser i mig.

For det første er jeg glad for, at den findes. De europæiske arbejdstagere har brug for at vide, at Europa er der for dem i vanskelige tider, som dem, vi oplever i øjeblikket. For det andet er jeg glad for, at Belgien er blevet rost for det gode samarbejde mellem arbejdsmarkedets part i forberedelsen af denne sag.

Desværre har jeg også nogle beklagelser vedrørende Globaliseringsfondens funktion. For det første afspejler dens succes en vanskelig økonomisk situation i Europa med alt for velkendte konsekvenser for samfundet.

For det andet er der rejst tvivl om fondens overensstemmelse med andre støtteinstrumenter som i tilfældet med Dell. I denne henseende støtter jeg fuldt ud de tidligere kommentarer fra min kollega fru Berès.

Hvad angår budgettet, skal betalingsbevillingerne for udbetalingen af støtte fra denne fond overføres fra en anden budgetpost, og så vidt jeg ved, skal den overføres systematisk fra Den Europæiske Socialfond. Skønt det er muligt på grund af betalingstempoet fra strukturfondene, der ikke er så højt som ønskeligt, skal strukturfondene bruges til deres tilsigtede formål.

Afslutningsvis vil jeg opfordre til, at man nøje overvejer finansiering via Globaliseringsfonden, og jeg fornemmer, at Kommissionen giver en indrømmelse til Globaliseringsfonden om hvis ikke at give den et fuldt økonomisk grundlag på linje med de øvrige fonde så i det mindste at sørge for, at den ikke længere finansieres udelukkende på bekostning af de sociale strukturfonde.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Hr. formand! Jeg har en kort kommentar til de strukturelle effekter af fonden. Vi er naturligvis lykkelige over de projekter, der er på bordet i dag, og som venter på godkendelse i morgen. Der er imidlertid plads til forbedring af dem alle, hvilket er baggrunden for min korte kommentar.

Til kommissæren vil jeg sige, at fonden undertiden skyder over målet af den simple grund, at proceduren er for tung. Fonden har trods alt som sit primære mål at yde hurtig bistand til afskedigede arbejdstagere og hjælpe dem med at finde nye job. Det fungerer ikke altid i øjeblikket, da vi ikke formår at handle tilstrækkelig hurtigt, og det er meget ærgerligt – specielt for de ældre arbejdstagere. Omskoling og afhjælpning kræver en hurtig og fast tilgang, hvilket mangler helt i øjeblikket.

Endvidere lider Globaliseringsfonden under manglende fleksibilitet, og hvis man er blevet afskediget og er så uheldig at komme fra en virksomhed, der ikke optræder på listen, vil man ganske enkelt ikke kunne få støtte. Hver dag møder vi lignende historier fra arbejdstagere, der er berørte, men ikke tilskudsberettigede, og da det er så kompliceret, har vi svært ved at forklare dem hvorfor.

Efter min mening skal der hurtigst muligt findes en praktisk løsning, hr. kommissær, og vi er nødt til at finde en langt hurtigere tilgang samt om muligt en opskrift, der vil sætte os i stand til at vedtage en "rammeorienteret" arbejdsform. Efter min mening skal der træffes de fornødne foranstaltninger i de kommende uger og måneder.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Globaliseringsfonden hjælper folk med at forbedre deres uddannelser og kvalifikationer. Det er Europas sociale side, og det er en god side. Kommissionen har imidlertid også undersøgt, hvorvidt de tilskud, som Dell får i Polen, er i overensstemmelse med statsstøttereglerne. Den har godkendt 54 mio. EUR i polsk statsstøtte til Dell, da denne støtte angiveligt gavner den regionale økonomiske bistand.

Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt vi virkelig er nødt til at konkurrere med os selv i Europa med hensyn til offentlige penge. Svaret er "nej"! Vi bør ændre statsstøttereglerne, så der ikke længere udbetales tilskud til virksomhedsflytninger – ej heller mellem medlemsstaterne.

Jeg har et andet spørgsmål direkte til Kommissionen: Omfatter Polens 54 mio. EUR til Dell også penge fra Europas strukturfonde? Og jeg vil gerne spørge kommissæren, hvorfor der ikke er kommet en klar meningstilkendegivelse fra Kommissionen herom? Jeg vil opfordre Kommissionen til at tage sin tilsynspligt under strukturfondsbestemmelserne alvorligt. Der bør ikke udbetales EU-midler til virksomhedsflytninger i EU. De kom med et undvigende svar i dag, hr. kommissær. De skjuler Dem bag den polske regerings rapporter. De har imidlertid ikke undersøgt direkte, om strukturfondsbestemmelserne virkelig er overholdt.

Lad os endelig få skabt gennemsigtighed og offentliggøre ethvert tilskud under strukturfonden, sådan som det sker med landbrugspolitikken. Kun på den måde kan vi få skabt tillid til Europas strukturpolitik.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg husker udmærket, da vi oprettede denne Globaliseringsfond, og selv dengang var der en del debat om, at det ikke ville være en god idé, hvis støtten fra fonden i stedet for at mildne tabene hjalp de afskedigede arbejdstagere med at blive reintegreret på arbejdsmarkedet, hvilket ville tilskynde virksomhederne til at udnytte flytningsfaciliteten, så fonden dækker de tabende parterers omkostninger.

Dell-sagen er symptomatisk herfor, fordi vores erfaring viser, at fonden i stedet for at mildne tab og udvise solidaritet snarere fungerer som et incitament, da Dell både får støtte til afskedigelser og til virksomhedsflytning. Der er derfor ganske enkelt tale om, at der ikke finder en ordentlig koordinering sted mellem de europæiske fonde. Globaliseringsfonden er en del af konkurrencepolitikken og strukturfondene. Der er ingen pointe eller fordel at hente her for ikke at nævne, at det er i strid med fondens formål, hvis vi bruger disse ressourcer på en modstridende måde uden nogen former for koordinering. Jeg vil derfor gøre

Kommissionen opmærksom på, at den er nødt til at overveje at bruge EU's offentlige midler på en koordineret måde i sådanne sager for fremover at undgå en sådan forvirring.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! Den økonomiske og finansielle krise har påvirket og vil fortsat påvirke både stål- og skibsbygningsindustrien. Byen Galați, som jeg kommer fra, er blevet ramt af tabet af tusindvis af arbejdspladser fra metallurgiindustrien og skibsværfterne.

Brugen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er en kort- og mellemsigtet løsning til støtte af arbejdstagere, der befinder sig i en hård situation efter at have mistet deres job. Jeg vil gerne fremhæve behovet for investeringer i en modernisering af virksomheder fra sværindustri sektoren, så de fremover kan reducere deres forureningsniveau. Det vil gøre det muligt at bevare job og dermed beskytte arbejdstagere på lang sigt.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Hr. formand! Ligesom mine kolleger vil jeg også takke kommissæren og ordføreren for deres arbejdsindsats. Kommissæren vil sikkert huske, at jeg og en af mine tidligere kolleger, Colm Burke, tilbage i januar måned mødtes med ham for at forsøge at kickstarte Globaliseringsfonden for alle arbejdstagerne på Dell.

Efter min mening er det en klar indikation af, hvor meget vi på EU-plan gør for at behandle mennesker først og sørge for at sætte dem i fokus for vores politikker og beskytte deres liv, ligesom vi tilstræber en hurtig indsats fra EU's side, hvis der er problemer.

På det personlige plan vil jeg gerne takke kommissæren for hans aktive engagement ikke blot her i Europa-Parlamentet eller over for mig personligt, men også for at have besøgt arbejdstagerne i Limerick.

Og så vil jeg gerne sige til de kolleger, der indimellem forsøger at vildlede os i andre spørgsmål, at Globaliseringsfonden trods dens mangler er et positivt tiltag fra EU's side, som vi skal fremme, ligesom vi skal hylde det gamle mundheld "Giv en mand en fisk, og han vil blive mæt i aften – lær ham at fiske, og han vil være mæt resten af livet". Det er det, som Globaliseringsfonden sætter os i stand til at gøre.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne vende tilbage til hr. kommissær Špidlas anden bemærkning. Han sagde, at vi ikke kan påvirke virksomhedernes beslutninger. Det passer ganske enkelt ikke. Selvfølgelig påvirker vi virksomhedernes beslutninger ved at udbetale tilskud, bevilge penge fra strukturfondene og give støtte.

Det er grunden til, at Parlamentet debatterede spørgsmålet om virksomhedsflytninger under forhandlingen om forordningen. Imidlertid gav Parlamentet i sidste ende efter, da Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) desværre også stemte for, hr. Pieper, og fastsatte bare fem år i strukturfondsforordningen, hvilket helt klart er ingenting i forhold til subsidiernes omfang. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance var den eneste gruppe, der på daværende tidspunkt sagde, at vi har brug for mindst 10 år til den del af forordningen, som kommissæren nævnte, hvilket vedrører tilbagebetaling fra de virksomheder, der flytter. Jeg kan blot sige, at denne sag viser, at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance havde ret.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Hr. formand! Ved at mobilisere Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen ser EU atter de økonomiske problemer i øjnene i fællesskab. Denne gang handler det om problemer som følge af strukturomlægninger i verdenshandelen. Her såvel som under finanskrisen er det kun en integreret indsats, der effektivt kan bekæmpe globaliseringens følger.

Takket være finansielle midler til folk, der har mistet deres job, har både belgiske tekstilarbejdere og arbejdstagere fra Dells fabrik i Irland fået en øjeblikkelig mulighed for at blive omskølet og finde nye job. Fonden skal også fremme iværksætterkultur og selvstændig virksomhed. Denne hjælp til særlige sektorer i forskellige lande er et passende udtryk for social solidaritet i EU.

Det er et faktum, at Dell, der retfærdiggjorde produktionsflytningen bort fra Irland med behovet for at finde et land med lavere produktionsomkostninger, har fundet et sådant land inden for EU's grænser, da Dell har placeret sin fabrik i byen Łódź i Polen. Der er stor arbejdsløshed i Łódź-området, og Dells fabrik har skabt omkring 2 000 nye arbejdspladser. Denne investering har en mærkbar effekt med hensyn til at forbedre situationen i og omkring Łódź, og den vil øge udviklingstempoet i hele voivodien.

Pervenche Berès, spørger. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne forsikre min kollega, hr. Crowley, om, at intet medlem af Udvalget om B beskæftigelse og Sociale Anliggender har sat spørgsmålstejn ved nytten af Globaliseringsfonden. Vi mener blot, at den kan udnyttes bedre.

Jeg vil gerne vende tilbage til kommissærens kommentar om, at man skal undgå "fond-shopping". Det er netop det problem, vi står over for i dag.

Når De forbereder overdragelsen af ansvaret for denne sag, hvad vil De så sige til den næste kommissær med ansvar for Globaliseringsfonden? I tilfældet med Dell ser vi jo tydeligt, at der er fare for en fordrejning af proceduren samt et misbrug af EU-midler og af de tilladelser, der gives inden for rammerne af konkurrencepolitikken.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter min mening kan diskussionen i princippet adskilles i to parallelle linjer. Ifølge den første fungerer Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, men der er grund til at optimere dens udnyttelse. Tidsspørgsmålet blev nævnt, skønt dette emne efter min mening til en vis grad er overdrevet, fordi medlemsstaterne kan reagere øjeblikkeligt og få udgifterne tilbage. Jeg mener ikke desto mindre, at det skal diskuteres, og at der er behov for at finde en løsning.

Emnet om individuelle budgetposter kom også op. Det er sandt, at det faktisk ikke var muligt, da fonden blev oprettet. Fonden kan ikke desto mindre fungere på denne måde. Efter min mening er det derfor nødvendigt at stille så mange spørgsmål som muligt og forsøge at finde en bedre løsning end hidtil. Intet af dette sætter imidlertid spørgsmålstegn ved det grundlæggende princip om, at fonden i krisetider fungerer og virkelig er til hjælp.

Det andet emne, der er debatteret under forhandlingen, er langt mere kompliceret. Det er spørgsmålet om udflytning, spørgsmålet om potentielt konkurrerende subsidier og en række andre spørgsmål, der vedrører dette, og som er utrolig komplekse. Efter min mening er det korrekt at se på disse spørgsmål og at gøre det ud fra en dybtgående forståelse af fakta, og jeg vil gerne nævne nogle få fakta om Dell-sagen og om nogle af vores tanker om det overordnede problem.

For det første er lønomkostningerne pr. produceret enhed ifølge OECD og i modsætning til, hvad de fleste tror, markant højere i Polen end i Irland. Lønomkostningerne er således ikke lavere, men højere end i Irland. Det er et punkt, som det er værd at bide mærke i, fordi det ikke er en pålidelig metode at drage konklusioner på basis af direkte sammenligninger i komplekse situationer. Jeg vil gerne understrege, at det – hvis vi ønsker at drøfte disse spørgsmål – er nødvendigt at få et betydeligt dybere indblik, for så vidt angår i hvert fald nogle af punkterne.

For det andet er der selve Dell-sagen. Det er sandt, at Dell begyndte sine aktiviteter i Limerick i 1991 eller med andre ord for 18 år siden. Det er også sandt, at der ikke findes beviser for, at de modtog nogen former for EU-midler hertil. Der findes ingen oplysninger herom, skønt jeg ikke kan udelukke muligheden for, at virksomheden modtog støtte fra regionalfondene, da der i 1990 ikke fandtes forpligtelser eller metoder, der giver os mulighed for at få fat i sådanne oplysninger. Det er et faktum, at Dell i 2007 traf beslutningen om at flytte produktionen til Łódź. Det er også et faktum, at statsstøtten til virksomheden kommer fra Polen, hvilket blev indberettet i december 2007. Der er således ikke tale om midler fra de europæiske strukturfonde. I dette tilfælde – og det gælder ikke i alle tilfælde, men kun i sager som denne, der drejer sig om mere end 50 mio. EUR – finder der en meget grundig vurdering sted, hvor der også tages højde for arbejdsmarkedsspørgsmål. Kommissionen konkluderede, at de to operationer, der ligger mange år fra hinanden, ikke er forbundet. Det betyder imidlertid ikke noget, og det sætter ikke spørgsmålstegn ved det faktum, at sager vedrørende brugen af EU-midler skal undergå en dybtgående debat ved flere lejligheder, når der kommer nye oplysninger, og at det utvivlsomt er korrekt at sikre en større grad af kohærens. Efter min mening har Dell-sagen tjent som et godt springbræt, og det er bestemt korrekt at fortsætte denne debat.

Jeg vil gerne takke for denne forhandling og for muligheden for at overveje nogle aspekter vedrørende brugen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Afslutningsvis vil jeg blot sige, at der inden for vores politikkers anvendelsesområde bestemt er en risiko for, at ressourcerne bruges uhensigtsmæssigt eller ikke helt optimalt, og at denne iboende risiko altid vil findes i vores politikker, når de udvikles. Det er derfor op til os at huske på dette og at have modet til at se på nogle gamle principper med friske øjne og ændre disse gamle og måske forældede metoder, hvor vi finder intellektuelle og tekniske løsninger og når til politisk enighed.

Reimer Böge, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage, at vi i de seneste måneders samarbejde mellem Budgetudvalget og Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender alle har gjort os umage for hurtigst muligt at få procedurerne på plads på baggrund af en udtalelse fra sidstnævnte udvalg – der tilmed oprettede en særlig arbejdsgruppe til formålet – for hurtigst muligt og efter grundige undersøgelser at stille pengene til rådighed for de berørte arbejdstagere og deres nærmeste familie.

For det andet vil jeg gerne sige, at vi ved gennemgangen af de flerårige finansielle rammer og de nye instrumenter og i forbindelse med budgetreformen og revisionen også skal undersøge funktionen og merværdien af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen på samme måde som for alle andre instrumenter og i særdeleshed med hensyn til effekten af forvaltningen og samspillet mellem institutionerne på nationalt plan og på Europæisk plan. Vi skal overveje, hvordan samspillet med Den Europæiske Socialfond (ESF) eventuelt kan forbedres. Vi skal derfor være åbne over for alle mulige diskussioner, der kan føre til en forbedring.

Med hensyn til finansieringskilderne havde kommissæren ud fra en rent teknisk synsvinkel naturligvis helt ret i det, han sagde om betalingsbevillinger fra ESF. I sidste instans vil jeg imidlertid også gerne have det overordnede billede for forpligtelserne og betalingerne under de flerårige finansielle rammer for både strukturfondene og ESF til at være som aftalt i det samlede beløb. Vi må ikke risikere, at penge på grund af mangelfuld gennemførelse, problemer i kontrol- og forvaltningssystemer og sen gennemførelse risikerer at forblive ubrugte, og at vi så hvert år afsætter en skive af dette beløb til sådanne ekstraprogrammer. Det er ikke i ophavsmandens interesse.

For indeværende vil vi tage Deres bemærkninger om statsstøtteregele til os. Vi stillede naturligvis lignende spørgsmål et andet sted i forbindelse med Nokia i Bochum og dens flytning til Rumænien. Til trods herfor må jeg sige, at der i dette tilfælde er behov for at se meget nøje på interaktionen mellem Kommissionen og medlemsstaternes rapporteringspligt. Jeg får nogle gange det indtryk, at ting i disse spørgsmål foregår på samme måde som tilsynet med fiskekvoterne, hvor hver side skubber en smule i retning af modparten, og at systemet i sidste ende ikke er effektivt. I denne henseende vil vi fortsat være oppe på mærkerne, og vi vil nøje følge disse emner i lignende situationer og insistere på, at Kommissionen handler i overensstemmelse med de regler og bestemmelser, vi fastsatte i 2007.

Endelig vil jeg opfordre alle til at stemme for denne mobilisering af Globaliseringsfonden i morgen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted onsdag den 25. november 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Hr. formand! Jeg støtter betænkningen fra min kollega, hr. Böge, da jeg tror, at mange europæiske arbejdstagere, der har mistet deres job, har behov for hjælp fra bl.a. EU-fondene. Der er givet mere end 37 mio. EUR til 10 275 arbejdstagere i 2009, hvilket slet ikke er i nærheden af det øverste loft på 500 mio. EUR, der årligt afsættes til denne europæiske fond. Jeg må understrege, at disse midler er beregnet til afskedigede arbejdstagere og ikke til virksomhederne. EU skal ikke give finansiell støtte til virksomheder, der flytter deres fabrikker og afskediger arbejdstagerne – specielt ikke, hvis virksomheden flytter uden for EU eller samtidig modtager støtte fra en anden medlemsstat.

Det er helt afgørende for os meget nøje at overvåge, hvordan virksomhedsflytningerne foregår. De sociale omkostninger som følge af virksomhedslukninger eller -flytninger må ikke blive læsset over på de europæiske skatteydere. Lad os ikke glemme, at fonden blev oprettet for at yde ekstra støtte til arbejdstagere, der er afskediget som følge af store strukturomlægninger i den globale virksomhedssektor samt efter den 1. maj 2009 også til dem, der er afskediget på grund af den globale finansielle og økonomiske krise. Jeg tror, at adgangen til europæiske fonde også kan være en stor støtte for de nye medlemsstater og hjælpe dem gennem problemer som følge af den økonomiske krise samt med at tilpasse sig det indre markeds konkurrenceprægede struktur.

14. Status for frihandelsområdet Euromed (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling om den mundtlige forespørgsel til Kommissionen om status for frihandelsområdet Euromed 2010 af Vital Moreira for Udvalget om International Handel (O-0116/2009 – B7-0222/2009)

Vital Moreira, spørger. – (PT) Hr. formand, hr. kommissær! Dette spørgsmål blev udarbejdet og foreslået, før vi vidste, at fru Ashton ville stoppe som kommissær for handel. Vi håber ikke desto mindre, at Kommissionen vil kunne besvare vores spørgsmål.

Som tidligere nævnt er fru Ashtons ansvarsområde den aktuelle situation i frihandelsområdet mellem EU og Middelhavsområdet, der oprindeligt blev planlagt for 2010.

Faktisk er et af projekterne som følge af Barcelonaprocessen, der blev lanceret i 1955, oprettelsen af et frihandelsområde i Middelhavsområdet i 2010, der skulle etableres på regional basis og omfatte et nord-syd-netværk og et syd-syd-netværk. Målet er imidlertid fortsat meget fjernt, og jeg har følgende spørgsmål:

For det første: Mener Kommissionen, at oprettelsen af et frihandelsområde mellem EU og Middelhavsområdet i 2010 var en realistisk mulighed helt fra starten? Kan Kommissionen komme med en fornuftig begrundelse i sit svar?

For det andet: Er Parlamentet klar over, at den nye køreplan for EU og Middelhavsområdet bliver vedtaget i den nærmeste fremtid, formentlig sideløbende med en ny mekanisme, der skal fremme handel og investeringer i regionen.

Kan Kommissionen oplyse flere detaljer om de praktiske aspekter og følger af en sådan mekanisme?

For det tredje: Kan Kommissionen redegøre for den aktuelle status på Agadir-aftalen, for EU's bidrag til en omformulering af denne aftale og i mere generelle vendinger for syd-syd-dimensionen af Barcelonaprocessen: Middelhavsunionen?

For det fjerde: Kan Kommissionen fortælle os, hvordan den inkorporerede henstillingerne fra bæredygtighedsvurderingen fra universitetet i Manchester med henblik på at overveje social samhørighed og bæredygtig udvikling i forhandlingerne som anbefalet i den pågældende undersøgelse?

For det femte: Kan Kommissionen forklare Europa-Parlamentet, hvad der var til debat i genforhandlingen af associeringsaftalen mellem EU og Syrien, efter at den blev stillet i bero i 2004?

For det sjette: Kan Kommissionen fortælle os om sine forhandlinger med Libyen, om formålet med disse forhandlinger og om den aktuelle status på dem?

For det syvende: Adskillige Middelhavslande har udtrykt interesse i at øge og/eller udvide deres handelsaftaler med EU.

Kan Kommissionen først og fremmest fortælle Parlamentet om denne nye generation af associeringsaftaler?

Kan Kommissionen dernæst oplyse Parlamentet om, hvorvidt Kommissionen i lyset af Europa-Parlamentets nye beføjelser i handelsanliggender som følge af Lissabontraktaten vil tage hensyn til forudgående beslutninger fra Parlamentet i forhandlingerne om disse nye aftaler?

Det er mine spørgsmål. I betragtning af den aktuelle relevans af Barcelonaprocessen og området syd for EU finder vi et svar på disse spørgsmål ekstremt relevant og betimeligt.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, hr. Moreira, mine damer og herrer! Jeg svarer på vegne af kommissær Ashton.

Med hensyn til frihandelsområdet Euromed var dets oprettelse i 2010 et realistisk mål, og i løbet af det næste år vil vi have gjort betydelige fremskridt i denne retning, skønt der fortsat skal gøres meget for fuldt ud at udnytte potentialet ved en økonomisk integration i Euromed-området.

Der er specielt gjort fremskridt i nord-syd-dimensionen. EU har indgået bilaterale associeringsaftaler med alle vores partnere i Middelhavsområdet bortset fra Syrien, og de handler primært om varehandel. Der er imidlertid andre bilaterale forhandlinger undervejs, som yderligere kan fremme handelen med landbrugsprodukter, tjenesteydelser og etableringsfrihed, og som kan skabe en bindende tvistbilæggelsesmekanisme. Nogle af disse forhandlinger er allerede afsluttet, og andre forventes afsluttet inden udgangen af 2010.

Med hensyn til de nye forhandlinger mellem EU og vores Middelhavspartnere samt Europa-Parlamentets rolle kan jeg fortælle Dem, at vi – atter med reference til nord-syd-dimensionen – forventer at nå frem til en aftale på Euro-Middelhavs-handelsministerkonferencen den 9. december om en Euro-Middelhavs-handelsplan efter 2010, der afspejler målet med gradvis at omdanne de nuværende Euromed-associeringsaftaler til omfattende og vidtrækkende frihandelsaftaler.

Der er ikke tale om at forhandle om nye associeringsaftaler, men om at udvide og styrke de eksisterende aftaler for at håndtere emner som f.eks. lettelse af samhandelen, tekniske barrierer samt sundheds- og plantesundhedsanliggender såvel som offentlige indkøb, konkurrence, intellektuelle ejendomsrettigheder, handel og spørgsmål vedrørende bæredygtig udvikling og gennemsigtighed.

Bilaterale forhandlinger vil blive skræddersyet til situationen for hver enkelt partner i det sydlige Middelhav. Marokko kan blive det første Middelhavsland, som vi indleder forhandlinger med næste år. Efter Lissabontraktatens ikrafttræden vil Parlamentet helt klart spille en større rolle i handelsanliggender. Kommissionen er klar til at arbejde tæt sammen med Dem om de fremtidige forhandlinger, som jeg netop har nævnt.

Frihandelsområdet Euromed har også en syd-syd-dimension. Vores Middelhavspartnere skaber et netværk af frihandelsaftaler blandt sig selv, og Agadir-aftalen, der trådte i kraft i 2007, er også åben for andre Middelhavslande. Israel og Tyrkiet har også underskrevet frihandelsaftaler med Middelhavspartnere, mens andre aftaler fortsat er på bordet.

Det er for tidligt til en fuldstændig vurdering af den nuværende Agadir-aftale. Handelen mellem de fire partnere er øget, skønt i mindre grad end man oprindeligt forventede. Det kan der være flere årsager til såsom ikketoldmæssige hindringer, manglende komplementaritet mellem de forskellige markeder, et manglende lokalt marked, der kan tiltrække investorer, og sidst, men ikke mindst det faktum, at virksomhederne ikke er tilstrækkeligt opmærksomme på de muligheder, som disse aftaler giver.

Euromed-handelsplanen på den anden side af 2010 skulle medvirke til at løse dette problem. Den indeholder en række praktiske, kortsigtede forslag, hvoraf det ene er en mekanisme til fremme af handel og investeringer mellem EU og Middelhavsområdet. Oprettelsen af denne mekanisme vil give gratis, opdaterede, omfattende og lettilgængelige oplysninger om handel, investeringsforhold og lovgivning i Euromed-regionen med henblik på at hjælpe virksomheder – specielt SMV'er – med at operere på markederne i EU og Middelhavsområdet.

Med hensyn til bæredygtighed foretog Kommissionen på samme måde som for alle vores frihandelsområder en bæredygtighedsvurdering, der blev færdiggjort i december 2007, og som bliver og vil blive brugt i både nuværende og fremtidige forhandlinger.

Især i handelsspørgsmål satte stabilitetspagten fokus på betydningen af de lange overgangsperioder, der blev fastsat i associeringsaftalerne til eliminering af industrielle todsatser i de sydlige Middelhavslande samt på behovet for at fastsætte lignende overgangsperioder i de aktuelle forhandlinger om landbrugsprojekter.

Det er også indlysende, at vi skal tage hensyn til udviklingsniveauet for vores partnere i de sydlige Middelhavslande i de igangværende forhandlinger om tjenesteydelser og etableringer.

Endvidere støtter Kommissionen i mange af disse lande skattereformprogrammer, hvilket kan mildne de negative effekter af det fald i afgiftsindtægterne, som er oplyst i bæredygtighedsvurderingen.

Hvad angår den førnævnte aftale med Syrien, iværksatte Kommissionen i 2008 en revision af forslaget til en associeringsaftale for at undersøge, om der var behov for tekniske ændringer eller opdateringer inden dens færdiggørelse. En forhandlingsrunde var nok, og vi blev enige med Syrien om de ændringer, der var nødvendige for at tage højde for Rumæniens og Bulgariens tiltræden af EU samt for toldændringerne i både Syrien og EU, efter at forhandlingerne blev suspenderet i 2004. Aftalen blev færdiggjort i december 2008, og i sidste måned bekendtgjorde vi, at EU nu er klar til en underskrivelse. Syrien har udskudt en indgåelse af aftalen for at analysere de økonomiske konsekvenser af den.

På den anden side blev der indledt forhandlinger med Libyen i november 2008 i Bruxelles med henblik på at indgå en rammeaftale med særlig fokus på en ambitiøs frihandelsaftale vedrørende varer, tjenester og etableringsfrihed samt på et lovgivningsmæssigt samarbejde. En indgåelse af en sådan aftale med Libyen vil være den sidste brik i puslespillet. Til den tid vil EU have indgået frihandelsaftaler med alle vores naboer i Middelhavsområdet, skønt Libyen ikke er omfattet af den europæiske naboskabspolitik.

Indgåelsen af denne handelsaftale vil give EU's eksportører nye muligheder i Libyen og mere gunstige lovgivningsmæssige rammer i specielt servicesektorerne og på markederne for olie og naturgas. Forhandlingerne med Tripoli befinder sig fortsat i den indledende fase, og vi har derfor brug for mere tid, før vi kan indgå en aftale.

Under denne proces vil Kommissionen lægge særlig vægt på kompetenceopbygning inden for handel og beslægtede emner inden for den libyske forvaltning. I øjeblikket er man også ved at færdiggøre en bæredygtighedsvurdering for Libyen.

Georgios Papastamkos, for PPE-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Vi støtter et strategisk vigtigt Euromed-partnerskab og konsolideringen af et politisk, økonomisk og kulturelt samarbejde samt fred,

sikkerhed og stabilitet i området i almindelighed. Vi opfordrer ministrene til at vedtage en køreplan for gennemførelsen af frihandelsområdet Euromed på den kommende konference. Den bilaterale tilgang skal ledsages af en regional tilgang. Foruden nord-syd-dimensionen finder jeg også den økonomiske regionale syd-syd-integration, som både formanden for Udvalget om International Handel, hr. Moreira, og hr. kommissær Tajani nævnte, særlig vigtig. Jeg vil især understrege behovet for at inkorporere sociale og miljømæssige privilegier og plantesundhedsstandarter, der skal ledsage åbningen af markederne. Vi skal også takle visse alvorlige sager vedrørende importen af landbrugsprodukter til EU. Personligt går jeg ind for at styrke Barcelonaprocesen: Middelhavsunionen og de programmer, der er annonceret inden for dens rammer i strategiske sektorer såsom samarbejdet mellem små og mellemstore virksomheder og udnyttelsen af vedvarende energikilder. Endelig vil jeg gerne lægge særlig vægt på udviklingen af havkorridorer og på sidste sommers forslag fra Grækenland om at oprette et transportobservatorium i Grækenland i den østlige del af Middelhavet.

Kader Arif, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke hr. Moreira for hans indlæg.

Den 9. december mødes Euro-Middelhavs-handelsministrene for at drøfte en genoplivelse af vores økonomiske og handelsmæssige samarbejde. Først vil jeg gerne gøre noget helt klart for alle: Selv om formålet med frihandelsområdet var at gavne alle partnerne fra nord og fra syd, var fastsættelsen af 2010 som introduktionsdato hverken realistisk eller ønskelig, da der fortsat er enorme udviklingsmæssige forskelle mellem den nordlige og sydlige side af Middelhavet.

Nogle mennesker slår fortsat til lyd for, at vi for at skabe fremskridt i Euro-Middelhavs-partnerskabet – der som bekendt udgøres af tre søjler: politik, økonomi samt samfund og kultur – simpelthen skal feje de politiske vanskeligheder til side for at kunne gøre fremskridt på det økonomiske og handelsmæssige område. Som De sikkert har regnet ud, tror jeg ikke på det magiske og skadelige synspunkt, at handel alene kan hjælpe os i retning af harmonisk integration, fred og stabilitet.

Jeg tror så meget mindre på det, fordi fakta taler for sig selv. F.eks. skulle EU og Middelhavet ved at feje de politiske konflikter til side angiveligt genoplive det stillestående Euro-Middelhavs-samarbejde med såkaldte konkrete og synlige projekter. I dag er det Middelhavsunionen, der står i stampe, og de ikkeomtalte politiske stridigheder er vendt tilbage for at hjemsøge den.

Jeg hører til blandt de personer, der føler sig tæt forbundet med Barcelonaprocessens ånd, og som mener, at fremskridt ikke udelukkende måles i handelsstatistikker, der for øvrigt fortsat er for ugunstige for vores partnere fra syden og deres befolkninger. Handel for handelens skyld – nej, jeg tror bestemt ikke på det.

På den anden side kan jeg godt forestille mig handel, der er fokuseret på udvikling, på at mindske kløften mellem rig og fattig og på at sikre delt velstand og regional integration. Forhandlingerne mangler imidlertid fortsat at blive styret i denne retning.

Derfor vil jeg bede om, at vi på det næste møde alle bliver ambitiøse, at vi ikke kun diskuterer tekniske anliggender vedrørende fjernelse af handelshindringer, som om det var selve målet. Det er uacceptabelt, at vi fortsat tænker på denne måde.

Regional integration, specielt i forhold til syd-syd-netværket, løsninger på den økonomiske krise – der har alvorlige konsekvenser på grund af de dertil knyttede jobtab – menneskelige, sociale og miljømæssige overvejelser og menneskerettighedsspørgsmålet, skal holde diskussionerne oppe og atter blive vores primære fokusområder.

Niccolò Rinaldi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I betragtning af tidspunktet på dagen håber jeg, De tillader, at jeg lægger ud med et citat fra Tusind og én nat, eftersom vi drøfter den arabiske verden.

I disse fabler kan vi læse følgende: "Nor gain nor honour comes to him who idly stays at home. Oft have I seen a stagnant pool corrupt with standing still: if water run, 'tis sweet, but else grows quickly putrefied".

Dette giver en fornemmelse af den store arabiske traditions arv, som opfordrer os til at vågne op af et vist inert og genstarte Euro-Middelhavsintegrationsprocessen på bedst mulig vis under hensyntagen til faktorer.

Den første faktor er tid. I dag er 50 % af befolkningen i det sydlige Middelhavsområde under 18, og om mindre end 30 år får vi et frihandelsområde, som består af næsten en mia. forbrugere og borgere. Vi har således ikke nogen tid.

Den anden faktor er arten af de handelsaftaler, vi vil tilbyde disse lande. Som liberale demokrater ønsker vi at se handelsaftaler uden bureaukratiske strukturer og centralisme, og vi ønsker, at de skal fjerne kontrollen med ressourcer og rigdom fra visse oligarkiske strukturer, der for øjeblikket har stor magt i partnerlandene.

Yannick Jadot, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Efter 15 års forhandlinger om handelsaspektet i Barcelonaprocessen betvivler vi på det kraftigste, at indgåelsen af en frihandelsaftale af Euromed-typen er den rigtige løsning på de sociale, politiske og økonomiske problemer i området.

Som det er blevet sagt, påviste konsekvensanalysen frem for alt, at der var nogle potentielt meget alvorlige negative konsekvenser af såvel social som miljømæssig art samt med hensyn til den regionale integration.

I denne forbindelse mener vi, at Kommissionens forslag – køreplan for 2010 og derefter – er for ensidig med hensyn til det bilaterale frihandelsaftaleaspekt til at følge de rigtige linjer.

Vi støtter det beslutningsforslag, der drøftes i dag, ikke mindst fordi det stiller alle disse spørgsmål om de sociale konsekvenser, de miljømæssige konsekvenser og konsekvenserne for den regionale integration, og frem for alt fordi der i punkt 10 opfordres til, at handelsaftalernes formål revideres, navnlig i lyset af disse sociale og miljømæssige spørgsmål, og dernæst fordi vi ved at revidere disse aftaler måske kunne overveje at genindføre handelsaspektet i den overordnede Barcelonaprocess.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Min gruppe mener, at det er umuligt at adskille den del af Euromed-projektet, der vedrører handel, indvandring og finansiering, fra den politiske del. Vores gruppe er derfor imod, at EU giver Israel og Kongeriget Marokko denne ophøjede status, for de er begge turbulente områder, der er uforenelige med en union for fred baseret på folkeretten.

Vi mener, at EU og Kommissionen bør være langt mere fordringsfulde med hensyn til de værdier, der kan føre os i retning af et projekt for fælles fred og sikkerhed.

F.eks. sultestrejker en saharansk leder for øjeblikket på den spanske ø Lanzarote, fordi Kongeriget Marokko ikke vil lade hende komme ind i de besatte områder. Dette er et vigtigt punkt, som kræver, at de europæiske institutioner indtager en klar holdning over for Kongeriget Marokko.

Jeg mener ikke, at Middelhavsunionen kun handler om handel, men også om at forsvare folkeretten og menneskerettighederne.

William (The Earl of) Dartmouth, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti er imod Euromed-aftalen af følgende årsager: Euromed-aftalen vil give omfattende handelsindrømmelser og støtte til ikkemedlemsstater. Dette vil helt sikkert skulle betales direkte eller indirekte af de britiske skatteydere. Derudover sagde kommissærens repræsentant, da han talte om Euromed for Udvalget om International Handel, som det glæder mig at være medlem af sammen med flere andre her, at – og det er et direkte citat – der ikke er tale om at gennemføre hele EU-lovgivningen. Han fortsatte med at sige, at anvendelsen af EU-lovgivningen vil blive intelligent og selektiv.

I modsætning hertil må vi i Det Forenede Kongerige finde os i, og økonomien lider under, at hele EU-lovgivningen gennemføres, og det på en måde, der er både unintelligent og universel.

Vi har ikke engang lov til selv at bestemme, hvilken slags lyspærer vi vil bruge. Men det handler ikke kun om lyspærer. Efter Lissabon vil vi i Det Forenede Kongerige i større eller mindre grad blive styret af de tre amigoer, nemlig formanden for Kommissionen, den nyudpegede formand for Rådet – som jeg er sikker på er Tintins bedstefar – og endnu værre af den højtstående repræsentant, Cathy Ashton, som da hun var i 30'erne var en af fire lønnede funktionærer i det yderst venstreorienterede CND.

Dette er en alvorlig sag, og det er disse folk, vi må trækkes med, men Euromed-landene vil slet ikke skulle finde sig i de tre amigoer.

Der er også spørgsmålet om menneskerettigheder. Her bliver jeg nødt til at spørge, hvad det er, der sker. Af alle lande er Syrien og Libyen blevet tilbudt handelsindrømmelser og endda støtte, som vi skal betale, men hvor er foranstaltningerne til beskyttelse af menneskerettighederne? Dem er der ikke noget spor af i disse to lande, som begge har en lang og ærlig talt skummel fortid. Som en af dem, der var teenagere i 1960'erne, bliver jeg nødt til at sige, at dem, der har foreslået denne del af beslutningen, må have røget et eller andet, så vi er imod samtlige dele af denne beslutning.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand! Frihandel kan være en god ting, når der ikke bare er tale om frihandel. Aftaler som denne handler om meget mere, og det skal de også gøre. De skal ikke blot handle om

at oprette et frihandelsområde, men også om varige virkninger. De skal handle om at skabe udvikling. De skal handle om at skabe sikkerhed. De skal handle om at skabe fremgang for alle. Det er langt vigtigere end at sikre, at der finder en ren liberalisering sted, at markederne åbnes, og at nogle få i sidste ende nyder godt heraf. Hvis vi vil gøre handelen friere, skal formålet med hele denne indsats – både her og i vores nabolande mod syd – være at bekæmpe arbejdsløsheden. Indsatsen skal have til formål at skabe flere muligheder, navnlig for kvinder, unge og befolkningen i landområderne. Hvis det er vores mål, er vi på rette spor. Hvis det er vores mål blot at liberalisere, åbne markederne og lade nogle få nyde godt heraf, er vi inde på et forkert spor.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Det grundlæggende mål med Middelhavsassocieringsaftalerne er at få EU med i et tættere samarbejde, navnlig på handelsområdet, med Middelhavslandene samt at omstrukturere økonomien i disse lande. På denne måde kan EU hjælpe den arabiske verden med at blive en region med fremgang, hvilket vil bane vejen for et tættere samarbejde og give mulighed for at opnå stabilitet i området.

Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at fremskynde den proces, der blev indledt i Barcelona, idet vi i særlig grad skal lægge vægt på spørgsmål vedrørende demokrati, opretholdelse af retsstatsprincipperne, menneskets værdighed og den økonomiske og sociale udvikling. Styrkelsen af den interkulturelle dialog vil også spille en afgørende rolle i denne forbindelse.

Efter min mening kan en liberalisering af handelen med landbrugsprodukter i Euro-Middelhavsområdet bidrage til en gunstig handelsudveksling under forudsætning af, at EU primært fokuserer på eksport af korn, kød og mælk og på import af frugt og grønt fra Middelhavslandene. Gennemførelsen af en så exceptionel ambitiøs handlingsplan som Euro-Middelhavspartnerskabet vil kræve en stor indsats og mange kompromiser fra de lande, der deltager i processen.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! For nogle uger siden deltog jeg i mødet i Delegationen for Forbindelserne med Canada. De drøftede en frihandelsaftale, som EU havde med Canada. Inden dette møde drøftede vi her i Parlamentet en frihandelsaftale med Sydkorea. I aften drøfter vi en frihandelsaftale i Euromed.

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange frihandelsaftaler vi er i færd med at forhandle eller vi indtil videre har forhandlet på plads? Hvor er nettofortjenesten for EU's medlemsstater? Og hvor er virksomhedernes og iværksætternes muligheder ud fra et jobskabelsmæssigt og økonomisk synspunkt?

Endelig er jeg ikke nødvendigvis enig i de punkter, som William (The Earl of) Dartmouth rejste, men jeg vil gerne høre svaret på hans centrale spørgsmål, idet der ses bort fra personerne.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Denne forhandling har handlet om liberalisering af handelen, og jeg står frem her i aften som en europæer, der tror på samarbejde mellem nationer, men ikke som en, der tror på det aktuelle projekts føderalisme.

Lissabon vil mindske Det Forenede Kongeriges magt til at kontrollere handelen og til frit at handle med dem, vi ønsker at handle med. Derudover er forringelsen af vores demokrati, både i Det Forenede Kongerige og i EU, åbenlys med sidste uges begivenheder, hvor vi fik udpeget en formand og salvet en højtstående repræsentant for udenrigsanliggender, som aldrig er blevet folkevalgt, men som kommer til at tale for den europæiske befolkning på udenrigsområdet. Jeg er sikker på, at dette ikke er en situation, som Kommissionen kan lade gå upåagtet hen, og det ville være interessant at høre dens kommentarer hertil.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Når vi overvejer at indgå en Euro-Middelhavs-frihandelsaftale, skal vi huske på to ting.

Den første er et generelt punkt, som gælder for landene i det sydlige og østlige Middelhavsområde samt de fleste udviklingslande, som EU ønsker at indgå lignende aftaler med, især de lande, der er bundet af den fælles landbrugspolitik.

Her passer dominikaneren Lacordaires ord perfekt. Han sagde, at mellem den svage og den stærke, mellem den rige og den fattige, mellem herren og slaven er det friheden, der undertrykker, og loven, der sætter fri. Vi kan ganske enkelt ikke se igennem fingre med de åbenlyse og vigtige socioøkonomiske paralleller, der gælder her, ej heller de omfattende forskelle i produktionssystemernes udviklingsstadier i medlemsstaterne nord og syd for Middelhavet.

Handelens liberalisering, navnlig inden for sårbare sektorer som landbrug og fiskeri, har uden tvivl været en forstærkende faktor i den aktuelle økonomiske og sociale krise som følge af det pres, den har lagt på svagere produktionssystemer, beskæftigelsen og de sociale rettigheder, som følge af den tiltagende afhængighed, der

er særlig alvorlig på fødevareområdet, og som sætter de enkelte landes frie udvikling og suverænitet over styr.

Som allerede nævnt kan vi stadig huske situationen i Palæstina og det vestlige Sahara, og den må vi ikke glemme i denne forhandling.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg tror endda, jeg kan få sagt, hvad jeg har at sige, på under et minut. Også jeg har et spørgsmål til kommissæren. Vi er enige om, at frihandelsaftaler og handelsaftaler ikke bør begrænses til handelen, men også skal have andre mål, som i sidste ende kommer os alle til gode. I hvilket omfang betyder det, at vi såvel som vores partnere kan nyde godt af mere demokrati, flere menneskerettigheder og en mere retfærdig fordeling af rigdomme? Findes der allerede eksempler på det nu, eller kommer det til at tage tid? I så fald hvor lang tid?

Kader Arif (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg havde ikke planlagt at svare fru Dodds, men jeg vil bare lige fortælle hende, at hun bør læse Lissabontraktaten, for hvis der er et udvalg, der vil blive styrket med Lissabontraktaten, så er det Udvalget om International Handel. Jeg kan derfor sige, at Europa-Parlamentet til den tid vil få en lille smule mere indflydelse i månederne og årene fremover.

Hr. Moreira stillede kommissæren nogle meget præcise spørgsmål. Jeg hørte hr. Tajani svare: Libyen og Syrien. Der var ikke desto mindre et spørgsmål, der blev gået meget let hen over, og det var hele menneskerettighedsspørgsmålet, som der ikke er blevet givet noget præcist svar på. Jeg så meget gerne, at der blev gjort fremskridt i forhandlingerne med Libyen og Syrien, men der skal på samme tid gives præcise svar på EU's spørgsmål, forespørgsler og anmodninger vedrørende menneskerettighederne.

Mit andet punkt er, at det efter min mening er umuligt at tale om Euro-Middelhavsområdet uden at nævne problemet mellem Israel og Palæstina, når vi i dag ser, at der bliver importeret produkter fra de besatte områder. Jeg vil derfor også gerne vide, hvad Kommissionen mener om dette spørgsmål.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Allerførst vil jeg gerne understrege, at kommissær Ashtons fravær ikke skyldes den stilling, hun kommer til at beklæde fra den 1. december, men andre institutionelle forpligtelser, som har at gøre med hendes nuværende stilling.

Jeg skal så vidt muligt forsøge at besvare Deres spørgsmål. Alle de svar, som jeg ikke er i stand til at give, vil blive fremsendt skriftligt til samtlige Parlamentets medlemmer, idet jeg skal videregive Deres spørgsmål til kommissær Ashton og hendes personale.

Jeg vil gerne understrege, at Kommissionens engagement på menneskerettighedsområdet altid har været i centrum for alle dens handlinger. Også inden for min tjenestegren, nemlig transport, har vi altid gjort vores yderste for i alle vores initiativer i Afrika at prioritere politisk stabilitet og respekt for menneskerettighederne og retsstatsprincipperne. Dette engagement er et led i Kommissionens politiske projekt. Derudover indeholder frihandelsaftalerne altid samarbejdsklausuler.

Jeg kan således forsikre Dem om, at Kommissionen aldrig undervurderer betydningen af menneskerettighedernes overholdelse og af forpligtelsen til at minde de lande, der føres forhandlinger med, om dette. Situationen overvåges løbende. Dette er tilfældet for de lande, der har ansøgt om EU-medlemskab, så der er så meget desto mere grund til at fortsætte overvågningen af de lande, der føres forhandlinger med.

For så vidt angår Syrien, følger associeringsaftalen i store træk mønsteret i de øvrige Euro-Middelhavsftaler, idet den kræver regelmæssig politisk, økonomisk og social dialog og samarbejde inden for mange sektorer. Den fastsætter den gradvise oprettelse af et frihandelsområde over højst 12 år og indeholder på samme tid mere vidtrækkende og væsentlige bestemmelser inden for en lang række sektorer, herunder handelsrelaterede bestemmelser, som ikke er med i andre Euro-Middelhavsassocieringsaftaler. Her tænker jeg på ophævelsen af den globale told på landbrugsprodukter, bestemmelserne om tekniske handelsbarrierer, sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger, handelslettelser, retten til etablering og tjenesteydelser, offentlige indkøb og endelig tvistbilæggelsesmekanismen på handelsområdet.

For så vidt angår Libyen, har landet efter en periode, hvor forbindelserne med det internationale samfund har været vanskelige, iværksat foranstaltninger med henblik på at normalisere de politiske og økonomiske forbindelser med dets udenlandske partnere.

På en rejse til Libyen som transportkommissær bemærkede jeg også dette ønske om at vende den tendens, der altid tidligere har eksisteret. Jeg skal sige, at Libyen altid er enig i målene med og det generelle indhold i de foreslåede lovtekster om handel med varer og tjenesteydelser og etableringsretten, handelsreglerne,

herunder reglerne om offentlige indkøb, og lovgivningssamarbejdet inden for en række områder af Fællesskabets lovgivning. Libyen har endvidere accepteret at overholde andre klausuler, men Kommissionen vil under alle omstændigheder fortsat udvise forsigtighed.

Jeg håber, at jeg har besvaret Deres spørgsmål så grundigt som muligt.

Med hensyn til det nøjagtige antal frihandelsaftaler, som Kommissionen er i færd med at forhandle på plads, vil vi komme med et mere klart og fuldstændigt svar på skrift via kommissær Ashtons personale.

Formanden. – Jeg har modtaget fem beslutningsforslag⁽⁴⁾, jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 25. november 2009.

15. Sikkerhed og interoperabilitet i Fællesskabets jernbanesystem (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling om mundtlig forespørgsel til Kommissionen om sikkerheden og interoperabiliteten i Fællesskabets jernbanesystem af Brian Simpson for Transport- og Turismeudvalget (O-0129/2009 – B7-0227/2009)

Brian Simpson, spørger. – (EN) Hr. formand! Jeg har på vegne af Transport- og Turismeudvalget stillet denne mundtlige forespørgsel, som kan henføres til de seneste ulykker i Italien og Nederlandene, der desværre begge kostede menneskeliv.

Jeg mener dog, det er vigtigt at understrege, at jernbanetransport stadig er en af de mest sikre transportformer, og det er bestemt mit udvalgs hensigt at gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at det bliver ved med at være sådan. Derfor denne mundtlige forespørgsel.

Her i Europa-Parlamentet har vi altid taget jernbanesikkerheden meget alvorligt. Det har udmøntet sig i det nye jernbanesikkerhedsdirektiv og er en forlængelse af en lang række jernbaneinitiativer og -betænkninger, som Parlamentet har udarbejdet over en lang årrække.

Vi er imidlertid frustrerede over såvel jernbanevirksomhedernes som de nationale regeringers manglende handleevne inden for centrale områder. Dette viser sig, når man gennemgår nøglelovgivningen og især gennemførelsen af denne i den internationale lovgivning, som i bedste fald har været fragmentarisk og i værste fald ligefrem protektionistisk.

I Kommissionens egen statusrapport om gennemførelsen af direktivet om jernbanesikkerhed skriver Kommissionen, at de nationale standarder og regler er en hindring for et fuldt integreret jernbanesystem. Dette rejser så spørgsmålet om, hvorvidt disse nationale regler også sætter sikkerheden over styr.

Og hvad med interoperabiliteten inden for jernbanesektoren? Er de nationale hindringer også en hindring for, at der gøres fremskridt inden for dette område, eller er det jernbaneindustrien, der er uvillig til at tage interoperabilitetskonceptet til sig?

Hvorfor går det så langsomt fremad med ERTMS, og vil det ikke lykkes os at få indført ordningen med enheder med ansvar for vedligeholdelse inden udgangen af det nye år?

Det er alle sammen spørgsmål, som vi som et udvalg ønsker at få besvaret. I denne forbindelse vil vi også gerne have Kommissionen til at oplyse, hvilke nationale hindringer og smuthuller der for øjeblikket forhindrer, at der gøres fremskridt med hensyn til interoperabilitet, og i hvilke medlemsstater hindringerne er størst.

I forlængelse heraf vil vi gerne vide, om Kommissionen vil gøre brug af sine juridiske beføjelser til at sikre, at fællesskabsretten overholdes?

Jeg ved, at Rådet i høj grad får skyld for problemerne, navnlig med hensyn til godstransport, men ikke kun der. Jeg og mit udvalg ønsker at arbejde sammen med Kommissionen og industrien for at få udviklet et sikkert, integreret og interoperabelt jernbanenet.

⁽⁴⁾ Se protokollen.

Mit udvalg begynder nu at sætte spørgsmålstegn ved, om sikkerhedsaspektet, især med hensyn til godsvogne, er ved at blive bragt i fare som følge af den manglende gennemførelse af europæisk lovgivning.

Hvis det er tilfældet, skal der handles omgående. Men der skal også handles for at fremme både integrationen og interoperabiliteten, hvis passagertransportens fulde potentiale skal udnyttes, og hvis godstransporten overhovedet skal overleve.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Før jeg går ind i forhandlingen, vil jeg gerne komme med nogle vigtige indledende bemærkninger.

Først når de tekniske undersøgelser, som foretages af uafhængige italienske og nederlandske organer, har påvist de nøjagtige årsager til ulykkerne i Viareggio og i Nederlandene, kan vi drage specifikke konklusioner med hensyn til de mulige forbedringer af Fællesskabets lovgivning om sikkerheden inden for jernbanetransport.

Derudover vil jeg gerne ligesom hr. Simpson på trods af de to ulykker, som vi naturligvis skal lære af med hensyn til jernbanesikkerhed – og lige nøjagtig for at give udtryk for vores engagement på dette område har vi arrangeret en række events, som hr. Simpson også deltog i – understrege, at jernbanetransporten i Europa har et særdeles højt sikkerhedsniveau sammenlignet med andre transportformer.

Den rapport om den første jernbanepakke, som Kommissionen vedtog i 2006, og de seneste statistikker viser, at markedets åbning for konkurrencen ikke har haft nogen negativ indvirkning på jernbanesikkerheden generelt, som tværtimod bliver bedre og bedre. Vi skal imidlertid sikre, at denne forbedring fortsætter, og vi kan bestemt ikke stille os tilfreds med det allerede opnåede resultat. Liberaliseringen betyder, at antallet af operatører på vores net bliver ved med at stige, og vi skal derfor hele tiden vurdere kvaliteten af de tilstedeværende operatører.

Efter ulykken i Viareggio afholdt Kommissionen og Det Europæiske Jernbaneagentur en lang række møder med alle interesserede parter, og der blev udarbejdet en kortsigtet og en langsigtet handlingsplan med henblik på i videst muligt omfang at mindske risikoen for sådanne ulykker. Planen blev vedtaget på den konference om jernbanesikkerhed, som Kommissionen som tidligere nævnt afholdt den 8. september 2009.

For så vidt angår det specifikke spørgsmål om godsvognenes sikkerhed, navnlig vedligeholdelsen af deres kritiske komponenter som f.eks. akslerne, har Det Europæiske Jernbaneagentur nedsat en taskforce bestående af eksperter fra industrien og de nationale sikkerhedsmyndigheder, som allerede har mødtes tre gange.

Denne taskforce har et arbejdsprogram i to trin, som kræver, at der offentliggøres resultater i december 2009 og i juni 2010.

Det første trin består i at udvikle et hasteinspektionsprogram med henblik på at kontrollere tilstanden af de vogne, der kører på nettet, samt kvaliteten af deres aksler. Det er imidlertid vigtigt, at disse foranstaltninger ikke vedtages isoleret på nationalt plan, men at de koordineres på europæisk plan med henblik på at opnå resultater, der kan accepteres i samtlige medlemsstater.

Det andet trin vedrører den mere overordnede vedligeholdelse af godsvogne med henblik på at fastslå, hvorvidt – og i hvilket omfang – det er nødvendigt at harmonisere de forskellige dele af vedligeholdelsessystemet, herunder tekniske standarder, procedurer og måle- og testmetoder.

RIV-aftalen (Regolamento Internazionale Veicoli), som fandt anvendelse forud for markedets åbning og frem til 2006, gav de nationale virksomheder ansvar for og frihed til selv at styre alle disse aspekter. Denne mangel på harmoniserede standarder synes ikke længere at kunne accepteres inden for de nye rammer, som styres af tekniske specifikationer for godsvognes interoperabilitet og af den nye private aftale (General Contract of Use for Wagons) mellem tekniske godsvognsoperatører og jernbanevirksomhederne.

For så vidt angår certificeringen af enhederne med ansvar for vedligeholdelse, vil Det Europæiske Jernbaneagentur gøre alt, hvad der står i dets magt, for, at Kommissionen kan overholde den tidsplan, der er fastsat i direktivet, og få vedtaget certificeringssystemet inden udgangen af 2010.

Certificeringssystemet, som fastsætter de kriterier, der skal opfyldes, for at en jernbaneoperatør kan anerkendes som en enhed med ansvar for vedligeholdelse, er langt fra at være endnu en hindring for operatørerne i jernbanesektoren. Den vil åbne op for nye muligheder, som hidtil har været forbeholdt bestemte virksomheder.

De nationale praksisser og mangler, der hindrer interoperabiliteten, vedrører primært overgangen fra det gamle system, der blev styret af de nationale jernbanemonopoler, til det nye system, der er blevet indført i

henhold til direktiverne om interoperabilitet og jernbanesikkerhed. De nævnte hindringer beskrives i den meddelelse, som Kommissionen vedtog i september.

For at fjerne disse hindringer begyndte Det Europæiske Jernbaneagentur i 2008 at arbejde med gensidig accept af rullende materiel. I denne forbindelse klassificerer agenturet alle nationale standarder med udgangspunkt i en harmoniseret liste over tekniske parametre, hvorefter det sammenligner standarderne i de forskellige medlemsstater med henblik på at fastslå ækvivalensgraden. Målet er at få sat en stopper for den praksis, der er almindelig inden for jernbanesektoren, hvor de nationale standarder forhindrer godkendelsen af rullende materiel, der allerede er godkendt af andre stater.

Derudover udgør medlemsstaternes og industriens nølen med at få bragt forholdene i overensstemmelse med den nye lovramme endnu en hindring for interoperabiliteten. Denne nølen er en hindring for oprettelsen af et europæisk jernbaneområde baseret på fælles harmoniserede standarder, hvilke standarder er nødvendige for, at markedet kan fungere optimalt.

Jeg har talt længe, men der var rigtig mange spørgsmål. Jeg skal begynde afslutningen.

For så vidt angår ERTMS, er systemet blevet indført, og det har givet positive resultater på over 2 000 kilometer. Det er rigtigt, at de oprindelige specifikationer var tvetydige, hvilket udmøntede sig i forskellige fortolkninger, men denne tvetydighed blev bragt af vejen i 2007. I Kommissionens beslutning af 23. marts 2008 blev det gjort obligatorisk at anvende denne nye version, som går under betegnelsen 2.3.0d.

Medlemsstaterne og sektoren arbejder for øjeblikket på at opgradere de pågældende toglinjer, og problemet med ikkekompatible applikationer på nationalt plan er derfor ved at blive løst. Alle nye applikationer tager udgangspunkt i de kompatible standarder.

Kommissionen vil, som den har lovet, yde finansiel støtte til sektoren, så den kan opgradere alle de linjer og tog, der allerede er udstyret med dette system, så de er kompatible med den nye version. Der blev således i forbindelse med indkaldelsen af forslag i 2009 afsat 250 mio. EUR til ERTMS, hvoraf en del vil blive anvendt specifikt til at opdatere de relevante computerprogrammer.

Georges Bach, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Kommissæren har ret i, at jernbanesystemet er et yderst sikkert system i forhold til andre transportformer. Sammen med de mange positive elementer har liberaliseringen imidlertid også bragt idéen om dårligere sikkerhed med sig i form af fragmenteringen af individuelle virksomheder, adskillelsen af infrastruktur og drift, outsourcing af vedligeholdelsesarbejde og leasing af materiel og personale.

Efter min opfattelse bør det sikres, at de nationale sikkerhedsmyndigheder udsteder sikkerhedscertifikater og -tilladelser i overensstemmelse med Det Europæiske Jernbaneagents bestemmelser. Finder der hensigtsmæssig kontrol sted? Sikres det f.eks., at der føres passende tilsyn med personaleuddannelsen, certificeringerne og arbejdsforholdene? Hvordan ser situationen i denne forbindelse ud med hensyn til indførelsen af en standardiseret fællesskabscertificering? Hvordan ser situationen ud med hensyn til det europæiske lokomotivførercertifikat? Indsatsen med hensyn til ERTMS (European Rail Traffic Management System) skal også skærpes.

Den nye gennemførelsesplan, som De henviste til, skal være bindende og må ikke forsinkes af finansielle eller nationale hensyn. Indsatsen med hensyn til indførelse af de tekniske specifikationer for interoperabilitet (TSI) skal fortsættes og skærpes. Dette ville være et enormt fremskridt, navnlig for så vidt angår standardiseringen af materiel, og ville sikre et højere sikkerhedsniveau i forbindelse med vedligeholdelse af materiel.

Mange af de seneste togulykker og ulykker, der blev afværget i sidste øjeblik, har kunnet henføres til vedligeholdelsesmangler. Især intensiteten ignoreres af omkostningshensyn, og vedligeholdelsesintervallerne forlænges. Hvordan ser situationen ud med hensyn til et fælles europæisk certificeringssystem for vedligeholdelsesarbejder? Jeg mener, at alt skal sættes ind for at forhindre, at de enkelte medlemsstater vender tilbage til deres gamle regler og handler uafhængigt og uensartet. Især krydsningen af grænserne mellem de enkelte medlemsstater udgør en sikkerhedsmæssig risiko. Hvordan agter Kommissionen at løse dette problem på kort sigt? Jeg vil også gerne bede Dem om ikke at glemme de sociale aspekter i Deres evaluering – de skal også tages i betragtning.

Bogusław Liberadzki, for S&D-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Allerførst vil jeg gerne bare takke hr. Simpson for hans forespørgsel og dernæst lykønske ham med, at hans forespørgsel er blevet emnet for vores forhandling. Det er en meget sen forhandling, på en sen aften, men det er rigtig godt, at vi har denne

forhandling. Da forespørgslens titel blev vist, så vi ordene kontekst – det europæiske jernbanesystem. Jeg vil gerne vove pelsen og sige, at vi for øjeblikket endnu ikke har noget europæisk jernbanesystem.

Hvorfor ikke? Alle jernbaner har deres egne tekniske standarder. Hvis det er elektriske jernbaner, er det enten DC eller AC. Hvis det er AC, er det enten 15 kV, 30 kV eller 35 kV. Jeg kan oplyse Dem om et interessant forhold, som især er passende i hr. Tajanis tilstedeværelse. I nord-syd-systemet er der to jernbaner, som ligner hinanden – den i Polen og den i Italien. Alle de andre er forskellige. Lad os derfor give jernbanerne en chance. Lad os etablere et virkeligt europæisk jernbanesystem, også selv om det sker på bekostning af de almægtige nationale jernbanevirksomheder.

Michael Cramer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Sikkerhed er en hellig ting. Den skal have absolut topprioritet. Det, der skete i Berlin for nylig, hvor det nærtrafikale hurtigbanesystem brød sammen som følge af profitprioriteringer, skal være et absolut exceptionelt tilfælde. Det, som bomber og granater ikke var i stand til at gøre under krigen, har vi måttet leve med i de seneste seks måneder i Berlin. Det kan ikke blive ved med at gå.

Sikkerhedsargumenterne kommer også ofte frem, når nogen ønsker at spænde ben for konkurrencen. I disse tilfælde opstiller man sikkerhedsargumenter for fuldstændig at forhindre åbningen af nettene, noget, som vi rent faktisk regulerede ved lov og gjorde obligatorisk for samtlige medlemsstater pr. 1. januar 2007. Vi er derfor nødt til at gribe ind – sikkerhedsargumenterne må ikke kunne misbruges.

Sikkerhed koster penge, naturligvis, men vi er nødt til at investere i infrastruktur og i sikkerhed. Pengene har vi. Jeg vil gerne minde alle om, at afgiftsfritagelsen for kerosen f.eks. koster de europæiske skatteydere 14 mia. EUR om året. Hvis vi havde brugt disse penge på sikkerhed, ville vi have haft et europæisk jernbanemarked og garanteret sikkerhed, og det er dét, der er brug for.

Jacky Hénin, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! For at forberede konkurrencen inden for jernbanesektoren har de europæiske direktiver gennemført krav om adskillelse af jernbanenet og transportaktiviteter og dermed forhindret enhver form for standardisering. Resultatet heraf er, at togene i Frankrig kører langsommere på de sekundære net i dag, end de gjorde i starten af det 20. århundrede. En tredjedel af nettet er ved at gå til, da der mangler ressourcer til at vedligeholde det med. Alle jernbanefagforeninger, alle eksperter siger, at denne situation uundgåeligt vil resultere i forfærdelige ulykker.

Men det er ikke nok. Der er altid behov for større indtjening. Der er således en vilje til at ofre jernbanesikkerheden ved at forbyde de nationale sikkerhedsregler, der yder den største beskyttelse, til fordel for fremtidige europæiske minimumsbestemmelser. Endnu en gang bliver de generelle europæiske interesser ofre for kapitalismens grådighed.

Thalys er den rigtige model for Europa, da det er kendetegnet ved et europæisk jernbanesamarbejde, der overholder vedtægterne om arbejdstagernes beskyttelse og de strengeste sikkerhedsregler. Det er den direkte modsætning til den uhæmmede konkurrence, som jernbanebrugerne påtvinges i de europæiske direktiver. For at garantere såvel jernbanebrugernes som indbyggernes sikkerhed i forbindelse med farlig godstransport skal de europæiske jernbanepakker som helhed ophæves.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand! Det er ikke rigtig nogen overraskelse. Der er en ting, vi kan sige, og det er, at når der liberaliseres og privatiseres, øges antallet af ulykker og hændelser. Grunden hertil er indlysende. Hvor der er behov for høj indtjening, er lønningerne lave, uddannelsen og tillæringen af kvalifikationer er dårlig, da udgifterne hertil er høje, der er færre kontrolforanstaltninger, da kontrol koster penge, og i sidste ende – og det ser man overalt – er det det offentlige, der, når alt går galt, skal betale de enorme udgifter for at få ryddet op på det rod, som liberaliseringen og privatiseringen har ført med sig.

Vi er gået den forkerte vej her. Hr. Bach mener, det er nok at undersøge dette grundigt og indføre bedre sikkerhedsmekanismer. Vi gik den forkerte vej, og vi bør nu vende tilbage til den vej, der garanterer kvalitet, sikkerhed og effektivitet. Den vej er bestemt ikke vejen til yderligere liberalisering. Det er den modsatte vej.

Guido Milana (S&D). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne komme med to bemærkninger.

Jeg mener ikke, vi skal skændes om mere privatisering, konkurrence osv. Det er klart, at ethvert hastværk for at sænke omkostningerne har en negativ indvirkning på sikkerhedsstandarderne. Når man forsøger at sænke omkostningerne, fordi der er blevet indført en hård konkurrencemekanisme, er det uundgåeligt, at sikkerhedsstandarderne forringes.

Det, det i virkeligheden handler om, er, at Kommissionen burde indlede en mere rigoristisk fase baseret på en mere strategisk rolle for Det Europæiske Jernbaneagentur. Det burde spille en rolle, hvor det sikrer en større grad af koordinering mellem og kontrol og overvågning af de nationale sikkerhedsagenturer, og det burde gøre det langt hurtigere, netop på grund af forskellene mellem de forskellige lande, hvilket mine kolleger allerede har hentydet til, med hensyn til uoverensstemmelserne mellem national og europæisk lovgivning. Der er efter min mening opstået enorme forsinkelser i denne henseende.

Udgangspunktet burde være Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur, og agenturet burde have de samme bindende beføjelser med hensyn til handlinger og håndhævelse. Hvis Kommissionen skal opfordres til noget i dag, så er det til at bevæge sig hurtigere i denne retning.

Kommissæren sagde, at vi skal afvente resultaterne af de igangværende undersøgelser af ulykkerne. Jeg mener tværtimod ikke, at disse resultater vil føje noget nyt til den eksisterende situation.

Et andet element, som sandsynligvis ikke falder inden for Deres ansvarsområde, og som sandsynligvis også falder uden for aftenens forhandling, er, at lovgivningen som helhed alt for ofte ikke sikrer, at en person, der lider et tab eller en skade som følge af en togulykke – idet det skal nævnes, at antallet af togulykker fortsat er lavt – øjeblikkeligt skal modtage erstatning fra den person, der bærer ansvaret for ulykken.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Det er blevet sagt, at der i 2009 blev brugt 200 mio. EUR på dette område. Jeg tænkte på, om Kommissionen ud fra et sikkerheds- og interoperabilitetssynspunkt ville overveje kun at finansiere jernbanesystemer, der drives elektrisk, og over en periode udfase de dieselslugende lokomotiver – jeg ved, at alle jernbanesystemerne i mit eget land drives på denne måde – og fastsætte en dato, på hvilken vi skal have sikre, sammenkoblede og miljøvenlige jernbanesystemer i hele EU?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! Sikkerheden inden for jernbanetransport afhænger af de investeringer, der gøres for at vedligeholde og modernisere jernbaneinfrastrukturen og det rullende materiel. Manglende investeringer vil øge antallet af togulykker.

Investering i jernbanesystemet skal prioriteres, både på fællesskabsplan via TEN-T-budgettet og strukturfondene og i medlemsstaterne gennem nationale bevillinger og medfinansiering af prioriterede projekter inden for transeuropæisk transport. Jernbanesystemernes interoperabilitet er af afgørende betydning. Passende betaling af personalet og uddannelse og kontrol af arbejdstagerne i jernbanesektoren er ligeledes vigtig.

Der var også togulykker i Rumænien sidste år. Landene i det østlige EU har behov for omfattende investeringer i jernbanetransport, hvis de skal være i stand til at vedligeholde og modernisere den eksisterende infrastruktur og udvikle denne. Udvidelsen af de prioriterede projekter 6 og 17 til Bukarest og Constanța, opførelsen af en jernbanekorridor for godstransport på samme rute og gennemførelsen af ERTMS burde gøres til prioriterede TEN-T-projekter.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror, at mange af svarene på de forespørgsler, der er blevet stillet under denne forhandling, blev givet på den konference om jernbanesikkerhed, der blev afholdt den 8. september, og som jeg indkaldte til umiddelbart efter ulykkerne i Viareggio og Nederlandene, netop for at udsende et signal om Kommissionens og de europæiske institutioners klare engagement med hensyn til at iværksætte foranstaltninger i den meget følsomme sektor for jernbanesikkerhed.

Som De ved, blev repræsentanter for alle institutioner, Parlamentet og Rådet indbudt til at deltage i konferencen. Alle de spørgsmål, der er i centrum for aftenens forhandling, blev gennemgået, startende med spørgsmålet om agenturer og Det Europæiske Jernbaneagentur.

Jeg er enig med hr. Milana, for under selve konferencen foreslog jeg, at Det Europæiske Jernbaneagentur fik tildelt flere beføjelser. Det er jeg derfor helt enig i. Men vi skal lave spillereglerne om, og jeg påtager mig, så længe jeg er transportkommissær, at arbejde for, at Det Europæiske Jernbaneagentur får mulighed for at fungere på linje med Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed og Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur.

Et andet spørgsmål, der blev drøftet på denne arbejdsdag, som ofrenes familiemedlemmer også deltog i, var det ansvar, som operatørerne i transportkæden bærer, og dermed spørgsmålet om, hvilke rettigheder dem, der involveres i togulykker, har. Med hensyn til passagerernes rettigheder i jernbanesektoren er der en lovgivning, der vil træde i kraft den 3. december i år.

Kommissionen ser endvidere på aspekterne vedrørende andre ofre end passagerer, nemlig dem, der ikke er passagerer, men bliver ofre for ulykker som f.eks. i Viareggio-ulykken, der skyldtes en eksplosion eller et afsporet tog, og den undersøger, hvilke løsninger der kan findes på dette problem.

Kommissionen har således iværksat omfattende foranstaltninger i sektoren for jernbanesikkerhed, som den mener er en prioritet, også med hensyn til personalecertificering. EU har allerede vedtaget direktiv 2007/59/EF om certificering af lokomotivførere, og der findes allerede et europæisk lokomotivførercertifikat, som træder i kraft den 3. december i år.

For så vidt angår de sociale aspekter, der er blevet nævnt, drøftede Udvalget for Den Sociale Dialog i 2005 en aftale om arbejdstid for international trafik.

Med hensyn til vedligeholdelse og mere miljøvenlige jernbanetransportsystemer mener jeg, at vi har brug for moderniseret udstyr og effektiv vedligeholdelse. Som jeg bekræftede det i mit svar på forespørgslen, mener jeg, at ERTMS-systemet er et vigtigt projekt ud fra et teknologisk synspunkt, som Kommissionen har investeret i med henblik på at gøre al transport i jernbanesektoren mere sikker. Jeg mener, at det er et vigtigt element, som man ikke må glemme.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) For så vidt angår det drøftede emne, mener jeg, at det er vigtigt at bemærke, at ejeren eller operatøren skal specificeres over for enheden med ansvar for vedligeholdelse i hvert enkelt tilfælde, så vi kan mindske risikoen for ulykker. Derudover bør vi overveje, hvilket er den velkendte praksis i Frankrig, ligeledes at rejse spørgsmålet om de juridiske enheders strafferetlige ansvar, så sikkerheden kan komme til at spille en mere central rolle i forbindelse med de juridiske enheders forvaltningsrolle.

Når en direktør eller ejer træffer strategiske beslutninger, må indtjeningen aldrig gå forud for folks sikkerhed og liv. Hvis der sker en masseulykke som følge af uforsvarlige og risikable forvaltningspraksisser i den ansvarlige virksomhed, kan den juridiske enhed med rette holdes ansvarlig. Ellers sker der bare det, at seniorchefen forlader virksomheden tidligt og accepterer de store bonusser og fratrædelsesgodtgørelser, der er velkendte nu om dage, så det i sidste ende kun er lokomotivføreren, der kommer i fængsel.

Virksomhedens skæbne skal også være forbundet med direktørens og arbejdernes skæbne med henblik på at garantere sikker service af ordentlig kvalitet, navnlig inden for den offentlige servicesektor. Jeg vil gerne stille Kommissionen følgende spørgsmål: Hvilket forslag vil den fremsætte, så den kan styrke ikke blot det civilretlige ansvar (erstatning), men også det strafferetlige ansvar med hensyn til forsømmelige udbydere af tjenesteydelser?

16. Brug af mindretalssprog inden for rammerne af den fælleseuropæiske kulturarv (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om brug af mindretalssprog inden for rammerne af den fælleseuropæiske kulturarv.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! Det overordnede mål med EU's politik for flersprogethed er at understrege vigtigheden af alle de sprog, der tales i EU. I henhold til traktatens artikel 151 skal Fællesskabet ved sin indsats hjælpe med at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på at bidrage til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig med respekt for den nationale og regionale mangfoldighed, og samtidig fremhæve den fælles kulturarv.

Med udgangspunkt i disse principper gennemfører Kommissionen i tæt samarbejde med medlemsstaterne strategien om fremme af flersprogethed og sproglig mangfoldighed, som er omhandlet i det dokument, der blev vedtaget i september 2008, og som vedrører alle de sprog, der tales i Fællesskabet. Alle disse sprog udgør en integrerende del af vores fælles kulturarv, og hvert eneste af de nationale, regionale, mindretals- og indvandrersprog, der tales i Europa, giver denne fælles kulturarv en yderligere dimension.

Som De udmærket ved, har Kommissionen opfordret medlemsstaterne til at overveje at indføre undervisning i regionale og mindretalssprog i deres nationale strategier for fremme af flersprogetheden i samfundet. De beslutninger, EU træffer på dette område, træder ikke i stedet for de foranstaltninger, som medlemsstaterne allerede har vedtaget, men har til formål at underbygge og supplere disse. EU's primære

finansieringsinstrumenter er programmet for livslang læring for perioden 2007-2013, som er åbent for alle de sprog, der tales i Fællesskabet, herunder de regionale sprog og mindretalssprogene.

Der findes ingen fællesskabslovgivning om regulering af brugen af sprog i medlemsstaterne, og ingen af traktaterne giver mulighed for at vedtage sådanne bestemmelser. Respekt for den sproglige og kulturelle mangfoldighed knæses i artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder, hvor det fastsættes, at Unionen skal respektere den kulturelle og sproglige mangfoldighed.

Som De ved, er chartrets bestemmelser rettet mod EU's institutioner og organer samt mod medlemsstaterne, men kun i forbindelse med gennemførelsen af fællesskabslovgivningen. Det betyder, at medlemsstaterne bliver ved med at træffe beslutningerne om deres nationale sprogpolitik, også med hensyn til de regionale sprog og mindretalssprogene. Beskyttelsen af personer, der tilhører nationale mindretal, er en integrerende del af respekten for menneskerettighederne, der er et af de principper, som EU bygger på, hvilket fremgår af artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

Medlemsstaterne bør derfor bruge alle de retsinstrumenter, de har til rådighed, til at beskytte rettighederne for de personer, der tilhører nationale mindretal, i overensstemmelse med deres eget konstitutionelle system og de forpligtelser, der påhviler dem ifølge folkeretten. Ved folkeretten mener jeg f.eks. Europarådets europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalssprog, som opstiller globale rammer på området, samt anbefalingerne fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, som EU har gjort brug af flere gange.

Edit Bauer, for PPE-Gruppen. – (HU) Hr. formand! De europæiske befolkningers sprog udgør som et kulturelt hele den europæiske kulturarv, hvilket kommissæren også sagde. Det vil jeg gerne takke ham for. Der er ingen forskel på sprog, hvad enten de tales af et mindretal eller et flertal. På samme tid udgør folks ret til at bruge deres eget sprog en integrerende del af deres grundlæggende rettigheder, hvilket også fremgår af artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder. Det er ikke noget tilfælde, at de nationale samfund er ekstremt følsomme over for enhver krænkelse af deres rettigheder på dette område.

Her taler jeg på vegne af et mindretal med over en halv million medlemmer imod Slovakiets nationale sproglov, der indeholder bestemte paragraffer, som krænker og begrænser dette mindretals rettigheder. Lad mig komme med et par eksempler. I lovens § 8, stk. 4, hedder det, at læger skal kommunikere på det nationale sprog med patienter i områder, hvor mindretallets andel af befolkningen er på under 20 %. Det samme gælder socialarbejdere og deres klienter såvel som brandmænd og ambulancefolk, hvis de er på vagt, med andre ord, når de slukker brande eller kører folk på hospitalet. I henhold til § 6, stk. 1, skal der bruges slovakisk i reklametekster, uanset om de er offentlige eller private. I henhold til § 8, stk. 6, skal teksten i reklamer først stå på det nationale sprog med stor skrift, eller skriften skal være mindst lige så stor som den, der anvendes i teksten på det andet sprog. Dette udsender klart det budskab, at det første sprog er det vigtigste, og at det andet er underordnet og sekundært.

I lovens § 9 fastsættes uforholdsmæssige sanktioner mod de juridiske enheder, der ikke bruger det rigtige sprog, herunder også små virksomheder. Hvordan kan det overhovedet være en strafbar handling for en at tale sit modersmål? En sådan lov kan naturligvis ikke gennemføres korrekt.

Den slovakiske lovgivning burde som en del af landets nationale retssystem have omfattet de forpligtelser, som landet accepterede fra Europarådets sprogpagt, og som det har ratificeret, i stedet for at godkende en lov, der er i diametral modsætning dertil. Den er ikke engang rettet mod tosprogethed, da den ikke kræver, at arbejdere, heller ikke dem i den offentlige sektor, kender mindretalssproget og heller ikke opfordrer dem til at lære det.

Lige et sidste ord. Det glæder mig, at Europa-Parlamentet har sat denne forhandling på dagsordenen, og jeg sætter stor pris på den klare holdning, som Parlamentets formand, Jerzy Buzek, har givet udtryk for, samt på Kommissionens utvetydige budskab om, at mindretallenes rettigheder skal beskyttes, ikke begrænses.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! I betragtning af alle de meningsforskelle, der hersker i Parlamentet, er det et godt tegn, at vi har fået en formand af ungarsk afstamning, som vi kan være sikre på ikke udøver forskelsbehandling, og at det ganske enkelt er en naturlig sag i dette Europa, at man forsøger at holde fast ved det, der er rigtigt, uanset sprog og oprindelse.

Fru Bauer var kritisk over for sprogloven. Sprogloven er ikke så god, som den burde være, det er allerede blevet påvist. Men den krænker heller ikke de grundlæggende rettigheder. Det skal også siges. Der skal derfor arbejdes på at afhjælpe de eksisterende mangler, frem for alt med hensyn til lovens fortolkning. Det er absolut

afgørende, at der udsendes et budskab fra denne dags forhandling om, at vi laver forbedringer, ikke fordi vi vil sætte en befolkningsgruppe op imod en anden, men fordi vi ønsker at forbedre forholdet mellem slovakker og ungare i Slovakiet og selvfølgelig også forholdet mellem de to lande. Det er dét, vi skal koncentrere os om. Især nu, hvor vi nærmer os valget, kan jeg kun opfordre til besindelse, fornuft og dialog, som baner vejen til et positivt resultat.

Der er i virkeligheden også problemer med et historisk grundlag, og det skal vi ikke tage fejl af. Det kan min mor, som er født i Miskolc, og jeg selv, som er født et par kilometer uden for Bratislava, både mærke og føle. Det afgørende er imidlertid, at vi ikke forstørre og opheder konflikter, der ofte i bund og grund kun vedrører de politiske magter og ikke befolkningerne selv, som har det fint med hinanden.

Ligesom der er et ungarsk mindretal i Slovakiet, er der også et slovakisk mindretal i mange kommuner med ungarsk flertal i Slovakiet. Vi skal derfor samle alle disse elementer. Det andet budskab, som denne forhandling skal udsende, er også en afgørende faktor. Sammen har vi en lang række problemer. Slovakiet og Ungarn har også fælles problemer, herunder problemet med romaerne. Ville det så ikke være meget mere fornuftigt at fokusere på at løse disse eksisterende problemer sammen gennem en dialog i et forsøg på at give alle mindretal i dette område bedre muligheder? I sidste ende tilhører vi alle sammen et mindretal. Formålet skal være, at vi klart engagerer os til fordel for den sproglige mangfoldighed – som kommissæren sagde – til at fremme flersprogetheden, da sprogene er et aktiv. Folk, der kan tale flere sprog, har en fordel, og når alle har forstået det og accepteret det, vil vi kunne se frem til en bedre fremtid.

Carl Haglund, for ALDE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Det glæder mig, at Kommissionen tager dette problem alvorligt. Livet er vanskeligt for mange mindretalsgrupper i Europa, og et kraftigt budskab, især fra EU, kan være med til at neutralisere den bølge af intolerance, der i de senere år har ramt vores del af verden. Jeg mener, at EU bør gøre det helt klart for samtlige europæere, at der er en merværdi forbundet med både at have og at tale andre sprog end flertallets sprog.

Hvorfor? For det første fordi ethvert sprog i sig bærer en enorm kulturarv, som beriger den europæiske mangfoldighed. Områder, hvor der tales mindretalssprog, er også mere succesfulde og konkurrencedygtige ud fra et økonomisk synspunkt end andre områder. Det er derfor en fordel for enhver, der ønsker at gøre forretninger i disse områder, at ansætte folk, der taler de lokale sprog. Det var to gode grunde. Jeg vil gerne takke Kommissionen for dette initiativ, og så skal jeg ikke holde Dem yderligere hen, for tiden er knap.

Tatjana Ždanoka, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans tale, og jeg er enig i, at EU-lovgivningen i sin nuværende udformning ikke berettiger os til at lovgive inden for området sproglige rettigheder.

På den anden side får vi pr. 1. december en bestemmelse i artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union, i hvilken det hedder, at Unionen bygger på værdierne respekt for menneskerettighederne, herunder rettigheder for personer, der tilhører mindretal. Dette er sandsynligvis ikke et solidt nok retsgrundlag for omgående at opbygge vores eget mindretalsrettighedskoncept i fællesskabslovgivningen. Ikke desto mindre fortjener vi i dag en redegørelse, der i højere grad fokuserer på Kommissionens politiske holdning til mindretals rettigheder, og budskabet skal efter min mening være meget enkelt. Et parti, der handler imod rettighederne for personer, der tilhører mindretal, herunder sproglige rettigheder, handler imod Unionens centrale værdier.

Vi peger fingre ad de lande uden for EU, hvor menneskerettighedssituationen er dårlig, selv om EU ikke kan pålægge dem bindende forpligtelser, men hvorfor er vi så afvisende over for at udpege dårlige eksempler inden for EU, også selv om vi ikke kan pålægge dem forpligtelser?

De nævnte Europarådets og OSCE's dokumenter, men Kommissionen bør også påtage sig den forpligtelse at overvåge, hvorvidt medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser i henhold til disse dokumenter.

Endelig opfylder vi ikke selv her i Parlamentet dette krav om flersprogethed. Jeg kan f.eks. ikke tale mit modersmål på trods af, at 40 % af befolkningen i mit land, Letland, har russisk som modersmål.

Lajos Bokros, for ECR-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Slovakisk er et af de smukkeste sprog i Europa, men man hører det sjældent i Europa-Parlamentet.

Som en sand ven af Slovakiet, en årelang tilhænger af landets udvikling og en beskeden, men aktiv deltager i de slovakiske reformer ville det være mig en glæde at hjælpe mine slovakiske venner med at overkomme dette problem og på samme tid bidrage til, at større og større kredse af mennesker taler og forstår slovakisk. Jeg tror fuldt og fast på, at det vil lykkes os at bevare det slovakiske sprog og landets kulturelle mangfoldighed.

Det slovakiske sprog ønsker ikke at udvikle sig på bekostning af andre sprog. Netop derfor er det uforståeligt, at en lov om brug af etniske mindretals sprog fastsætter langt snævrere rammer for dem end for slovakisk. Denne lov omhandler i virkeligheden kun brugen af disse sprog som en mulighed, og den ser kun denne mulighed i et negativt lys og ikke som en positiv rettighed, idet den ikke ser den som en rettighed, der kan gøres krav på, og som kan anvendes i hverdagen.

På kontorer i Slovakiet bruger man stadig ingen trykte formularer på ungarsk, og der findes ikke engang nogen officiel oversættelse af Republikken Slovakiets love og retsstandarder til ungarsk.

Ændringen af den nationale sproglov har yderligere forværret situationen. Ingen repræsentanter for de etniske mindretal var involveret i udarbejdelsen af denne ændring. En af den nye retslige foranstaltnings grundlæggende fejl er, at den ikke blot gennemfører brugen af det officielle sprog, men også blander sig mere grundlæggende i det offentlige, kommercielle og private liv.

Et andet grundlæggende problem er, at den nationale sproglov også indeholder sanktioner. Ændringen af den slovakiske nationale sproglov er et brud på de grundlæggende menneskerettigheder og standarder i EU. Hvis loven fastholdes i sin nuværende form, vil det være i modstrid med Republikken Slovakiets og den største etniske gruppes nationale interesser, da loven vil skabe mistanke i og forgifte de gode forbindelser mellem de etniske grupper, der har levet side om side på det slovakiske territorium i over 1 000 år.

Slovakiet er et modent, voksent og selvsikkert demokratisk land, som ikke er afhængigt af kulturel krigsførelse eller af en lov til at forsvare sig mod de oprindelige sprog. De oprindelige etniske grupper truer ikke den slovakiske nation, det slovakiske sprog eller den slovakiske nations kultur. Tværtimod vil de etniske grupper, der lever side om side, entusiastisk og af egen fri vilje støtte og udvikle det slovakiske sprog og landets kultur, så længe der er en synlig vilje i den slovakiske nation til at beskytte, støtte og udvikle de etniske mindretals sprog og kultur.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Vores ungarske venner har for nylig præket om, at vi bør finde en europæisk løsning på spørgsmålet om brug af mindretalssprog i Slovakiet.

Jeg vil gerne præke om, at det ser ud til, at de har glemt at se på sig selv og på, hvordan de i Ungarn begrænser mindretallenes brug af deres oprindelige sprog. Lad os f.eks. se på børneopdragelse og skoler. Republikken Slovakiet lader de ungarske børn få undervisning på deres oprindelige sprog lige fra primærskolen til sekundærskolen og universitetet. Undervisningen i alle fag varetages af ungarsktalende lærere på ungarsk. På den anden side kan slovakiske børn i Ungarn blot drømme om slovakiske skoler. Dem lukkede den ungarske regering i 1961. Siden da har børn fra etniske mindretal i Ungarn ikke haft noget sted, hvor de kunne lære at bruge deres oprindelige sprog korrekt, da den ungarske regering ikke giver dem mulighed for at modtage undervisning på deres oprindelige sprog i modsætning til andre regeringer i EU. I Ungarn skal slovakiske børn derfor lære alle fag på ungarsk, og deres oprindelige sprog tilføjes som en slags straf, som ekstraarbejde, for at de skal blive trætte af det. De undervises i slovakisk af ungarsktalende lærere, som ikke er kyndige i det slovakiske sprog. På denne måde undertrykkes og afspores børnenes forhold til deres oprindelige sprog og deres kulturelle forbindelser.

Ved at bruge denne påståede europæiske tilgang til mindretal har de ungarske myndigheder i løbet af 50 år reduceret det slovakiske mindretal til omkring en tiendedel af dets oprindelige størrelse. Derfor erkendte en tidligere ungarsk ombudsmand for etniske mindretal for kort tid siden åbent, at Ungarn fortsat arbejder i retning af fuldstændig at assimilere de etniske mindretal.

Jeg har stor respekt for mine venner, medlemmerne fra Republikken Ungarn. I over 1 000 år har vores nationer sammen bidraget til Europas historie, og jeg skal blot bede Dem om at indse, at tallene ikke lyver. Som følge af de ungarske myndigheders politikker er det slovakiske mindretal i Ungarn blevet decimeret, mens det ungarske mindretal i Slovakiet, takket være de slovakiske myndigheders retfærdige politikker, fortsat har det samme antal medlemmer.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Lad os med det samme få slået fast, hvad det er, vi mener, der har værdi for EU. Er det det, der står i dokumenterne, eller har noget værdi, når staterne respekterer det, eller når EU får dem til at respektere det, hvis dette ikke allerede er tilfældet? Kan et nationalt mindretal opfattes som noget af værdi? Betyder det noget? I Tjekkiet er Beneš-dekreterne for nylig blevet stadfæstet, så Václav Klaus vil undertegne Lissabontraktaten. De har med andre ord bevaret brændemærket for de sudetertyske og ungarske etniske gruppers kollektive skyld. Er et mindretal så af værdi? Er et mindretalssprog af værdi? I Slovakiet bliver den oprindelige ungarske befolkning straffet, hvis den bruger sit modersmål. Denne lov kan ganske enkelt ikke gennemføres korrekt. Europa burde skamme sig, så længe denne lov eksisterer. Dette

burde ikke være en tvist mellem Slovakiet og Ungarn. Det burde være et problem, der skal løses mellem EU, med respekt for EU's værdier, og Slovakiet. Det er et hyklerisk system, der lovpriser disse værdier, men som ikke overholder dem i praksis.

Hvad drejer dette punkt på dagsordenen sig om? Det har bestemt ikke til formål at løse problemet. På dette møde drøfter vi individuelle sager som Nicaragua, Vietnam, Laos og krænkelse af menneskerettighederne. Når det gælder mindretallene, beskytter EU ikke engang sine værdier – det devaluerer dem bare.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg ser det som en succes, at Europa-Parlamentet i en forhandling, som min kollega, Edit Bauer, og jeg selv har stillet forslag om, endelig drøfter spørgsmålet om nationale og sproglige mindretal, der bruger deres egne sprog, hvilket også indebærer en drøftelse af Slovakiets diskriminerende sproglov. Jeg glæder mig især over, at Kommissionen har indtaget en utvetydig holdning i denne forbindelse med hensyn til mindretals sproglige rettigheder.

Jeg vil især gerne takke kommissær Orban for at have nævnt Europarådets pagt om regionale sprog eller mindretalssprog blandt de rettigheder og anvendelige dokumenter, han henviste til. På samme måde mener jeg, det er særdeles vigtigt, at hr. Buzek besøgte Bratislava og kom med en klar redegørelse i denne sag. Når alt kommer til alt, mener alle vi, der i årevis har beskæftiget os med menneskerettigheder her i Parlamentet, at det er skandaløst, at når Lissabontraktaten ser dagens lys, vil borgere, der tilhører et mindretal, ikke længere have lov til at bruge deres eget modersmål i det land, de er født i, og de vil ikke længere være sikret de rettigheder, som demokratiet garanterer. Loven gør det nemlig til en strafbar handling for en at udøve sin grundlæggende ret til at bruge sit modersmål. Det betyder, at mindretal er andenrangsborgere i deres hjemland. Vi taler, hr. Paška, om 530 000 ungare i Slovakiet og 20-30 000 slovakker i Ungarn, bare for at give Dem et sammenligningsgrundlag.

Jeg vil gerne blot sige til hr. Swoboda, at et mindretal i dette tilfælde kæmper for sine mest grundlæggende menneskerettigheder mod flertallet. Det er ikke to lande, der bekæmper hinanden. EU bliver helt afgjort nødt til at gribe ind over for den slovakiske og andre lignende love, som sætter brugen af mindretalssprog og beskyttelsen af mindretallenes identitet over styr, idet de er i strid med alle internationale dokumenter, herunder de grundlæggende principper, der nu understøttes i Lissabontraktaten og chartret om grundlæggende rettigheder.

Jeg vil gerne minde mine kolleger om, at Slovakiet allerede i 1995 var genstand for alvorlig international kritik, da sprogloven først blev vedtaget. Som følge heraf og specifikt som en af forudsætningerne for at indlede EU-tiltrædelsesprocessen måtte Slovakiet fjerne paragrafferne om sanktioner fra lovgivningen. For 10 år siden gik EU således imod det, som det nu er ekstremt uvilligt til at modsætte sig.

Boris Zala (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg er stolt over at kunne sige, at Slovakiet har ydet et stort bidrag til den sproglige mangfoldighed og til bevarelsen af den sproglige kulturarv.

Et par fakta: Det ungarske mindretal har omkring 700 skoler, hvor undervisningen sker på ungarsk. Alle mindretal har ret til at bruge deres eget sprog i retssager, i tjenesteanligger, i stednavne, og de har radio- og tv-udsendelser på deres modersmål. Staten yder finansiell støtte til mindretallenes kulturelle aktiviteter og accepterer brugen af modersmål i forbindelse med kommercielle, kontraktlige og andre forhold.

De ungarske medlemmer angriber den slovakiske sproglov. Deres påstande er den sårede ungarske nationalismes sande løgne, påfund og hjernesvind. Vi skal afvise dette. Den slovakiske sproglov er tværtimod helt i overensstemmelse med internationale standarder, sådan som det blev bekræftet af den mest kompetente observatør – kommissær Vollebæk fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa. Vores sproglov er med til at udrydde diskriminationen af mindretal og til at sikre vores borgers sundhed og sikkerhed, samtidig med at den skaber plads til deres fuldstændige integration. Derudover har Slovakiet undertegnet pagten om mindretalssprog og opretholder således i høj grad den sproglige mangfoldighed blandt alle mindretal i Slovakiet.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Hr. formand! Republikken Slovakiet anvender høje standarder i sit forhold til etniske mindretal og har på samme tid en af de mest moderate nationale sproglove i Europa.

Ikke desto mindre er den under konstant pres fra de ungarske medlemmers side, som ikke tøver med at bruge løgne og opspind til at påvirke den offentlige mening i Europa. Det har vi været vidne til på stort set alle Europa-Parlamentets møder, siden det blev udvidet i 2004. Ungarn er et land, der næsten fuldstændig har udryddet mindretal på dets eget territorium, og som på sjofel vis forsøger at blande sig i Slovakiets anliggender. Det er fuldstændig uacceptabelt.

Jeg tror ikke, at de europæiske institutioner vil kaste sig ind i denne sag som en elefant i en porcelænsbutik. Slovakiet vil løse problemerne med brugen af det nationale sprog med kulturelle midler og i henhold til de europæiske traditioner. Gennemførelsesbestemmelserne om ændring af sprogloven bekræfter den fornuftige tilgang til alle etniske grupper og nationaliteter, der bor i Slovakiet.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Hr. formand! Det glæder mig, at jeg som litauisk medlem kan tale på polsk, som er mit modersmål. Jeg mener, at dette privilegium burde være standarden ikke blot i Europa-Parlamentet, men i alle lande i EU, da multikulturalitet og sproglig mangfoldighed er meget vigtigt i det europæiske værdihierarki. Vi bør gøre en stor indsats for at sikre, at de nationale mindretal, og især de oprindelige mindretal, ikke diskrimineres i sager, der er omfattet af dagens redegørelse fra Kommissionen. Kommissionen står derfor over for den hastende opgave at løse konflikter vedrørende brugen af mindretalssprog i alle lande i EU uden undtagelse. De positive løsninger, som man har fundet på disse problemer i Finland, Italien, Polen, Danmark, Tjekkiet og flere andre lande, gør klart denne opgave lettere. Vi har blot brug for effektiv og mere vigtigt øjeblikkelig handling fra Kommissionens side i denne sag.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Det er godt at høre om behovet for mangfoldighed og flersprogethed, men jeg vil gerne meget kort pege på en situation i min egen del af Det Forenede Kongerige.

Ulsterskotternes mindretalssprog er en del af den nordirske kulturrigdom og er anerkendt af Det Forenede Kongerige i henhold til Europarådets pagt om regionale sprog eller mindretalssprog.

I medfør af St Andrews-aftalen påhviler det den udøvende myndighed i Nordirland at udarbejde en strategi for Ulsterskotternes sprog og kultur. Under udarbejdelsen af denne strategi tager kulturministeren højde for det europæiske charter og andre internationale instrumenter, herunder FN's konvention om barnets rettigheder. Han opstiller endvidere strategien med henblik på at fremme en bedre fælles fremtid for Nordirland baseret på lighed, mangfoldighed og gensidig afhængighed.

Desværre har Sinn Féin brugt kultur – især sprog – som et våben i sin kampagne mod staten, og det har skabt polemik og strid. Det er mishandling og misbrug af sproget. Så vi må håbe, at strategiens aspekt med hensyn til en bedre fælles fremtid vil dæmpe denne kulturelle krigs efterdønninger.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege den indsats, som Parlamentet har gjort for at støtte mindretalssprog og regionale sprog i forbindelse med den skriftlige kommunikation mellem borgerne og Parlamentet. Borgerne kan skrive til Parlamentet og få et svar på disse sprog.

Det er noget helt andet, når nogle mennesker ønsker at bruge regionale sprog eller mindretalssprog eller sprog, der har fælles officiel status i nogle af medlemsstaternes områder, når de tager ordet på plenarmøder. Dette ønske er ikke levedygtigt i et Parlament, der arbejder med et fuldstændig flersproget system med 23 sprog, som opbruger over en tredjedel af vores budget og beskæftiger over halvdelen af vores personale.

Sådanne sprog finder man i Det Forenede Kongerige, Luxembourg, Estland, Cypern, Spanien, Sverige og Finland, og listen fortsætter. Dette ville være ensbetydende med, at vi skulle bruge 35 eller 40 sprog på plenarmøderne, hvilket ganske enkelt ikke er levedygtigt ud fra et finansielt og logistisk synspunkt. At insistere herpå kan muligvis give nogle fordele i forbindelse med valget, men det giver bestemt ikke nogen som helst mening og er fuldstændig urealistisk. Det vil kun være med til at skabe meningsløs frustration hos mange loyale borgere.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Den slovakiske nationale sproglov krænkede fem grundlæggende rettigheder, som er knæsat i chartret om grundlæggende rettigheder, som træder i kraft pr. 1. december.

For det første diskriminerer den på etnisk grundlag ved at gøre det ungarske samfund med en halv million medlemmer til andenrangsborgere og deres modersmål til et andenrangssprog. For det andet blander den sig groft i folks privatliv, som det blev påpeget af Edit Bauer. For det tredje er den antidemokratisk, da den skaber frygt blandt borgerne. For det fjerde er den i modstrid med to af Europarådets dokumenter, som Slovakiet accepterede i tiltrædelsesaftalen. Endelig sagde kommissær Orban, at EU støtter tosprogethed og flersprogethed, mens Slovakiet begiver sig i retning af ensprogethed og sproglig assimilering.

Hvis EU finder sig i krænkelsen af disse fem grundlæggende rettigheder og ikke råber op, vil det ikke have nogen som helst moralsk grund til at kritisere Kina, Rusland og andre lande. Vi må ikke være dobbeltmoraliske.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand! I den europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalssprog, som blev vedtaget af Europarådet og 47 europæiske stater, herunder samtlige medlemmer

af EU, fastsættes det, at regionale sprog og mindretalssprog skal beskyttes, da de i nogle områder er i fare for at forsvinde helt.

Jeg mener, at denne holdning er med til at bevare og udvikle kontinentets traditioner, mangfoldighed og kulturrigdom, som vi skal bevare. Den beskytter også en grundlæggende rettighed for de personer, der taler disse sprog, som kommissæren sagde.

Kommissæren nævnte, at medlemsstaterne skal udnytte alle de midler, de har til rådighed, for at sikre, at disse sprog bliver brugt, men vi ved, at dette ikke er tilfældet. Flersprogetheden er ikke garanteret i samtlige medlemsstater, ej heller tosprogetheden, når der er officielle sprog, og problemet er, at vi ikke føler, at mindretalssprogene er en del af Unionens arv, en del af vores arv.

Jeg vil imidlertid gerne bede Dem om at overveje begrebet mindretalssprog, for der er sprog i medlemsstaterne, der er officielle i Europa-Parlamentet, men som der er færre, der taler, og som er mindre kendte end nogle regionale sprog, som altså ikke er officielle sprog. Vi krænger således 40 mio. europæeres sproglige rettigheder, og beskyttelsen af disse rettigheder er et principspørgsmål, som kommissæren selv sagde.

Der er 700 000 baskere, der taler euskera, det ældste sprog i Europa, som er af ukendt oprindelse, og det at bringe Europa tættere på det baskiske folk er bl.a. ensbetydende med at give dem en følelse af, at det at sige "gabon" er lige så respektabelt som at sige "buenas noches", "godaften" eller "bonsoir".

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Hr. formand! Som medlem af Europa-Parlamentet for Wales har jeg stor sympati for de mange mindretalssprog på tværs af Europa, navnlig da mit eget modersmål er walisisk, et af de ældste europæiske sprog, der stadig er i brug.

Rent talmæssigt er situationen for de ungarsktalende i Slovakiet meget lig situationen for de walisisktalende i Wales, over en halv million personer. Dette svarer imidlertid til 20 % af befolkningen i Wales, men til under 2 % af befolkningen i Det Forenede Kongerige.

Efter mange hundrede års tovtækkeri mellem engelsk- og walisisktalende i Wales og argumenter, der i høj grad ligner dem, der nu bruges mellem de slovakisktalende og ungarsktalende i dag, lever sprogene nu lykkeligt side om side i Wales.

Det walisiske sprogs genopblomstring gennem de seneste 15 år siden decentraliseringen har været lynhurtig. Den positive holdning til sproget har haft enorme kulturelle fordele.

I Wales har nøglen været at indtage en pragmatisk tilgang. Vi skulle forsøge at give folk mulighed for at tale på det sprog, de føler sig bedst tilpas med, men uden at forårsage unødige byrder og omkostninger. Jeg vil f.eks. gerne afslutte mine kommentarer på walisisk, men jeg ønsker ikke, at skatteyderne skal betale udgifterne til simultantolkning her i Parlamentet til fordel for blot to walisisktalende medlemmer. Men mangfoldigheden bør fejres.

(Taleren talte på walisisk)

Anna Záborská (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne holde mig strengt til vores forhandlingsemne. Jeg skal ikke tale om loven om brug af det nationale sprog i Slovakiet, da jeg fuldt og fast mener, at det er et slovakisk anliggende.

Den 1. januar 2010 er det 22 år siden, at et særdeles klogt og højt respekteret individ understregede, at respekt for mindretal og deres kultur er fundamentet for fred. Vi skal konsekvent holde fast ved mindretalenes ret til at bevare og udvikle deres kultur. Mindretallene har ret til at bruge deres egne sprog, og denne ret skal fastsættes i lovgivningen. Sker dette ikke, vil vi miste en rig kulturarv. Han sagde disse ord i anledning af verdensfredsdagen.

Europas kulturrigdom ligger i de nationer, der har overlevet frem til nu. Dette er en modsætning til USA, hvor denne rigdom er gået tabt i en udefinerbar masse. Der bruges en lang række forskellige sprog i Europa, og EU-projektet giver derfor mening som et fællesskab af nationalstater.

Vi er nødt til at tale om regler for brug af mindretalssprog, for det er nødvendigt med regler, men vi må ikke fratage Europa denne rigdom. Problemet med brugen af mindretalssprog i en stat opstår, når viljen til at kommunikere mangler, eller når der er andre problemer i baggrunden. Mindretallene bør føle sig godt tilpas i de lande, de bor i, og jeg vil derfor altid forsvare ethvert mindretalssprog, men altid som et mindretals sprog. Jeg tror også, det er Kommissionens holdning.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne give udtryk for min dybeste bekymring over den spanske regering, som ikke tillader, at der bruges catalansk her i Parlamentet. Det catalanske sprog blev forbudt og forfulgt under Franco-diktaturet.

Alle sprog er lige, ligesom alle mennesker er lige. Europa er et forbilledligt eksempel på god praksis, som giver mindre officielle sprog mulighed for at blive brugt på lige fod med andre.

10 mio. mennesker taler catalansk, og dette sprog må ikke bruges her i Parlamentet. Hvis catalansk blev anerkendt og måtte bruges i Parlamentet, ville det i høj grad hjælpe med at forbedre situationen for det catalanske sprog i Spanien og styrke vores krav om at bryde med den århundredgamle ensprogethed i det spanske parlament.

Som catalansk medlem af Europa-Parlamentet, som nu ved, at dette er et klart og væsentligt ønske fra det catalanske folks side, anmoder jeg om, at Kommissionen lægger særlig vægt på at få normaliseret det catalanske sprog her i Parlamentet.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til hr. Orban, at over 60 000 bulgarske borgere ser nyhederne på tyrkisk, deres modersmål, på bulgarsk nationalt tv. Dette nyhedsprogram på tyrkisk, som kun varer fem minutter, er blevet sendt af den største offentlige medieorganisation i Bulgarien siden 2001, hvor rammekonventionen om beskyttelse af nationale mindretal blev ratificeret. Det er på denne måde, at Bulgarien for øjeblikket mener, at landet overholder EU's grundlæggende princip om beskyttelse af mindretallenes rettigheder.

Jeg vil imidlertid gerne henlede opmærksomheden på den meningsmåling, der blev foretaget den 5. november med henblik på at indstille nyhedsudsendelsen på tyrkisk. Dette er et resultat af provokation og nationalistisk pres. Hvis dette program fjernes, vil Bulgariens største mindretal få frataget retten til oplysning på deres modersmål. Dette ville være ensbetydende med intolerance og diskrimination, hvilket ville forstyrre den traditionelt problemfrie sameksistens mellem etniske grupper i Bulgarien, der ofte henvises til som en model for Balkanlandene.

Derfor insisterer jeg på at få et svar fra kommissæren på, hvordan Kommissionen overvåger, hvorvidt de offentlige medier respekterer mindretallenes ret til at kommunikere frit på deres modersmål og dermed til helt og fuldt at deltage i det sociale og politiske liv i deres hjemland.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på en foranstaltning, som EU har iværksat – i den rigtige retning. Vi taler om et mindretal – døve – hvis modersmål er tegnsprog, som er blevet anerkendt i 10 EU-medlemsstater, herunder endelig i mit eget land, Ungarn. I denne lov fastsættes det, at tegnsprog ikke blot er vores modersmål, men at det beskytter vores kulturelle mindretalsrettigheder. Jeg vil endvidere gerne henlede Deres opmærksomhed på, at Slovakiet rent faktisk fører an inden for dette område, da brugen af slovakisk tegnsprog blev anerkendt helt tilbage i 1995. Hvad så med ungarnene? Det er min pligt at understrege, at EU ikke må være dobbeltmoralisk. Hvis en døv person fra Slovakiet må bruge tegnsprog, skal de slovakiske borgere også kunne bruge deres modersmål.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg er meget skuffet over, at på trods af de tiltagende sociale problemer i EU-medlemsstaterne, som påvirker hver eneste borger uanset nationalitet, rejses spørgsmålene om duellen mellem de slovakiske og ungarske medlemmer på plenarmøderne i denne institution altid, som det også er tilfældet i dag, 10 minutter i midnat.

Hverken sprogloven eller nogle af de øvrige emner, som de ungarske medlemmer har henvist til, har skadelige konsekvenser for medlemmerne af etniske mindretal. Rettighederne for de etniske mindretal i Slovakiet og for alle de øvrige mindretal beskyttes fuldt ud og er af en særdeles høj standard. Vi rækker venskabs hånd ud til vores venner fra Ungarn, vi ønsker gode naboforbindelser, og det bekymrer os meget, at Europa-Parlamentet som institution gang på gang bliver misbrugt til hadske tilkendegivelser over for Republikken Slovakiet.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg har læst den nye slovakiske lov fra ende til anden. Hr. Swoboda har ret – der er normalt et godt samarbejde mellem folkene i hverdagen, også i det sydlige Slovakiet. Også af denne grund er den nye nationale sproglov overflødig, da det slovakiske sprog ikke er i fare i Slovakiet.

Den diskriminerer desværre visse steder de lokale borgere, eftersom tjekkisk ofte står stærkere end ungarsk. Hvorfor behandler den ikke i det allermindste tjekkisk og ungarsk lige? Denne lovændring kan kun forklares med den besynderlige sammensætning af den aktuelle koalitionsregering i Slovakiet, hvor kammerat Fico forsøger at stjæle stemmer fra det nationalistiske SNS og det populistiske HZDS ved at påberåbe sig indbildte

ungarske farer. Det glæder mig at kunne oplyse, at denne type adfærd ikke var mulig under koalitionsregeringen under ledelse af Mikuláš Dzurinda. Dengang arbejdede tre medlemspartier fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), herunder mindretalspartiet, udmærket sammen med og ikke imod hinanden – og det bør rent faktisk være formålet.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Jeg er også enig med dem, der har sagt, at folk i Slovakiet levede lykkeligt side om side, indtil denne spændte situation på en eller anden måde opstod, hvilket forstyrrer balancen og gør det vanskeligere at leve sammen.

Lad mig nævne et par punkter om Slovakiet i forbindelse med sprogloven, som ikke er blevet nævnt tidligere. Jeg ønsker ikke at gentage de punkter, der allerede er blevet fremført. På den ene side definerer Slovakiet sig selv som en nationalstat, selv om vi ved – og det har vi allerede drøftet i dag – at der lever et ungarsk samfund i Slovakiet, som udgør ca. 10 % af landets befolkning, samt flere andre mindretal.

Sprogloven skaber ubalance. Problemet med loven er ikke kun, at den beskytter det slovakiske sprog og ikke de mindretalssprog, som den ellers burde beskytte, hvilket et kæmpestort antal positive eksempler i Europa vidner om. Det er heller ikke nogen sammenhængende, ensartet lov, som beskytter mindretal, hvilket vi adskillige gange har sagt er det, der er brug for for at undgå at forstyrre denne balance. Noget af det bedste ved dagens forhandling, som var meget vigtig, er, at vi har hørt om mange positive eksempler. Jeg håber inderligt, at det er i denne retning, at også Slovakiet fra nu af vil bevæge sig.

László Tóké (PPE). – (HU) Hr. formand! Békesség Istentől! Pace vou! Bőzı pokoj s Vami! Peace to you from God! I vores flersprogede Europa ville jeg ønske Dem alle fred på henholdsvis ungarsk, rumænsk, slovakisk og engelsk. Det kunne jeg gøre i Europa-Parlamentet, men i henhold til slovakisk lovgivning ville det have været risikabelt, hvis ikke jeg ville overtræde den nationale sproglov. I en EU-medlemsstat kan folk få en bøde for at tale andre sprog end det officielle sprog, hvilket omfatter brug af et af Europas officielle sprog, ungarsk. Det er helt igennem skandaløst og skændigt.

Se engang på det kort over Slovenien, jeg har her foran mig. Takket være Schengenaftalen er den grænse, der adskiller Slovakiet fra Ungarn, blevet fjernet, præcis ligesom jerntæppet. Men den postkommunistiske, chauvinistiske slovakiske regering opfører nu nye mure mellem folkene, sproglige barrierer.

Vi vil gerne takke formand Jerzy Buzek for hans rejse til Slovakiet, som havde til formål at løse dette problem. I denne sag, som er i offentlighedens interesse, bør Europa-Parlamentet ikke indtage en uoplyst, magelig holdning baseret på ikkeindgriben, men håndhæve sine egne bestemmelser og krav, som det støtter inden for områderne menneskerettigheder, mindretalenes rettigheder og sproglige rettigheder.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg ville oprindeligt have svaret hr. Bokros, men jeg fik ikke ordet. Jeg vil gerne sige, at jeg accepterer, at det slovakiske parlament ikke oversætter alle love til mindretalssprogene, hvoraf der i øvrigt er 11 og ikke kun et, og at for så vidt angår størrelsen af det ungarske mindretal med dets halve million medlemmer, har vi også et romamindretal med en halv million medlemmer, og de beklager sig ikke. Jeg vil gerne spørge, om det ungarske parlament oversætter alle love til mindretalssprogene, og om der er noget, der bliver oversat til slovakisk? Jeg sætter dog stor pris på, at De benyttede lejligheden til at tale på slovakisk.

Slovakiet bygger broer, hr. Tóké – og det bekymrer mig meget, at De altid nævner det – men der skal også bygges broer fra den anden side, fra Ungarn. Det bekymrer mig meget, at jeg som nyt medlem af Europa-Parlamentet hele tiden skal besvare spørgsmål om forbindelserne mellem Slovakiet og Ungarn og ikke kan tage fat på de spørgsmål, der virkelig interesserer mig.

Jeg vil hermed gerne takke kommissæren, da jeg er medlem af Kultur- og Uddannelsesudvalget. De gør virkelig et fremragende stykke arbejde, og det er fantastisk, at vi er i stand til at bruge 23 europæiske sprog, hvoraf det ene er slovakisk.

László Surján (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg har læst det, som hr. Gallagher sagde, i den slovakiske presse. Jeg ville derfor sige det i den slovakiske presse, hvis jeg ønskede at understrege, at den aktuelle konflikt hverken kan fremføres som en konflikt mellem to stater eller en konflikt mellem to folk. Der er problemer med en bestemt lov.

Det glæder mig at støtte hr. Swoboda's krav om, at vi skal gå stille og roligt fremad og kigge efter en udvej. Hvis bare ikke han havde sagt, at denne lov ikke krænker de grundlæggende rettigheder. Når en mor, der holder sit fireårige barn i hånden på et hospital i en slovakisk by, f.eks. bliver skældt ud, fordi hun trøster sit barn på ungarsk, fordi barnet er bange for det, lægen skal til at gøre, kan vi ikke sige, at der ikke er tale om

en krænkelse af deres rettigheder. Vi kan heller ikke sige, at dette ikke er med i loven. Det er lige nøjagtig lovens præsentation, der er problemet. Loven forbyder rent faktisk sådanne samtaler på hospitaler, hvor det ungarske sprog er underrepræsenteret.

Jeg mener derfor, at der er meget alvorlige problemer med dette. Slovakiet ligger, som det har ret, efter at et ekstremistparti er kommet til magten. På den anden side har ungarene ikke tilintetgjort deres mindretal, men holdt dem adskilt.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg bliver nødt til at protestere mod den foregående taler. Det er absolutte løgne, falskheder og usandheder. Jeg vil gerne bede Dem om at læse sprogloven, for den ser ikke ud som Deres egen sproglov. Vi har en anden sproglov i Slovakiet, og her taler vi om to forskellige love.

Jeg kommer fra Košice, som er en kosmopolitisk by med 250 000 indbyggere, herunder et stort antal ungare, tjekker, ruthener, ukrainere, romaer og selvfølgelig slovakker. For fire år siden blev vælgerne enige om, at koalitionen mellem os – socialdemokraterne – og repræsentanterne for det ungarske mindretal fungerede rigtig godt i Košice-området. Jeg vil gerne som regional repræsentant sige, at vores samarbejde er eksemplarisk. Ungare og slovakker lever fredeligt i vores område, og der er ikke nogen, der taler ondt om eller angriber hinanden på grund af folks nationalitet. I hverdagen er der ingen stridigheder, og der er ingen nationalitetsproblemer i de blandede områder. Det siger jeg helt alvorligt. Hvis ikke en række seniorpolitikere fra visse partier havde fremprovokeret dette problem af egne hensyn, ville spørgsmålet om det ungarske etniske mindretal ikke være blevet rejst i Europa-Parlamentet, for der er ikke noget problem.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Francesco Capotorti. Da FN var i færd med at udarbejde den konvention, der senere blev kendt som konventionen om forebyggelse af og straf for folkedrab, drøftede man det sproglige og kulturelle folkedrab på linje med det fysiske folkedrab som en alvorlig forbrydelse mod menneskeheden.

Det sproglige folkedrab blev i 1948 – artikel 3, stk. 1 – defineret som et forbud mod, at en gruppe bruger sit sprog i hverdagen og i skolen, eller mod, at der udgives bøger og uddeles publikationer på den pågældende gruppes sprog.

For øjeblikket er Slovakiet desværre ikke det eneste land af denne art i EU, men det er det mest typiske eksempel på sprogligt folkedrab begået i en EU-medlemsstat. Det er ikke noget at glæde sig over, for også Rumænien, Grækenland og Frankrig står på listen sammen med Slovakiet i denne forbindelse.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne lægge ud med at fokusere på essensen af den politik om flersprogethed, som vi har ønsket at føre i denne periode. På den ene side har vi villet garantere respekten for og fejre alle de sprog, der tales i EU, uanset om vi taler om nationale, regionale eller mindretalssprog eller sprog, der tales af borgere, som stammer fra andre kontinenter. På den anden side har vi villet sikre, at denne fejring af mangfoldigheden opfylder det fælles mål, som vi alle stræber efter, nemlig at bevare og konsolidere enheden i EU, med andre ord vores enhed. Vi taler her om den mest direkte anvendelse af princippet "Forenet i mangfoldighed". I min tale kan jeg ikke lade være med at henlede opmærksomheden på hr. Swobodas bemærkninger om, at vi gennem det, vi gør, skal kigge efter de elementer, der forener os, i stedet for dem, der splitter os.

Vi skal udvise respekt for alle, men vi skal også være kloge nok til at finde måder at forstå hinanden på, kommunikere og interagere med hinanden på. Det er netop grunden til, at flersprogetheden har spillet og fortsat spiller en ekstremt vigtig rolle med henblik på at styrke den interkulturelle dialog. Vi har brug for dialog, og det kan vi ikke få uden sprog.

Jeg har haft lejlighed til at besøge samtlige medlemsstater. Jeg har også haft lejlighed til at rejse i områder og regioner, hvor man desværre stadig diskuterer og skændes, og nogle gange bliver sproget desværre taget som gidsel for visse politiske interesser, som ikke er begrundet i hensynet til EU's enhed. Jeg har også sagt højt og tydeligt, at vi skal have fundet nogle løsninger, som giver os mulighed for at kommunikere og interagere. Det er, som jeg allerede har sagt, grunden til, at selv i situationer, hvor tingene virker vanskeligere at acceptere, giver det, at vi lærer og taler de sprog, der tales i de samfund, vi lever side om side med, os vigtige løsninger med hensyn til at forstå hinanden. Derfor mener jeg, at vi i situationer som denne – og dem har der været et utal af – kan gøre fremskridt med hensyn til den gensidige forståelse.

Evnen til at tale det sprog, der tales i et område, hvor repræsentanterne for nationale mindretal er i flertal, med andre ord evnen til at tale disse mindretals sprog, og de nationale mindretals evne til at tale nationalstatens sprog bygger broer og etablerer forståelsespunkter, som kan hjælpe os.

Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger om den indsats, vi gør for at kunne støtte alle de sprog, der tales i EU. Vi finansierer en lang række projekter, der ikke blot vedrører de officielle sprog, men også adskillige regionale sprog og mindretalssprog. Der findes utallige specifikke eksempler på, at Kommissionen har støttet netværker af organisationer, hvis formål det var at fremme de regionale sprog og mindretalssprogene samt de mindre udbredte sprog i EU generelt. Men vi finansierer også projekter, som vedrører bestemte mindretalssprog og regionale sprog. Der findes også en række specifikke eksempler på, hvordan vi støtter disse sprog. Som jeg har sagt tidligere og gerne vil gentage, er den strategi for flersprogethed, der blev vedtaget i 2008, rettet mod alle de sprog, der tales i EU. Vi har ingen barrierer. Vi opfatter hvert eneste af disse sprog som et aktiv for EU og som en del af den kulturarv, vi for øjeblikket har i EU.

Jeg vil ligeledes gerne sige et par ord om ændringerne af loven om brug af slovakisk i Slovakiet, selvfølgelig. Det glæder os, at den ungarske og slovakiske premierminister for øjeblikket drøfter, hvordan de kan finde fælles løsninger baseret på gensidig forståelse. Ud fra et fællesskabssynspunkt vil jeg gerne understrege, at vi i lyset af denne lovs ekstremt store anvendelsesområde for øjeblikket er ude af stand til at vurdere alle de mulige konsekvenser af dens håndhævelse. Præcis derfor er gennemførelsen af denne lov afgørende, især den måde, den gennemføres på. I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at Kommissionen vil foretage en meget grundig analyse, hvor vi nøje vil undersøge den måde, loven gennemføres på.

Jeg vil gerne slutte af med endnu en gang at understrege, at vi med de relativt begrænsede beføjelser, vi har, bestræber os på at støtte alle de sprog, der bruges i EU, uanset om de er officielle, regionale eller mindretalssprog, som f.eks. walisisk, hvor vi har specifikke eksempler på den måde, hvorpå vi støtter dette sprog, eller catalansk, hvor Kommissionen f.eks. har forsøgt at åbne sig for eller påkalde sig opmærksomheden fra de folk, der bruger dette sprog. Vi har f.eks. ekstremt detaljerede websteder og oplysninger på catalansk om Fællesskabets politikker. Det samme gælder baskisk og flere andre sprog. Jeg vil gerne påvise, at denne indsats giver os mulighed for at vise den specifikke måde, vi ønsker at støtte denne politik på, som efter min mening er en vigtig EU-politik, en politik, der rent faktisk ligger til grund for oprettelsen af EU.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Jim Higgins (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over Kommissionens positive holdning og erkender, at der er blevet gjort fremskridt med hensyn til anerkendelsen af mindretalssprog. Der er dog stadig lang vej igen, hvis vi skal sætte mindretalssprogene på lige fod med de prominente sprog i EU. For øjeblikket tolkes irsk kun til engelsk på plenarmødet, og jeg har været nødt til at stoppe midt i en etminutstale (hvor jeg talte på irsk) og slå over i engelsk som følge af manglende oversættelsesfaciliteter. For øjeblikket findes der kun en ordentlig uddannelse for irske oversættere på National University of Ireland, Galway (NUIG) og inden for de faglige advokatorganisationer i Irland. Dette er et fremskridt, men jeg anmoder Kommissionen om at afsætte yderligere midler til oprettelse af andre anerkendte irske oversætteruddannelser – med henblik på at få et passende antal irske tolke, så de europæiske institutioner kan tilbyde en komplet irsk oversættelsestjeneste, sådan som det fastsættes i artikel 146 i Parlamentets forretningsorden. Som De sagde, kan vi ikke konsolidere vores interkulturelle dialog uden flersprogethed, og vi kan ikke opnå flersprogethed uden ordentlige uddannelsesfaciliteter.

Alajos Mészáros (PPE), skriftlig. – (HU) Som ungarer fra Slovakiet erklærer jeg, at den slovakiske sproglov er dårlig. Den er ikke dårlig, fordi den krænker Europas værdisystem, men fordi den i voldsom grad blander sig i flere hundrede tusinde frie europæiske borgeres ret til at bruge deres modersmål og på uacceptabel vis begrænser den frie udøvelse af denne ret. Frygten for at blive straffet og sproglovens vage ordlyd har udmøntet sig i en situation, hvor borgerne ikke engang tør bruge deres modersmål på steder, hvor dette er tilladt. På den anden side gør den brugen af to sprog obligatorisk, også når det er fuldstændig uberettiget.

Den slovakiske regering, som også vedtager nationalistiske idealer, begrundede sprogloven med, at den åbenbart var nødt til at skabe en vis balance i områderne i det sydlige Slovakiet mellem brugen af slovakisk og ungarsk. Som det er blevet sagt tidligere, skulle dette betyde, at slovakker, der bor i et område, som er beboet af ungare, er berettigede til at modtage alle officielle oplysninger på deres sprog. Men dette gælder kun den anden vej rundt, hvis mindretallet udgør mindst 20 % af befolkningen i området. Sikke en fin balance! Det er ikke til at tro, at alt dette sker i det 21. århundredes Europa.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Mindretal giver en nation merværdi, så længe de kan bevare deres kulturelle værdier. Derfor er det særdeles vigtigt at bevare mindretalenes kulturer. Ud fra dette synspunkt mener jeg, at Rumænien, den medlemsstat, som jeg repræsenterer, har et af de mest moderne sæt love om beskyttelse af mindretal. I Rumænien kan mindretallene henvende sig til domstolene på deres modersmål.

De har skoler, hvor undervisningen foregår på deres modersmål. Alle Rumæniens 19 mindretal er repræsenteret i parlamentet. I områder, hvor mindretallene står for 20 % af befolkningen, skal de lokale myndigheder også forelægge dokumenter på mindretallenes sprog. Alle afgørelser udstedes på rumænsk såvel som på det sprog, som mindretallene i det pågældende område taler. Jeg mener, at den rumænske lovgivning på dette område kan holdes op som et eksempel på god praksis og som en reference, når man taler om mindretallenes rettigheder og brugen af deres sprog.

17. Modtagne dokumenter: se protokollen

18. Dagsorden for næste møde: se protokollen

19. Hævelse af mødet

Formanden. – (*Mødet hævet kl. 00.10*)